

Năm Tháng Là Đóa Hoa Hai Lần Nở

Lời mở đầu

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26: End
- Chương 27: Chiếc Lọ Thờ Than
- Chương 28: Lệnh Quý Đạo
- Chương 29: Lệnh Quý Đạo

Năm Tháng Là Đóa Hoa Hai Lần Nở

Tác giả: Đường Thất Công Tử

Thể loại: Ngôn Tình

Ebook by Truyen368.com

Nghe nói trên đời này có một loài hoa, hàng năm đơm bông hai lần, một lần nở rộ vào cuối thu hiu quạnh, một lần nở rộ ở đầu hạ xanh tươi, một đóa hoa nở vào tháng mười, một đóa hoa nở vào tháng sáu.

Rất nhiều năm sau, Nhan Tổng nghĩ lại, năm tháng là đóa hoa nở hai lần, cô sinh đứa bé này thoáng chốc đã tám năm, giữa hai lần hoa nở, rốt cuộc là dài hay ngắn?

Gặp người thoáng qua rồi lãng quên, làm cả đời ta chẳng thể nào bình lặng!

♥♥♥

Nghe nói trên đời này có một loài hoa, hàng năm đơm bông hai lần, một lần nở rộ vào cuối thu hiu quạnh, một lần nở rộ ở đầu hạ xanh tươi, một đóa hoa nở vào tháng mười, một đóa hoa nở vào tháng sáu.

Thành phố rất ồn ào, thế gian rất ồn ào, chúng ta có một vận khả năng sánh vai cùng tình yêu dưới ánh đèn neon.

Nhan Tổng là ai? Cô ương ngạnh giống nhành cỏ dại, chẳng phải hoa lại xinh đẹp hơn hoa. Cô dũng cảm, cô lạc quan, cô trải qua hai lần thanh xuân, là may mắn hay bất hạnh?

Lâm Kiều là ai? Là màu xanh mướt trong mùa hạ, một thiếu niên như tuyết trắng trúc xanh. Năm năm trước, tình yêu của anh ta tàn nhẫn, năm năm sau, lại yêu trong lặng thầm. Đối mặt với anh ta, làm sao có thể vĩnh viễn quên đi.

Tần Mặc là ai, là mối tình đầu thơ ngây vụng dại của những năm tháng kỷ ức xa xôi trong dĩ vãng. Tám năm trước, cô uống bát nước Vong tình, từ đó về sau quên đi anh là ai. Nhưng trên đời có Vong Tình, cũng có Ký Tình. Khi nhớ ra anh, thì sẽ nhớ đến vĩnh viễn.

Như thế nào mới là anh yêu em? Là năm năm trước không níu kéo được sợi dây tình cảm, hay vẫn là năm năm sau nhìn nhau chẳng nói một lời?

Như thế nào mới là em yêu anh? Là trí nhớ còn sót lại tám năm trước, hay là những ràng buộc không ngừng của tám năm sau?

Năm tháng là đóa hoa nở hai lần, trôi theo dòng nước, hoa nở ngàn đóa, ngoài đầu nhìn lại, như thế nào mới là anh yêu em? Hãy theo dõi truyện [Năm Tháng Là Đóa Hoa Hai Lần Nở](#) để biết thêm chi tiết nhé!!!

Nội dung: Mối tình chung thủy, duyên trời định, thanh mai trúc mã.

Nhân vật chính: Nhan Tổng, Tần Mặc, Lâm Kiều | Nhân vật phụ: Chu Việt Việt, Nhan Lăng, Lolita, Tô Kỳ, Hàn Mai Mai, Hà Tất, Trình Gia Mộc

Lúc tôi hồi phục lại tinh thần, anh chàng tuần tú ngồi ở đối diện đã chuyển đề tài từ Chu Dịch đến Chu Ân Lai.

Tôi nhẹ nhàng thở ra.

Anh chàng dân kỹ thuật xuất thân danh giá này, khả năng tưởng tượng phong phú thật làm cho người khác giận sôi máu. Khi anh ta nói từ tài năng của Mendelssohn[1] đến sự nổi tiếng của núi Long Môn Sơn Chu Khẩu Điểm[2], chuyển sang Chu Dịch, tôi liền lo lắng anh ta sẽ từ Chu Dịch nói đến Dịch Căn Kinh.

Trước khi ra ngoài, để bồi đắp cho lần gặp mặt này, cũng bởi kỳ thác rất nhiều kỳ vọng, cô bạn chí cốt Chu Việt Việt chân thành khuyên tôi: “Tổng Tổng, người bạn này của tôi đặc biệt coi trọng những cô gái tài năng, nhất là những cô gái tài năng cùng chung chí hướng. Cậu phải biết nắm lấy cơ hội. Đợi đến khi nắm chắc anh ta trong tay rồi, nhanh chóng đưa anh ta đến gặp Lâm Kiều và Hàn Mai Mai, bảo đảm tức giận thế nào cũng giải tỏa được hết, khí huyết lưu thông là khí huyết lưu thông.” Dứt lời khoác lên vai tôi chiếc áo choàng giá ba mươi lăm đồng tiền phong cách Bohemian, cũng ra lệnh cưỡng chế tôi đem đôi giày đế bằng đổi thành một đôi giày Converse thời thượng, làm tôi có thể thêm tự tin làm một cô nàng tài năng.

Bởi vì hai mươi lăm năm sống ở trên đời tôi chưa từng mặc loại áo choàng này nên phở diễn không đủ thuần thực, cho nên khi cùng đối tượng hoành tráng này dùng cơm, vô ý quét qua ly nước làm ướt nguyên bộ dao nĩa. Anh chàng hoành tráng được giáo dục rất tốt kia liền nhíu nhíu đầu mày.

Tôi gánh vác sứ mệnh nắm chắc anh ta trong tay, vì không muốn phụ sự kỳ vọng của Chu Việt Việt, cũng không dám tỏ ra chán nản. Nhưng câu chuyện của anh ta cứ lắt léo quanh co đổi đề tài liên tục, nhưng lại không lắt léo đến sự thật sau việc chia tay của Quách Tinh Tinh và Điền Lượng hay Lý Gia Hân cho tới nay có tổng cộng bao nhiêu đại gia theo đuổi mà tôi hiểu biết. Lúc tôi dường như tuyệt vọng, “vị hoành tráng” rốt cuộc ý thức được đã không cho tôi cơ hội lên tiếng là vi phạm nguyên tắc bình đẳng được đặt ra trong lần gặp mặt đầu tiên này, cầm chiếc ly trong tay cười nói: “Cô Nhan bình thường thích đọc sách gì, nghe nhạc gì?”

Tôi đem miếng thịt cuối cùng nuốt xuống, hai mắt tỏa sáng đặc chí nói với anh ta: “Kim Bình Mai, Nhục Bồ Đoàn[3], nhạc thì thỉnh thoảng nghe Hồng Hò Thủy hoặc là những câu chuyện ma quỷ chém giết chặt đầu.”

Nụ cười của anh ta cứng lại.

Lúc “vị hoành tráng” trả tiền sắc mặt không tốt lắm, thấy được rằng anh ta không mấy vừa lòng với tôi, cảm thấy bỏ tiền ra cho buổi xem mặt này quả là một sự đầu tư vô nghĩa, thật mệt mỏi. Tôi vốn định an ủi anh ta, xã hội hiện đại có rất nhiều áp lực, mỗi cuối tuần không thể không tốn tiền đến bác sĩ tâm lý xin tư vấn. Bác sĩ tâm lý thu phí hai giờ so với số tiền bỏ ra cho bữa cơm của chúng tôi hôm nay nhiều hơn rất nhiều, nếu anh ta thật là không nghĩ thông suốt được thì có thể làm như hai giờ này kỳ thật là đi gặp bác sĩ tâm lý, nhưng đột nhiên nhớ tới Chu Việt Việt đã nhắc vị hoành tráng này rất quan tâm đến thể diện, vì thế tôi cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn quyết định giữ im lặng.

Ngoài cửa sổ thành phố đã lên đèn, tôi thu mình trong chiếc áo choàng đi sau vị hoành tráng, Lúc đi qua một bàn ăn, bỗng dưng cảm giác có một tầm mắt sắc bén chiếu đến. Tôi phản xạ có điều kiện quay đầu, thấy một người Trung Quốc đang ngồi cùng hai người ngoại quốc. Ấy, cũng có thể là một Hoa Kiều và hai người ngoại quốc.

Tầm mắt sắc bén chiếu về phía tôi là của vị khách Trung Quốc hoặc Hoa Kiều kia.

Lúc đầu tôi tự sướng trong lòng, cảm thấy ánh mắt này có thể hướng về mình, nhưng ngay sau đó, lập tức phủ định giả tưởng này. Không phải trên TV thường xuyên diễn như vậy sao, người đẹp ở phố đối diện vừa vẫy tay đối với nhân vật chính làm các động tác ám chỉ quyến rũ, làm nhân vật chính điên đảo chạy đến định ôm ấp người đẹp, nhưng người đẹp bấu mỗi một cái gọi “Honey” rồi phẫn chán lao vào vòng tay ôm ấp của mãnh nam sau lưng nhân vật chính...

Mỗi bộ phim điện ảnh của Chu Tinh Tinh mười năm như một đều nhấn nhủ chúng ta một điều: “Hiểu lầm tình ý của người khác là một chuyện đau thương.”

Dựa theo định luật của Chu Tinh Tinh, vị khách người Trung Quốc hoặc Hoa Kiều này có khi đang nhìn một người đẹp kinh hoàng nào đó. Tôi thêm nhỏ rãi nhìn khuôn mặt ưa nhìn của anh ta, thức thời cất bước vừa kịp lúc vị hoành tráng quay đầu, hai bước sau liền đuổi kịp vị hoành tráng.

Tôi với vị hoành tráng đó chia tay ở cửa nhà ăn, theo dự kiến, anh ta cũng không hỏi số điện thoại của tôi. Việc này tôi có thể hiểu được. Nhưng cái làm người ta tức giận là, anh ta không định đưa tôi về nhà, lại chỉ gọi một chiếc taxi, bảo tôi ngồi vào. Việc này làm tôi không thể không uống phí mười một đồng đồng tiền, thay vì đó tôi có thể đi bộ đến bến xe đối diện, dùng một đồng tiền xu ngồi chiếc xe số 230 về thẳng đến cửa tiểu khu.

Lúc đang tắm tôi dường như nghe thấy tiếng xột xoạt của lá cây ngoài cửa sổ, gió đêm nay thật hung hãn.

Tôi mơ hồ cảm thấy người dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn mình ở trong nhà ăn vừa rồi có chút quen mặt, lúc lau tóc đột nhiên nhớ ra anh ta nhìn giống người tình trong scandal của nữ ngôi sao mà Nhan Lăng thích. Hai ngày trước Nhan Lăng còn chỉ cho tôi nhìn trên TV, khó trách quen mặt, người đó gọi là Tần cái gì đó? Tôi quyết định chờ đến khi Nhan Lăng tan lớp học thêm buổi tối về sẽ hỏi nó xem sao.

Lau tóc được một nửa, Chu Việt Việt ở ngoài đập cửa réo to tên tôi. Cánh cửa kia rung lên vô cùng đáng thương, tôi không thể không buông khăn mặt chạy đến tiếp cô ấy.

Chu Việt Việt cầm hân rót một cốc nước, cầm hân uống một ngụm, căn hân chỉ vào tôi quở trách: “Cậu thật là đồ vô dụng, tên kia vừa

rồi gọi điện máng tôi, nói cậu ta rõ ràng yêu cầu giới thiệu một cô gái thông minh, tôi lại giới thiệu một cô gái ham mê dục tính. Cậu thử nói xem cậu đã phạm phải điều gì. Không phải tôi nói cho cậu rồi sao, giả ngây thơ giả u sầu thì khó, giả thông minh cũng không giả được sao? Lại chẳng cần cậu ngửa mặt bốn mươi lăm độ lên trời nhỏ lệ, người ta nói cái gì cậu mỉm cười đáp lời là được. Vì để cậu có thể thành công, tôi còn đặc biệt cho cậu mượn đôi giày Converse của mình. Đồ hư đốn, thật là làm cho người khác thất vọng!”

Tuy rằng tôi cảm thấy rất có lỗi với Chu Việt Việt, nhưng tôi không thể không nói một sự thật: “Đôi giày Converse kia của cậu là hàng fake đúng không?”

Chu Việt Việt tức giận đóng sầm cửa bỏ đi.

Lần này tuy thảm bại ra về, nhưng nó thành công cải tạo nhân sinh quan và thế giới quan của tôi.

Từ buổi tối hôm nay trở về trước, do chịu nhiều ảnh hưởng của tiểu thuyết ngôn tình, tôi đối với hai chữ “tài tuấn” này vẫn ôm một ảo tưởng không thực tế. Trong ảo tưởng đầu của tôi, soái ca đương nhiên là tài giỏi, hơn nữa là đẹp trai, giống như Kim Thành Vũ trong “Xích Bích”, cười một cái có thể làm cỏ cây ưu sầu, gió mây thất sắc, tùy tiện có thể đánh đàn, ngẫu nhiên có thể luyện binh, khi không còn có thể đỡ đê cho chiến mã.

Cho nên khi Chu Việt Việt nói với tôi đối phương là một tài tuấn, có thể nghĩ được tôi kích động đến thế nào. Nhưng vị tài tuấn này, ấn tượng đầu tiên về cái đầu lưa thưa tóc cùng với bộ dạng lạch bạch con vịt làm cho tôi hoàn toàn phải định nghĩa lại một từ “tuấn”, phải dùng điển tích Quan Công đánh Tần Quỳnh cùng với việc rầm rộ phát hiện hóa thạch của “người Đứng Thẳng[4]” ở Chu Khẩu Điểm để hình dung một chữ “tài”. Khi tôi vất vả điều chỉnh tâm lý để nghe anh ta kể chuyện lịch sử, anh ta lại dùng một câu cảm thán “Tư Mã Thiên sau khi chịu nhục hình, cơ thể hoàn toàn thối rữa, thật là đau khổ” mạnh mẽ đã kích tôi.

Tôi không hiểu được vì sao anh chàng tài tuấn này nhất định phải tìm những cô gái thông minh làm đối tượng, nhưng tôi chắc chắn anh ta muốn thực hiện ý muốn này là điều hơi bất khả thi.

Tám giờ ba mươi Nhan Lăng mới trở về, bỏ lỡ tập 306 phim Naruto trên TV. Tôi thỏa thuận với nó, chỉ cần bài trắc nghiệm kiểm tra ngữ văn tuần này có thể vượt qua tám mươi điểm sẽ nói cho nó mật khẩu máy tính ở nhà, nó tỏ vẻ chấp nhận.

Đề ôn thi của giáo viên dạy thêm hỏi: “Trong mười phòng, có chín phòng bật đèn, một phòng tắt đèn. Nếu mỗi lần có thể tắt mở đèn của bốn phòng, hỏi có thể đem toàn bộ đèn ở các phòng tắt đi hay không?” Tôi làm cho nó bát cơm rang, bảo nó ngồi dưới ngọn đèn tự giải, một mình đi ngủ trước.

Tôi đã quên hỏi người bạn trai trong scandal của nữ ngôi sao mà nó thích rất cuộc tên là Tần gì.

Chu Việt Việt không nói chuyện với tôi ba ngày liền. Thật là hiếm khi mới được rảnh rang như vậy. Trong bảy mươi hai giờ hiếm có khó tìm này, tôi làm cho A Hồng bị máu trắng chết nơi đất khách quê người, vì vậy đã hoàn thành câu chuyện dài kỳ của mình, “Cô gái khóa thân đối diện ngôi nhà trúc”. Biên tập tỏ ra khá hài lòng, xem xong đề nghị tôi viết lại kết thúc một lần nữa, đổi bệnh máu trắng thành ho lao, cô ta cảm thấy “Cô gái khóa thân đối diện ngôi nhà trúc” là một tác phẩm mang đậm tính dân tộc, không nên sử dụng bệnh máu trắng thời thượng sắc mùi Hàn Quốc như vậy. Tôi nghiêm khắc đưa lời từ chối đề nghị của cô ta, tỏ vẻ văn hóa dân tộc và văn hóa thời đại cùng dung hợp là một chiều hướng phát triển tốt. Trong tác phẩm này, cái tôi muốn đề cao đó là sự hòa hợp của nhiều yếu tố văn hóa cùng bắt tay tồn tại. Biên tập uy hiếp tôi nếu không thay đổi thì quyền sách này xuất bản sẽ khó tiêu thụ, tiền nhuận bút của tôi sẽ bị khát vô thời hạn. Tôi đem thẻ của ngân hàng công thương, ngân hàng xây dựng, ngân hàng đầu tư và phát triển, ngân hàng nông nghiệp, tất cả thống kê tài sản lại một lần, cuối cùng cũng miễn cưỡng tỏ ý thỏa hiệp với biên tập.

Buổi chiều ngày thứ tư, trong lớp văn hóa, Chu Việt Việt nhắn tin đến, mời tôi đi ăn canh gà sau giờ học. Cô ấy nói đêm qua sinh nhật cậu cô ấy, rất cuộc cũng gặp được anh chàng tuần tú đã từng cùng tôi ăn cơm kia. Cô ấy cảm thấy cực kỳ có lỗi với tôi, trước kia cô ấy nghe cậu mình tán thưởng anh chàng tài tuấn này bộ dạng giống như một vĩ nhân, vì vậy mới nhiệt tình giới thiệu cho tôi, nhưng cô ấy tuyệt nhiên không thể ngờ được anh chàng tuần tú này giống như quả bóng cao su phiên bản của Chu Nguyên Chương.

Tôi chỉ biết, một anh chàng tuần tú béo bệu không hủy diệt được tình bạn keo sơn của tôi với Chu Việt Việt, trời đất chứng giám cho tình hữu nghị thâm sâu giữa chúng tôi, vì vậy tôi vui vẻ nhận lời.

Một khi con người có mục tiêu để theo đuổi, đêm ngày thấm thoát trôi rất nhanh, năm tháng qua như thoi đưa, thời gian trôi vùn vụt. Trong sự đấu tranh vật vã nên đi cửa bắc ăn gà Trần Ký hay đến cửa Nam ăn gà Liêu Ký, cuối giờ văn hóa tôi liền âm thầm chuẩn mất.

Tôi và Chu Việt Việt mỗi người đều phát biểu ý kiến của mình, bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định đến cửa Nam ăn gà Liêu Ký.

Cửa Nam trường học có một tiệm bán báo, Chu Việt Việt đột nhiên nhớ ra phải đi mua một tờ tin tức. Sau đó tôi cực kỳ hối hận mình khi ấy đang ở trong toilet, không có cơ hội ngăn lại hành vi quá khích của cô ấy.

Số là trong lúc mua tờ tin tức, xuyên qua đồng tạp chí màu sắc, Chu Việt Việt liếc mắt một cái là nhìn trúng một vị mỹ nam lịch lãm trên trang bìa của một cuốn tạp chí in trên chất giấy xa xỉ. Cuốn tạp chí này tên là “Danh Trúc”, không phải là tác phẩm nổi tiếng, nhưng bản mỏng nhất cũng mất đến ba mươi sáu đồng. Chu Việt Việt chỉ mang theo trong người bốn mươi đồng, tuy rằng vẫn nhớ lời thề mời tôi ăn canh gà, tính để ngày mai đến mua nhưng tạp chí này chỉ còn lại một cuốn cuối cùng, làm sao dám chắc từ nay đến mai không xuất hiện một tên Trình Giáo Kim[5] nào đến cuỗm đi mất. Vì vậy, cô ấy dứt khoát bỏ tiền mua, thâm kích cuối cùng là chỉ có thể mời tôi ăn một cái bánh nướng.

Tôi đem cuốn tạp chí kia lật đi lật lại, phần lớn trong đó là mô hình các khách sạn du lịch, thì ra đây là tạp chí Kiến trúc.

Trước khi ăn xong chiếc bánh nướng trong tay, tôi luôn luôn tò mò không biết tại sao Chu Việt Việt mua tạp chí kiến trúc, cuối cùng cũng nhớ ra cô ấy là nghiên cứu sinh của khoa kiến trúc.

Sau khi ăn xong bánh nướng, chúng tôi quyết định đến khu rừng vui vẻ phía sau giảng đường nghỉ chân một chút.

Sau khi trời chuyển lạnh, khu rừng vui vẻ cũng không còn là nơi vui vẻ của những cặp tình nhân như hồi mùa xuân hay mùa hạ. Những cặp trai gái không có tiền thuê phòng đến đây dã chiến cũng thưa thớt dần. Màn đêm bao phủ khu rừng vui vẻ sặc mùi cấm dục.

Tiếng côn trùng từng trện kêu vang, tôi đang chuẩn bị lấy điện thoại di động ra tính toán một chút xem còn có thể dư tiền mua cho Nhan Lăng một chiếc áo len vào mùa đông hay không, thì Chu Việt Việt một giây trước còn đang nghiêm túc ôm cuốn tạp chí đột nhiên hét lớn một tiếng rồi ôm chầm lấy cổ tôi.

Một đôi nam nữ đi qua dưới ánh đèn.

Nữ nói: “A, nhìn kia, Lesbian.”

Nam nói: “A! Lesbian! A? Lesbian là cái gì?”

Nữ nói: “Lesbian anh cũng không biết? L-e-s-b-i-a-n.”

Nam nói: “L-e-s-b-i-a-n là cái gì?”

Nữ cả giận nói: “L-e-s-b-i-a-n là cái gì anh cũng không biết, tiếng anh của anh đã qua cấp bốn chưa? Nếu tiếng anh chưa qua cấp bốn thì tôi sẽ không qua lại với anh nữa.”

Nam sợ hãi nói: “Tiếng anh của anh đã qua cấp bốn, anh còn được bảy mươi chín điểm, từ này nghe quen lắm, nhưng nhất thời không nhớ ra, em từ từ, từ từ anh tra từ điển Văn Khúc Tinh[6].”

Nam lấy từ trong túi sách ra cuốn từ điển Văn Khúc Tinh chậm chậm bước, nữ xoay người chạy. Nam ở phía sau vừa chỉnh lại túi sách vừa kêu: “Tiểu Lệ, em quay lại đi, tiếng Anh của anh quả thật đã qua cấp bốn, em không tin thì quay lại anh cho xem giấy chứng nhận...”

Tôi vỗ vai Chu Việt Việt: “Cậu xem, người ta tưởng chúng ta là Lesbian kia.”

Cô ấy buông tôi, ánh mắt phóng ra ánh sáng điên cuồng, cô ấy nói: “A... Tống Tống, Tống Tống, Tống Tống, Tàn Mạc đến thành phố C, anh ấy lại đến thành phố C. Mình chưa bao giờ nghĩ được trong cuộc đời này có may mắn được cùng anh ấy hít thở bầu không khí trong cùng một thành phố, làm sao bây giờ Tống Tống, Tống Tống, mình cảm thấy rất kích động, rất kích động, rất kích động... Mình muốn ngất, muốn ngất, muốn ngất...”

Tôi nói: “Nữ hiệp!!! Xin cậu đừng để móng vuốt đầy đường bánh dính vào áo len của mình!!!”

Tôi nghe thấy miệng Chu Việt Việt sùng bái nhắc tới người tên Tàn Mạc này không chỉ một lần. Nghe nói người này là một kỳ tài trong giới kiến trúc, là cử nhân khoa kiến trúc học viện Massachusetts, hai mươi bảy tuổi cùng với một người mở công ty kiến trúc riêng ở New York, là kiến trúc sư rất có kinh nghiệm, năm sáu năm qua đã thiết kế rất nhiều tác phẩm, bảo tàng gì gì đó của nước Mỹ cùng với nhà tưởng niệm gì gì đó chính là một thiết kế của anh ta.

Tôi nhớ rõ hồi học trung học có một cô bạn học cùng rất nhiều lần được điểm tối đa thi toán, chúng tôi đều rất đổ kỵ với cô ấy. Cô bạn này sau đó thi vào đại học Thanh Hoa, năm kia ra nước ngoài du học, chính là đến học viện Massachusetts này. Tên của cô ấy tôi cũng không còn ấn tượng gì, chỉ nhớ khi đó mọi người cũng không gọi tên cô ta, mà thân thiết gọi là người ngoài hành tinh.

Lúc tôi và Chu Việt Việt rời khỏi khu rừng vui vẻ, nhìn thấy phía sau một gốc cây đại thụ, Hàn Mai Mai và Lâm Kiều đang hôn nhau. Bọn họ nấp ở một vị trí khá khuất. Chu Việt Việt đại khái cũng không nhìn thấy được, bởi cô ấy đang vội vàng diễn thử cảnh tượng khi cô ấy và Tàn Mạc gặp nhau lần đầu tiên, hướng hồ cô ấy còn bị cận thị nặng. Tuy rằng tôi cũng bị cận thị, không chỉ có cận thị còn bị loạn thị, nhưng cái chính là, kính áp tròng của tôi còn dùng rất tốt.

Chu Việt Việt vẫn còn đang đắm mình trong trạng thái hoang tưởng, tôi lo lắng một cái bánh nướng không thể duy trì được sự hưng khởi của cô ấy trong một buổi tối. Sự lo lắng của tôi rất nhanh biến thành sự thật, cô ấy vô liêm sỉ ở nhà chúng tôi đun một ấm nước rồi pha mì. Lúc gần đi còn thuận tiện ngốn thêm chiếc bánh mì, mặc cho tôi ám chỉ đó là bữa sáng ngày mai của Nhan Lăng.

Bài thi ngữ văn của Nhan Lăng vẫn không vượt qua được tám mươi điểm, từ khi lên lớp ba cho đến nay, chưa lần nào bài thi ngữ văn của nó được trên tám mươi điểm, nhưng môn toán lại rất nhiều lần đạt đến hơn chín mươi lăm điểm, việc này vi phạm nghiêm trọng tính chất gene của tôi. Tôi từng vô cùng đau khổ thảo luận với Chu Việt Việt, Nhan Lăng có lẽ không phải tôi sinh ra. Chu Việt Việt nói việc đó không thể nào, cậu xem tiếng Anh của cậu với tiếng Anh của nó rất giống nhau. Luận cứ này của cô ấy quá cường đại, lập tức dập tắt hoàn toàn nghi ngờ của tôi.

Nhan Lăng ăn xong mì tự giác đi rửa bát của mình, sau đó ngồi vào trước mặt tôi, ý đồ dùng ánh mắt tội nghiệp làm tôi xiêu lòng.

Tôi nói: “Nhan Lăng, lần một bảy mươi tám, lần hai bảy mươi tám, ba bốn năm sáu bảy tám lần con vẫn được bảy mươi tám, có thể duy trì điểm số ổn định như thế cũng thật không dễ dàng.”

Nó khiêm tốn nói: “Không dám, không dám, mẹ quá khen.”

Vì thế tôi cho nó đem luôn cái bát Chu Việt Việt dùng đi rửa nốt.

Không xem được Naruto tập 306, Nhan Lãng có vẻ tiếc nuối. Vì để giải quyết sự tiếc nuối này, nó ngồi trên sô pha xem tạp chí. Tôi ngồi ở trước máy tính, sử dụng công cụ tìm kiếm để search thông tin bệnh ho lao, chuẩn bị sửa kết thúc của “Cô gái khóa thân đối diện ngôi nhà trúc”. Nhan Lãng đột nhiên a lên một tiếng, chỉ vào trang bìa tạp chí, giọng nói tức giận vang lên: “Đây không phải là bạn trai của Trịnh Minh Minh sao? Mẹ, tại sao mẹ lại mua tạp chí này? Vừa nhìn thấy người đàn ông tên Tần Mặc này con lại bức mình, đàn ông hơn ba mươi tuổi rồi, sao có thể là đối tượng của những cô gái trẻ hơn hai mươi được.”

Cuốn tạp chí trên tay Nhan Lãng đúng là của Chu Việt Việt quên mang về. Tôi nhìn kỹ gương mặt của người đàn ông lịch lãm trên trang bìa, đột nhiên giật mình phát hiện, người đàn ông dễ nhìn có ánh mắt sắc nhọn buổi tối hôm tôi cùng vị hoàng tráng kia đi dùng cơm, cùng với người đàn ông trên trang bìa tạp chí hôm nay của Chu Việt Việt chính là một.

Tôi ho một tiếng: “Không phải bạn trai trong scandal sao?”

Nhan Lãng tiếp tục dùng giọng tức giận: “Không phải là quan hệ nam nữ mà chỉ là tin đồn thôi.”

[1] Nhà soạn nhạc nổi tiếng người Đức

[2] Địa danh ở Bắc Kinh Trung Quốc có di chỉ người vượn. Mendelssohn phiên âm Hán Việt là Môn Đức Nhĩ Tùng, từ chữ Môn kéo sang Long Môn Sơn Chu Khẩu Điểm, rồi lại từ chữ Chu kéo đến Chu Dịch, nên thế Nhan Tổng mới sợ kéo tiếp đến Dịch Cân Kinh.

[3] Là hai cuốn dâm thư cổ của Trung Quốc

[4] Tên khoa học là Homo erectus yuanmouensis, còn được gọi là Yuanmou Man, các hóa thạch của Homo erectus đã được tìm thấy ở Trung Quốc.

[5] Ý là tên phá đám

[6] Một loại từ điển của Trung Quốc

Chương 2

Chu Việt Việt nói tôi phải quản lý Nhan Lãng cho thật tốt, nó mới tám tuổi mà đã biết băng vệ sinh dùng để làm gì, mà Chu Việt Việt lúc tám tuổi còn hồn nhiên nghĩ băng vệ sinh dùng để lót giấy. Tôi nói Nhan Lãng nhà tôi quả thật không thể so sánh với loại tám tuổi trong nhà trẻ bình thường, có thể dùng thành ngữ “Như hổ thêm cánh” giải thích thành “Con hổ thêm cánh thì có thể bay lên trời”, Chu Việt Việt tức đến nỗi đập cho tôi một cái.

Hôm sau là cuối tuần, Nhan Lãng không cần đến trường, cũng không cần đến lớp học thêm, vì vậy ở nhà xem phim “Lương Sơn Bá, chúc Anh Đài” do Ngô Kỳ Long diễn vai chính. Chu Việt Việt lại tìm đến ăn chực, từ trong bếp lấy ra một ổ bánh, vừa ăn vừa nói: “Cậu để cho Nhan Lãng xem thử lừa tình này, không sợ nó xem không hiểu sao?”

Nhan Lãng cắn bánh mì nói: “Cơ bản vẫn có thể hiểu được, cháu chỉ là không rõ Chúc Anh Đài giả trai lâu như thế cũng không bị bạn học phát hiện, điều đó cho thấy cô ấy bộ dạng rất giống con trai. Một cô gái giống con trai lại có nhiều người thích như vậy, quả thật khiến người ta phải suy nghĩ.”

Chu Việt Việt nói: “Thực ra đây là một bộ phim đồng tính, Lương Sơn Bá vốn thích con trai, nhưng vì trong xã hội phong kiến, con trai thích con trai không phù hợp với ngũ giảng, tứ mĩ, tam nhiệt ái[1], hẳn chịu áp lực rất là lớn. Vừa lúc gặp được Chúc Anh Đài bộ dạng giống đàn ông, như vậy là thỏa mãn nguyện vọng thích đàn ông của mình, cảm thấy rất thích hợp, thế là yêu.”

Nhan Lãng nói: “Aiz, đáng tiếc Chúc Anh Đài thì có nhiều mà Lương Sơn Bá lại quá ít.”

Chu Việt Việt nói: “Hà?”

Nhan Lãng nói: “Nếu Lương Sơn Bá cũng nhiều như Chúc Anh Đài thì dĩ cũng không đến nỗi đến bây giờ chưa gả đi được.”

Chu Việt Việt trầm mặc một lát, run run nói: “Tống Tống, câu nói xem thằng oắt con này là từ thời nào xuyên không đến?”

Tôi khó tin chăm chú nhìn Nhan Lãng, tức giận nói: “Thì ra con biết nhiều thành ngữ như vậy!!! Nếu con biết nhiều thành ngữ tại sao thi ngữ văn không bao giờ hơn được tám mươi điểm?”

Nhan Lãng xấu hổ nói: “Bởi vì thi ngữ văn không chỉ kiểm tra mỗi thành ngữ.”

Chu Việt Việt cho rằng Nhan Lãng là đứa trẻ lớn sớm, qua những tình huống thực tế của nó, xem ra những phán đoán của cô ấy là

hoàn toàn có lý.

Một ngày nào đó tháng trước, lúc kiểm tra túi sách của Nhan Lãng, phát hiện ra ba bức thư tình của mấy cô bé gửi cho nó xong, tôi lâm vào khủng hoảng.

Chu Việt Việt nói, tại sao cậu có thể kết luận ba bức thư tình kia là của mấy cô bé mà không phải là của mấy thằng bé gửi cho nó? Tôi lại lâm vào một cuộc đại khủng hoảng tiếp.

Sau đó tôi không thể không cúp cua nửa buổi, đến nhà chủ nhiệm lớp của nó một chuyến, xác định được đó là ba cô bé đích thực hàng thật giá thật, trong lòng mới có thể yên tâm được.

Sau khi về nhà, tôi lập tức bắt tay vào chuẩn bị một cuộc hội đàm, tính cùng với Nhan Lãng dựa trên nguyên tắc bình đẳng, ngang hàng và tự nguyện khơi thông một số việc về vấn đề yêu sớm. Nhưng cuộc hội đàm của tôi còn không kịp mở màn, nó đã oanh oanh liệt liệt tuyên bố đời này kiếp này không phải là nữ minh tinh điện ảnh Trịnh Minh Minh không cưới, vội vàng đem cuộc hội đàm của tôi bóp chết từ trong trứng nước.

Chu Việt Việt nói với Nhan Lãng: “Trịnh Minh Minh năm nay đã hai mươi mốt tuổi, so với mẹ mi nhỏ hơn ba tuổi, mi mới tám tuổi, mi cưới cô ta, bảo mẹ mi làm sao chịu nổi đây?”

Nhan Lãng nói: “Dương Chấn Ninh[2] tám mươi hai tuổi, Ông Phạm hai mươi tám tuổi, mẹ Ông Phạm vượt qua như thế nào, mẹ con vượt qua như thế.”

Chu Việt Việt nói với tôi: “Học thức của con cậu thật uyên bác.”

Tính cách Nhan Lãng thật sự không có một chút gì giống tôi, xét thấy từ thơ cổ đến viết chính tả cho tới bây giờ không giống nhau, không thích ăn mút hoa quả, cũng chưa bao giờ hát “Thương Hải nhất thanh tiếu”, trên cơ bản chúng tôi phủ nhận giả định nó từ đời khi nào đó xuyên qua đến đây. Vì vậy, Chu Việt Việt cho rằng, tính cách của Nhan Lãng hẳn là kế thừa toàn bộ từ cha nó.

Không thể không nói, đây là một giả định càng khó chứng thực. Bởi vì tám năm trước tôi bị một chiếc xe Buick đâm bị thương, làm cho tôi không còn nhớ được người cha của Nhan Lãng trong bụng là ai. Nhưng sinh mệnh của tôi và Nhan Lãng đều rất dẻo dai, cú va chạm này chỉ làm cho não tôi bị chấn động một chút, nó sinh non một chút. Sau khi xuất viện, chúng tôi trở thành hai người không nơi nương tựa, không một người quen biết, chủ của chiếc xe Buick sau đó trở thành mẹ nuôi của tôi, bà nội nuôi của nó. Nhoáng một cái, tám năm trôi qua.

Chủ Nhật, có một học viện y học mở một buổi khám chữa bệnh từ thiện, bởi vì không mất tiền, nên tôi phải đi xin tư vấn một chút, hỏi xem trẻ con trưởng thành quá sớm có vấn đề gì hay không.

Có thể vấn đề tôi xin tư vấn mang tính chuyên ngành quá cao, năm sinh viên y trên ghế không một ai lập tức trả lời vấn đề. Vì thế bọn họ quyết định trước mở một buổi nghiên cứu thảo luận, mời tôi đến bên cạnh đợi hai tiếng. Tôi nghiêm khắc từ chối đề nghị này, bởi tôi cực kỳ bận, phải nhanh chóng đi và lộp xe đạp.

Trong đó có một sinh viên nhìn ra tôi là một người không dễ thỏa hiệp, nhưng bọn họ chờ cả nửa ngày mới gặp được một người khách là tôi, không đành lòng để tôi thất vọng, liền tự tiện đưa ra một quyết định, quyết định thỉnh đại sư huynh của cậu ra xuống núi.

Cậu sinh viên lấy từ trong túi một chiếc di động, sau khi ấn gọi liền cúi đầu khom lưng nói: “Sư huynh, làm phiền anh đến giúp đỡ tiếp một vị khách... Đúng, là hội sinh viên kết hợp với hiệp hội nghiên cứu sinh lý, hiệp hội nghiên cứu sức khỏe đường tiết niệu và các bệnh liên quan đến bàng quang làm một hoạt động công ích... Cái chính là do phỏng đoán sai tình hình, tưởng rằng những bệnh như giang mai, bệnh lậu, cách chăm sóc sau phá thai nhiều người cần tư vấn, nên những sinh viên được điều đến đều thuộc lĩnh vực này, nhưng chắc là chúng em lạc hậu mất rồi, người ta con cũng đã sinh rồi, giờ đến xin tư vấn về việc trẻ con trưởng thành sớm, chúng em không thống nhất được đáp án.”

Phòng chừng bên kia đang nói gì đó, cậu ta ngừng lại một lát, gương ngùng nhìn tôi liếc mắt, xoay người che miệng nói: “Tóc dài, đúng đúng đúng, giống kiểu người tình trong mộng của Lưu Đức Hoa, cô gái này bộ dạng không tồi, không biết tại sao lại có con trai rồi. Thật là mùa màng thất bát, thời đại này không còn cô gái xinh đẹp nào là gái trinh sao...”

Rõ ràng cậu sinh viên này chẳng cập nhật tình hình gì cả, những cô gái đẹp còn trinh trong thời đại này còn thừa thớt hơn cả những cô gái xinh đẹp làm trưởng phòng rồi.

Cậu sinh viên ý cứ cam đoan với tôi, đại sư huynh của cậu ra cũng tư vấn miễn phí, vì thế tôi mới chịu thỏa hiệp.

Nhưng tôi không thể ngờ được vị đại sư huynh của cậu sinh viên này là Lâm Kiều, Nếu sớm biết vậy có cho tôi tiền tôi cũng không đến chỗ này xin tư vấn.

Lâm Kiều ngồi trước mặt, mặc áo chiếc áo đen cashmere cổ chữ V, tay phải cầm một chiếc bút bình tĩnh nhìn tôi, đôi mắt sau cặp kính gọng vàng đen mà trầm mặc.

Tôi đã từng si mê ánh mắt này của anh ta.

Tôi bắt đầu cùng anh ta đối thoại.

Anh ta nói: “Nghe nói Lãng Lãng bị bệnh mộng tinh rồi?”

Tôi nói: “Mẹ kiếp, anh nghĩ rằng Nhan Lãng nhà tôi do siêu nhân sinh ra à, có đứa trẻ nhà nào tám tuổi bị mộng tinh không hả?”

Anh ta đẩy gọng kính: “Không phải bảo nó trưởng thành sớm sao?”

Tôi nói: “Mẹ nó, anh mới là trưởng thành sớm ấy!”

Anh ta nhíu mày: “Em không thể nói chuyện tử tế với anh sao?”

Tôi nói: “Mẹ kiếp, là anh giờ trò lưu manh trước.”

Anh ta thở dài: “Thế rốt cuộc Lãng Lãng bị làm sao?”

Tôi nói: “Chuyện vớ vẩn không cần anh quan tâm.”

Chiếc chút trong tay anh ra rắc một tiếng gẫy thành hai đoạn: “Nhan Tống, chúng ta nói chuyện tử tế.”

Tôi nói: “Xin lỗi, tôi bận đi vá lốp xe đạp.”

Sau đó xoay người ngồi lên xe, chẳng bao lâu biến mất sau sân thể dục.

Điều này làm cho tôi ý thức được tính ưu việt của xe đạp so với BMW Audi sang trọng trên đường: Mặc kệ thùng lốp hay không, chỉ cần có cái vòng thép, xe đạp vẫn có thể xé gió lao đi.

Không biết Lâm Kiều muốn nói với tôi chuyện gì, nhưng thật sự tôi không có gì để nói với anh ta.

Năm ấy tôi bị mẹ tôi, cũng chính là mẹ nuôi đâm cho hồng ọc, trừ bỏ chuyện Nhan Lãng thực sự là còn mình không thể phủ nhận được, còn lại mặc kệ là chuyện gì xảy ra hay chưa đều bị xóa hết, ngay cả chuyện cực kỳ quan trọng đó là trước khi xô xe trong túi tôi rất cuộc có bao nhiêu tiền cũng không may mắn thoát được.

Mà trên đời lại có những chuyện trùng khớp đến như vậy. Mùa xuân năm đầu tiên sau đó, con gái mẹ tôi đột nhiên gặp rủi ro trên máy bay qua đời. Mẹ tôi thấy tôi không còn nhớ được gì, bên cảnh sát cũng không có cách nào xác nhận thân phận của tôi, vì vậy lợi dụng chút chức quyền, đem tôi và Nhan Lãng nhận nuôi.

Nghe nói đứa con đã mất của bà tên là Nhan Tống, cho nên cũng gọi tôi bằng cái tên đó. Sau đó tôi nhiều lần tra xét xem bà ấy còn người thân người quen nào đã chết kêu Nhan Lãng hay không, tra xét hơn nửa năm, không có kết quả.

Lúc Nhan Lãng tròn một tuổi, mẹ tôi cảm thấy tôi phải đi học cái gì đó, để làm người có văn hóa. Vì thế lại lợi dụng chút quan hệ, đem quảng tôi vào trường tiểu học trung tâm học lớp một. Nhưng rõ ràng bà ấy đã xem nhẹ chỉ số thông minh của tôi rồi.

Cuối tuần sau đó, chủ nhiệm lớp của tôi đến văn phòng tìm bà ấy khóc thét, nói không dạy được tôi, thực sự tôi quá thông minh. Mẹ tôi kinh ngạc, lập tức ra một bài toán số học lớp hai cho tôi làm, tôi lập tức giải xong. Vì thế bà ấy lại cho tôi bài toán của bọn lớp ba, tôi cũng lập tức tìm ra kết quả. Cứ như thế, đến khi tôi làm xong bài toán lớp sáu tiểu học, dùng phương pháp tỷ lệ nghịch giải bài toán khó nhất trong đề thi Olympic, mẹ tôi bị sốc toàn tập luôn.

Ngày hôm sau, bà ấy cẩn thận sàng lọc một lượt mạng lưới quan hệ của mình, móc nối đến cấp thành phố, cuối cùng tìm được một người bà con xa lắm ;ái xe cho bí thư tỉnh ủy, ý đồ ném tôi đến một ngôi trường trọng điểm quốc gia học trung học.

Nghe nói người bà con kia là em trai thư ký phía đối tác của tình địch chị họ mẹ nuôi tôi, tôi và bà ngoại đều cho rằng cơ hội rất xa vời, nhưng đáng sợ là bà ấy có thể thành công được. Vì thế, tôi không thể không rời xa Nhan Lãng mới tròn một tuổi cùng với thành phố sát biên giới phong cảnh như tranh này, đến một thành phố cách xa hơn ba trăm cây số học.

Chính tại ngôi trường trọng điểm quốc gia này, tôi gặp Tô Kỳ và Lâm Kiều. Nhiều năm sau nhớ lại chuyện cũ, tôi vẫn luôn không kìm lòng được thốt ra hai tiếng chữ thề, mẹ nó chứ, thật là một mối nghiệt duyên.

Marie Curie nói, phụ nữ một khi đã sinh con rồi rất hay quên. Vì vậy, từ khi tôi mười sáu tuổi, cũng giống như những người phụ nữ bình thường đã có con, cực kỳ chóng quên.

Hiện tại tôi đã vô tư mà quên đi năm đó hồ đồ thế nào mà trở thành bạn tốt với Tô Kỳ, nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ, bản thân từng bước như thế nào mà lâu ngày nảy sinh tình cảm với Lâm Kiều, tựa như dòng suối nhỏ trông thấy đá, những chú cá nhỏ, từ màu sắc đến chủng loại đều có thể phân biệt rõ ràng. Có thể thấy được ở những người phụ nữ mắc bệnh đáng trí, bộ nhớ của người bình thường đối với họ là vô cùng đáng sợ. Bởi vì những điều họ có thể nhớ kỹ thực sự không nhiều lắm, cho nên nó rất quý giá. Nếu không phải là cực kỳ bất đắc dĩ, bọn họ nhất định không bao giờ từ bỏ chúng, nên mới dễ dàng nhớ kỹ như vậy.

Mẹ của mẹ tôi, cũng chính là bà ngoại của tôi, đặc biệt thích tiểu thuyết Quỳnh Dao, Lúc tôi ở cũ, không có thứ gì giải trí, vì thế mỗi ngày bà đều xung phong đến bệnh viện niệm tiểu thuyết Quỳnh Dao cho tôi nghe. Từ “Mai hoa tam lộ” đến “Bích vân thiên” rồi “Giác mộng sau rèm”, bà mưu toan làm tôi tin tưởng vững chắc, mỗi người đàn bà đều là một thiên sứ, mặc kệ cho việc không nhớ ra ai là cha của đứa bé, chỉ cần tôi là nữ nhân vật chính, tôi nhất định có thể hạnh phúc. Nhưng nếu muốn thành nữ nhân vật chính, trước hết tôi phải trở thành một nữ thanh niên yêu văn chương.

Khi đó tôi chỉ mười sáu tuổi, đúng cái tuổi dễ uốn nắn nhất, hưởng hờ những cô gái thì luôn luôn ôm ấp những mơ mộng, nên lập tức bị

những tiểu thuyết đó chinh phục, giải phóng chính cá tính của mình, đẩy lên nguyện vọng mãnh liệt muốn vì Nhan Lăng bé nhỏ mà tìm bổ dưỡng cho nó. Nhưng một thị trấn nhỏ sát biên giới như chỗ này, dân sinh có vẻ khó khăn, nam thanh niên từ mười lăm đến hai mươi lăm tuổi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Không đến nửa tháng, tôi phát hiện tìm một người cha dượng anh tuấn đẹp trai ẩn chứa nét buồn đi xe Porsche cho Nhan Lăng bé nhỏ là điều vô cùng khó thực hiện. Một lần nữa tôi rơi vào trạng thái phủ định thể giới, phủ định bản thân, phủ định ngôn tình tiểu thuyết, rằng cuộc đời chỉ là con sóng nhỏ. Phạm vi phóng xạ của cơn sóng nhỏ này tuy không rộng nhưng thời gian lại tương đối lâu dài.

Ở thành phố này, Lâm Kiều chính là cơn sóng nhỏ xô vào cuộc sống của tôi.

Bởi vì trong vấn đề giáo dục, đầu tiên mẹ tôi phạm vào chủ nghĩa bảo thủ sai lầm, ngay sau đó lại lập tức tái phát chủ nghĩa liêu lĩnh sai lầm, khiến một khoảng thời gian dài tôi không theo kịp chương trình của ngôi trường trung học trọng điểm quốc gia này, tuột lại phía sau so với bạn học.

Cho dù tôi có mối quan hệ vững chắc phía sau làm bệ đỡ, chủ nhiệm lớp cũng không thể không cho tôi lưu ban. Nhưng cho dù lưu ban cũng không cách nào ngăn cản tôi kéo chân các bạn trong lớp lại. Vì tránh thảm kịch tôi từ trung học chuyển xuống tiểu học, sau khi tôi lưu ban cô giáo chủ nhiệm lập tức sắp xếp một học sinh xuất sắc trong lớp đến kèm cặp cho tôi.

Học sinh xuất sắc này chính là Lâm Kiều.

Nghe nói Lâm Kiều là nam sinh đẹp trai nhất từ trước đến nay của trường trung học trọng điểm quốc gia. Mà trường trung học trọng điểm quốc gia này đến nay đã có một trăm linh tư năm lịch sử. Về đẹp của anh ta thậm chí làm cảm động các chị em trong trường, đã từng có không ít cô gái tình nguyện ở trước Phật cầu nguyện năm trăm năm, cầu Phật để cho mình cùng với Lâm Kiều kết một đoạn trăn duyên...

Lâm Kiều luôn luôn mặc áo đồng phục trắng, quần dài đen, hoặc áo đen, quần dài vàng nhạt, suốt bảy năm qua, tôi chỉ nhìn thấy anh ta mặc ba màu này. Khi đó, óc tôi bị đâm cho hỏng rồi, con người cũng trở nên cực kỳ thuần phác, căn bản không hiểu được thời trang hay hàng hiệu gì đó, còn thậm chí có khả năng gia đình Lâm Kiều rất nghèo, không có tiền mua vải cho anh ta làm quần áo. Anh ta kèm cặp miễn phí cho tôi, tôi rất biết ơn, khi mang theo đồ ăn trưa thường chia cho anh ta ít thịt lợn trong bát của mình, bởi vì khi đó tôi cảm thấy, không mua được vải tất nhiên cũng không có tiền mua thịt lợn.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên tôi chia thịt cho Lâm Kiều, anh ta mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin nổi. Tôi sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh ta, vì vậy làm bộ rất ghét ăn thịt, nói: “Thịt này khó ăn quá, bỏ đi thì lãng phí, không bằng cậu ăn giúp tôi đi. Không ăn chính là khinh thường tôi, ăn mau, ăn mau.”

Vì thế, anh ta không thể không dùng hành động thực tế chứng minh mình cũng không hề khinh thường tôi, cau mày đem thịt lợn ăn. Tôi chảy nước miếng nhìn anh ta ăn hết thịt lợn, có một cảm giác đã giúp được người khác, mỹ mãn vì giá trị nhân sinh được thăng hoa trào lên trong ruột.

Nhưng cho đến sau khi tốt nghiệp cấp ba tôi mới hiểu được, trong cả mèn của Lâm Kiều chỉ có rau dưa không có thịt, là bởi anh ta phải ăn kiêng nghiêm ngặt. Có thể tưởng tượng được, ba năm này anh ta vì nề mặt tôi, ăn của tôi nhiều thịt lợn như vậy, là cỡ nào đau khổ, cỡ nào khó chịu.

Cứ sớm sớm chiều chiều cùng nhau thế này, tôi không thích Lâm Kiều quả là nhiệm vụ bất khả thi.

Anh ta bề ngoài đẹp trai như vậy, hơn nữa khi tôi còn chưa biết ứng dụng tiên đề như thế nào thì cả hình học lẫn giải tích anh ta đều pro, quả thực là tài sắc vẹn toàn. Tôi thật sự rất khâm phục.

Có một buổi chiều, khi anh ta nghiêng đầu giải đề vật lý cho tôi, vừa lúc có ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào một bên mặt. Ngón tay anh ta thon dài, đốt ngón tay trở hơi dùng lực, năm đồng tiền hình ngũ giác đồng tâm trên chiếc bút bi lập tức xoay vòng như nước chảy mây trôi. Vì thế, một nữ thanh niên yêu nghệ thuật như tôi đã bị sét đánh trúng.

Chính vào hôm đó, tôi cảm thấy mình thích Lâm Kiều, trải qua một loạt các phản ứng quang học, tình yêu đã thành công thăng hoa.

Tôi yêu Lâm Kiều rồi.

Tôi quyết định viết một phong thư tình thổ lộ với Lâm Kiều. Vì thế vào lúc ban đêm, tôi trở về đọc cuốn sách của nhà xuất bản Dịch Lâm, “Thư tình trăm năm bách khoa toàn thư”. Quyển sách này thu thập gần trăm bức thư tình của hơn mười vị danh nhân châu Âu trong gần hai trăm năm qua, một bức lại một bức đánh thẳng vào tâm hồn người ta, cực kỳ có giá trị tham khảo. Hơn nữa, hay nhất là mỗi bức thư trong quyển sách này đều có phụ lục đối chiếu Anh – Trung.

Trực giác của tôi mách bảo, đánh thẳng vào tâm hồn của Lâm Kiều là vô dụng. Là một thằng đàn ông, có lẽ anh ta thích đánh trúng vào tâm hồn của phụ nữ hơn chứ không phải bị phụ nữ chặn dất. Nhưng về điểm này, thực ra tôi cũng không dám hoàn toàn khẳng định. Cho nên tôi quyết định thêm một lượt bảo hiểm, viết một bức thư tình toàn bằng tiếng Anh. Nếu anh ta không thích tôi đánh thẳng vào tâm hồn mình, thì thân là đội trưởng kiêm đại biểu khoa Anh ngữ, ít nhất anh ta cũng sẽ đối với trình độ tiếng Anh cao thủ đến mức viết được thư tình của tôi mà tỏ vẻ khen ngợi.

Nhưng làm người giả mạo văn hóa đích thực là chuyện vô cùng khó khăn. Trước hết tôi đối với gần một trăm bức thư tình này tiến hành tổng hợp bằng tiếng Trung, sau đó, lại căn cứ vào thiên tổ hợp này tìm kiếm nguyên văn tiếng Anh để lắp ghép. Công tác đó kéo dài đến bốn giờ sáng hôm sau.

Tôi ôm bức thư tình tiếng Anh khó khăn mới viết xong này, nhiệt huyết sôi trào nằm trên giường, trơ mắt nhìn mặt trời mọc đằng đông.

Bức thư tình ấy cuối cùng cũng không đến được tay Lâm Kiều. Bởi vì lúc tôi còn chưa bước vào phòng học, Tô Kỳ cao hứng phấn chấn chạy tới nói với tôi, cô ấy với Lâm Kiều mới xác lập mối quan hệ, Lâm Kiều là bạn trai của cô ấy.

Đúng rồi, Tô Kỳ, chuyện cũ này nói chung không thể thiếu được nguyên tố thứ ba. Tôi vẫn cố gắng để trong ký ức gạt bỏ sự tồn tại của cô ấy, như vậy có thể chế ra một loại “Thực ra thời trung học tôi một mình cùng Lâm Kiều bên nhau một thời gian rất lâu” Nhưng mà sự thật là, từ khi tôi kéo Tô Kỳ vào nhóm học của tôi với Lâm Kiều cho đến nay, không còn là tôi một mình cùng Lâm Kiều bên nhau nữa.

Ày, kỳ thật cũng có một mình ở chung một lần.

Đó chính là mùa hè tốt nghiệp cấp ba.

Tôi uống rượu, đầu óc hằm hồ.

Vì thế tôi phải chịu trả giá, cái giá đó thực sự quá mức trầm trọng, không thể không làm cho người ta một bài học nhớ đời.

[1] Ngũ giảng: Giảng văn minh, giảng lễ phép, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức. Tứ mĩ: tâm hồn đẹp, lời nói hay, hành động đúng mực, hoàn cảnh tốt. Tam nhiệt ái: Yêu tổ Quốc, yêu Đảng cộng sản, yêu xã hội chủ nghĩa.

[2] Một nhà khoa học nổi tiếng của Trung Quốc từng đạt giải Nobel Vật Lý.

Chương 3

Không khí lạnh đột kích, mùa đông ủa về.

Thầy giáo của tôi bởi vì cuối tuần đi đến một nông trang chơi mát chược, mặc ít quần áo, cho nên bất hạnh bị cảm. Thầy ấy thu nạp bốn đệ tử thông minh lanh lợi, ba người trong hội chơi mát chược đều bị sắp xếp đến bệnh viện chăm sóc, kẻ bất hạnh duy nhất không biết chơi mát chược trong hội bị sắp xếp giúp thầy ấy kèm cặp một sinh viên khoa Hán ngữ hiện đại. Mà kẻ bất hạnh đó lại là tôi. Chuyện này đã làm cho tôi lĩnh ngộ một triết lý sâu sắc, trong cái xã hội tri nhân tri diện bất tri tâm này, học chơi mát chược là chuyện cực kỳ cực kỳ quan trọng.

Làm cô giáo xong một buổi, khi trở về đã là sáu giờ bốn mươi rồi.

Dưới ngọn đèn đường tiểu khu có một chàng trai trẻ đứng bên cạnh, tay trái cầm một tờ giấy viết thư, tay phải cầm một chiếc loa công suất lớn, lấy góc bốn mươi lăm độ nhìn lên trời, vô cùng biểu cảm đọc một bài thơ tiếng anh. Chiếc loa làm cho giọng nói cậu ta phóng đại, trên lầu thỉnh thoảng có chai lọ đáp xuống cách cậu ta không xa, thỉnh thoảng vài tiếng thét lớn vọng đến: “Mẹ nó, làm ồn cái gì vậy, quấy rầy ông xem Tân Bạch Nương tử truyền kỳ.”

Tuy rằng chiến trường ác liệt như vậy, nhưng anh chàng niệm thơ tiếng anh này căn bản đứng im không động, biểu tình thần thánh lại trang trọng.

Tôi ở bên cạnh một lát, nghe không hiểu, vì vậy đi tới hỏi xem cậu ta niệm cái gì. Anh chàng quay đầu cười đến đẹp mắt: “Tôi đang thổ lộ với cô gái trong lòng mình, ‘Triết lý tình yêu’ của Shelly, the mountains kiss high heaven, and the waves clasp oan another. Lãng mạn không?”

Tôi nói: “Lãng mạn, lãng mạn.”

Cậu ta lại cười đẹp mắt: “Nếu một người xa lạ cũng cảm thấy lãng mạn, vậy vì sao cô gái trong lòng tôi lại không đáp lại tôi dù chỉ một chút?”

Tôi nói: “Có lẽ cô gái trong lòng cậu nghe không hiểu.”

Cậu ta giận dữ nói: “Cô không được nhục mạ Chu Việt Việt, Chu Việt Việt là cô gái sâu sắc nhất mà tôi từng gặp, tôi tin chắc rằng cô ấy có thể thuộc lòng những bài thơ của Shelly, mà không chỉ có Shelly, còn có của Keats, của Wordsworth, của...”

Tôi không đợi cậu ta nói xong, xoay người lên lầu.

Chu Việt Việt đang ở trong nhà chúng tôi ngồi trên sofa ôm chặt cánh tay Nhan Lãng, biểu tình cực kỳ sợ hãi. Còn Nhan Lãng thì im lặng ngồi nhìn chiếc chong chóng xoay tròn trong gió.

Tôi nói: “Chu Việt Việt, cậu làm sao vậy?”

Chu Việt Việt run rẩy nói: “Cậu đi qua dưới lầu có nhìn thấy một thằng cầm loa hay không? Ai da, đó là một tên thần kinh, chiều nay ở

trường học nó nói thích mình, mình lại không để ý đến nó, chắc chắn là đang trả thù mình đây mà, cầm cái loa bắt đầu ồn ào từ sáu giờ đến giờ, nó bắt nạt mình nghe không hiểu tiếng Tân Cương, đừng cho rằng mình không biết nó đang dùng tiếng địa phương của nó chửi mình!”

Tôi đứng trước cửa chốc lát, nói: “Không phải cậu ta nói tiếng Tân Cương, cậu ta đang nói tiếng Anh.”

Ba ngày sau đó, Chu Việt Việt bị anh chàng tin tưởng chắc chắn là cô ấy rất sâu sắc kia vây đuổi, chặn đường, truy kích trong trường học đến nỗi phiền mà không có cách nào được. Buổi sáng ngày thứ tư cô ấy nhắn cho tôi một tin, nói muốn tìm sát thủ thịt tên tiểu tử này. Tôi nói cô ấy làm như vậy là rất liều lĩnh, không bằng cô ấy tìm một anh bạn trai, tiêu diệt lòng si mê của anh chàng kia đối với cô ấy, nếu như còn không làm cho anh ta bỏ cuộc, cậu hãy tìm sát thủ đi vật cái mạng còi của anh ta cũng không muộn. Chu Việt Việt cảm thấy tôi nói thật rất có lý.

Hiệu suất làm việc của cậu Chu Việt Việt thật khiến người ta sợ hãi. Sau khi tôi nhắn tin với cô ấy ba tiếng, cậu của cô ấy lập tức liên hệ được với một nam thanh niên độ tuổi phù hợp, thời gian hẹn gặp mặt lúc tám giờ tối. Tôi lại hoài nghi cậu Chu Việt Việt có phải chuyên môn làm môi giới hôn nhân hay không? Chu Việt Việt nói, không phải, cậu của cô ấy là cán bộ nhà nước tầm trung, công việc cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ hợp pháp. Tôi nói, à, cũng không khác biệt lắm, nghe nói công chức nhà nước ngoài việc đánh bài thì thích thú nhất là giới thiệu đối tượng cho người khác, quả nhiên lời đồn danh bất hư truyền.

Tôi dự cảm lần xem mặt này Chu Việt Việt nhất định sẽ lôi tôi đi cùng, năm lần xem mặt thì năm lần đều gặp phải gay khiến cho cô ấy đã hoàn toàn mất niềm tin vào ánh mắt của mình. Dự cảm của tôi nhanh chóng trở thành sự thật, quả nhiên cô ấy kéo tôi đi cùng, nhưng tôi không rõ là, vì sao cô ấy còn sống chết đòi mang Nhan Lãng theo?

Chu Việt Việt nói: “Đó là bởi vì cái nhìn của đàn ông và phụ nữ có bản chất khác nhau, mình muốn tổng hợp ý kiến hai người lại tham khảo, để cho ra kết quả khách quan nhất.”

Tôi không thể không chỉ ra một sự thật tàn khốc: “Nhan Lãng mới chỉ là một thằng bé, cậu trông cậy nó sẽ cho cậu một góc nhìn đúng đắn của đàn ông không bằng hy vọng Sri Lanka cùng Mauritius liên hợp chinh phục nước Mỹ.”

Chu Việt Việt a một tiếng rồi quay đầu lại nói với Nhan Lãng: “Vậy cháu sẽ không muốn đi rồi, bít tết thực ra ăn cũng không có gì ngon lắm đâu.”

Nhan Lãng tức giận nhìn cô ấy: “Dì nói chuyện không giữ lời, cháu nguyện rửa di cả đời mua mì ăn liền đều thiếu gói gia vị.”

Có vẻ như sự uy hiếp này của Nhan Lãng thật sự có tác dụng, Chu Việt Việt sợ hãi nói: “Được rồi, được rồi, cháu cũng đi theo luôn đi.”

Tôi hỏi Chu Việt Việt rằng cậu ta không lo lắng đối tượng xem mặt của mình không thích cậu ta lại quay sang thích tôi sao, trên TV đều diễn như vậy, nữ nhân vật chính cùng bạn đi gặp mặt nam chính. Tuy rằng bạn của nữ nhân vật chính xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng nam nhân vật chính không vì sắc đẹp mà động lòng, liếc mắt một cái lại nhìn thấu tâm hồn ngây thơ lương thiện của nữ chính, vì nữ chính mà thần hồn điên đảo, từ đó về sau biển cạn đá mòn, không bao giờ chia cắt...

Chu Việt Việt nói: “Vậy thì nhường cho cậu, nếu đã là nam chính rồi, vậy không phải danh gia thì cũng là nhà giàu mới nổi, cậu chán nam chính rồi, sau đó sẽ giới thiệu anh em giàu có nhà danh gia hoặc nhà giàu mới nổi cho mình, cậu ngắm xem, tương lai mình cũng thật là sáng lạn ấy chứ.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Tối nay có lẽ mình nên đeo kính đen đi.”

Vì thế, buổi tối quả nhiên tôi đeo một chiếc kính, nắm tay Nhan Lãng đi theo phía sau Chu Việt Việt, đúng mười chín giờ năm mươi giờ Bắc Kinh xuất hiện trước cửa hàng cơm Tây sang trọng nhất thành phố C.

Chu Việt Việt dừng lại xem xét cửa lớn nhà hàng này, khen ngợi: “Không tồi, rất có phong cách.”

Tôi cảm thấy Chu Việt Việt sờ dĩ cho rằng nhà ăn này rất có phong cách chủ yếu là bởi nó có một cái tên rất tây. Trong cái thời buổi sính ngoại này, những gì không dính dáng đến chữ Trung Quốc đều được cho là phong cách. Ví dụ một người bạn của bạn nói với bạn rằng hôm nay bạn trai cô ấy đưa cô ấy đi “Small Red Hotel” dùng cơm, nhất định bạn sẽ cảm thấy, ồ, thật sự là sang trọng, thật sự là phong cách. Tuy rằng, sự thật chính là bạn trai cô ấy đưa cô ấy đến “quán cơm Tiểu Hồng” ăn món thịt hầm xào tỏi non.

Chu Việt Việt vung tay lên, “Chúng ta đi vào thôi.” Tôi cùng với Nhan Lãng liền theo cô ấy đi vào trong.

Nhân viên phục vụ đưa chúng tôi đến bàn ăn đặt sẵn, vị khách xem mặt Chu Việt Việt kia đúng trong độ tuổi nam thanh niên vội vàng đứng lên, vươn tay cười: “Trong hai cô ai là cô Chu?”

Chu Việt Việt sững sờ.

Làm sao có thể không sững sờ cho được, bởi vì vị khách trong đúng độ tuổi nam thanh niên kia sở hữu một chiếc đầu bóng loáng, trên đó lưa thưa vài sợi tóc được chăm chút cẩn thận, trong lúc hoảng hốt, chúng tôi đều nghĩ đã gặp phải Tam Mao tái sinh ở Trung Quốc hiện đại.

Cậu của Chu Việt Việt quả nhiên rất công bằng, nếu giới thiệu cho tôi một quả bóng cao su phiên bản của Chu Nguyên Chương, tất nhiên cũng sẽ giới thiệu cho Chu Việt Việt một phiên bản tang thương của Tam Mao.

Tôi nhìn thấy Chu Việt Việt có ý muốn bỏ chạy, Nhan Lãng cũng đã nhìn ra, vì thế nó lập tức ngồi xuống, làm bộ như rất đau bụng, nhăn nhó nói: “Mẹ, con đau bụng.”

Chu Việt Việt nhập cuộc diễn so với tôi còn nhanh hơn, lập tức ôm lấy Nhan Lãng chạy ra phía ngoài nhà ăn, tôi không có cách nào, đành phải nhanh chân chạy theo.

Ngoài cửa có một người vừa từ taxi bước xuống, Chu Việt Việt liền liều lĩnh nhảy lên, tôi quay đầu nhìn thấy vị khách đúng độ tuổi nam thanh niên kia không hề đuổi theo, đang muốn gọi cô ấy lại, cô ấy lại lập tức từ trên xe chạy xuống, nhanh chóng đem tôi nhét vào ghế sau, chính mình chạy đến ghế trước ngồi xuống.

Tôi nói: “Chu Việt Việt, cậu gặp cái gì, không thấy con trai mình thông minh giả bệnh giả vờ giúp cậu hay sao?”

Nhan Lãng gói đầu trên đùi tôi, hỏn hển nói: “Mẹ, con không giả bệnh, con bị đau bụng thật.”

Chu Việt Việt đứng lúc quay đầu sang bổ sung: “Phát tác nhanh như vậy, hay là viêm ruột thừa cấp tính?”

Trong đầu tôi nổ tung, cuống quýt giục: “Chú ơi, chú làm ơn chạy nhanh chút, đến bệnh viện đại học T.”

Chú lái xe nói: “Được rồi, tôi biết một con đường thừa người, cô ôm lấy đứa bé, mười phút nữa sẽ đến nơi.”

Nhưng họa vô đơn chí là, khi lái xe vừa mới rẽ sang con đường thừa người này, chiếc xe đột nhiên nổ lốp.

Con đường này rất vắng người, vì vậy taxi cũng rất thừa thớt, Nhan Lãng đau đến mặt trắng bệch, nắm chặt lấy áo lông của tôi, Chu Việt Việt cùng người lái xe nhiệt tình xuống xe đón taxi, tôi cởi giày cao gót ném bên đường, chuẩn bị cõng Nhan Lãng chạy bộ đến bệnh viện.

Nhan Lãng nhắm mắt lại, lông mi hơi run lên, lòng tôi lại căng thẳng, hôn lên trán nó một cái: “Con kiên nhẫn chút, mẹ cõng con, chúng ta lập tức đến bệnh viện.”

Phía trước là bầu trời đen kịt, ánh đèn đường le lói trong đêm tối dày đặc lại càng thêm mỏng manh, dưới ánh sáng mờ nhạt, trên đường in vài bóng người, con đường uốn lượn về phía trước, dường như không có điểm dừng.

Bỗng nhiên có một luồng sáng mạnh chiếu lại đây, tôi phản xạ có điều kiện tránh vào bên đường, một chiếc Audi R8 màu bạc kết một tiếng vù vù vàng dừng lại bên cạnh tôi.

Tôi không hiểu biết gì về ô tô, thậm chí chắc có lẽ lại một chiếc xe nổ lốp, vì vậy cõng Nhan Lãng trên lưng tiếp tục chạy về hướng bệnh viện. Sau lưng tôi vang lên tiếng mở cửa xe, tôi nghĩ, quả nhiên lại một chiếc xe bị nổ lốp, xe dù cao cấp đến đâu cũng sẽ có một ngày bị nổ lốp, thật là người tính không bằng trời tính.

Tôi nghĩ như vậy rồi chạy tiếp, nhưng trên lưng đột nhiên bằng đi, ngay sau đó, một giọng nam trầm thấp vang lên, “Làm sao vậy?”

Tôi kinh hãi quay đầu, Nhan Lãng đã bị một người đàn ông đỡ lấy ôm vào ngực.

Tôi như nằm mơ, nhờ vào ánh đèn của ô tô cùng với ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn bên đường, khuôn mặt người đàn ông trước mắt hiện ra rõ ràng, thế cho nên tôi chỉ cần lướt qua cũng có thể nhận ra anh ta là người nổi tiếng. Tôi nhìn thấy anh ta trên TV một lần, trên tạp chí một lần, còn ở nhà ăn một lần. Bởi anh ta là người nổi tiếng duy nhất tôi gặp cho đến bây giờ, vì vậy ấn tượng của tôi đối với anh ta vô cùng rõ nét. Thần tượng của Chu Việt Việt, tình địch của Nhan Lãng, Tần Mặc.

Chương 4

Tần Mặc ôm Nhan Lãng nhìn hai giây, sau đó ghé trán mình vào trán thẳng bé để thử nhiệt độ, nói: “Sốt rồi, đứa bé này bị bệnh sao?” Tôi lập tức định thần lại từ trong khiếp sợ, vội la lên: “Đúng vậy, đúng vậy, bị nổ ruột thừa rồi.”

Anh ta nghi ngờ nói: “A?”

Tôi sửng sốt một lát, vội vàng xua tay: “Không đúng không đúng, là tôi muốn nói thẳng bé bị viêm ruột thừa rồi, còn nữa, anh Tần, nếu

xe anh không bị nổ lốp có thể làm ơn, trước đưa hai mẹ con tôi đến bệnh viện một chuyến. Chẳng qua tôi căng thẳng quá nên lỡ

lời.” Tôi còn chưa biểu đạt xong, anh ta đã mở cửa xe, đẩy tôi vào ghế phụ, sau đó lại đem Nhan Lãng một lần nữa đặt lên đùi tôi,

bản

thân ngồi vào ghế lái, thấy tôi ôm Nhan Lãng không tiện, còn ghé đến giúp tôi thắt dây an

toàn. Động tác lưu loát nhanh nhẹn, tôi và Nhan Lãng đều không kịp phát biểu ý kiến gì.

Trong lòng tôi nghĩ hôm nay thật là gặp được người tốt, cảm kích nói: “Cảm ơn anh, anh Tần, bệnh viện đại học T.”

Anh ta khởi động xe, nghiêng đầu nói: “Đi Nhân Y đi, bác sĩ bên kia tay nghề có vẻ cứng hơn.”

Tôi lo lắng nhìn Nhan Lăng đang nhắm mắt nói: “Không cần, không cần, đi đại học T, bên kia có tôi có thể mượn thẻ sinh viên khám chữa bệnh, có thể được chiết khấu.”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, không nói gì.

Xe của Tần Mạc lao như tên bắn về phía trước. Tôi có cảm giác như đang bay vậy. Nhan Lăng mặc dù bụng đau nhưng vẫn cố gắng chịu đựng không rên lên một tiếng, rốt cuộc không chịu đựng được, nó nói: “Mẹ, con muốn nôn.”

Là một người mẹ, tôi rất muốn nói với nó: “Con yêu, nôn đi, nôn thoải mái đi, muốn nôn cứ nôn.” Nhưng đây là xe Tần Mạc, là một chiếc xe cao cấp, nếu như Nhan Lăng thực sự làm bẩn chiếc xe này, phỏng chừng đem cả hai mẹ con chúng tôi bán đi cũng không đền nổi. Tôi nghĩ một chút, đem áo khoác cởi ra kê dưới miệng Nhan Lăng nói: “Con nôn ra đây.”

Tần Mạc vẫn chuyên tâm lái xe, đưa tay ra sau ghế lái, lục lục, lấy ra một chiếc túi giấy màu trắng nói: “Dùng cái này.” Tôi nhận lấy chiếc túi giấy, trong đầu nghĩ chiếc xe này quả thật rất cao cấp, thiết kế cũng thật nhân tính, ngay cả những tiểu tiết như vậy cũng đầy đủ, quả nhiên Santana 2000 không thể nào so sánh nổi.

Nhan Lăng sau khi nôn xong tình trạng có vẻ khá hơn.

Tần Mạc đưa một tay xoa đầu Nhan Lăng, quay đầu nhìn tôi nói: “Thằng bé tên gì?”

Đáng sợ là khi anh ta làm động tác này vẫn duy trì tốc độ lái xe như điện xẹt.

Tôi lo lắng nói: “Nhan Lăng, Nhan trong màu sắc, Lăng trong sáng sủa, anh Tần, chú ý về phía trước một chút.”

Tần Mạc gạt đầu rồi cuộc tầm mắt cũng nhìn về phía trước, nói: “Cái tên thật không tồi, rất sâu sắc.”

Tôi nghĩ, đúng vậy, không tồi, mẹ tôi vẫn cảm thấy bà đặt cái tên này cho Nhan Lăng rất hay, dễ thuộc, ngụ ý cũng sâu sắc. Hôm sau tôi phải viết một bức thư nói cho bà, ngay cả người nổi tiếng cũng khen cái tên bà đặt hay. Tin này chắc chắn có thể làm cho cuộc sống lao tù của bà thêm chút ánh sáng.

Nhan Lăng ở trong lòng tôi khê giật giật, tôi nghĩ ô nó chặt thêm, nhưng nó lại bắt đầu giãy giụa. Lòng tôi chùng xuống, run run nói: “Anh Tần, có thể nhanh hơn được không? Nhan Lăng lại đau hơn rồi.”

Dường như chiếc xe lại bay nhanh hơn, Tần Mạc nói: “Cô kể chuyện cho Lăng Lăng xem, đánh lạc hướng sự chú ý của nó, đúng rồi, nó thích nghe chuyện cổ tích không?”

Tôi nói: “Nó không thích chuyện cổ tích, chỉ thích nghe truyện cười thôi.”

Anh ta nói: “Vậy cô kể chuyện cười cho nó đi.”

Tôi đáng thương nói: “Tôi không biết kể chuyện cười.”

Anh ta trầm mặc trong chốc lát, một tay lái xe, vẻ mặt trầm tư: “Trước đây có một kiếm khách, đường kiếm của anh ta rất lạnh lùng, vẻ mặt của anh ta rất lạnh lùng, ánh mắt của anh ta cũng rất lạnh lùng, trái tim của anh ta càng lạnh lùng. Cuối cùng... anh ta lạnh mà chết.”

Nhan Lăng quả nhiên thôi giãy giụa.

Xe dừng lại trước bệnh viện Nhân Y.

Tần Mạc không nghe theo đề nghị của tôi, không nói không rằng chạy xe đến Nhân Y. Tôi ôm Nhan Lăng tập tễnh bước xuống xe, cảm thấy lấy chân tôi làm điểm tựa, toàn bộ thế giới đều yên ổn.

Nhan Lăng quả nhiên là viêm ruột thừa cấp tính, bác sĩ đề nghị mổ. Mà Nhân Y không hổ danh là bệnh viện người nổi tiếng Tần Mạc đề cử, riêng phí giải phẫu là bốn ngàn.

Tôi nói: “Phải mổ ngay lập tức sao? Hoãn hai ngày có ảnh hưởng gì đến thằng bé không?”

Bác sĩ nói: “Ảnh hưởng thì không ảnh hưởng, chúng tôi có thể kê thuốc khống chế bệnh của cháu, nhưng sớm muộn gì cũng phải mổ, trước sau gì cũng phải làm phẫu thuật thôi, hoãn hai ngày không có ý nghĩa gì cả.”

Tôi nói: “Thực ra lúc này vẫn có ý nghĩa, đủ thời gian để tôi đổi bệnh viện.”

Năm trước Chu Việt Việt đi bệnh viện đại học T cắt ruột thừa, viện phí là hai ngàn rưỡi, vì mượn được thẻ chữa bệnh của một sinh viên y, chiết khấu rồi bớt số lẻ còn một ngàn hai, cái này còn chưa tính, năm viện ba ngày còn được phục vụ miễn phí ba bữa cơm ở canteen. Chu Việt Việt năm trước hai mươi tư, lớn gấp ba lần so với Nhan Lăng, vậy ruột thừa nhất định cũng to gấp ba lần, cắt bỏ cũng khó hơn, không có lý gì mà cái ruột thừa bé bé của Nhan Lăng lại gấp ba lần giá cái ruột thừa của Chu Việt Việt. Huống chi tôi

trong nhà còn có một người bà ngoài bảy mươi tuổi cần phụng dưỡng, có một đứa bé tám tuổi cần chăm sóc, còn phải hỗ trợ cho học sinh nghèo, tôi căn bản không có khả năng lập tức trả bốn năm ngàn đồng. Tuy rằng sau khi phát triển nền kinh tế thị trường, chúng ta không có cách nào lựa chọn ai sống ai chết, nhưng hạnh phúc là còn có thể lựa chọn nơi nào và ai giết. Vì vậy, tôi quyết định đưa Nhan Lãng đến bệnh viện đại học T chịu chết.

Nhưng Tần Mạc lại khẳng khái để Nhan Lãng mổ ngay lập tức. Tôi cảm thấy anh ta cho rằng chỉ có thể để Nhan Lãng nhanh chóng phẫu thuật mới làm cho chuyến đi của anh ta tối nay không vô ích vậy.

Là một người nổi tiếng, Tần Mạc hiển nhiên không biết trên thế giới này còn có cái gọi là nhà vệ sinh miễn phí, không như nhà vệ sinh thu phí, nhà vệ sinh miễn phí kia là thế giới dành cho những người nghèo.

Tôi thở dài một hơi nói: “Anh Tần, là thế này, anh đã từng nghe qua nơi này chúng tôi có một câu gọi là bác sĩ cứu người bệnh viện giết người chưa? À, đúng, anh hẳn là chưa nghe nói qua, tôi nghe người ta nói anh luôn luôn ở nước ngoài. Thầy thuốc ở Nhân Y, tài cao, lá gan cũng hơn người, cho nên viện phí ở nơi này cũng thực sự không ít, ngoài những người thực sự ngốc, dân thường như chúng tôi sẽ không tùy tiện tới đây khám bệnh.”

Tần Mạc ôm Nhan Lãng vừa tiêm xong còn đang ngủ nói: “Mỗi lần tôi bị bệnh đều đến đây khám.”

Tôi nuốt nước miếng một cái đáp: “Ha ha, tôi không phải đang nói anh, nhất định là anh không ngốc, anh xem, anh không phải là người địa phương, không rõ tình huống thôi, ha ha...”

Tần Mạc không để ý nói: “Ở đây tôi có thẻ VIP của bệnh viện, nghe nói tiểu phẫu thể này có thể hưởng giá ưu đãi.”

Tôi nói: “A, khó trách anh tin tưởng bọn họ đến vậy, quả nhiên kinh tế thị trường, ngay cả hoạt động công ích như bệnh viện cũng đã bắt đầu khuyến mãi rồi.”

Tần Mạc băng quơ chậm rãi nói: “Nếu bọn họ làm thật nhiều người như vậy, chúng ta quay lại làm thật bọn họ vài lần cũng chẳng có gì đáng nói.”

Tôi nói: “Đúng, anh nói rất đúng, anh Tần.”

Bởi vì có chiếc thẻ VIP này của Tần Mạc, Nhan Lãng lập tức có thể mổ ở bệnh viện Nhân Y.

Tần Mạc nói anh ta đi ra ngoài trước một chút.

Tôi từng nghe Chu Việt Việt nói bọn họ học kiến trúc có rất nhiều người là fan của Tần Mạc. Nhóm fan này còn tự thành lập một forum trên mạng để ủng hộ anh ta, tên là câu lạc bộ cầm thú. Câu lạc bộ cầm thú này ý nghĩa như tên, mỗi hội viên ở đây bắt luận nam nữ đều là cầm thú. Lần đầu tiên nghe cô ấy nói như vậy, trong lòng tôi nhảy dựng, tưởng rằng họ Tần này là một người cầm thú, có năng lực đem cầm thú năm châu bốn biển tụ họp lại một chỗ. Sau này tôi mới biết rõ ràng, cầm thú là tên gọi thân mật của fan với Tần Mạc. Đây là một cách gọi lưu hành trong giới trẻ bây giờ, như nếu fan của Chu Việt Việt thì phải kêu là bánh trung thu, nếu fan của tôi thì phải gọi là Nhan liêu[1].

Tóm lại, sau khi Tần Mạc ra ngoài, lập tức có một “cầm thú” tiến về phía tôi. Tôi đoán cô ta là một “cầm thú” chủ yếu vì cô ấy hỏi tôi ba câu đều liên quan đến Tần Mạc.

Đối thoại của tôi với cô ấy là thế này.

Cô ấy nói: “Cô ơi, người vừa nói chuyện với cô có phải là Tần Mạc không?”

Tôi nói: “A? Tần Mạc là ai, cô đeo kính nên chắc nhìn nhầm rồi, tên người đó không phải là Tần Mạc.”

Cô ấy kéo trễ kính xuống dưới một chút nói: “Cô đừng tưởng lừa được tôi, người đó nếu không phải Tần Mạc tôi sẽ đem ba chữ Trịnh Minh Minh viết ngược lại, tôi xem biểu hiện hai người thân thiết như vậy, cô với Tần Mạc có quan hệ gì?”

Tôi nghĩ cái này cũng không tốt, gấp ngay phải chuyên gia. Nhưng cũng may Tần Mạc không phải là người quá nổi tiếng, trừ những người làm kiến trúc, bạn bè của anh ta nhận ra anh ta thì người bình thường không nhận ra cũng là chuyện dễ hiểu. Cũng giống như mọi người dân Zimbabwe đều biết tổng thống của bọn họ tên là Garbe, mà người Trung Quốc chúng tôi chỉ cần biết quốc gia Zimbabwe này gọi là Zimbabwe chứ không gọi là Jin We Booba cũng là chuyện bình thường.

Tôi nói: “À, thì ra người kia tên là Tần Mạc. Tôi không biết anh ta, thật, tôi với anh ta chỉ là người qua đường Giáp với người qua đường Ất. Nhưng cô Trịnh Minh Minh mà cô nói tôi biết, ngôi sao nổi tiếng toàn châu lục, ha ha, con tôi còn là fan của cô ấy cơ. Hơn nữa, tại sao cô phải viết ngược tên Trịnh Minh Minh của người ta, Trịnh Minh Minh đâu có đặc tội gì với cô?”

Cô ta lại kéo gọng kính xuống một chút: “Cô không cần quan co, với cá tính của Tần Mạc, lại cùng người qua đường Giáp như cô biểu hiện thân thiết thế sao? Quên đi, nếu cô không cho tôi biết tôi sẽ tự đi hỏi anh ấy. Còn nữa, cô thực sự biết Trịnh Minh Minh? Tôi chính là Trịnh Minh Minh.” Nói xong giầy cao gót giậm mạnh, chạy theo hướng Tần Mạc bỏ đi.

Tôi sững sờ nửa ngày, cảm thấy bây giờ kỹ thuật hóa trang cũng thật cao siêu, ngôi sao này trước khi trang điểm với sau khi trang điểm quả thật là hai người hoàn toàn khác biệt. Lại cảm thấy quả thực hôm nay là ngày Hoàng Đạo, ở trên đường cái thừa thớt có thể gặp được một người nổi tiếng, cũng ở một nơi vắng vẻ như trước phòng giải phẫu lại còn có thể đụng đến một người nổi tiếng, chẳng lẽ toàn bộ những người nổi tiếng của thành phố C đều đến đây để trải nghiệm cuộc sống sao?

Nhưng trực giác của Nhan Lãng quả là rất nhạy bén, Tần Mạc cùng với Trịnh Minh Minh quả nhiên có quan hệ gì đó. Tuy rằng Nhan Lãng vì lý do cá nhân mà vẫn cực kỳ phản đối Tần Mạc qua lại với Trịnh Minh Minh, nhưng khách quan mà nói, tôi cho rằng Tần Mạc với Trịnh Minh Minh qua lại xem ra so với Nhan Lãng và Trịnh Minh Minh xứng đôi hơn nhiều, Tôi nghĩ đến việc nếu Tần Mạc và Trịnh Minh Minh thực sự là một đôi, mà tôi lại là người qua đường Giáp, trong lúc lơ đãng làm đồng lõa của Nhan Lãng, làm nảy sinh mâu thuẫn gia đình người ta, tội lỗi này thật quá lớn. Cho nên đến khi Tần Mạc trở về tôi vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Anh ta cởi áo gió vắt trên tay, tay phải cầm chiếc hộp đựng giày. Đi đến trước mặt tôi ngồi xuống, mở chiếc hộp lấy ra một đôi giày thể thao nữ.

Tôi nghĩ anh ta thật sự chọc giận Trịnh Minh Minh rồi, nên mới mua đôi giày này nhận lỗi kéo cô tra trở về. Chịu ảnh hưởng của bộ phim truyền hình TVB “Trang phục đẹp đẽ”, tôi còn tưởng người nổi tiếng khi tặng quà cho cô gái của mình không phải ngựa thuần chủng nhập khẩu từ nước ngoài thì cũng là kim cương, mà viên kim cương kia cũng không phải loại tầm thường, còn phải là một viên kim cương cực kỳ lớn, nhưng tình huống thực tế chỉ cần một đôi giày thể thao Adidas là có thể thu phục được, sự thật tàn khốc thật làm cho người ta giận sôi.

Tần Mạc nói: “Đến đây, thử xem.”

Lúc đưa Nhan Lãng đến bệnh viện tôi đã đá đôi giày cao gót phiền phức đi, ném ở bên đường, từ tối đến giờ chỉ đi hai chiếc tất hành tẩu giang hồ, lúc này chiếc tất trắng đã không còn nhìn ra màu sắc ban đầu nữa rồi.

Tôi từ chối nói: “Không được, không được, anh tìm một y tá khác giúp anh thử giày đi, tôi mà thử thì chắc chắn anh phải giặt lại một lần rồi mới đem tặng bạn gái được mất. Thực ra giày này không cần thử, mắt nhìn của anh rất chuẩn, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy rất đẹp rồi, bạn gái anh đi vào nhất định sẽ càng đẹp mất. Bạn gái anh thấy một đôi giày đẹp như vậy trên chân mình, trong lòng nhất định sẽ rất vui vẻ, dù giận dỗi chuyện gì cũng sẽ mau chóng bỏ qua thôi.”

Tần Mạc ngẩn người, sau đó cười cười. Người ta nói những người không thích cười khi cười lên đều cực kỳ bắt mắt, có thể thấy được bình thường Tần Mạc là người không thích cười. Sau nụ cười như trăm hoa đua nở này, anh ta cởi dây giày, “Vừa rồi bác sỹ nói với tôi bệnh viện cấm chỉ đi tất không đi giày, nên đôi giày này cô tạm thời đi đi.”

Tôi quan sát đôi giày này một lát, lấy ánh mắt một người ngoài nghề đánh giá, nó tất nhiên không phải hàng fake, hơn nữa nhìn đường nét tinh xảo như vậy chắc chắn là một cái giá trên trời, trong lòng nhất thời cảm thấy ông trời thật không có mắt. Tôi nói: “Anh Tần, giày này anh vẫn nên giữ lại tặng cho bạn gái đi, tôi đi ra ngoài tùy tiện mua đôi giày vải là được.”

Anh ta nhú nhú mày: “Đừng làm loạn.”

Tôi nói: “Hả?”

Chính anh ta cũng sừng sốt hồi lâu, sau một lúc thu giày lại thản nhiên nói: “Xin lỗi, cô Nhan, ngoại hình cô rất giống một cổ nhân, chẳng may tôi lại coi cô là cô ấy rồi.”

Có một câu ngôn ngữ rất nổi tiếng nói, “Đã đưa Phật thì đưa đến Tây thiên.” Kỳ thật Tần Mạc chỉ cần đưa tôi và Nhan Lãng đến cửa bệnh viện là có lòng lắm rồi, nhưng anh ta còn chạy tới chạy lui tận tâm tận sức như với chính con mình vậy, lại còn mua riêng một đôi giày thể thao về, làm cho tôi không thể nào lý giải được. Tôi nghe nói có những người nổi tiếng nghiện rượu, nghiện thuốc, còn có nghiện phá hoại gia cang người khác, nghiện đánh vợ, nhưng chưa từng biết có người nổi tiếng nào nghiện làm việc tốt, lại còn tự tay cẩn thận tỉ mỉ đến vậy. Tần Mạc quả thật không giống một người nổi tiếng bình thường.

Tần Mạc nói: “Lãng Lãng phẫu thuật còn phải mất một lúc nữa, đi thôi, tôi đưa cô đi tìm đôi giày bị ném kia.”

Tôi do dự một chút, anh ta không nói gì nữa, cầm lấy hộp giày bắt đầu đi ra bên ngoài.

Một vị y tá trung niên bẽn lẽn công việc lặng lẽ tới gần tôi: “Cô đừng đi theo anh ta, người đó với cô không thân chẳng quen lại giúp cô như vậy, vừa nhìn qua là biết có ý khác rồi, cô đi theo khẳng định sẽ chẳng an toàn.”

Tôi nhận thức sâu sắc một điều: Xã hội này quả nhiên đã không thể thuần khiết rồi, bởi vì làm việc tốt mà không bị dư luận bàn tán thật vô cùng khó khăn.

[1] Nhan liêu: Nhan nhỏ mọn, Nhan tính toán =]

Chương 5

Bóng đêm ngoài cửa sổ vô cùng mờ ảo.

Kỳ thật thành phố C cho dù ban ngày hay ban đêm đều mờ ảo, bởi nó là một thành phố công nghiệp nặng ô nhiễm vượt chỉ tiêu

nghiêm trọng. Vì gìn giữ những di sản văn hóa lịch sử tổ tiên để lại, thành phố ô nhiễm này có lẽ đã trở thành chiếc quan tài cổ. Mỗi lần những khu công nghiệp lớn thải khí độc đều đem cả một góc thành phố bao trùm, vì vậy căn bản thành phố C không thể không mờ ảo, có đôi khi còn vô cùng vô cùng mờ ảo là đằng khác.

Tôi nghĩ trong tương lai không xa, dân cư thành phố C sẽ bởi vì ô nhiễm mà chết hàng loạt, sau đó khu công nghiệp này lại biến thành một cái di chỉ. Hậu thế của chúng ta vì có thể bảo tồn nguyên trạng di chỉ này, chỉ có thể một lần nữa xây dựng các khu công nghiệp, cứ thế mà suy ra, sớm muộn gì cũng có một ngày, thành phố C sẽ trở thành thành phố nhiều di chỉ nhất ở Trung Quốc.

Ánh đèn neon trước mặt tôi hiện lên rất nhanh, tay phải Tần Mạc rời khỏi tay lái, thoát nhìn như muốn mở nhạc. Tôi dự cảm anh ta sắp sửa giống như trong các quyển tiểu thuyết ngôn tình, nhân vật nam chính đều thích nghe "...Anh chưa bao giờ gặp qua một thứ tình yêu dễ dàng bỏ qua, anh vẫn chỉ biết cho, anh chỉ biết cho đi một mình, bây giờ, anh mới biết rằng, thứ duy nhất bị mất đi là chính mình." Của một cô gái Pháp hát, bài hát nổi tiếng tên là tiếp tục tiền duyên hay là cái gì đó. Tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy ca khúc này biểu đạt kiểu tình cảm ngoại tình ngoài luồng mới đúng.

Không khí trong xe có chút nặng nề, sự chuyển động không tiếng động làm cho người ta cảm giác khó mở miệng.

Nếu Tần Mạc quả thực mở bài hát kia, tôi đã có cơ hội khơi mào một số chủ đề cao nhã phá vỡ không khí nặng nề này. Nhưng không ngờ là anh ta cũng không mở bài hát nổi tiếp tiền duyên gì gì đó. "Bởi vì nhớ em mới cô đơn" của Thư Minh vang lên trong không gian lúc này khiến tôi thật hối hận mình trước đây không tiến hành nghiên cứu sâu một chút về ca sĩ Quảng Đông thích các món ăn cay Tứ Xuyên này.

Tiền đồ của Thư Minh rất sáng lạn, tôi dự cảm tương lai không lâu nữa anh ta sẽ làm dân tình điên đảo, bởi vì một người sinh ra ở Quảng Đông, giọng hát lại không có chút hương vị Quảng Đông nào cả.

Ca khúc hát thế này: "...Bởi vì nhớ em nên mới cô đơn, bởi vì yêu em nên mới đau khổ, nghe tên em làm cho anh bối rối, bởi vì nhớ em nên mới trầm mặc, bởi vì yêu em nên mới lè loi, chuyện của chúng ta chẳng thể giải bày cùng ai. Em có hay không nghĩ tới anh, em có hay không nhớ đến anh, hay vẫn lựa chọn quên đi coi như một sự giải thoát? Em còn có thể nghĩ đến anh, em còn có thể tiếp tục yêu anh, lúc gặp lại là một chiếc ôm hay là lướt qua?"

Tôi cảm thấy ca khúc này viết rất biện chứng mà vẫn logic, hơn nữa ca từ đều không sai ngữ pháp, việc này thật không dễ dàng.

Tần Mạc nói: "Làm phiền cô sao?"

Tôi nói: "Không có, không ngờ được anh Tần cũng thích nhạc thị trường, bài hát này rất hay."

Tần Mạc ừ một tiếng: "Mua bữa thôi." Nói xong cười cười: "Trước kia theo tôi học vẽ có một cô gái đặc biệt thích nhạc thị trường. Khi đó mẹ cô ấy cho cô ấy rất ít tiền tiêu vặt, cô ấy muốn mua đĩa mà không có tiền sẽ mè nheo tôi, một năm rưỡi dần dần thành thói quen, trên thị trường có đĩa nhạc gì mới tôi đều để ý giúp cô ấy."

Tôi ngạc nhiên mở to hai mắt, thật không ngờ được Tần Mạc lại có thể mở miệng nói nhiều như vậy. Tôi xem những người nổi tiếng trên TV, vì duy trì sự bí hiểm trước mặt các fan, trên cơ bản rất ít khi mở miệng nói chuyện, khi bắt đầu thì nói vài ba câu tình lược, người giống như Tần Mạc chỉ cần nói một câu thôi cũng thật đáng giá, mặc dù câu đó chỉ là một câu tình lược không chủ không vị.

Tôi kinh ngạc trong chốc lát, nói: "Học trò của anh cũng thật hết nói, mẹ cô ấy không cho cô ấy tiền tiêu vặt thì nên đi kỳ kèo ba mình mới đúng, tìm đến anh, nhưng anh lại cho, muốn nói cho cô học trò này biết, không có tiền tiêu vặt chỉ cần gặp anh là được, gánh nặng này của anh cũng thật vất vả."

Xe rẽ ngang, Tần Mạc cười nhẹ rồi lên tiếng: "Cũng may, tôi chỉ có một học trò duy nhất là cô ấy."

Tôi nói: "Thì ra là một kèm một sao, cái này rất tốt, trên thế giới đều đề cao cách học này, nếu là anh tự mình dạy dỗ, cô gái đó hiện tại chắc cũng rất giỏi phải không?"

Sắc mặt Tần Mạc cứng đờ: "Cô ấy chết rồi."

Tôi nói: "A?"

Xe chậm rãi dừng lại, anh ta lấy bao thuốc ra: "Cô ấy chết rồi, đã chết rất nhiều năm, năm ấy cô ấy vừa tròn mười tám tuổi, tang lễ của cô ấy tôi còn ở nước ngoài. Ngoại hình của cô và cô ấy rất giống nhau."

Tôi sửng sốt trong chốc lát, không biết nên nói gì. Tần Mạc quay đầu nhìn tôi, ánh mắt trầm mặc, tôi bị nhìn đến nổi da gà, cảm thấy tình cảnh này nhất định phải nói gì đó. Nhưng thời điểm này giống như năm phút cuối trước khi hết giờ thi, càng gấp càng làm cho người ta cuống không biết nên viết gì, không khỏi làm cho người ta sinh ra một cảm giác nhìn thấu sự đau thương trên đời, thật sự là: "Thư đáo dụng thì phương hận thiếu, trừ khước vu sơn bất thị vân"[1]

Tần Mạc nói: "Đến rồi, xuống xe thôi." Nói xong xuống xe hút thuốc.

Tôi tập trung nhìn, chiếc xe bị ánh đèn ban đêm nhuộm thành màu vàng, đúng là một chiếc taxi. Lại tập trung nhìn một lần nữa, bánh xe trước đã bị tháo ra, quả nhiên là chiếc taxi nổ lốp hồi nãy.

Tôi vừa xuống xe vừa nói: "Anh Tần thật tinh mắt, tốc độ cao như vậy cũng có thể nhìn thấy phía trước có xe, nếu là tôi, chắc chắn sẽ đâm thẳng vào chiếc xe đó rồi."

Tần Mặc nói: “Con đường này là đường hai chiều, chiếc xe kia ở bên trái, chúng ta ở bên phải, cô có thể đem xe của chúng ta đâm thẳng vào chiếc xe kia cũng thật là khó, huống chi chiếc xe này đứng im chứ không phải đang chạy.”

Tôi hồ thẹn nói: “Đúng là khó thật.”

Anh ta cười cười, đột nhiên vươn tay xoa xoa đầu tôi. Xoa xong, cả hai chúng tôi đều sùng sốt, lâm vào không khí xấu hổ không cách nào thoát ra được. Anh ta có vẻ nhanh hơn một chút, ho khan hai tiếng nói: “Xin lỗi...”

Tôi nhanh chóng tiếp lời: “Không sao, không sao, tôi biết anh lại nhầm tôi là cô bé học sinh đã mất của anh.”

Anh ta cười cười, không nói gì.

Chiếc xe taxi kia bị nổ lốp lâu như vậy rồi mà còn chưa được đưa đi. Hiệu suất làm việc của ngành giao thông thật làm cho người ta thấy mà sợ.

Lấy chiếc taxi làm mốc, tiến lên phía trước hai bước, tôi sờ soạng lung tung trong chốc lát, vậy mà đúng là tìm được đôi giày da đen tôi mua ở cửa hàng giày da theo mùa trước tiểu khu.

Tôi đã lo lắng chúng sẽ bị những bọn lưu manh đi qua cuỗm đi, không ngờ được con đường này quá hẻo lánh, ngay cả đám người phi pháp lưu lạc cũng không thêm đi qua, quả là một nơi lý tưởng để cướp của giết người bịt đầu mối.

Tìm được giày, mừng như điên làm cho tôi đột nhiên nhớ tới Chu Việt Việt vừa rồi đi tìm xe hỗ trợ, không biết cô ấy gọi xe xong phát hiện tôi biến mất rồi có đi báo 110 hay không. Tôi cảm thấy chắc phải lập tức gọi điện thoại cho cô ấy thông báo một tiếng, lấy đi động ra, lúc này mới phát hiện đã hết pin rồi.

Tần Mặc kẹp điều thuốc giữa ngón tay, khẽ tựa người vào cánh cửa xe, cách nhau một thước dưới ánh đèn đường mờ nhạt. Tôi chạy hai bước đến, vốn định mượn di động của anh ta gọi một cuộc điện thoại, nhưng đột nhiên nghĩ số di động của người nổi tiếng đều phải giữ bí mật, vì thế lời đã ra miệng lại chuyển thành: “Tôi có thể mượn điện thoại của anh lắp sim để gọi một cuộc không?”

Anh ta cúi đầu vào xe lấy di động ra: “Gọi điện cho chồng cô báo bình an sao? Hay là dùng của tôi luôn đi?”

Tôi xem thái độ của anh ta không phải là khách sáo, vì vậy cảm động nhận lấy, gọi đến số của Chu Việt Việt, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe thấy giọng nói của Chu Việt Việt oang oang vang đến: “Năm phút nữa gọi điện đến thì chết à, anh không biết sau chín giờ Trung Quốc gọi điện đến người nghe sẽ được miễn phí sao, anh là cao nhân phương nào, có gì nói nhanh rồi cúp máy, đừng có lãng phí tiền điện thoại của bà cô này.”

Tôi nói: “Chu Việt Việt, mình là Nhan Tống.”

Giọng nói oang oang của Chu Việt Việt lập tức dịu xuống: “A... Tống Tống, là cậu à, làm mình sợ muốn chết rồi, mình vất vả gọi xe chạy tới lại không thấy mọi người đâu rồi, gọi điện thoại cho cậu thì không được, mình nghĩ cậu đến bệnh viện rồi nên lập tức chạy đến, kết quả cũng không tìm được. Bây giờ mình đang ở văn phòng của Lâm Kiều, định nhờ mối quan hệ của anh ta hỏi thăm danh sách bệnh nhân nhập viện của các bệnh viện trong thành phố tìm cậu, rốt cuộc cậu đang ở đâu? Lãng Lãng có sao không?”

Tôi vội vàng nói: “Không việc gì, không việc gì, bây giờ mình đang ở Nhân Y, cậu về nhà trước đi, buổi sáng ngày mai mình trở về lấy ít đồ, Nhan Lãng còn phải nằm viện vài ngày.”

Chu Việt Việt nói: “Mình đến ngay lập tức. Yên tâm, mình sẽ không nói với Lâm Kiều cậu ở Nhân Y, vốn cả tối nay cậu ta cũng không biết chuyện gì, chỉ là cậu ta trực ca đêm, mình đến tìm cậu không cần thận trọng phải cậu ta mà thôi.”

Tôi nói: “Mình không quen con người tên Lâm Kiều ấy, với lại cậu cũng không cần đến đâu.”

Cô ấy nói: “Mình cứ đến, mình cứ đến, cậu càng không cho mình lại càng đến, càng đến đấy.” Sau đó tức giận cúp máy.

Tôi nghĩ, cá tính của Chu Việt Việt cũng thật là có tình người mà.

Đem điện thoại trả lại cho Tần Mặc, anh ta nhú nhú mày: “Chồng cô...”

Tôi vội vã hiểu ý: “Tôi sẽ không nói cho cô ấy biết đây là số điện thoại của anh...”

Anh ta nhìn tôi chốc lát, nghiêng đầu đập tàn thuốc nói: “Lên xe đi.” Những người nổi tiếng quả nhiên là rất chú trọng bí mật đời tư.

Ở trên xe, Tần Mặc nghe một cuộc điện thoại, nói là có việc gấp phải trở về xử lý, ngày mai sẽ qua thăm Nhan Lãng, thuận tiện lấy thẻ VIP cho tôi. Tôi cảm động nhìn theo xe anh ta cho đến khi nó biến mất trong đường chân trời mờ mịt, mới xoay người chạy thẳng về phòng giải phẫu. Tần Mặc thật là một người tốt, làm việc tốt xong còn thăm hỏi, quả thực là Lôi Phong tái thế. Chu Việt Việt lên lút diễn tập nhiều lần gặp gỡ với Tần Mặc như vậy, đảo mắt sẽ biến thành sự thật, cỡ nào cảm động, cỡ nào vui mừng đây.

Thời gian rất chuẩn, năm phút đồng hồ sau khi đèn phẫu thuật tắt, y tá đẩy giường nằm của Nhan Lãng còn mê man vì thuốc tê đến phòng bệnh. Bác sĩ tươi cười rạng rỡ đi về phía tôi chúc mừng, nói ca phẫu thuật cực kỳ thành công, con trai tôi cũng cực kỳ dũng cảm, trong quá trình giải phẫu ngay cả một tiếng cũng không rên, thật là rất kiên cường. Quả thực tôi không dám gạt đầu tán thành ý kiến của vị bác sĩ này. Tôi cảm thấy sờ dĩ Nhan Lãng không rên được dù chỉ một tiếng là bởi nó đã bị tiêm thuốc mê.

Nhan Lãng bị sắp xếp vào một phòng hai giường bệnh, bệnh nhân cùng phòng với nó là một anh chàng rất ham đọc sách. Bởi vì từ khi Nhan Lãng chuyển vào phòng, công việc đọc sách của anh ta vẫn luôn tiếp tục, không hề gián đoạn, thật là “Đóa tiền tiểu lâu thành nhất thống, chúng nhân giai túy ngã độc tình”[2].

Tôi ngồi chán chết ở trước giường bệnh Nhan Lãng tầm hai mươi phút, đang định đứng dậy đi toilet, vừa mở cửa, liền đụng ngay phải Chu Việt Việt đang hấp tấp chạy đến. Tôi nhanh nhẹn tránh sang, cảm giác được Chu Việt Việt xẹt qua người mình, tạo thành một cơn gió mạnh. Tôi sợ run cả người, Chu Việt Việt thở hổn hển hai hơi, chửi ầm lên: “Mẹ nó, bệnh viện cái kiểu gì chứ, muốn giết bà cô này hả?”

Anh chàng luôn chăm chú đọc sách ở đầu giường rồi cuộc ngừng đầu lên, chúng tôi ngạc nhiên phát hiện khuôn mặt anh ta có chút giống Quách Phú Thành.

Trong mắt của Chu Việt Việt phát ra một tia sáng mạnh, tôi đọc ra đó là một ánh sáng hối hận, đại ý hẳn là: “Chết tiệt, sao lại có thể mất mặt trước một anh chàng dễ nhìn thế này.” Nói vắn vể hơn là: “Làm chuyện thất lễ trước mặt Phan Lang, tôi thật sự rất ngại ngùng, thà hành lễ Chu Công với mẹ chàng còn hơn là mất mặt với chàng như vậy, thật hận.”

Cửa vừa đóng vào lại một lần nữa bị đẩy ra, tôi cùng Chu Việt Việt quay đầu nhìn, Lâm Kiều áo mũ chỉnh tề đứng phía ngoài, ánh đèn ngoài hành lang đều bị anh ta chắn mất.

[1] Thư đao dụng thì phương hận thiếu: Đến lúc cần dùng đến sách vở mới hận mình tri thức còn thiếu, một câu nói của cổ nhân

Trừ khước vu sơn bất thị vân: Ngoài mây vu sơn, mây nơi khác cũng chẳng là mây, trong bài thơ khóc vợ của Nguyên Chấn.

Chị Nhan Tổng này có sở trường cắt lung tác tác phẩm ghép lại thành một.

[2] Câu đầu là trong “Tự Trào” của Lỗ Tấn, câu sau lại là thơ của Khuất Nguyên = =

Chương 6

Tôi lập tức dùng ánh mắt khiển trách Chu Việt Việt.

Chu Việt Việt không thèm nhìn ánh mắt khiển trách của tôi mà quay sang trừng Lâm Kiều: “Tại sao anh có thể bỏ ỉ như vậy, tôi bảo anh đừng có đi theo, anh lại cố tình bám đuôi. Anh đã học luật chưa? Có biết luật pháp là gì không? Anh có biết anh đã xâm phạm tôi không? Hành vi này của anh cực kỳ nghiêm trọng!”

Tôi sững sốt, anh chàng đọc sách ở giường đối diện của sững sốt, Lâm Kiều mặt không chút thay đổi, bỏ qua Chu Việt Việt nhìn về phía Nhan Lãng.

Chu Việt Việt nhìn thấy chúng tôi đều sững sờ nên cũng giật mình, sau đó vỗ vỗ gáy: “Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, anh ta là xâm phạm nhân quyền của tôi, vừa rồi tôi mới nói câu tỉnh lược, ngày hôm qua chúng tôi còn vừa mới học xong, tỉnh lược chủ ngữ hay là tân ngữ ấy nhỉ? Anh ta không xâm phạm tôi, thật sự anh ta không xâm phạm tôi, tôi còn là xử nữ mà!”

Tôi nói: “Ừ, tôi biết cậu vẫn còn là xử nữ. Cậu rất hiểu pháp luật, ngữ văn cũng thật miến chê.”

Lâm Kiều dùng ánh mắt chuyên nghiệp đánh giá Nhan Lãng một hồi, hồi không đầu không đuôi: “Vừa phẫu thuật xong?”

Tôi nói: “Anh không có mắt nhìn à.”

Lâm Kiều nói: “Là viêm ruột thừa bình thường?”

Tôi nói: “Anh không có mắt nhìn à.”

Lâm Kiều hỏi: “Nhan Tổng, hôm nay em nuốt phải lửa hả?”

Tôi nói: “Anh không có mắt nhìn à.” Nói xong cảm giác có gì đó không thích hợp, sau khi phản ứng được lập tức chửi ầm lên: “Anh mới nuốt phải lửa, cả nhà anh đều nuốt phải lửa, tổ tông mười tám đời nhà anh nuốt phải lửa.”

Lâm Kiều không nói nữa, xoay người ở bên giường bệnh Nhan Lãng lấy ghế ngồi xuống, khoanh tay lạnh lùng nhìn tôi. Tôi ngồi xuống đầu giường Nhan Lãng, không chớp mắt nhìn về phía trước, phía trước là cửa sổ nghiêm trang đóng kín, ở bên ngoài những ca khúc về lương thực và dầu mỡ vang lên: Ngô và thóc, ta ăn ta ăn, tất cả tất cả.

Tôi nghĩ trong nhà hình như hết dầu thực vật rồi, dầu đậu nành vẫn còn một chai, là Chu Việt Việt đem sang, nhưng dùng dầu đậu nành xào rau thì quá xa xỉ rồi, để chai dầu đó cho Nhan Lãng ăn sau này, ngày mai tôi vẫn phải đi mua một chai dầu thực vật.

Chu Việt Việt hứng trí bừng bừng nhìn tôi, một chốc nhìn tôi, một chốc lại nhìn Lâm Kiều, thỉnh thoảng mắt lại liếc liếc nhìn anh chàng giống Quách Phú Thành ham đọc sách giương bên. Nhưng tôi và Lâm Kiều cùng im lặng làm cho màn hí kịch vượt mắt, cô ấy đợi một lúc không có kết quả gì, liền đến trước mặt anh chàng ham đọc sách bắt chuyện.

Chu Việt Việt nói: “Đồng chí, đọc sách sao?”

Đồng chí ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô ấy rồi nói: “Ừm.”

Chu Việt Việt nói: “Đồng chí, đọc sách gì vậy?”

Đồng chí mỉm cười, cầm quyển sách quơ quơ.

Chu Việt Việt nói: “A, là sách của Ba Kim sao, tôi cũng thích đọc sách của Ba Kim, Ba Kim, một người thật vĩ đại.”

Tôi cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía Chu Việt Việt.

Đồng chí kia lại như có chút hứng thú, khẽ cười.

Chu Việt Việt nói: “Tôi thích nhất quyển ‘Ai là người đáng yêu nhất’, người trong mùa đông lạnh giá mà dũng cảm cứu vớt một đứa bé thật sự là rất đáng để chúng ta học tập.”

Đồng chí kia trong nháy mắt mặt đen lại.

Chu Việt Việt tiếp tục nói: “Các sách khác của ông ấy tôi cũng xem, đều viết rất tốt, nhưng mà vài năm trở lại đây không thấy ông ấy có tác phẩm nào khác, đại khái là hết thời rồi, thật đáng tiếc.”[1]

Tôi thương hại nhìn Chu Việt Việt, cảm thấy duyên trần của cô ấy và đồng chí kia lại gần gũi như vậy, thật không có tương lai rồi. Nhưng cái đáng sợ là cô ấy không ngừng cố gắng, tôi thống khổ nhắm hai mắt lại.

Chu Việt Việt tự chui đầu vào rọ nói: “Từ đầu ông ta viết cái gì đó, viết rất cuồng, thật là rất có văn phong, tôi đọc xong lập tức đã thích ông ấy rồi, để tôi nghĩ xem, hình như là nhật ký của một kẻ thần kinh, đúng, là nhật ký của một kẻ thần kinh.”

Đồng chí kia hình như không nhận được nữa, nói: “Có phải cô muốn nói đến ‘Nhật ký điên cuồng’.”

Chu Việt Việt vỗ đùi: “A, tôi nhớ nhầm, là ‘Nhật ký điên cuồng’[2], tên khoa học của nó đúng là như vậy, tại sao anh có thể bác học thế chứ?”

Tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục ngồi xem tình thế đi xuống như vậy, ngay lập tức mở cửa đi ra bên ngoài.

Chu Việt Việt ở phía sau quay đầu: “Tổng Tổng, cậu đi đâu vậy?”

Tôi nói: “Hai người cứ từ từ tán gẫu, mình đi mua chút đồ ăn.”

Tôi bước ra khỏi phòng bệnh, Lâm Kiều liền theo sau lưng tôi. Tôi nghĩ nhất định phải thoát khỏi anh ta, nhưng hôm nay không đi xe đạp, sự việc có vẻ khó khăn.

Cho đến khi đi ra cửa lớn bệnh viện, anh ta vẫn duy trì khoảng cách hai ba bước chân không nhanh không chậm đi theo. Tôi hoàn toàn không hiểu anh ta muốn làm gì, vì vậy luôn tập trung suy nghĩ vấn đề này, nhưng càng nghĩ lại càng không hiểu anh ta muốn làm gì, nghi vấn này tra tấn cuộc sống hàng ngày của tôi, tôi rẽ vào một ngõ nhỏ vắng người, rốt cuộc không nhận được nữa hét lên: “Mẹ kiếp, rốt cuộc anh có ý đồ gì hả?”

Lời vừa hét ra, tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ta đặt trên vách tường.

Anh ta cúi đầu nhìn tôi, bởi vì khoảng cách thực sự quá gần, khí Carbon diacid tỏa ra vừa lúc phả trên mặt tôi. Anh chàng thiếu niên đẹp trai năm nào giờ đã trưởng thành hơn nhiều, thật làm cho người ta không dám nhìn gần, tôi cúi đầu nhìn mặt đường nói: “Đại hiệp, có gì chúng ta từ từ nói chuyện, anh buông ra được không?”

Lâm Kiều ở trên đỉnh đầu tôi cười một tiếng: “Anh đã suy nghĩ cẩn thận rồi, chỉ có biện pháp này mới chế ngự được em, thả em ra em sẽ bỏ chạy ngay.”

Tôi hết lời giải thích: “Tôi sẽ không bỏ chạy, tôi cam đoan tuyệt đối không chạy, anh phải tin tôi, tôi không nói dối. Anh xem xem, anh cao lớn như vậy, tôi chạy cũng chẳng thoát nổi anh.”

Tuy rằng lời tôi nói rất có lý, nhưng anh ta cũng không thèm nghe, vẫn như cũ duy trì tư thế xấu hổ cầm hai tay tôi áp lên vách tường, một lúc lâu sau nói: “Nhan Tổng, vẫn chưa có cơ hội hỏi em, bao năm qua, em sống có tốt không?”

Tôi hoảng hốt, bị anh ta nói “Nhiều năm như vậy rồi”, mùa hè cấp ba năm đó lập tức giống như thước phim cũ hiện lên, như tia chớp xẹt qua trong đầu. Kỳ thật đến bây giờ tôi vẫn thường xuyên nằm mơ thấy khoảng thời gian đó, nhưng cũng không liên mạch như ngày hôm nay, tất cả đều chỉ là những đoạn ngắn, ví dụ mẹ Lâm Kiều cho tôi một cái bạt tai, ví dụ như tôi ở dưới nhà Tô Kỳ quý hai ngày liền, ví dụ như tiếng còi xe cảnh sát đưa mẹ tôi đi, ví dụ như lưỡi dao vậy máu chạm động mạch cổ tay rồi nhưng không dám tiếp tục,

rất nhiều rất nhiều.

Thời gian đó đúng là năm năm trước, Lâm Kiều và Tô Kỳ qua lại được ba năm, tôi cũng thầm yêu Lâm Kiều ba năm.

Ngay từ đầu tôi đã thích Lâm Kiều, khi Lâm Kiều và Tô Kỳ qua lại, chịu ảnh hưởng từ sự ca ngợi bên thứ ba của tiểu thuyết Quỳnh Dao, tôi cũng nghĩ có phải mình nên tranh thủ bằng bất cứ giá nào một phen hay không. Nhưng dù sao khi ấy tôi cũng chỉ mới có mười bảy tuổi, kinh nghiệm làm bên thứ ba không có, huống hồ khi đó internet cũng chưa phát triển mạnh như bây giờ, không thể tìm kiếm kinh nghiệm thành công của một người thứ ba nào đó trên BBS làm ánh sáng soi đường dẫn lối, tỷ lệ thắng của tôi là vô cùng nhỏ bé. Nhưng tôi bị tình yêu trong lòng khích lệ, thật sự muốn làm thành công chuyện này, suy nghĩ rất lâu, tôi quyết định về nhà thỉnh giáo bà ngoại không gì không biết. Bà ngoại biết chuyện này xong, cực kỳ bị phẫn: “Bà cho mày đọc nhiều tiểu thuyết Quỳnh Dao như vậy, chính là muốn nói làm kẻ thứ ba rất khó, phá hoại hạnh phúc của người khác nhất định không có kết cục tốt. Mày xem Tân Nguyệt cách cách[3] cuối cùng không phải chết sao, hừ, bị chết cũng tốt. Nhan Tổng Tổng, bà nói với mày, nếu mày đi phá hoại tình cảm nam nữ của người ta, để xem bà có đánh chết mày không.”

Khi đó, bà ngoại của tôi mặc dù đã sáu mươi hai, nhưng vì chăm sóc sức khỏe tốt bên vẫn cực kỳ uy vũ. Tôi rất sợ bị bà đánh chết, không thể không đem kế hoạch với Lâm Kiều bóp chết từ trong nôi. Những ngày này là khoảng thời gian vô cùng khó khăn, mỗi khi tôi cảm thấy hình như mình đã không thích Lâm Kiều nữa rồi, anh ta lại chủ động xuất hiện trước mặt tôi, dùng một que kem cho trẻ con hoặc một gói ô mai chanh là thành công đem mọi hệ thống phòng ngự của tôi đè bẹp. Tôi biết anh ta chỉ là mua đồ ăn vặt cho Tô Kỳ, thuận tiện mua thêm cho tôi, nhưng chỉ là không có cách nào ngăn cản sự công phá dụ dỗ cho dù chỉ là đối với bạn bè bình thường này.

Lâm Kiều và Tô Kỳ là hai người hoàn toàn thích hợp với nhau. Khi đó ở trường trung học trọng điểm quốc gia cũng ảnh hưởng bởi nền kinh tế thị trường, khủng long dễ nhìn và người đẹp ếch thì thường xứng đôi, trong trường học nhìn thấy thâm mỹ đại chúng chỉ lắc đầu thờ dài. Mà Lâm Kiều và Tô Kỳ kết hợp thật làm cho bọn họ thấy ánh rạng đồng phản công lại thâm mỹ của đại chúng, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Cho nên sự thật chính là, tôi thích Lâm Kiều, Lâm Kiều và Tô Kỳ thích nhau, nếu tôi quả thực là bên thứ ba xen vào giữa Tô Kỳ và Lâm Kiều, không chỉ bị bà ngoại tôi đánh chết, còn bị toàn bộ học sinh trong trường phỉ nhổ. Áp lực này quá lớn, tôi xoắn quấy nửa học kỳ cuối cùng mới thoải mái được, quyết định tạo khoảng cách với Lâm Kiều và Tô Kỳ, để bài trừ một ngày nào đó không khống chế được bản thân mình mà bước vào con đường làm kẻ thứ ba không có ngày quay về.

Nhưng tàn khốc là Lâm Kiều cũng không muốn tạo khoảng cách với tôi.

Một tuần liên tục từ chối lời mời của anh ta cùng về nhà, anh ta rốt cuộc phát hỏa: “Từ khi nào cậu trở nên lè mề như thế? Bảo cùng về thì cùng về, dài dòng cái gì?”

Ngoài cửa sổ trời đã tối, Tô Kỳ đứng ở phòng học không chút để ý nghịch ngón tay.

Tôi cười ngu nói: “Thế không phải là làm kỳ đã cắn mũi hai người sao?”

Lâm Kiều nói: “Mùa đông tan học muộn, cậu trọ ở bên ngoài, một mình về nhà, tôi với Tô Kỳ không yên tâm.”

Tô Kỳ cười ôm lấy cánh tay Lâm Kiều: “Đúng vậy, đuổi cậu về nhà xong hai chúng mình đi hẹn hò cũng được. Tổng Tổng, cậu không nhanh lên sẽ làm muộn giờ xem phim của bọn mình mất.”

Lâm Kiều quay đầu cười với cô ấy.

Tôi thu dọn xong sách vở nói: “Vậy được rồi, nếu hai người muốn làm Lôi Phong tái thế thì đành cho hai người một cơ hội vậy.”

Tô Kỳ ôm lấy thắt lưng Lâm Kiều ngồi sau xe đạp, áo len trắng, tóc dài đen, khi cười lên in sâu hai núm đồng tiền bên má.

Khi đó tôi đã nghĩ, trên TV nói Mao An Hòa và Dương Ngọc Oánh là một đôi kim đồng ngọc nữ, khách quan mà nói, Lâm Kiều và Tô Kỳ thực ra cũng không kém. Con đường về nhà này thật sự rất dài, rất dài.

[1] Nhà văn Ba Kim – “Người thợ cả của văn học Trung Quốc”, nguyên Chủ tịch Hội Nhà văn, Phó Chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị nhân dân Trung Quốc. Nhà văn này đã mất từ năm 2005 (Thọ 101 tuổi) đã mất rồi thì còn viết thế quái nào được mà gần đây không thấy có tác phẩm nào khác ==

[2] Cuốn này là của Lỗ Tấn ==

[3] Tân Nguyệt cách cách là nhân vật trong tiểu thuyết “Quận chúa Tân Nguyệt” của Quỳnh Dao, Tân Nguyệt là người thứ ba chen vào cuộc hôn nhân của Nộ Đạt Hải và Nhạn Cơ.

Chương 7

Tôi buộc phải ở bên Lâm Kiều và Tô Kỳ chịu giày vò trong nước sôi lửa bỏng, lại một học kỳ nữa bắt đầu.

Buổi sáng đến trường đợi bọn họ, giữa trưa ăn cơm đợi bọn họ, buổi chiều tan trường lại đợi bọn họ. Điều này rất nhanh làm cho tôi trở thành một học sinh ham đi học cũng ham đi WC. Bởi vừa đi đến lớp, chỉ có vào WC mới không phải đối mặt với hai người.

Nhưng không lâu sau, ngay tại khi sự kiện trọng đại Trung Quốc ra nhập WTO không quá vài ngày, rốt cuộc tôi cũng mất khoảng thời gian đi WC quý giá, bởi vì Tô Kỳ vui sướng phát hiện cá tính của tôi và cô ấy rất hợp nhau, chúng tôi có thể tay trong tay cùng nhau đi vào WC cho có bạn.

Tôi cảm thấy có lẽ một ngày nào đó bọn họ lên giường chắc cũng sẽ mời tôi chứng kiến, mà trong ba năm này, đến tận cùng bọn họ có làm chuyện đó để kiểm tra con thừa tự hay không, đến nay đối với tôi vẫn là một dấu hỏi. Các học sinh khác đều cảm thấy tôi là một con kỳ đà, nhưng bọn họ cũng cực kỳ buồn bực, làm một con kỳ đà, tôi lại có thể hòa bình với cả nam nữ chính như vậy, tôi quả đúng là một con kỳ đà dễ hòa nhập.

Suốt một học kỳ gian khổ này, linh hồn của tôi cũng bắt đầu được rèn luyện.

Lúc đầu, cho dù một cái nắm tay của bọn họ cũng sẽ làm tôi buồn cả ngày, thậm chí nghĩ đến việc bỏ thuốc độc vào cà mèn cơm của Tô Kỳ, nhưng khi học kỳ chấm dứt, tôi đã có thể ở một bên cạnh gác cho bọn họ hôn nhau rồi.

Lâm Kiều chung thủy và say đắm với Tô Kỳ là sự dịu dàng mà ấm áp mà lâu nay tôi thầm ngưỡng mộ trong lòng. Anh ta là một người bạn trai tốt, gửi gắm tình cảm cho anh ta làm cho tôi cảm thấy thế giới này thật ấm đoạn, ấm đậm đến có thể quy y xuất gia rồi.

Khi đó cũng từng nghĩ, rõ ràng tôi thân với Lâm Kiều trước Tô Kỳ, rõ ràng trong thời gian đó tôi có nhiều cơ hội xuống tay như vậy, mà cuối cùng kết quả là đây, chỉ có thể than một câu, duyên, tuyệt đối khó cưỡng.

Tôi viết tên anh ta trong nhật ký của mình, Lâm Kiều, Lâm Kiều, Lâm Kiều. Nếu viết chữ thảo chứng tỏ hôm nay anh ta cực kỳ buồn phiền, nếu viết chữ lệ có nghĩa là hôm nay anh ta rất bình thân, nếu viết chữ khai tượng trưng cho việc hôm nay anh ta rất trầm mặc. Tôi biết đây là cái thời đại ngay cả “áo mưa” cũng không chắc đã an toàn, nhật ký có khóa cũng không hề đáng tin cậy như mọi người vẫn tưởng. Nhưng cảm xúc tràn ngập thật sự không có cách nào nói ra miệng, cho nên chỉ dám một lần lại một lần viết tên anh ta trong nhật ký, Lâm Kiều, Lâm Kiều, Lâm Kiều. Không bao lâu sau, tôi đã thuần thục được tất cả các nét trong chữ “Lâm Kiều” của tất cả các lỗi viết người Trung Quốc sử dụng, nhưng đáng tiếc là... không có cách nào triển lãm tuyệt kỹ đó trước mắt người khác.

Sau năm thứ hai, cuốn nhật ký đầy những chữ Lâm Kiều này rốt cuộc bị lưu lạc, sau nhiều lần xuôi ngược, cuối cùng rơi vào trong tay Tô Kỳ. Thực ra nhật được nhật ký của bạn học cũng là chuyện bình thường, bọn họ phá chiếc khóa sổ ra, sau đó phát hiện mỗi trang nhật ký đều đầy những chữ tên Lâm Kiều, đương nhiên sẽ phán đoán nó là của Tô Kỳ. Cái trùng hợp là bọn họ nhật được của rơi, lập tức đến lớp chúng tôi trả lại.

Tôi từ phòng giảng dạy trở về, chỉ nhìn thấy Tô Kỳ sắc mặt trắng bệch ngồi ở chỗ của tôi, trên tay cầm quyển nhật ký, khóa đã bị phá tung.

Khi đó tôi nghĩ, tốt lắm, ngày này rốt cuộc cũng tới, nếu đã biết rồi thì tránh xa tôi ra, tôi đã không chịu được nữa từ lâu rồi.

Tô Kỳ là một nữ sinh rất mê môn tiếng Anh, hơn nữa cô ấy không giống tôi là vì Lâm Kiều mới nhiệt tình thích môn tiếng Anh như vậy, mà sự yêu thích của cô ấy thực sự xuất phát từ bản thân. Cô ấy rầm một tiếng đặt quyển sổ của tôi trên bàn nói: “Nhan Tổng, trước giờ tự học đợi tôi gốc cây bạch quả phía sau three teaching building.”

Tôi nói: “Được.” Ngẫm lại còn nói: “Three teaching building là cái gì?”

Cô ấy nói: “Giảng đường số ba.”

Tôi nói: “À, vậy không phải là three teaching building, là the third teaching building. Hơn nữa thời gian trước nữ sĩ Thúy Thoa đã quyền tiên tu sửa nó rồi, hiệu trưởng đã đệ đơn lên bộ giáo dục phê chuẩn đổi tên thành tòa nhà Thúy Hoa, tên gọi tắt là Thúy Hoa lâu, CuiHua Building.”

Tô Kỳ trừng mắt liếc nhìn tôi một cái.

Tôi nghĩ hiệp một nếu đã toàn thắng, thì giặc cùng đường cũng không cần đuổi, vì thế vội vàng nói: “Dù sao mình cũng sẽ đợi cậu ở gốc bạch quả tree, phía sau tòa building kia.”

Tô Kỳ lại trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, xem chừng trong đầu đang ong lên vì tức giận.

Hai cây bạch quả ở sau lầu Thúy Hoa đã bị mùa đông tàn phá, lá rụng trơ trụi, không thể khoe mình trong tư thế khỏa thân. Nếu cây bạch quả kia cũng phân chia đực cái, mà hai cây này lại đúng là một đực một cái, thì đúng là chuyện cực kỳ xấu hổ.

Tô Kỳ nói: “Nhan Tổng, kia không phải là nhật ký của cậu đúng không?”

Tôi nói: “Minh...”

Cô ấy nói: “Minh nghĩ cậu là ngoại lệ, không ngờ ngay cả cậu cũng bị nhan sắc của Lâm Kiều mê hoặc.”

Tôi nói: “Minh...”

Cô ấy nói: “Không, đây không phải sự thật.”

Tôi nói: “Minh...”

Cô ấy nói: “Nói cho mình biết, cuốn nhật ký kia không phải của cậu, cậu cũng không thích Lâm Kiều.”

Tôi nói: “Minh...”

Cô ấy bịt lấy lỗ tai: “Mình không muốn nghe, mình không muốn nghe, nhất định là cậu gạt mình, cậu là bạn bè tốt nhất của mình và Lâm Kiều.”

Tôi khổ sở nhắm mắt nói: “Bạn học à, bạn có thể chờ mình phát biểu xong ý kiến được không?”

Bây giờ nhớ lại, khi đó tôi thực ra có thể hoàn toàn phủ nhận, vì trên cuốn nhật ký cũng chẳng hề có đại danh Nhan Tống. Nhưng trên thực tế tôi đã dưng cảm thêm mắm thêm muối thừa nhận, tôi nói: “Tô Kỳ, mình thích Lâm Kiều một năm ba tháng hai mươi mốt ngày rồi, cho nên về sau đừng có ngờ ngẩn nữa. Lâm Kiều bảo mình đi theo hai người, để cậu ta vui về cậu cũng phải giả làm vợ hiền để cho mình đi theo. Mình là bạn của Lâm Kiều, đúng, nhưng tình bạn so với cậu còn kém một chút, cậu cũng rất thích mình phải không, thực ra mình cũng nhìn thấy được. Ba chúng ta quan hệ như vậy, lại còn chơi với nhau, đến lúc đó cậu bị mình dồn đến góc tường thì làm sao bây giờ?”

Cô ấy sừng sốt trong chốc lát, lông mày giãn ra, cười lạnh một tiếng: “Cậu cũng đánh giá bản thân quá cao rồi, cậu cho rằng có thể dồn tôi đến góc tường sao?”

Thực ra tôi cũng hiểu được chỉ bằng tôi không thể nào dồn cô ấy đến góc tường, nhưng thua người không có nghĩa là thua trận, vì thế diện, vẫn miễn cưỡng vực dậy tinh thần: “Cũng khó nói.”

Mặt cô ấy vừa đỏ vừa trắng, lại cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên là mười sáu tuổi đã sinh con, thật không biết xấu hổ. Cậu muốn dồn tôi đến góc tường cũng phải có bản lĩnh, cậu có bản lĩnh gì đây? Chỉ bằng nói xem khi mười sáu tuổi cậu đã cùng với ai mà sinh ra đứa con vô loài?”

Nói đến thứ tình yêu này, thật là có thể làm cho một cô gái trường kỳ thi trượt ngữ văn trong chớp mắt trở thành một cao thủ hùng biện.

Tôi học cô ấy cười lạnh một tiếng: “Nếu tôi nói Lâm Kiều chính là cha của con tôi thì sao?”

Sắc mặt Tô Kỳ xám ngắt, hồi lâu cắn răng nói: “Nhan Tống, chuyện này không phải chuyện có thể bậy bạ lung tung.”

Tôi nói: “Ha ha, quả thật tôi chỉ nói lung tung thôi.”

Cô ấy bị sự vô liêm sỉ của tôi đánh bại, giẫm lên đám lá mùa đông khô héo chạy mất.

Mối thù của tôi và Tô Kỳ liền như vậy mà thành. Tôi vốn chỉ nghĩ, làm cho cô ấy biết rằng tôi có tình ý với bạn trai của mình, sẽ làm cho cô ấy nâng cao cảnh giác, nhanh chóng đem Lâm Kiều cách xa tôi ra. Nhưng cô ấy lại làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, duy nhất là vào nhà vệ sinh cũng không bao giờ tay trong tay đi cùng tôi nữa.

Không lâu sau, trong trường ồn ào huyên náo đồn, nói có một em học năm thứ nhất đang điên cuồng theo đuổi Tô Kỳ, ý đồ làm ly gián cảm tình Lâm – Tô. Đàn em này tuy rằng bộ dạng không bằng Lâm Kiều, nhưng tướng mạo lừng lừng, đường hoàng dễ nhìn, dư luận cảm thấy, cho dù Tô Kỳ bỏ Lâm Kiều đến với đàn em này, cũng không tính là thỏa hiệp với thâm mĩ đại chúng, vì thế, trong những cuộc tranh cãi có rất nhiều bên đứng về phía người thứ ba.

Tô Kỳ không rõ ràng từ chối sự theo đuổi của đàn em. Mỗi buổi sáng đến sớm tự học, đều có một bông hoa hồng được gửi đến chỗ ngồi của cô ấy. Thông qua lớp giấy bóng kính được gói tỉ mỉ ngoài bông hoa hồng, các bạn học nhận định đây tất nhiên không phải là hoa hái trộm trong vườn trường mà là dùng nhân dân tệ mua ở cửa hàng bán hoa, lập tức bị sự si tình của cậu ta làm cho cảm động, dư luận dần dần đứng về phía cậu nam sinh lừng lừng vai gấu này.

Lâm Kiều vẫn hoạt động theo đúng như lịch trình trước đây của mình, lên lớp, đánh cầu, ăn thịt lợn của tôi vào bữa trưa, cũng vẫn nhớ rõ mỗi ngày tan học đưa tôi về nhà, cái chính là những hoạt động này không còn sự có mặt của Tô Kỳ.

Tôi nói: “Cậu với Tô Kỳ sao lại thế này?”

Anh ta quăng cho tôi quả bóng, xoay người cầm lấy chai nước khoáng, uống một ngụm lớn, khẽ nhíu mày nói: “Không có gì, chúng tôi chiến tranh lạnh.”

Tôi nói: “Thế là sao, hai người nên khôi phục quan hệ đi, đỡ làm mình đứng giữa khó xử.”

Anh ta nhếch mày nói: “Cậu nghe được cái gì rồi? Nói tôi đã chia tay với Tô Kỳ, bây giờ thực ra đang qua lại với cậu?”

Tôi ha ha cười hai tiếng: “Cậu nắm bắt tin tức cũng thật là nhanh.”

Anh ta xoay quả bóng trong tay một vòng, cười nói: “Nhan Tống, chúng ta là bạn bè cả đời, cậu sẽ không vì mấy câu đồn đại này mà xa lánh tôi chứ?”

Dưới khoảng trời xanh này, anh ta nói, Nhan Tổng, chúng ta là bạn bè cả đời.

Tôi chưa xót cười ha ha: “Làm sao có thể, cậu đã nói đấy, chúng ta là bạn bè cả đời.”

Một khắc đó, khuôn mặt dễ nhìn lắm tấm mồ hôi trước mắt làm cho tôi nảy ra một ý tưởng bạo lực, tôi muốn tát cho anh ta một cái.

Buổi tối thứ sáu, Lâm Kiều gọi điện thoại đến, nói có vé xem phim sắp hết hạn, anh ta muốn tìm người đi xem cùng.

Tôi nói: “Cái này không được, tôi rất bận.”

Anh ta nói: “Cậu bận cái gì?”

Tôi nói: “Cái gì cũng bận.”

Anh ta nói: “Cứ quyết định vậy đi, ngày mai hai giờ chiều, tôi sẽ đến thẳng nhà tìm cậu.”

Gọi điện thoại lại đã thấy không có ai nhắc máy.

Anh ta không biết, tuy rằng tôi không sợ hãi lời đồn đại, nhưng lại sợ hãi không chế ngự được trái tim mình.

Không biết những người khác hạnh phúc như thế nào, nhưng thật sự chỉ cần hai ba câu của anh ta là mọi phòng tuyến của tôi đều xong đời, thật là không phải bom đạn mà còn mạnh hơn cả bom đạn.

Nếu bộ phim lần này không thể tránh được, tôi phải lập tức điều chỉnh tâm lý, nháy mắt cảm thấy, Lâm Kiều, người trong mộng của mình, sinh thời có thể cùng anh ta đi xem riêng một bộ phim thật là xa xỉ. Trong trường học có nhiều nữ sinh thầm mến anh ta như vậy, đại đa số trong họ chỉ có thể mua ảnh chụp của anh ta rồi lực bất tòng tâm ngắm nhìn, nhưng tôi có thể nhìn thấy tiền sống để giải cơn khát trong mơ, cái này không phải đáng quý lắm sao? Đáng quý, rất đáng quý chứ.

Tôi lục tung tủ tìm ra một chiếc váy liền áo bà ngoại tặng cho khi Nhan Lăng đầy tháng. Mặc vào đi ra bên ngoài một vòng, cảm thấy hơi lạnh, vì vậy lại khoác thêm một chiếc áo lông, nhưng chiếc áo lông vừa dài vừa rộng lập tức “giọng khách át giọng chủ”, chiếc váy liền áo làm lộ rõ dáng người đều bị che mất. Tôi ôm cánh tay suy nghĩ một lát, khi Lâm Kiều gõ cửa, lập tức đưa ra quyết định, cởi chiếc áo lông kia ra.

Lâm Kiều mặc áo khoác đứng ngoài ngăn người, đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lần rồi nói: “Cậu không lạnh sao?”

Tôi sờ soạng đám da nổi gai ốc trên cổ rồi nói: “Không lạnh.”

Ở cửa rạp chiếu phim đứng phải Tô Kỳ cùng cậu bé theo đuổi cô ấy là một việc bất ngờ. Tô Kỳ đang ôm một hộp bỏng ngô, cậu em kia đang cúi đầu nói với cô ấy gì đó. Tôi nghĩ là cậu em này thật sự cũng đã bỏ nhiều công sức rồi, cùng lúc đó biểu tình của Lâm Kiều cứng nhắc lại.

Có lẽ là người yêu nên tâm linh giữa họ tương giao, Tô Kỳ đang định rẽ trái lập tức xoay người về phía sau nhìn thấy chúng tôi, tôi nhớ là mình vừa đi qua một nhà vệ sinh công cộng, chắc là cô ấy định vào nhà vệ sinh trước khi xem phim.

Tô Kỳ nhìn thấy chúng tôi, ngạc nhiên cực độ, bỏng ngô đổ lả tả xuống đất. Một bác gái đi qua than thở: “Ồi, lãng phí quá!”

Tô Kỳ giậm run người: “Hai người, hai người...”

Lâm Kiều đột nhiên cầm lấy tay của tôi, cười lạnh một tiếng nói: “Chúng tôi làm sao?”

Tô Kỳ không thể không nhìn thẳng bàn tay Lâm Kiều nắm lấy tay tôi, sau một lúc lâu không nói nên lời, đôi mắt đỏ lên, cậu em ở bên cạnh lúng túng đến mức vô đầu bút tai, Lâm Kiều lại vẫn thờ ơ như cũ.

Tô Kỳ rốt cuộc khóc thành tiếng, nước nở nói: “Lâm Kiều, tôi hận anh chết đi được.” Nói xong xoay người chạy về phía cầu thang. Lâm Kiều cứng lại một lúc, đột nhiên bỏ tay tôi, nhanh chóng đuổi theo.

Rốt cuộc anh ta ở cầu thang đuổi được rồi ôm chặt lấy cô ấy. Cô ấy ở trong lòng anh ta mãnh liệt khóc, mãnh liệt đánh trả. Thế cho nên rất nhiều năm về sau mỗi khi tôi xem phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết Quỳnh Dao, nam nữ chính vì hiểu lầm mà gặp lại nhau, cảnh đó cực kỳ quen mắt, bởi nghệ thuật quả nhiên là lấy phong vị từ cuộc sống.

Tô Kỳ nói: “Anh đi tìm Nhan Tổng đi, đi tìm Nhan Tổng đi, anh với cô ấy tay nắm tay như vậy, anh còn quan tâm đến em làm gì.”

Lâm Kiều nói: “Bình tĩnh một chút, em vốn biết anh và Nhan Tổng không có gì mà, ngoan một chút, đừng làm loạn.”

Tô Kỳ ghé vào vai Lâm Kiều, ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái.

Cậu em kia chạy đến, đá hộp bỏng ngô, oán hận nói: “Tại sao tôi lại cảm thấy mình bị lấy ra làm trò cười nhỉ?”

Tôi nói: “Nhóc con, bây giờ mới phát hiện ra sao?”

Cậu ta liếc mắt nhìn tôi một cái: “Có gì mà đặc ý, không phải chị cũng bị lấy ra làm trò cười?”

Tôi nói: “Đúng vậy, chúng ta đều bị lấy ra làm trò cười rồi.”

Rất lâu sau, Chu Việt Việt thất tình khóc rồi tỉnh rồi hỏi tôi: “Tổng Tổng, tại sao cậu lại chưa bao giờ khóc? Có phải cậu không có tuyến lệ hay không?”

Tôi nói: “Cậu mới không có tuyến lệ, cả nhà cậu không có tuyến lệ.”

Việt Việt, nếu không muốn khóc thực ra rất đơn giản.

Bước đầu tiên, ngừng đầu

Bước thứ hai, nhắm mắt.

Như vậy, nước mắt sẽ chảy ngược vào trong lòng thôi.

Người khác sẽ không nhìn thấy sự yếu đuối của cậu, bọn họ sẽ nghĩ, cậu là một con khổng tước ngạo mạn.

Buổi chiều ngày hôm đó, tôi mặc kệ gió lạnh lang thang trên đường, cho đến khi thành phố lên đèn mới giật mình nhận ra hẳn là nên về nhà rồi.

Tôi cảm thấy dường như mình bị tổn thương, cần chậm rãi nghỉ ngơi hai ngày. Nhưng trường tôi đang chuẩn bị thành trường chuẩn quốc gia, không có giấy khám bệnh của bác sĩ ở bệnh viện chính quy thì chẳng dễ dàng cho học sinh nghỉ phép. Mà giấy khám bệnh của bác sĩ ở bệnh viện chính quy thì khó như vậy, trừ khi có quan hệ thân thiết với bác sĩ trong bệnh viện, mà tôi, ngay cả quan hệ với công nhân vệ sinh hay bảo vệ trong đó cũng không.

Tôi vật vờ không biết làm cách nào lấy giấy khám sức khỏe của bác sĩ, nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được. Ước chừng nửa giờ sau, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Tôi miễn cưỡng thò một bàn tay từ trong chăn cầm lấy điện thoại.

Giọng nói Lâm Kiều nặng nề truyền đến từ đầu dây bên kia: “Nhan Tổng, cậu đi đâu vậy? Tại sao bây giờ mới về?”

Tôi nói: “A?”

Anh ta nói: “Buổi chiều nay tôi gọi điện cho cậu mấy lần mà không có người nghe máy.”

Tôi nói: “À, cậu đưa Tô Kỳ đi rồi, cậu em kia còn hai vé không dùng đến, tôi thấy cậu ta đáng thương liền bỏ ra một nửa tiền mua chiếc vé xem bộ phim có Bae Jong Yun đóng.”

Anh ta trầm mặc một lát nói, “Tôi quên mất không đưa vé xem phim cho cậu.”

Tôi nói: “Không sao không sao, lúc đó không phải cậu bị kích động hay sao? Cậu em kia cũng thật tốt bụng, bán vé cho mình bằng một nửa giá, còn tặng lại hai gói ô mai, tính ra giá hời.”

Anh ta lại trầm mặc một lát. Tôi nghĩ cả buổi chiều hôm nay anh ta đã nói chuyện với Tô Kỳ rồi, Tô Kỳ bảo anh ta gọi điện thoại đoạn tuyệt quan hệ với tôi, chỉ là anh ta thấy khó có thể mở miệng.

Anh ta quả nhiên rất khó mở miệng, một lúc lâu sau nói: “Bộ phim đó có hay không?”

Quả thực đây không phải là phong cách của Lâm Kiều, tôi nhấn nài nói: “Rất hay, nhưng mà cảnh nude của Bae Jong Yun bị cắt toàn bộ rồi, thật là tiếc mà.”

Anh ta cười một tiếng, nhưng lập tức im bặt. Rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở sâu, sau đó thật thấp giọng: “Nhan Tổng, xin lỗi.”

Tôi nói: “A?”

Anh ta nói: “Tôi không ngờ ở đó lại gặp được bọn Tô Kỳ, nhất thời xúc động đưa cậu ra làm bia đỡ.”

Tôi ha ha cười hai tiếng: “Cái này có gì phải xin lỗi, nếu là tôi không chừng cũng làm như vậy rồi, chúng ta không phải cả đời làm bạn sao, bạn bè chẳng phải chỉ để dùng đâm vài nhát dao sao?”

Anh ta nghi hoặc hỏi: “Cái gì?”

Tôi nói: “Có câu tục ngữ nói như vậy không phải sao, làm bạn bè là đâm nhau một dao, cậu đâm tôi hai dao, tôi đâm lại cậu hai dao chỉ thế thôi.”

Anh ta nói: “Tôi nhớ hình như là vì bạn bè nhận hai nhát dao.”

Tôi nói: “À, cũng không khác, dù sao đều là đâm con dao trắng vào, rút ra thành con dao đỏ thôi.”

Bên kia dừng lại trong chốc lát, tôi nhìn vào chiếc đồng hồ ở cổ tay, tám giây sau, Lâm Kiều nói: “Nhan Tổng...” Nói xong hai chữ này

lại dừng lại trong chốc lát.

Tôi nói: “Cái gì?”

Anh ta nói: “Không có gì, ngủ ngon.”

Buổi tối hôm đó tôi mơ một giấc mơ, trong đó một lưỡi dao chói lọi từ trên trời giáng xuống, cắm thẳng vào lòng tôi. Tôi cầm lấy cán dao rút ra, nhìn máu vậy đỏ, sâu sắc tán thưởng: “Cổ nhân quả thật không nói dối, quả nhiên là dao trắng đâm vào, rút ra thành dao đỏ.” Nói xong cúi đầu thấy, trước ngực có một lỗ hồng rất lớn, máu từ lỗ hồng ấy mãnh liệt chảy ra như suối phun.

Sự kiện ờ rạp chiếu phim như một mối lửa, thế cục hài hòa cân bằng giữa tôi cùng Lâm Kiều và Tô Kỳ rốt cuộc bị phá vỡ.

Tôi đúng theo ý nguyện tạo khoảng cách với hai người Lâm – Tô kia, mà vai diễn của tôi rất nhanh bị bạn bè tốt của Tô Kỳ, Hàn Mai Mai thay thế, thật là “Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, nhất chi hồng hạnh nhập tường lai”[1].

Hàn Mai Mai không học cùng lớp với chúng tôi. Chúng tôi ở lớp ba, cô ấy học lớp chín. Mỗi giờ nghỉ mười phút quý giá, cô ấy đều phải chạy qua sáu phòng học, từ lớp chín bốn ba đến lớp tôi để gặp gỡ Tô Kỳ. Tôi cảm thấy cô ấy quả là một người có nghị lực.

Có một ngày bạn học cùng bàn hỏi tôi: “Tại sao gần đây cậu không đi cùng bọn Lâm Kiều?”

Tôi nói: “À, gần đây thịt lợn tăng giá rồi.”

Cô ấy ném một quyển sách đến: “Tôi đang nói chính sự với cậu. Trước kia lúc cậu cùng bọn Lâm Kiều, phần lớn chúng tôi tuy rằng cảm thấy cậu là một cái bóng đèn, nhưng dù sao khả năng uy hiếp không lớn, cậu lại là một cái bóng đèn tự giác, lúc không nên sáng thì không bao giờ phát sáng. Nhưng Hàn Mai Mai lớp chín này là chuyện gì đây? Mỗi lần đều trang điểm xinh đẹp đến tìm Tô Kỳ, cô ta cho rằng mọi người không biết cô ta để ý đến Lâm Kiều hay sao, quả thực là quá coi thường quần chúng rồi.”

Tôi nói: “Là quần chúng suy nghĩ quá nhiều thôi, vạn nhất người ta chỉ đơn thuần đến tìm Tô Kỳ thì sao?”

Cô ấy nói: “Đi tìm một cô bạn thân mà mỗi ngày đổi một bộ quần áo? Quần chúng hiện nay rất quan tâm đến cậu, đều muốn hỏi cậu xem bao giờ thì trở về chơi với bọn Lâm Kiều và Tô Kỳ?”

Tôi nói: “Giúp tôi nói một tiếng cảm ơn với quần chúng, cảm tạ, ngàn lần cảm tạ. Nhưng mẹ tôi bắt tôi phải vào bằng được đại học T, tôi không thể lại cùng bọn Lâm Kiều tiếp tục lêu lổng rồi!”

Cô bạn ngồi cùng bàn nói: “Như thế tại sao lại gọi là lêu lổng? Là cậu đang che chở một đôi uyên ương. Chúa Jesus không phải đã nói: Che chở một đôi uyên ương còn hơn xây cả tòa tháp chín tầng sao?”

Tôi nói: “Thật ngại quá, tôi phải thi vào đại học T, tôi không thể tiếp tục che chở cho bọn họ rồi.”

Rất nhanh đến cuối học kỳ, trước khi thi một tuần, chủ nhiệm lớp đem bảng đăng ký phân ban phát cho mọi người.

Khi tôi và Lâm Kiều cùng Tô Kỳ chưa có gì, mọi người cùng hẹn nhau sẽ vào khoa lý, ghi danh cùng một trường đại học. Nhưng tình cảnh đã thế này, ai còn có chấp giữ lời hứa đó thì thật là ngu dốt. Tất nhiên tôi không làm kẻ ngu, nên lập tức điền vào khoa văn.

Sau khi bản đăng ký được nộp lại, chủ nhiệm lớp tìm tôi nói chuyện. Đại ý là học giỏi lý hóa, đi khắp thiên hạ này không sợ, thành tích của tôi ở môn Lý cũng có tiền đề, hy vọng tôi nhận thức rõ tình thế, quay đầu là bờ, đừng tự làm thui chột bản thân. Tôi không thể không nói thẳng với thầy, mỗi lần tôi thi lý tôi đều chọn bừa, bởi vì vận khí tốt nên điểm cao, nhưng chỉ sợ vận khí của tôi sắp hết rồi. không chống đỡ nổi đến khi thi vào trường cao đẳng. Thầy trầm mặc một lát, nói: “Vậy em ở lại khoa văn đi.”

Nói chuyện với chủ nhiệm lớp xong, chuyện tôi báo danh vào khoa văn bị công khai, đêm hôm đó liền nhận được điện thoại của Lâm Kiều.

Anh ta nói: “Không phải cậu muốn làm bác sĩ nhi khoa? Tại sao lại đăng ký vào khoa văn?”

Tôi sững sờ một lát nói: “À, tôi đã từng nói như vậy sao, làm khó cậu nhớ rõ như vậy.” Nói xong cảm thấy giọng nói hơi cứng nhắc, lại lập tức bỏ thêm hai chữ ha ha.

Anh ta không nói chuyện, một lúc lâu sau nói: “Là vì tôi và Tô Kỳ sao?”

Trong lòng tôi lộp bộp một tiếng.

Sau đó anh ta tiếp tục: “Tô Kỳ đối với cậu đúng là có một chút thành kiến, tôi cũng nghe nói...”

Tôi nhanh chóng ngắt lời anh ta: “Ha ha, cậu nói cái gì vậy, dù cho có mâu thuẫn thế nào với Tô Kỳ tôi cũng không thể lấy tương lai mình ra đùa được, trên thực tế mẹ tôi muốn tôi thi vào khoa Trung văn trường đại học T, học văn về sau thi vào công chức, tiếp tục công việc của bà ấy.”

Anh ta trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói: “Tôi nhớ rõ lần đầu tiên gặp cậu, cậu mặc một chiếc quần trắng, cột tóc đuôi ngựa, còn muốn làm bác sĩ giống ba tôi.”

Tôi nói: “Phải hai năm rồi, trí nhớ của cậu cũng thật tốt.”

Cạch một tiếng, hình như là máy bị ném đi rồi, lại rầm vang một tiếng, anh ta ở bên kia nói: “Xin lỗi, uống chút rượu.”

Tôi không nói gì, cả hai trầm mặc một hồi rất lâu, anh ta nói: “Tôi đi ngủ trước, ngủ ngon.”

Sau đó, không kịp để tôi tỉnh táo lại, liền cúp máy.

Đây là cuộc điện thoại cuối cùng của tôi và Lâm Kiều trong ba năm học trung học.

Tròn một năm cấp ba, không có sự quấy nhiễu của Lâm Kiều và Tô Kỳ, tôi tập trung vào học tập một cách thanh tâm quả dục. Chuyện vui vẻ nhất mỗi tháng là có thể về nhà một lần, đưa Nhan Lăng đi chơi xe đạp.

Tháng bảy là thời gian thi vào trường cao đẳng cũng đã chấm dứt. căn phòng được thuê để tôi chuyên tâm ôn luyện cũng không còn bao nhiêu là hết hạn, chủ cho thuê tỏ vẻ cấp tốc muốn lấy lại phòng ở, hy vọng tôi có thể mau chóng chuyển ra ngoài.

Buổi tối trước khi chuyển nhà hai ngày, có một nam sinh cùng lớp tìm tôi, nói muốn mượn phòng của tôi, để mười mấy người bọn họ mở một bữa tiệc liên hoan.

Cậu nam sinh này rất giỏi sửa chữa bút máy, nên bị chúng tôi tôn xưng thành bút máy đại ca. Bút máy đại ca này không chỉ một lần giúp tôi sửa bút, tôi nghĩ nên báo đáp một chút, vì vậy nên đã cho cậu ta mượn phòng ở.

Cậu ta vỗ vỗ vai tôi nói: “Nhan Tổng cậu thật là bạn tốt, tôi là chủ xị, buổi liên hoan này cậu cũng tham gia đi, chúng ta uống rượu, xem phim, ôn lại chút chuyện cũ.”

Tôi bị “xem phim” cậu ta nói dọa sợ, cảm thấy nhất định bọn họ muốn xem AV, lập tức từ chối: “Tôi thấy không nên tham gia, nam sinh tụ tập với nhau, thêm tôi là con gái, không tiện.”

Nhưng cậu ta đã kịp ngồi lên xe đạp, phóng như bay ra ngoài, giọng nói hùng hồn từ ngoài đường cái vọng vào: “Tám giờ tối nay, tại nhà cậu, chúng ta không gặp không về.”

Mười đứa con trai thêm một cô gái, còn muốn uống rượu, còn muốn xem AV, cuộc tụ hội như vậy có thể thấy được nguy hiểm cỡ nào.

Tôi vốn tính buổi tối sau khi chờ bút máy đại ca đến sẽ đem chìa khóa nhà giao cho cậu ta, sau đó tùy tiện tìm cơ bỏ đi, đến khách sạn nào đó nghỉ một đêm. Nhưng không nghĩ được mấy người kia cũng chẳng đến tay không, đều mang theo bạn gái của mình. Các bạn gái đều tỏ vẻ không muốn đến, là được van xin mời mọc đến, nhưng ai có mắt cũng đều nhìn ra chân tướng.

Khoảng tám giờ giờ Bắc kinh, người mà tất cả mọi mắt chờ đợi cũng đã đến, làm người ta cảm thán là, bút máy đại ca dẫn theo một người chưa bao giờ thấy kéo bè kết đảng, đó là Lâm Kiều.

Đã hơn một năm nay tôi chưa từng gặp mặt Lâm Kiều, tình hình gần đây của anh ta tôi hoàn toàn không biết. Trong nháy mắt chỉ cảm thấy thời thế thay đổi, thời đại độc thân hành hiệp đã qua đi, dân tộc chúng ta không cần anh hùng, mà thế kỷ hai mươi mốt này cần tinh thần đoàn kết. Tổ chức thành đoàn thể xem phim, tổ chức thành đoàn thể đi WC, nay, ngay cả Lâm Kiều cũng đã tham gia các tổ chức rồi, đúng là thời đại “không đoàn thể, sống không bằng chết”.

Lâm Kiều nhúu chặt mày, liếc nhìn nhìn tôi thật lâu.

Đây quả thật là một cái liếc mắt thâm sâu ẩn ý, bởi vì tôi hoàn toàn không nhìn ra cái liếc mắt này của anh ta hàm xúc ý tứ gì.

Tôi cười ha ha nói: “Bao lâu rồi không gặp cậu, thật là cao lên không ít.” Anh ta không để ý đến tôi, quay đầu sang một bên.

Bút máy đại ca rất nhanh tập hợp với đồng đảng.

Lâm Kiều đột nhiên nói: “Mọi người còn đủ rượu không? Tôi với Nhan Tổng ra ngoài mua chút rượu nữa về.”

Tất cả mọi người còn không kịp phản ứng, đồng thời, tôi cũng không kịp phản ứng, đã bị anh ta tha ra ngoài cửa.

[1] Giang sơn đại hữu tài nhân xuất: Thơ Triệu Dực: Ý nói đời nào cũng có nhân tài xuất hiện. Nhất chi hồng hạnh nhập tường lai: Thơ Diệp Thiệu Ông: Vượt tường hồng hạnh cố vườn mình.

Chương 8

Trung tuần tháng Bảy, thời tiết thành phố này rất nóng nực.

Chúng tôi khó khăn xuyên qua một ngõ nhỏ, vòng ra một đường cái thoáng đãng.

Cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, vài cô gái trẻ ăn mặc hở hang thoáng qua chúng tôi, trong đó có một cô ăn mặc cực kỳ thiếu vải quay đầu huyt sáo với Lâm Kiều. Bộ ngực đầy đặn cùng với cặp chân dài phoir bày dưới ánh đèn đường. Mà tôi đột nhiên cảm thấy, nếu chính phủ không lập tức ra lệnh cấm các cô gái trẻ ăn mặc ngoại y như nội y, tội phạm cưỡng dâm ở thành phố C nhất định tăng cao gấp bội.

Nhìn theo bóng dáng cô gái xa dần, tôi cũng cảm thấy phải tìm đề tài gì để nói, vì thế cảm thán: “Dáng người đẹp quá. Cho tới bây giờ tôi chưa thấy cô gái nào dáng đẹp như vậy.”

Lâm Kiều cả đường trầm mặc rồi cuộc phát biểu ý kiến: “Cũng bình thường.”

Tôi quay đầu nhìn lại anh ta một cái, nói: “Gợi cảm như vậy mà cậu cảm thấy bình thường, chẳng lẽ gặp qua những người còn gợi cảm hơn?”

Anh ta nhủ mảy: “Nếu mặc ít quần áo chính là gợi cảm, thì cô gái kia quả thật rất gợi cảm.” Dừng một chút lại bổ sung: “Bọn trẻ con cũng rất gợi cảm.”

Tôi nói: “Cậu thật là từng trải?”

Anh ta không nói, một lát sau đột nhiên thở dài: “Nhan Tổng, cậu bị ngốc sao?”

Tôi nói: “Cái gì? Gió lớn quá tôi nghe không rõ.”

Anh ta dừng chân, hai tay khoanh trước ngực, nhìn tôi không chớp mắt: “Tôi nói, cậu là đồ ngốc sao, bọn họ hỏi mượn phòng cậu liền cho mượn, mở miệng bảo cậu tham gia buổi liên hoan cậu lập tức tham gia, một cô gái, không sợ đến lúc đó xảy ra chuyện gì sao?”

Tôi cười gượng hai tiếng: “Mọi người là bạn cùng lớp, có thể xảy ra chuyện gì chứ, tư tưởng của cậu không cần phức tạp như vậy.”

Nhưng ánh mắt anh ta lập tức trở nên hung hăng, dường như đang rất tức giận, một lúc lâu sau nói: “Nhan Tổng, cậu thật sự không có chút tự trọng nào.”

Tôi cảm thấy mình ngây người một chút. Trong ruột xông lên mùi vị của hoàng liên[1], rành rọt, rõ ràng. Tôi nói: “Xin lỗi, là tôi không có tự trọng, một mình cậu đi mua rượu đi, tôi thấy hơi chóng mặt, muốn về trước, tạm biệt.”

Nói xong chạy nhanh như chớp.

Bút máy đại ca thấy tôi một mình tay không về giật mình hỏi, tôi nói Lâm Kiều chê tôi đi theo vướng tay vướng chân, nên trên đường đuổi tôi về trước.

Cậu ta nói: “Thằng nhóc này có bệnh sao? Rõ ràng nó chủ động lôi cậu đi, tại sao lại chê cậu vướng chân vướng tay?”

Tôi nói: “Các cậu thông cảm chút, thanh niên tính tình thất thường vậy mà.”

Bút máy đại ca lộ ra vẻ thương hại: “Làm bạn với người mâu thuẫn như thế quả thật không dễ dàng đúng không? Vất vả cho cậu rồi, Nhan Tổng.”

Tôi nói: “Không sao, không sao.”

Hai mươi phút sau Lâm Kiều khiêng một thùng 1573[2] xuất hiện ở cửa làm những cậu bạn ở nhà reo lên. Những cậu bạn trước giờ chỉ uống bia nhìn thấy rượu này cẩn thận mở, kính ngạc hưng phấn mà nói: “A! Rượu nha! Đây mới gọi là rượu chứ!”

Kỳ thật, mọi người đều từng nhìn thấy rượu rồi, nhưng đột nhiên trước mắt là rượu dành cho mình nên mới cao hứng không nói nên lời.

Mà năm đó, mọi người trong phòng ai cũng muốn thử, tôi lại hoàn toàn không ý thức được tính nguy hiểm của rượu, cũng có chút muốn thử. Bây giờ nhớ lại, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi, vốn là nếu không đập vỡ thì chai rượu đâu thể giết người. Vậy mà hôm đó, thiếu chút nữa chấm dứt cuộc sống của tôi.

Nguyên nhân của toàn bộ chuyện này là một cô gái mê những tiểu thuyết Đài Loan đề nghị mọi người chơi trò “Nói thật hay mạo hiểm”. Tôi cảm thấy người phát minh ra trò này nhất định là một người đang yêu đơn phương, mà người ta phát minh ra trò chơi này mục đích căn bản là để tìm hiểu những chuyện riêng tư của người trong lòng mình.

Bút máy đại ca lấy ra một bộ bài nói luật chơi: “Bài ai ít điểm nhất là thua, phải trả lời hoặc làm theo yêu cầu của người có bài nhiều điểm nhất.”

Vòng thứ nhất, một nam sinh trúng chiêu, cậu ta lựa chọn nói thật, mà vấn đề của nữ sinh đưa ra cũng biểu hiện sự ngây thơ trong mình, vấn đề làm cho mọi người cảm thấy vô vị, cô ấy hỏi: “Học với cậu ba năm rồi, tôi còn không biết cậu là người ở đâu, cậu là người ở đâu vậy?”

Nam sinh nói: “Ba tôi là người Cam Túc, mẹ tôi là người Hà Nam, còn tôi sinh ra ở Tứ Xuyên, cho nên tính ra tôi là người Cam Túc, lại là người Hà Nam, cũng coi như là người Tứ Xuyên.”

Nữ sinh bưng tỉnh: “A, thì ra là tổng hợp của người Hà Nam, Cam Túc cũng là người Tứ Xuyên, ba tỉnh giao nhau, thật không tầm thường.”

Tôi nghĩ ba cái tỉnh Hà Nam, Cam Túc, Tứ Xuyên này giao nhau quả đúng là không tầm thường thật, hơn nữa đây là một mở màn thất bại, nhưng cũng may người tiếp theo không phụ sự mong đợi của mọi người.

Người tiếp theo được hỏi là tôi và bút máy đại ca, trúng chiêu là Lâm Kiều. Mà Lâm Kiều cũng thật không may, cả tôi và bút máy đại ca đều bốc được quân K, tức là anh ta đồng thời phải chịu sự vui đập của hai người. Nếu Lâm Kiều lựa chọn mạo hiểm, tôi nhất định phải làm cho anh ta cỡi quần ở đường cái[3]. Nhưng đáng tiếc anh ta lựa chọn nói thật.

Bút máy đại ca không hổ là đọc truyện tranh 18+ nhiều năm, cậu ta nhìn ánh mắt Lâm Kiều, cực kỳ chân tình nói: “Có vấn đề muốn hỏi cậu lâu rồi, đã từng tự an ủi[4] chưa?”

Tôi phì một ngụm nước ở trên bàn. Những nữ sinh ở đây cũng hiển nhiên không nghĩ được bút máy đại ca lại dám ở trước mặt mọi người hỏi một vấn đề đáng khinh như vậy, xấu hổ nhắm hai mắt lại.

Vấn đề này của bút máy đại ca thật là thiếu đạo đức, nếu Lâm Kiều lắc đầu phủ nhận, mọi người chúng tôi đều sẽ hoài nghi cậu ta có bệnh không tiện nói ra. Mà nếu như anh ta gật đầu thừa nhận, thì sẽ mất mặt trước tất cả mọi nữ sinh ở đây, bởi vì trong nhận thức của bọn họ, soái ca là không tự an ủi cũng không cần đi toilet.

Tôi cảm thấy buồn cười, ghen hờn nhìn Lâm Kiều, vừa lúc ánh mắt anh ta liếc sang. Trong nháy mắt, thần sắc anh ta đại ra, ngay người không đến năm giây rồi đột nhiên cũng cười, sau đó cúi đầu nuốt nước bọt, ngẩng đầu trấn định nhìn bút máy đại ca: “Đã từng.”

Xung quanh lập tức vang lên một loạt các tiếng hò reo của bọn nam sinh, tất cả các nữ sinh đều ngượng ngùng chín mặt.

Bút máy đại ca nói: “Hào hán, nào, Nhan Tống, tới phiên cậu. Lâm Kiều, cậu vẫn chọn nói thật?”

Lâm Kiều gật đầu, nửa cười nửa không nhìn tôi.

Bút máy đại ca liếc mắt ẩn ý nhìn tôi.

Sự ăn ý giữa tôi và cậu ta có hạn, không thể đọc được chuẩn xác ánh mắt này có ý gì, đành phải quay đầu lại hỏi. Cậu ta tiến đến gần bên tai tôi lặng lẽ nói: “Hỏi cậu ta khi tự an ủi nghĩ đến ai?”

Tôi nói: “Vấn đề này, tôi là nữ sinh, tại sao không biết xấu hổ chứ, vậy sao vừa nãy cậu không hỏi.”

Cậu ta nghiêm trang nói: “Phải tiến hành theo đúng trình tự chứ.”

Tất cả bạn học đều dùng ánh mắt trông chờ nhìn tôi, Lâm Kiều ngồi xếp bằng dưới đất, trong tay cầm chiếc chén thủy tinh, khoe mắt cong cong, không phải khiêu khích lại cực kỳ khiêu khích. Mà tôi, đột nhiên nhớ tới dưới ngọn đèn đường, anh ta nói, Nhan Tống, cậu thật sự không có chút tự trọng nào.

Tôi cảm thấy nếu như anh ta đã coi tôi như thế, tôi cần gì phải rụt rè, rõ ràng cứ cầm cờ mà phát thôi.

Tôi nghiêm trọng nhìn Lâm Kiều, nói: “Nếu bút máy đại ca đã nhắc tới tự an ủi, tôi đây cũng sẽ hỏi về vấn đề này, lúc cậu tự an ủi, đối tượng mà cậu ảo tưởng là ai?”

Lâm Kiều đang cong cong mắt của quả thực cũng phải nhếch cao lông mày, mà thần kỳ là điều này không làm tổn hại gì đến vẻ đẹp của anh ta, có thể thấy được đúng là vẻ đẹp trời sinh. Bút máy đại ca trợn mắt há mồm bật ngón tay cái lên, các nam sinh trẻ tuổi trải qua một sự trầm mặc ngắn ngủi đồng thanh huýt sáo vang.

Mọi người đều bức thiết chờ câu trả lời của Lâm Kiều, nhưng cậu ta trầm mặc nhìn chiếc ly thủy tinh, một lúc lâu sau nói: “Có thể chọn lại mạo hiểm không?”

Tôi liếc mắt nhìn thùng rượu giữa đám đông, nói: “Hoặc là cậu uống một cân rượu, hoặc là cậu trả lời câu hỏi của tôi.”

Khi nói những lời này, tôi từ trên cao nhìn xuống, khí thế bức người, quần chúng bị khí thế của tôi làm cho kinh sợ, không có bất kỳ ai nhúc nhích, hiện trường ngay cả một cây kim rơi xuống cũng nghe rõ tiếng. Sau đó, tiếng Lâm Kiều tu rượu vang lên ừng ực.

Anh ta tình nguyện uống một cân rượu cũng không đồng ý trả lời vấn đề này. Tôi cảm thấy anh ta thật là một tên ngốc, chẳng qua cũng chỉ là trò chơi mà thôi, anh ta hoàn toàn có thể nói cho chúng tôi đối tượng của mình là Ngô Mạnh Đạt[5].

Nói chung thiện ác có báo, thiên đạo luân hồi. Rất nhanh sau đó tôi bị báo ứng. Hơn nữa tôi cảm thấy bản thân mình là người bị báo ứng nhanh nhất toàn Trung Quốc, bởi vì lượt tiếp theo, ngay cả quá độ còn không có, tôi lập tức trở thành đối tượng bị tra khảo.

Nữ sinh tra khảo tôi thẹn thùng nói: “Tôi sẽ không hỏi cậu vấn đề khó đáp, đơn giản chút đi, mối tình đầu của cậu là ai?”

Tôi nói: “Rukawa[6].”

Cô ấy nói: “Không nói thật thì cả đời không lấy chồng được.”

Tôi nói: “Được rồi, tôi chọn mạo hiểm.”

Cô ấy chớp chớp mắt: “Được, vậy cậu cũng uống một cân rượu đi.” Vì thế, tôi nháy mắt nhìn ra cô nàng là một fan của Lâm Kiều, thay Lâm Kiều báo thù tôi đây mà.

Lâm Kiều say lơ lơ ánh mắt mông lung liếc nhìn tôi một cái, đưa đến hai chai rượu. Tôi nói: “Các người phối hợp ăn ý như vậy, tại sao không kết hôn đi?”

Anh ta chống đầu, đột nhiên cười cười.

Đêm hôm đó, cả tôi cùng Lâm Kiều đều say khướt.

Tôi chỉ tâm niệm một điều, uống rượu xong không thể lỡ lời, cho đến vài giây tỉnh táo cuối cùng, trong lòng còn âm thầm nói với mình, không thể lỡ lời, tâm lý này quá nhiều nghiêm trọng sự chú ý của tôi, đại bộ phận lực chú ý đều phóng lên miệng, không còn chú ý đến cơ thể nữa.

Quả nhiên tôi không sau rượu loạn ngôn, mà là sau rượu loạn tính.

Dựa theo cách nói của mẹ Lâm Kiều, tôi còn nhỏ tuổi mà chính là con hồ ly tinh, quyến rũ con trai bà ấy, sau này lớn lên cũng chẳng phải dạng tốt đẹp gì. Tôi vẫn không thể thừa nhận được buổi tối ngày hôm đó là tôi chủ động cởi quần áo của Lâm Kiều, huống hồ, căn bản tôi không còn nhớ gì về buổi tối đó, nhưng có băng ghi hình làm chứng, lần sau rượu loạn tính này, Lâm Kiều mới là người bị hại, còn tôi, là thủ phạm.

Tôi bị tiếng đập cửa đánh thức.

Tôi luôn không cam tâm tình nguyện nhớ lại mảng kí ức này, có những khi nghĩ lại thì luôn tìm một việc gì đó ép nó gián đoạn.

Như một vở rối gỗ quý dị, bên trong là Lâm Kiều, bên ngoài là một bạn nữ có mặt buổi tối, bên cạnh là Tô Kỳ.

Tô Kỳ cắn môi, sắc mặt trắng bệch.

Nữ sinh lúng túng nói: “Cái kia, tôi chỉ muốn tới lấy camera của tôi, nửa đường gặp Tô Kỳ...”

Lâm Kiều nói: “Em chờ một chút.”

Rốt cuộc Tô Kỳ bật khóc: “Quá rồi, các người quá rồi.” Sau đó đẩy Lâm Kiều, cầm lấy chiếc camera trên bàn trà xoay người bỏ chạy.

Lâm Kiều lập tức đuổi theo.

Khi tôi tỉnh táo hơn một chút, chỉ còn thấy bóng dáng của Lâm Kiều dần mất hút. Mà khôi hài là, cho đến khi bọn họ một trước một sau song song lao ra khỏi cửa, tôi mới chậm rãi nhận thức được câu “Các người quá rồi” của Tô Kỳ là ý gì.

Khi đó tôi thực sự sợ hãi, sợ hãi, khiếp đảm, không thể tin được.

Việc này không thể nói cho mẹ tôi biết, càng không thể nói cho bà ngoại, nhưng không có người lớn chỉ dẫn, một cô gái mười tám tuổi làm sao có thể đối mặt với tình huống này. May mắn khi đó vì nâng cao xu hướng hội nhập quốc tế, nhà nước bắt đầu đề xướng tổ chức giáo dục chuyên biệt, mở lớp học sinh lý cho học sinh trung học, nên lúc này tôi biết, nếu có một việc quan trọng hơn phải làm, thì đó là đi mua thuốc tránh thai. Tôi run run đi vào hiệu thuốc, run run mua thuốc, sau đó đi đến công viên phụ cận uống.

Ngày đó mặt trời hết sức nghiệt ngã, mà tôi, ở dưới tiết trời ba mươi bảy độ lạnh run.

Những việc diễn ra căn bản rất phức tạp, cho nên đến nay tôi không thể nhớ lại được, chỉ nhớ rõ cuối cùng tôi đã đưa ra một quyết định, đó là quyết định không bao giờ gặp Lâm Kiều nữa, hơn nữa phải nhanh chóng quên đi chuyện này.

Nhưng chuyện này nhất định không thể không để lại dư âm gì.

Nữ sinh quên đem camera ở nhà tôi về, đem máy mờ ra lại quên tắt đi, camera đã ghi lại toàn bộ quá trình tôi và Lâm Kiều sau rượu loạn tính. Tô Kỳ nhìn thấy chịu kích thích, uống nửa bình thuốc ngủ tự tử, may mắn phát hiện kịp thời, nếu không hậu quả quá khó mà lường trước được.

Tôi cũng không rõ ràng đoạn phim kia cuối cùng làm cách nào mà đến được tay cha mẹ Lâm Kiều. Nhưng đương nhiên buổi chiều hôm đó, cha mẹ anh ta đến đây tìm tôi.

Tôi vừa mở cửa ra, mẹ Lâm Kiều nghênh đón tôi bằng một cái tát bên má trái. Sau đó xối xả mắng, đại ý là, Tô Kỳ cùng nhà bọn họ môn đăng hộ đối, tộc trưởng song phương đều rất tán thành hai nhà kết thân, tất cả đều tại tôi quyến rũ con bà ấy, làm cho Tô Kỳ nản lòng thoái chí, thất vọng về Lâm Kiều nên mới tự sát. Tô Kỳ đã nói, nếu tôi quý xuồng giải thích với cô ấy, đồng thời sẽ không bao giờ dính dáng đến Lâm Kiều thì sẽ chịu bỏ qua. Bà ấy cho rằng, nếu tôi còn cảm thấy có chút nào hổ thẹn với lương tâm thì nên lập

tức đến trước giường bệnh của Tô Kỳ, quỳ xuống giải thích.

Tôi cả giận nói: “Chuyện này cũng không phải lỗi của một mình cháu, tại sao muốn cháu chịu trách nhiệm một mình?”

Bà ấy cười lạnh hai tiếng rồi nói: “Không phải lỗi của cô? Cô quyến rũ con trai tôi không phải là sai? Đừng cho rằng tôi không biết, cô mười sáu tuổi đã sinh con, loại người như cô, nhân cách còn gì để nói?”

Khi đó cuộc sống của tôi chưa bao giờ trải qua sự suy sụp nào, tuổi trẻ khí thịnh, tuy rằng cũng hiểu được mình có lỗi với Tô Kỳ, nhưng rốt cuộc vẫn không chịu đồng ý đến trước giường cô ấy quỳ xuống nhận sai. Mà không quỳ xuống trước giường bệnh Tô Kỳ khi cô ấy mới vào bệnh viện, rốt cuộc trở thành chuyện tôi hối hận nhất trong cuộc đời hai mươi bốn năm ngắn ngủi của mình.

Nửa tháng sau, mẹ tôi vì bị tình nghi tham ô mà bắt giam. Một người chú quan hệ họ hàng vụng trộm nói với tôi, mẹ tôi là bị người khác ám hại.

Tôi đi đến dưới nhà Tô Kỳ quỳ hai ngày, Tô Kỳ khoanh tay nói với tôi: “Bây giờ biết sai rồi sao? Đáng tiếc chậm rồi.”

Chứng cứ mẹ tôi tham ô vô cùng xác thực, bị phán mười năm tù. Bà ấy đã từng nghĩ, cảm thấy mình bị trừng phạt đúng tội. Tham thì đã tham rồi, sớm hay muộn cũng vậy. Nhưng nếu không phải vì tôi, tôi nghĩ bà ấy vẫn còn có thể thành thoi vài năm nữa.

Tài sản của nhà tôi hầu như mất sạch sẽ. May mắn chính phủ niệm tình, để lại cho chúng tôi một chỗ ở. Tuy rằng chỉ là một ngôi nhà tập thể, nhưng ít nhất có thể dung thân. Mà ngoại không lâu sau bị bệnh, cả gánh nặng gia đình đều đặt trên vai tôi. Mà kỳ thi đại học, điểm số rõ ràng cao hơn chỉ tiêu trúng tuyển vào đại học T, nhưng vẫn bị loại, tôi cũng chẳng còn cách nào không chấp nhận sự thật đau thương này.

Mùa hè năm đó, mỗi ngày đều oi ả trôi qua nhưng lại làm cho người ta không kìm lòng được mà lạnh thấu xương thấu cốt.

Một buổi tối cuối tháng tám, bà ngoại bắt đầu ho ra máu. Thầy thuốc trấn trên nói, bệnh này lập tức phải vào bệnh viện điều trị, người già dễ lâu sự xảy ra chuyện. Khi đó cả nhà trên dưới chỉ còn hơn ba trăm đồng. Tôi cảm thấy không thể chống đỡ nổi, quyết định tự sát.

Tôi đi đến cửa hàng văn phòng phẩm mua một lưỡi dao thật sắc, đi chợ mua khoai tây, xương và nửa con gà, lại đi đến hàng mã mua một ít tiền giấy.

Giữa trưa hôm đó, tôi nấu cho bà ngoại cùng Nhan Lăng một bữa cơm thật ngon. Buổi chiều, một mình tôi ra bờ sông ngoài thị trấn đốt một giỏ giấy tiền, xem như đốt cho tôi và bà ngoại, bởi vì tôi dự tính sau khi tự sát không lâu, bệnh của bà ngoại cũng không chống đỡ nổi, chúng tôi có thể đoàn tụ cùng nhau, mà khi đó, nhất định chúng tôi phải trải qua những ngày tháng thật vui vẻ, cho nên, tiền rất quan trọng.

[1] Một vị thuốc đắng

[2] Chắc là loại rượu Lư Châu sản xuất từ năm 1573

[3] Ý là uống nhiều rượu quá nên phải giải tỏa ấy

[4] Mẹ nó, là thủ dâm ==

[5] Diễn viên Hồng Kông kỳ cựu, hay đóng cặp với vua hài Châu Tinh Trì.

[6] Số 11 đội Shohoku truyện Slam Dunk.

Chương 9

Nghe đồn còn sông ngoài thị trấn này từng lấy đi không ít mạng người.

Gần đây là một bà quả phụ ở thị trấn trên, bà quả phụ này là người miền núi, con của bà hồi trẻ đã sớm đi vào con đường tội lỗi, trốn chui trốn lủi hai năm, cuối cùng vì phát hiện giết người mà bị phán tử hình, lúc xử án vừa tròn hai mươi lăm tuổi.

Mười ba năm sau, trấn trên phái xuống một cảnh sát chuyên môn rất cao đi bắt tội phạm cướp bóc, bởi vì bọn cướp bóc này làm hại bạn gái của anh cảnh sát kia, nên anh ta không dễ gì bỏ qua. Vụ án được hé mở, không chỉ chứng thực tội danh cướp bóc của bọn này, còn điều tra ra bọn chúng từng giết một mạng người mười ba năm trước. Đến tận lúc này, con của bà quả phụ ấy mới giải được nỗi hăm oan.

Bà ấy nghe thấy tin kích động này, suốt đêm chạy đến thấp cho con mình nén hương. Còn có đài truyền hình đến phỏng vấn bà lão, cũng mang cho bà lão cờ thưởng để bà lão trao cho viên cảnh sát phá án kia, ngày hôm sau lấy tiêu đề “Cảnh sát gương mẫu XX

nhận cờ thưởng từ tay bà mẹ bảy mươi tuổi có con bị hàm oan” để lên trang đầu nhật báo.

Tên thị trấn nhỏ được xuất hiện trên mặt báo làm cho mọi người thật phấn khởi. Mà lúc mọi người phấn khởi truyền tay nhau tờ báo này, vào buổi chiều hôm ấy, bà lão nhảy sông tự vẫn. Mặc cho mắt thấy mọi người nhảy xuống cứu vớt, bà lão vẫn tự sát thành công.

Tôi ở bờ sông hóa vàng mã buổi chiều, xuyên qua làn nước trong xanh, giống như thấy bóng hình bà cụ in dưới đó.

Ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, cúi đầu nhìn dòng nước lặng lẽ, phạm vi mười dặm không có bóng người, vừa đúng không khí trang nghiêm của nghi lễ tự sát. Tôi nghĩ sớm cũng là đi, muộn cũng là đi, nhảy vào con sông này còn có những người đi trước làm bạn, may mắn thì trôi đến nơi nào xa xôi, cũng giúp người nhà bớt phải bỏ tiền mua một cỗ quan tài, vì vậy có chút nóng lòng muốn thử. Đang lúc chuẩn bị nhắm mắt nhảy xuống, dường như nghe có một giọng nói: “Cô gái, cô có đói bụng hay không, nếu đói bụng thì đừng nhảy cầu, bằng không chết rồi cũng vẫn bị làm con ma đói, mà bị đói thì rất khổ, rất khổ đấy.”

Tôi kinh sợ, cảm thấy bụng quả thật hơi đói.

Rất nhiều năm sau, tôi nghĩ, nếu khi đó không phải có giọng nói kia khuyên can, nhất định tôi đã nhảy xuống rồi.

Cho dù đã được chủ nghĩa Mác vũ trang, hơn nữa lúc thi chính trị cũng được đến chín mươi mốt điểm, nhưng đến nay tôi vẫn vững vàng tin tưởng giọng nói bên bờ sông năm đó là của bà quả phụ kia. Sở dĩ bà lão cứu tôi là vì mẹ tôi đã tự bỏ tiền túi ra giúp bà mua một cỗ quan tài an táng, để bà ấy không phải phơi thây nơi sông nước. Có thể thấy được, người làm thì có trời biết.

Nhưng tôi đã hạ quyết tâm tự sát, hơn nữa cho rằng chỉ có tự sát mới có thể có một cuộc sống tốt hơn.

Về nhà ăn no chút cơm chuẩn bị sẵn sàng cho công tác tự sát, bên ngoài tiếng ho khan của bà ngoại liên tục truyền vào, tôi lấy ra con dao sáng chói mua hồi trưa hôm nay.

Nửa ngày tôi mới tìm được động mạch cổ tay, vừa mới tìm xong, lưỡi dao mới hạ xuống một chút, Nhan Lăng ba tuổi nghiêng ngả lão đảo chạy vào. Nó vừa nhìn thấy hung khí trên tay tôi, cũng nhìn thấy cổ tay đã bắt đầu rướm máu lập tức òa khóc lớn lên. Bà ngoại ở bên ngoài vất vả kim lại trận ho: “Lăng Lăng khóc cái gì vậy?”

Tôi nói: “Không có gì, không có gì, thằng bé đá dầm ra quần thôi.”

Bà ngoại không nói nữa, lại một trận ho khan dồn dập.

Tôi ôm Nhan Lăng hôn một cái nói: “Con ngoan, con ra ngoài chơi một lát đi.”

Nhan Lăng không hề động đậy.

Ba năm trung học của tôi vì yêu sớm mà bận tối ngày tối mặt, thời gian ở cạnh Nhan Lăng quá ít, không hề phát hiện nó đã trở nên thông minh hiểu chuyện như thế.

Nó mang theo khuôn mặt nước nở hỏi: “Mẹ, có phải mẹ sắp chết không?”

Tôi nói: “Không có, chỉ là hai ngày rồi nóng quá nên chảy chút máu.”

Nó nói: “Gạt người, trên TV có diễn cái này, mẹ sắp chết.”

Tôi cảm thấy kinh ngạc trong lòng, nói: “Nếu mẹ thực sự muốn chết thì sao?”

Nó lập tức nói: “Mẹ không cần Lăng Lăng nữa sao?”

Tôi nói: “Con xem, bà ngoại ngồi tù, cụ ngoại lại bệnh nặng như vậy, mẹ không được đi học đại học, cũng chẳng có công việc gì, không nuôi nổi con rồi.”

Nó nói: “Mỗi ngày con chỉ ăn một chút cơm.”

Tôi nói: “Con chỉ ăn một chút cũng vô dụng, cụ ngoại cần ăn cơm, mẹ cũng cần ăn cơm, sẽ ăn hết cơm mất.”

Nó nói: “Vậy con một chút cũng không ăn, để hết cho cụ ngoại ăn, để hết cho mẹ ăn.”

Tôi nói: “Con ngốc, không ăn cơm sẽ đói chết.”

Bị tôi nói như vậy, nó không nghĩ ra cách phản bác nào, đành nói sang chuyện khác, nước mắt ầng ậc trong hốc mắt, sột ruột hỏi: “Nếu mẹ chết Lăng Lăng phải làm sao bây giờ?”

Mà tôi, rốt cuộc không nhịn được rơi lệ, tôi nói: “Mẹ cảm thấy mệt mỏi, không chống đỡ được. Sau khi mẹ chết đi sẽ có các cô đem con đến một nơi có rất nhiều bạn bè, mỗi ngày đều có cơm ăn, còn có nhiều đồ chơi để chơi nữa.”

Nó càng tiến sâu vào trong lòng tôi nói: “Mẹ, vậy mẹ đưa Lăng Lăng theo đi. Con biết nơi mẹ nói là cô nhi viện, trước kia bà ngoại cũng thường nói, Lăng Lăng không nghe lời sẽ đưa Lăng Lăng đến cô nhi viện. Những đứa trẻ ở cô nhi viện hay bắt nạt người, không giống như mẹ nói, Lăng Lăng nhất định sẽ bị bắt nạt đến chết.” Nói xong nó sợ hãi bật khóc.

Ký ức cuối cùng của tôi về đêm hôm đó, là bà ngoại khó khăn dựa vào khung cửa, hốc mắt hõm xuống ứa nước mắt, tôi ôm chặt lấy Nhan Lăng đau lòng khóc, hoa quế phiến phiến bay ngoài cửa sổ, mang theo mùi máu tươi thoang thoảng. Mà nghĩ hè mười tám tuổi năm ấy, là lần cuối cùng tôi ngửi được mùi máu tươi trong không gian, cho dù từ nay về sau có như thế nào, cũng không bao giờ tôi lại lựa chọn con đường tự sát.

Cuộc sống giống như một chuyến đi dài, chỉ cần có thể vượt qua giới hạn cuối cùng của khổ đau, sức chịu đựng của con người sẽ tự động được nâng cấp. Sau khi tự sát, tuy thể năng của tôi không được nâng cấp, nhưng lý chí dường như trở thành người bất tử, vận mệnh cũng không còn tối đen như thời gian trước.

Ngoài tháng tám, thế nào tôi lại nhận được thư trúng tuyển của đại học F.

Đại học F là một trường đại học ở vùng biên giới, bởi vì quá hẻo lánh nên đã sắp đóng cửa, chỉ thích hợp với những kẻ có tiền không thi được đại học. Tôi vốn đã định bỏ cuộc, nhưng ngày hôm sau có một xí nghiệp nông sản tìm đến, hy vọng giúp đỡ tôi học hết đại học, điều kiện tiên quyết là tôi phải giúp đỡ bọn họ làm nhân vật chính quay một bộ phim chuyên đề về xí nghiệp của bọn họ, bộ phim chuyên đề này để chứng minh rằng xí nghiệp của bọn họ là một xí nghiệp cực kỳ có ý thức trách nhiệm.

Vốn dĩ tôi muốn bọn họ đem tiền giúp tôi đi học để giúp bà ngoại tôi chữa bệnh, nhưng bọn họ cho rằng số tiền giúp đỡ bà ngoại tôi chữa bệnh sẽ không làm nổi bật được sự quan tâm của bọn họ tới nền giáo dục Trung Quốc, hướng hồ quan tâm đến một bà lão chẳng sống được bao lâu nữa làm gì, bây giờ thịnh hành giúp đỡ sinh viên nghèo hơn.

Tôi cùng ông ta cò kè mặc cả đến giữa trưa, ông ta vỗ gáy: “Cô gái này thật khó nói, quên đi, quên đi, coi như tôi làm việc thiện, thuận tiện giúp đỡ cô chữa bệnh luôn cho bà ngoại vậy, nhưng cô phải trở thành người phát ngôn trường kỳ cho xí nghiệp chúng tôi, hàng năm đều phải quay một bộ phim chuyên đề. Aiz, cô cũng thật may mắn, nếu trước đây một thời gian, không phải tôi đi công tác nên các sinh viên nghèo khó xung quanh đã bị đối thủ cạnh tranh giúp đỡ hết rồi thì cô có thể hời như vậy sao?”

Tôi nói: “Đúng đúng, là tôi may mắn, là tôi may mắn.”

Thật sự tôi cảm thấy mình may mắn lắm.

Trước khi vào đại học, tôi đối với mười tám năm làm người của mình đưa ra một kết luận nhỏ, con người ta rất khó hiểu, đau khổ đắng cay là điều không tránh khỏi, nhưng việc duy nhất làm cho tôi tiếc nuối là, những khi hạnh phúc chưa bao giờ biết trân trọng, mà đợi đến khi bất hạnh lại nhớ lại những hạnh phúc đã qua, lúc đó mới cảm thấy tiếc nuối khổ đau.

Hạnh phúc là thứ duy nhất không giống kinh nguyệt của phụ nữ, một tháng đúng ngày đến một lần, lần này không được thì chuẩn bị tốt chờ lần sau tiếp tục điều chỉnh. Mà đó là chiếc vé tàu, quá hạn rồi chẳng cách nào dùng được. Vì thế, tôi đưa ra một quyết định, quyết định trong cuộc đời này, không bao giờ ngu ngơ trong hạnh phúc nữa, cho dù hạnh phúc chỉ lộ ra một cái đuôi, cũng phải cố gắng hết sức bắt lấy. Hơn nữa, chuyện không vui hãy để theo gió bay đi, từ nay về sau làm người một lần nữa.

Từ khi đó tôi bắt đầu thử quên, quên mùa hè cấp ba năm đó.

Nhưng chủ động quên đi là chuyện cực kỳ khó khăn, phải tìm cái gì đó hỗ trợ, vì vậy tôi ra nhập câu lạc bộ tâm lý trong trường để cuối mỗi tuần đều có thể được tư vấn tâm lý miễn phí của thầy giáo. Mà dưới sự tận tình tư vấn của thầy, mảng ký ức này quả thực mờ mịt trường thành, mỗi chi tiết đều hiện lên sống động, làm cho tâm hồn của tôi trường kì bị bao phủ trong mùa đông băng giá, nhu cầu cấp bách cần một món soup gà cho tâm hồn[1], mà ngay cả khoa học cũng không thể thành soup gà cho tâm hồn của tôi, thật làm cho người ta tuyệt vọng.

Sau đó, tôi lại đọc tạp văn của Lỗ Tấn, nghiên cứu “Vì quên mất kỷ niệm”, đoạn thứ nhất viết thế này: “Tôi sớm đã muốn viết văn, viết về kỉ niệm với vài tác gia trẻ. Điều này không phải vì gì khác, đơn giản là hai năm nay, sự bi phẫn lúc nào cũng gõ mạnh vào cổ lòng tôi, đến nay vẫn không ngừng nghỉ, tôi rất muốn mượn việc này xem như an ủi bản thân mình, đưa mình thoát khỏi đau thương, cho chính mình thoải mái một chút, nói thẳng ra, chính là tôi phải quên bọn họ đi thôi.” Lời này làm tôi rung động rất lâu, làm cho tôi trong phút chốc có một cảm giác muốn chuẩn bị viết một cuốn sách, cũng để cứu rỗi bản thân mình, giúp chính mình quên đi những cái đã qua, tiếp nối người trước, mở đường cho người sau.

Từ mười sáu tuổi đến mười tám tuổi tôi đã làm nhiều việc có lỗi lắm, không quên được sẽ không bao giờ có đủ dũng khí để tiếp tục sống một cuộc sống tốt đẹp.

“Sám hối” viết trong hai năm, được cô giáo của tôi nhìn trúng, sau khi tra soát, dùng một bút danh thật quái dị để xuất bản.

Khi đó đang thịnh hành dòng văn học trẻ đau thương, đó là lừa gạt, đầu đá, phản bội, tri âm, liều mạng, những thứ đó luôn được độc giả rất ưa ái. Mà “Sám hối” lại có sự lừa gạt đầu tranh, có tin tưởng và phản bội, quả thực là đủ cả, hướng hồ cô giáo còn giúp tôi sửa chữa lại kết cục, biến nó thành một hồi bi kịch đau thương, xây dựng hình ảnh một cô gái bị thâm chõng bị thâm, đau đớn thêm đau đớn, chịu vết thương khi còn trẻ, vì thế được độc giả đánh giá rất cao.

Cô giáo giúp tôi sửa lại kết thúc như thế này: Nữ chính Tống Tiểu Mễ ôm bà ngoại đốt nhà tự thiêu thành công. Mẹ của Tống Tiểu Mễ biết tin này lập tức tự sát. Nhiều năm sau, trường trấn trước vẫn giữ lại một chút vết tích. Nam nhân vật chính đưa theo vợ và con gái đến tiếp nhận chức vụ trường trấn, việc đầu tiên của trường trấn mới là quy hoạch lại quảng trường. Ngôi nhà Tống Tiểu Mễ tự sát năm đó bị san bằng, bên trên dựng lên một khu chung cư, nam chính vì phát động mọi người đến mua khu chung cư này, chính mình đã làm gương mua trước một phòng, từ đó về sau cùng vợ và con gái sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy kết cục này đã cảm thấy, nếu năm đó tôi nghĩ sai, cố gắng tự sát, có khi sự việc sẽ phát triển đúng như

thế này.

Lâm Kiều và Tô Kỳ cùng con gái bọn họ sống những ngày vui vẻ hạnh phúc, nhiều năm sau, bọn họ đều quên ở khi thời thanh xuân nổi loạn đã từng quen biết một cô gái tên Nhan Tống, cô gái đó đã bị bọn họ hại nhà tan cửa nát, không chịu đựng nổi liền cùng người nhà tự sát.

Tôi càng nghĩ càng nhập tâm, càng nhập tâm lại càng cảm thấy may mắn vì mình còn sống.

Sau khi tốt nghiệp chính quy, vì nghề bắt buộc nên tôi lại phải học tiếp, tôi thành công thi đỗ làm nghiên cứu sinh khoa Trung văn đại học T. Sức khỏe bà ngoại cũng tốt dần, hơn nữa với tiền nhuận bút của “Sám hối”, bà có thể vào viện dưỡng lão ở trấn trên, mà Nhan Lăng chuyển trường học đến thành phố C theo tôi. Khi hạnh phúc sẽ hiểu được thế nào là chất chiu hạnh phúc, tôi cảm thấy hiện tại, tôi hạnh phúc lắm.

Con đường sâu hun hút, khí lạnh át người, một cô gái đậm người đi qua chúng tôi, liếc mắt nhìn một cái, đột nhiên vất chân lên cỏ chạy. Tôi nghĩ hiện trường này thật giống cướp đường, cô gái kia nặng nề như vậy mà còn có thể bước đi như bay, tiềm lực của con người thật không thể lường được.

Đôi mắt đẹp của Lâm Kiều sau gọng kính vàng, thâm sâu mà trầm mặc.

Một cơn gió lạnh tạt vào mặt tôi, tôi run run một chút rồi nói: “Ừm, tôi rất tốt, mấy năm nay rất tốt.”

Anh ta không nói chuyện, sau một lúc lâu, đưa tay nâng cằm tôi: “Em khóc?”

Tôi sững sốt lắc mạnh đầu: “Mẹ nó, cát rơi vào mắt đỏ lên chút không được à. Mấy năm nay tôi sống chết thế nào liên quan gì đến anh? Con mẹ nó, đồ biến thái.”

Anh ta cứng người lại, Tôi thừa dịp đó giãy ra chạy nhanh như chớp.

Được một đoạn quay đầu lại nhìn, anh ta vẫn còn đứng dưới ngọn đèn thất thần.

[1] Tên một series sách vun đắp tâm hồn cải tạo thái độ sống =]

Chương 10

Tần Mạc nói ngày hôm sau muốn đến thăm Nhan Lăng.

Tôi dự cảm nếu đời này Chu Việt Việt có cơ hội gặp Tần Mạc một lần, thì nhất định chỉ có thể phát sinh vào ngày mai, vì thế định giúp cô ấy một tay.

Tôi nói: “Chu Việt Việt, nói cho cậu một tin tốt, ngày mai Tần Mạc tới thăm Nhan Lăng, nếu cậu không phải lên lớp thì đến đây đi, may mắn còn có thể chụp cùng anh ta một bức ảnh.”

Cô ấy nói: “Ai?”

Tôi nói: “Tần Mạc, kiến trúc sư mà cậu sùng bái đã từng được chụp trên bìa tạp chí, đại kiến trúc sư Tần Mạc.”

Chu Việt Việt sợ hãi nhìn tôi chăm chú, tôi nghĩ nhất định cô ấy bị tin vui làm cho ngơ luôn rồi.

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi qua chúng tôi, bị Chu Việt Việt giữ lại. Tôi nghĩ cô ấy cũng quá kích động rồi, giẫy tiếp theo ngàn lần xin đừng bỏ nhào vào người tôi là được.

May mắn là Chu Việt Việt không làm thế.

Chu Việt Việt nói: “Bác sĩ, có thể đưa cô gái này đi siêu âm được không?”

Tôi đang nghĩ chuyện này thật rối rắm, tại sao lại đưa tôi đi siêu, cô ấy lập tức thêm vào một câu: “Siêu âm rồi có thể phát hiện đầu óc có vấn đề không?”

Tôi tức giận đập cho cô ấy một cái.

Đêm khuya, thuốc gây mê tan dần. Nhan Lăng đau tỉnh lại, rên hừ hừ một lát, tôi ôm nó vào trong ngực cho đến sau nửa đêm nó

mới ngủ lại, vẫn không hề khóc một tiếng, thẳng bé kiên cường hơn so với tưởng tượng của tôi nhiều.

Tuy rằng không tin Tần Mạc sẽ đến thăm Nhan Lăng, nhưng ngày hôm sau Chu Việt Việt vẫn trấn học đến phòng hành của chúng

Cô ấy luôn bộp chộp như thế, dễ dàng bị người khác nhìn thấu, còn trang điểm nhẹ nữa, nhưng đáng tiếc lại không đúng thời điểm, anh chàng giường bên kia vừa vào toilet mất rồi.

Trong khoảng thời gian chờ anh ta từ toilet trở về, Chu Việt Việt gọt xong một quả táo, ném vỏ vào thùng rác, đưa táo cho Nhan Lăng. Nhan Lăng nhận lấy quả táo nhìn nửa ngày, rồi cũng im lặng ném vào thùng rác.

Tôi nói: “Chu Việt Việt, đừng lo lắng, ngày hôm qua không phải nói chuyện cũng rất tốt sao?”

Chu Việt Việt nói: “Ngày hôm qua mình thấy anh ta dễ nhìn nên không kìm lòng được chủ động đến bắt chuyện, có vẻ hơi vội vã, nhưng hôm nay thì không thể nữa rồi. Tối hôm qua sau khi về, mình nằm ở trên giường suy nghĩ lại, càng nghĩ lại càng cảm thấy bộ dạng anh ta nhìn giống mối tình đầu của mình, mái tóc đen...”

Tôi ngắt lời nói: “Mối tình đầu của cậu là một anh chàng đầu bóng loáng.”

Chu Việt Việt nói: “Cậu đừng ngắt lời, mối tình đầu của mình tóc dài mà, quả thật bộ dạng cùng với anh chàng này như một khuôn mẫu đúc ra.”

Bởi vì mối tình đầu của Chu Việt Việt nhìn rất giống Cát Ưu, cho nên tôi cũng không dám gạt bừa với ý kiến này của cô ấy.

Tôi nói: “Cậu cứ tiếp tục đi.”

Cô ấy đang chuẩn bị tiếp tục, thì cửa bị đẩy ra.

Một cô gái xinh đẹp tiến vào hỏi: “La Tư Phúc nằm phòng này sao?”

Chu Việt Việt nói: “Ai? Người Mỹ ah?”

Cô gái xinh đẹp liếc mắt một cái: “Dở hơi”, nói xong lui ra ngoài.

Chúng tôi cũng không biết tại sao Chu Việt Việt lại rối hơi, định thần lại, trên hành lang đột nhiên truyền đến tiếng gầm kinh thiên động địa: “Tư Phúc! Cô ấy là ai? Tại sao ở trong phòng anh?”

Chúng tôi nhận ra đây là giọng nói của cô gái xinh đẹp vừa nãy, cảm thấy cô gái này nếu không đi học thanh nhạc thì chắc chắn là bán thịt ngoài chợ. Bởi vì người bình thường thật sự rất khó có được âm vực cường đại thế này.

Nhan Lăng hỏi: “Tư phúc là cái gì?”

Tôi sững sốt một chút nói: “Tư phúc là trang phục riêng, chưa có bản quyền được cấp phép, được lưu hành ở trên internet, là tài nguyên lậu, nếu bị người khác đưa vào sử dụng với hành vi thu lợi nhuận...”

Chu Việt Việt ngắt lời tôi nói: “Còn lâu, làm gì có phức tạp như vậy, Tư Phúc chính là tên thân mật của Roosevelt[1]. Đi, xem trò vui.” Nói xong dẫn đầu ra ngoài cửa.

Anh chàng La Tư Phúc giường đối diện đang đứng ngoài cửa, hai cô gái phía sau anh ta đang ra tay không chút nể nang. Cô gái A vừa đánh vừa khóc lóc nhìn anh ta: “Rất cuộc anh thích người nào?”

Cô gái B nhận cơ hội dùng móng tay sắc cào lên mặt cô gái A một vệt xước dài. Mà cô gái A lại vẫn không quên hỏi câu thứ hai: “Rất cuộc anh có yêu em hay không?”

Tôi quay sang thuyết giảng cho Chu Việt Việt nói: “Cậu xem, trong tình yêu, sự thủy chung là thứ vô nghĩa nhất.”

Chu Việt Việt ôm cánh tay nhũ mào, bàng quan nhìn.

La Tư Phúc nói: “Anh có yêu em, hiện tại cũng yêu.” Khi anh ta nói những lời này, cô gái A nở nụ cười hạnh phúc, thả lỏng cảnh giác, trên mặt lại linh thêm một vết xước dài. La Tư Phúc không đành lòng, bắt đầu nhắm mắt lại: “Anh cũng yêu em. Em đã từng đọc “Hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng” của Trương Ái Linh chưa? Hai người đối với anh mà nói, một là hoa hồng đỏ, một là hoa hồng trắng.”

Chu Việt Việt rất cuộc không thể chịu được, xoay người vào trong phòng bệnh.

Tôi đoán cô ấy đối với mắt nhìn người của mình đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, mà tôi quả nhiên đoán đúng.

Chu Việt Việt nói: “Cuộc đời sao lại thế? Tại sao ngay cả trai đẹp cũng bắt đầu đáng khinh rồi?”

Tôi nói: “Cái này không liên quan gì đến cuộc đời, đừng làm oan uổng cuộc đời thế. Có rất nhiều anh chàng đẹp trai đáng khinh, Nghệ Trấn cũng ngoại tình, Trần Quán Hi thì scandal sex.”

Cô ấy gật gật đầu: “Nói là như vậy, nhưng thế này cũng quá vô liêm sỉ rồi, đẹp trai thì giỏi lắm sao, mài ra mà ăn được không?”

Kỳ thật tôi rất muốn nói cho Chu Việt Việt, khoa học kỹ thuật tiến bộ, xã hội phát triển, chương trình “Lai tạp ngã hình ngã tú” và “Cổ lên! Hào nam nhi” của đài Đông Phương Vệ Thị cho thấy nước ta đang tiến vào thời đại nam sắc. Những năm bảy mươi đồng chí Đặng Tiểu Bình đã thành công dẫn dắt chúng ta thực hiện áp dụng khoa học kỹ thuật trong lao động sản xuất, bây giờ truyền thông

cũng đã thành công dẫn dắt chúng ta chuyển hóa giá trị sản xuất. Nay, đẹp trai không chỉ có thể làm cơm ăn, còn có thể làm động cơ thúc đẩy kinh tế quốc dân tăng trưởng. Nhưng chúng ta không thể kiêu ngạo, so với Nhật Bản quảng bá trai bao thành một nét văn hóa quốc gia, đất nước của chúng ta còn rất kém cỏi, còn cần phải tiếp tục cố gắng đuổi theo.

Nhưng mà, nhìn nửa bên mặt sâu nảo của Chu Việt Việt, trong nháy mắt tôi cũng không còn chút phiền muộn nào. Lần thứ ba mươi hai, Chu Việt Việt chưa yêu đã thất tình. Không phải cô ấy không muốn yêu, là xã hội này thật sự khuyết thiếu cảm giác an toàn, không làm cho người ta yên tâm mà yêu được.

Ngoài cửa sổ gió thổi mây vần, mùa đông thật lạnh.

Nhan Lăng vẫn chú ý ngoài cửa, hiệu quả cách âm cũng không được tốt lắm, anh chàng yêu sách La Tư Phúc nói: “Anh cũng chỉ có một người, em cũng yêu anh, em cũng yêu anh, các em đều yêu anh, lại chẳng ai chịu nhường nhịn, vậy phải làm sao bây giờ? Xem ra chỉ có thể cạnh tranh thôi...”

Tôi nghĩ sự thật này thật không còn thật sự nữa rồi, như “Trăm năm cô đơn” của Gabriel Garcia Marquez, ma quỷ là sự thật, sự thật là ma quỷ của chủ nghĩa hiện thực.

Ngoài cửa xông xáo rất lâu mới có thể yên lặng lại. Hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ rút cuộc đồng ý, quyết định cạnh tranh công bằng. Xem ra các cô ấy đều xem qua cuốn sách “Gây dựng sự nghiệp: Làm cách nào dùng kim băng đổi lấy BMW” bởi vì cả hai người cùng quyết định trong vòng nửa năm ai có thể dùng năm trăm đồng kiếm được năm vạn đồng trước thì thắng, La Tư Phúc sẽ cưới người đó.

Tôi cảm thán nói: “Bỏ năm trăm đồng kiếm năm vạn đồng, xem ra các cô ấy chỉ có thể đi quay AV để đầu cơ trục lợi thôi.”

Chu Việt Việt nói: “Đầu cơ trục lợi AV làm cái gì, rõ ràng nên đầu cơ trục lợi ngay ở bản thân này. Năm trăm đó mang đi mua bao cao su. Mỗi lần một trăm, một ngày mười lần có một ngàn, một tháng ba mươi ngày có ba vạn rồi.”

Tôi nói: “Ngày nghỉ còn bắt người ta làm việc, cái này thật không nhân đạo.”

Chu Việt Việt đồng ý nói: “Cũng đúng, ngày nghỉ là phải nghỉ ngơi, nghỉ năm này đi, vậy một tháng có hai vạn rưỡi, hai tháng là kiếm đủ rồi.”

Tôi nói: “Hành nghề hai tháng đã gác kiếm, cái này là không có thái độ trung thành với nghề nghiệp rồi, ít nhất cũng phải nửa năm, đến lúc đó đồ cưới có khi cũng đã kiếm đủ.”

Chu Việt Việt trầm mặc chốc lát, thờ dài nói: “Cậu nói xem hai cô gái kia sao lại dễ dãi như vậy, vì một thằng đàn ông đáng khinh đáng giá không? Thật bị ai thay cho mẹ bọn họ, sinh bọn họ ra không bằng sinh ra cục thịt.”

Tôi nói: “Cái này cậu không hiểu rồi, người ta đây là đang theo đuổi tình yêu, đừng kỳ thị người ta.”

Thời gian nháo nhắng một cái đã giữa trưa. Nhan Lăng vừa phẫu thuật xong, cầm thực một ngày. Nhưng tôi và Chu Việt Việt đều ăn cơm. Lúc tôi cầm tiền chuẩn bị đi mua hai suất cơm, cửa lại bị đẩy ra.

Làm cho tôi và Chu Việt Việt vô cùng kinh ngạc, ở cửa là bạn gái đương nhiệm của Lâm Kiều, Hàn Mai Mai.

Lại nói, Hàn Mai Mai coi như là bạn học trung học cùng khối với tôi ba năm, nhưng tôi cũng không biết cô ta lắm, chỉ nhớ cô ta là một cô gái rất nghị lực.

Bốn năm sau, cô ấy bằng vào nghị lực hơn người của mình, rút cuộc thành công dồn Tô Kỳ vào góc tường, thật là trời không phụ lòng người, có chí ắt thành công.

Nhưng chúng tôi đều không chú ý đến cô ta. Khi tôi đi lướt qua, lại bị cô ta giữ chặt lại. Cô ta nhíu mày nói: “Nhan Tổng, đừng xuất hiện trước mặt Lâm Kiều rồi làm cho mọi việc đều rối tung lên nữa. Cho dù trước kia Lâm Kiều làm chuyện có lỗi với cô, nhưng nhiều năm như vậy anh ấy chịu khổ cũng quá nhiều rồi, tại sao cô còn không buông tha cho anh ấy?”

Tôi nói: “Bạn học à, tôi vô tội, tôi với bạn trai cô quan hệ thực ra rất đơn thuần, có chút giống quan hệ giữa người bị giết và thủ phạm. Ngoài nữ nhân vật chính trọng sinh trong tiểu thuyết, không có ai bị hại, sau khi sống dậy còn muốn chủ động tới gần tên tội phạm đã giết mình một lần. Tôi chỉ là người bị hại bình thường, tâm tính cũng cực kỳ bình thường, tôi không có ý đồ gì đối với bạn trai cô, cũng chẳng có gì để không buông tha anh ta. Cô xem, nếu cô có thời gian sao không quản bạn trai của mình, đừng để cho anh ta xuất hiện trước mặt tôi nữa là được rồi, phải không?”

Chu Việt Việt không nhịn được, ha ha cười hai tiếng.

Hàn Mai Mai nhìn lướt mười đồng tiền trong tay tôi, thần nhiên nói: “Qua nhiều năm như vậy, các người vẫn không để tôi trong mắt. Lâm Kiều, anh ấy cũng không yêu cô, nhưng vẫn cảm thấy áy náy. Anh ấy muốn bù đắp cho cô, nhưng không biết làm cách nào.” Nói xong, từ trong túi lấy ra một chiếc phong bì: “Đây là hai vạn, cô cầm trước đi.”

Tôi nói: “Hai vạn gì?”

Cô ta cười cười: “Nhân dân tệ. Không có gì khác, nếu Lâm Kiều đã là bạn trai tôi, chuyện của anh ấy cũng chính là chuyện của tôi. Anh ấy ngại đưa tiền trực tiếp cho cô, thì tôi sẽ làm. Tôi biết hiện tại thứ cô cần nhất chính là tiền, dai cũng biết làm mẹ đơn thân

không dễ dàng gì.” Dừng một chút còn nói: “Nhưng mà, thực ra tôi cũng có chút ý riêng, vì muốn tốt cho mọi người, cô cầm số tiền này, tốt nghiệp xong tìm việc ở nơi khác, đừng ở lại thành phố C được không?”

Chu Việt Việt nói: “Tổng Tổng, cậu cũng chỉ đáng giá hai vạn thôi.”

Tôi nói: “Chẳng còn cách nào khác, nữ sinh viên mới đáng giá, nữ nghiên cứu sinh thì lại không. Cái kia... là tiền cơm hàng tháng của cô? Vậy còn tiền mua su hào ăn không? Đúng rồi, bạn học, tay, phiền cô tránh một chút.”

Nhan Lãng nói: “Mẹ, con muốn ăn cơm, con muốn ăn cơm.”

Tôi quay đầu nhìn nó trừng mắt một cái, muốn dùng ánh mắt đánh tan ý định ăn cơm của nó, lại nhìn thấy đồng tử của Chu Việt Việt đột nhiên phóng đại, lúc này, giọng nam trầm thấp từ sau lưng vang lên: “Cháu vừa làm phẫu thuật, ăn làm sao được cơm.”

Giọng nói này rất quen thuộc, tôi quay lại nhìn, người đàn ông mặc áo len cao cổ vừa vặn, áo khoác ngoài kiểu cổ điển đứng trước cửa, tay trái mang theo một hộp giữ nhiệt, trong lòng ôm hai chiếc hộp.

Tôi hô lên anh Tần, nhanh chóng bước qua nhận lấy mấy thứ trong tay anh ta, rõ ràng là một con búp bê SD[2] và một mô hình Ultraman dành cho trẻ con.

Chu Việt Việt ngay cả nói cũng không nên lời, không hiểu tại sao Tần Mặc lại xuất hiện ở đây.

Nhan Lãng trong nháy mắt khiếp sợ rồi hô lên hai tiếng Tần Mặc. Tôi chạy nhanh đến bịt cái miệng của nó mới ngăn được nó nói ra mấy lời đại nghịch bất đạo. Mà tôi chắc rằng nếu Nhan Lãng được nói tiếp, nhất định nó sẽ hỏi: “Tần Mặc, có phải anh đã thực sự nhúng chàm ngọc nữ Trịnh Minh Minh của tôi rồi hay không?”

Tôi thấp giọng ở bên tai Nhan Lãng nói với nó: “Oắt con, an phận một chút, đây chính là ân nhân của mi, tối hôm qua nếu không có người ta lái xe đưa mi đến bệnh viện, mi đã sớm game over rồi.”

Nhan Lãng bị tôi hù, không nói gì nữa, quay đầu sang một bên.

Tôi nhìn vào chiếc hộp nói: “Anh Tần, đây là gì?”

Anh ta ngồi xuống ghế: “Tôi nói đến đây thăm Lãng Lãng, thư ký nhất định bắt tôi mang theo. Là một con búp bê SD...”

Nhan Lãng lập tức nói: “Con không chơi búp bê, chỉ có bọn con gái mới chơi.”

Tôi nghĩ này thật đúng kiểu gặp mặt tình địch, Nhan Lãng thật không để cho Tần Mặc chút thể diện nào.

Tần Mặc sừng sốt một chút, nói: “Cái này không phải để tặng cho cháu chơi, là tặng cho mẹ cháu. Còn một cái Ultraman...”

Nhan Lãng lập tức phủ nhận lương tâm của mình nói: “Cháu cũng không thích Ultraman.” Nên câu cuối cùng của Tần Mặc lại nghiêm trang, “Cũng là tặng cho mẹ cháu”, đồng thời vang lên.

Nhan Lãng cảm thấy mất mặt, đành phải nói: “Mẹ cháu cũng không thích búp bê SD, cũng không thích Ultraman.”

Tần Mặc ngẩng đầu nhìn tôi, trong ánh mắt đen có chút ý cười: “Vậy sao?”

Tôi cảm thấy không thể làm cho Tần Mặc sượng mặt, nhưng lại càng không thể phản bội Nhan Lãng, suy nghĩ lúc lâu mới do dự nói: “Ultraman thích bay vào vũ trụ, mẹ cũng thích, hai người giống nhau, mẹ cũng rất thích anh ta...”

Nhan Lãng lập tức bắt mẩn nói: “Mẹ!”

Tôi tiếp tục: “Về phần búp bê SD kia, thực sự là quá tuổi rồi.” Nhan Lãng vừa lòng gật đầu.

Tần Mặc cười: “Cháu không thích thì tặng cho bạn học đi.”

Tôi định từ chối một lần nữa, nhưng Hàn Mai Mai vẫn đứng như cột nhà ở bên đột nhiên nói: “Tôi đi về trước.”

Nhan Lãng: “Ừm, có rảnh lại đến chơi.”

Chu Việt Việt rốt cuộc nhớ ra việc chính: “Hai vạn đồng tiền kia cô không để lại sao?”

Mặt Hàn Mai Mai xanh lét, xoay người chạy.

Tần Mặc khẽ nhú mày nói: “Cái gì hai vạn đồng?”

Chu Việt Việt một mình đắc chí, lúc nhận thức được mình đang cùng ai nói chuyện lập tức phát điên: “Anh Tần, anh thật là anh Tần sao, có thể cho tôi chữ ký không? A a, quên mang bút và sổ rồi, anh đợi một lát, tôi đi mượn cái bút.” Nói xong nhanh như gió chạy ra khỏi phòng bệnh.

Nhan Lãng phóng ánh mắt xem thường: “Thật vô dụng.”

[1] La Tư Phúc là phiên âm tiếng Trung của Roosevelt, anh bệnh nhân tên là La Tư Phúc, Chu Việt Việt tưởng là tên người Mỹ, đến lượt Nhan Lãng nghe thành Tư Phúc (Phúc với Phúc cùng là phú), sau đó bị Nhan Tống giải thích luyên thuyên = =

[2] Super Dollfie

Chương 11

Ngồi trong xe Tàn Mạc, tôi thật không thể không nhớ lại, sự tình rốt cuộc tại sao lại phát triển đến bước này.

Cái này không thể không nói đến hai ngày trước.

Đầu tiên, ở trong phòng bệnh của Nhan Lãng, Tàn Mạc ký tên cho Chu Việt Việt.

Khi đó, mây vẩn gió vũ ở ngoài cửa dần tán đi, để lộ một mảng trời mờ mịt. Đứng ở trước cửa sổ, có thể nhìn thấy một đoạn Trường Giang đang vào mùa khô, lộ ra lòng sông trơ trọi, một ít rác rưởi vương ở đáy sông nổi lên, trở thành một khung cảnh huyền bí mà đẹp đẽ.

Trong không gian nhìn qua tường tượng như mặt trời đang chiếu ở Hawaii, mơ mộng đang nằm dưới mặt trời phơi nắng quả là một tư tưởng rất tư bản chủ nghĩa. Bây giờ không chỉ không có mặt trời, mà di động cũng báo cho chúng ta biết, nhiệt độ bên ngoài hiện giờ chỉ còn 4-6 độ.

Sau đó, Tàn Mạc mở hộp giữ nhiệt lấy cho tôi với Chu Việt Việt mỗi người một bát canh gà.

Nhan Lãng quả thực muốn khóc, tức giận nói: “Không phải chú đến thăm cháu sao? Tại sao không có gì tặng cho cháu mà toàn bộ là cho mẹ vậy?”

Tàn Mạc nói: “À, canh gà vốn là muốn tặng cho cháu, nhưng nào đâu biết cháu còn đang bị cấm thực, đành coi như mẹ cháu may mắn thôi.”

Nhan Lãng ở trường học được xưng là thiên hạ vô địch, còn gọi là “độc miệng chính thái (shota)” cùng với vị hiệu trưởng giống như Diệt Tuyệt sư thái thành “tuyệt sắc song thái”, nhưng mọi người làm sao biết được thằng bé hôm nay xuất sư bất lợi, đụng phải cao nhân, bị dồn vào đường cùng, thật là “phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, an đắc mãnh sĩ hề thủ gia viên.”[1]

Chu Việt Việt cảm động uống canh gà, mà tôi mờ mịt nhìn vào con búp bê SD với Ultraman, lại thêm một chiếc hộp giữ nhiệt, đột nhiên nghĩ đến một câu này mà tỉnh ngủ – vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo[2].

Hành động trước mắt của Tàn Mạc quả thực là hành vi của công dân xã hội chủ nghĩa đã được giác ngộ, không hợp với tình hình nghiêm trọng trong đất nước chúng ta, làm cho tôi không thể không lâm vào trầm tư.

Tôi suy nghĩ trong chốc lát, đưa ra một kết luận – nếu không phải anh ta có ý đồ với tôi thì chính là có ý đồ với Nhan Lãng. Theo tuổi tác

và giới tính mà nói, khả năng anh ta có ý đồ với tôi rõ ràng cao hơn có ý đồ với Nhan Lãng. Nhưng tôi ngoài việc mười sáu tuổi đã mang bầu sinh con, tất cả những mặt khác đều bình thường, muốn cho loại người thành đạt tinh anh như anh ta nhìn trúng, đúng thật là

khó khăn. Nếu đúng quả thật anh ta có ý đồ với tôi, thì vì cái gì mới được chứ? Thật là trăm mối tơ vò không thể giải bày. Chẳng lẽ thầy tướng số nói năm nay anh ta bị sao quả tạ chiếu, phải tìm một cô gái mười sáu tuổi đã có con thì mới giúp đỡ được?

Sự thật chứng minh, thực tế khác xa so với ý tưởng tự kỷ ban đầu của tôi, hơn nữa tôi đã nghiêm trọng xem nhẹ giá trị tồn tại của Nhan Lãng, mặc dù cái giá trị này có chút kỳ lạ, hơn nữa cái bộ phận sản xuất ý tưởng của tôi quả thật trăm sông đổ ra biển, càng thấy thêm kỳ lạ.

Tàn Mạc khẽ xoa tay, cười nói: “Tôi muốn làm cha nuôi thằng bé.”

Chu Việt Việt phun ra một ngụm canh gà, vừa lúc ở trên mặt tôi. Tôi đưa tay áo lên lau mặt, kinh ngạc hỏi anh ta: “Thằng bé này không có điểm nào dễ nhìn, thành tích cũng bình thường, cũng không phải con gái để làm con dâu nuôi từ bé, anh đột nhiên muốn nhận nó làm con nuôi...”

Tàn Mạc nghiêm trang nói: “À, là thế này, ngày hôm qua thầy tướng số nói tôi ra ngoài sẽ gặp phải một bé trai, bé trai này nhất định là quý nhân của tôi, tôi phải nhận nó làm con nuôi.”

Chu Việt Việt lập tức buông bát: “Đây là duyên phận đúng không anh Tàn, cái kia, Lãng Lãng, mau gọi cha nuôi.”

Nhan Lãng trợn mắt há hốc mồm, rõ ràng còn chưa kịp phản ứng. Đến khi định thần lại, nó lập tức muốn tháo chuỗi hạt kia xuống.

Tần Mặc chậm rì rì nói: “Đây là chuỗi hạt trước đây mẹ của ba lấy từ chùa trở về, đã được cao tăng phổ độ, nếu mang đeo trên cổ chưa đủ ba năm đã tháo xuống, tương lai nhất định sẽ rủi ro tai ương.”

Tay Nhan Lãng dừng lại một chút, đáng thương nhìn tôi: “Mẹ, con không muốn làm con nuôi chú ấy...”

Tôi còn chưa kịp phát biểu ý kiến.

Tần Mặc cười cười nói: “Vậy đem chuỗi hạt trả lại cho chú đi.”

Nhan Lãng nói: “Nếu tháo ra không phải cháu sẽ gặp rủi ro tai ương sao?”

Tần Mặc tỏ vẻ khó xử: “Cái này chú không quyết định được, chuỗi vòng này là vật gia truyền chi bảo, chú chỉ tặng cho con nuôi chú thôi.”

Nhan Lãng suy nghĩ một lát, khát khao sống cuối cùng cũng cao hơn tình yêu với Trịnh Minh Minh, nó ừ ừ nói: “Được rồi, cháu sẽ cố gắng làm con nuôi chú.”

Chu Việt Việt không nhịn được cười, nhanh chóng vui đầu xuống uống canh. Tôi cảm thấy may mắn Nhan Lãng không sinh ra trong thời loạn, nó thật sự có tố chất làm Hán gian rồi.

Tần Mặc xoa xoa đầu nó nói: “Về sau con sẽ bình an thôi.”

Sau đó chính là ngày hôm sau, miệng vết thương của Nhan Lãng phục hồi rất nhanh, rốt cuộc có thể ăn thức ăn loãng. Nhưng nó cố chấp đòi ăn cơm, nên bị tôi mắng cho một trận.

Buổi chiều học xong Chu Việt Việt qua đây giúp tôi chăm Nhan Lãng, đến lượt tôi về nhà lấy chút đồ dùng.

Đi đến cửa bệnh viện gặp phải Tần Mặc, anh ta ý bảo tôi lên xe, tôi do dự một chút, nghĩ mẫu bằng tử quý[3], vậy là ngồi lên.

Khi đọc sách khoa học tôi có một ý nghĩ kì quái, cảm thấy trên thế giới này có rất nhiều không gian, mỗi người ở một không gian khác nhau. Tuy có rất nhiều không gian nhưng chúng không hề trùng nhau, hơn nữa đều là song song tiến về phía trước, không hề có giao điểm. Trừ khi một ngày thế giới đảo điên, toàn bộ các không gian trong vũ trụ hỗn loạn, chẳng may chúng giao nhau, con người mới có khả năng từ không gian này nhảy đến không gian khác, người ta thường gọi là xuyên không. Mà chuyện Tần Mặc trở thành cha nuôi của Nhan Lãng này, đối với tôi mà nói là một lần xuyên không, xuyên từ thế giới của xe taxi đến thế giới của Audi R8, tuy rằng đồng không gian nhưng lại không đồng giai tầng, xã hội này đảo điên rồi mới có thể phát sinh chuyện như vậy.

Tần Mặc dừng xe lại dưới lầu, trước khi chúng tôi xuống xe vừa lúc gặp được cô cháu gái học sơ trung của bà chủ nhà.

Mỗi lần gặp được cô bé này tôi rất đau khổ.

Quả nhiên một lần nữa cô bé lại mang đến tin tức làm tôi thất vọng. Nó nói: “Chị Nhan, bà nội em nói bây giờ khủng hoảng kinh tế, mặt bằng tiền thuê nhà tăng rồi, từ tháng sau mỗi tháng tăng thêm hai trăm. Vẫn là trả nửa năm một lần, tổng cộng là năm ngàn tư, đầu tháng sau bà em đến thu.”

Tôi đưa mắt nhìn Tần Mặc, anh ta dựa vào cửa xe, không nói gì.

Tôi kéo cháu gái bà chủ nhà sang một bên lặng lẽ nói: “Bây giờ những người treo biển cho thuê nhà đều giữ giá, tại sao bà nội em lại muốn tăng giá chị, chị biết là bà em bức thiết muốn tăng giá, nhưng em xem, chúng ta đều là đồng bào, tăng tới tăng lui thế này không phải là làm khó đồng bào sao?”

Cô cháu gái mỉm cười, lộ ra hàm răng: “Bà nội em nói không quan tâm được nhiều như vậy, nếu có thể giết ai được thì cứ giết trước.”

Trí tuệ của quần chúng nhân dân thật là quá thực dụng rồi, tôi thờ dài, suy sụp lên lầu.

Lấy xong này nọ, Tần Mặc ngồi ở ghế lái, tôi tự giác đi ra ghế sau cầm lấy chai nước khoáng còn một nửa uống. Trước khi xe lăn bánh, Tần Mặc đột nhiên nói: “Nhan Tổng.”

Từ khi anh ta trở thành cha nuôi của Nhan Lãng, không còn gọi tôi là Nhan tiểu thư nữa, mà chọn cách xưng hô có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người lại, hơn nữa, cái tên này anh ta nói thực sự rất dễ gọi. Tôi uống một ngụm nước mở miệng quay đầu nhìn anh ta. Anh ta nói: “Chuyển về ở với tôi đi.”

Tôi không nhịn được phun một ngụm nước, đúng vào vạt áo và trên đùi anh ta. Hôm nay anh ta mặc quần dài màu nhạt, làm cho lực sát thương của ngụm nước này cực kỳ cường đại, mà làm cho người ta càng không chịu được là bởi vì quá mức hoảng sợ, miếng nước này phun ra một nửa, nửa còn lại bất hạnh vẫn còn ở trong miệng tôi.

Tần Mặc cúi đầu chụp lấy tóc tôi, cười hai tiếng: “Em cũng quá bất cẩn rồi.” Sau đó lấy ra hai chiếc khăn tay đưa cho tôi, bản thân chỉ tùy tiện phẩy phẩy chiếc quần nhạt màu và áo khoác thâm thương.

Tôi cảm thấy mặt nóng lên, khẳng định là rất đỏ, nhưng lại hoài nghi câu nói vừa nghe kia chỉ là ảo giác, không thể không hỏi lại một lần: “Anh vừa nói cái gì?”

Anh ta liếc nhìn tôi một cái, bình thản nói: “Ông ngoại tôi để lại một số căn nhà, trong đó có mấy phòng còn trống, đúng rồi, bây giờ tiền thuê nhà một tháng của em là bao nhiêu?”

Tôi lẩm lẩm nói: “Bảy trăm một tháng.”

Anh ta thản nhiên nói: “Bên tôi cũng là bảy trăm một tháng, em chuyển đến đi, cách trường học của em cũng gần.”

Tôi lại một lần nữa tin tưởng rằng đây là do mấu bằng tử quý, nhấn một tin cho Chu Việt Việt. Chu Việt Việt nhấn tin lại tỏ vẻ bà lão cho thuê nhà kia thật không biết thương đồng bào, đồng thời tỏ vẻ, quần thể yếu đuối cũng nên dừng cảm nhận sự quan tâm của những quần thể cường đại, nếu tôi từ chối không tiếp nhận sự quan tâm này, cô ấy sẽ đánh tôi cho đến khi nhận thì thôi.

Chu Việt Việt thực sự đã đánh giá quá cao khí tiết của tôi rồi. Lúc tôi học đại học ở vùng biên giới, bà ngoại Nhan Lăng ít nhiều được hàng xóm láng giềng giúp đỡ, phần lớn quần áo Nhan Lăng mặc đều là do một gia đình có trẻ con ở trấn trên giúp đỡ.

Trên cơ bản, người nhà chúng tôi đều rất giỏi nhận sự quan tâm của xã hội.

Nhưng đồng thời cũng tôi cũng hiểu được làm thế nào để báo đáp xã hội, bà ngoại thường giúp hàng xóm láng giềng trông coi bọn nhỏ, mà Nhan Lăng cũng thường xuyên giúp bọn nhỏ hàng xóm làm bài tập. Bởi vì thường xuyên cả đêm làm bài tập cho bốn năm đứa trẻ, cái này đã trực tiếp rèn luyện tốc độ viết chữ của Nhan Lăng. Trước kia khi chuyển đến thành phố C, Nhan Lăng đã vinh quang trở thành người có thành tích viết nhanh nhất trường học bọn họ.

Trở lại bệnh viện, Nhan Lăng đang cùng Chu Việt Việt chơi cờ năm quân.

Tần Mạc đưa cho Nhan Lăng ít cháo lúa mạch, bất hạnh lại đúng là thứ đồ ăn Nhan Lăng ghét nhất.

Nhan Lăng nhìn thoáng qua với vẻ ghét bỏ: “Đem đi đi, con không ăn cái này.”

Ngăn cách giữa Tần Mạc và Nhan Lăng chính là ngọn núi đồ sộ Trịnh Minh Minh, không thể tương thân tương ái, cũng chẳng thể nể mặt nhau được.

Chu Việt Việt dùng ánh mắt ra hiệu, phân công tôi đi hòa giải, da đầu tôi run lên nói với Tần Mạc: “Nó không ăn, không bằng để tôi ăn cho.”

Tần Mạc ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái: “Em thích ăn cái này? Vậy ngày mai tôi sẽ làm nhiều một chút.”

Tôi sợ hãi xua xua tay: “Không phải không phải, tôi chỉ cảm thấy lãng phí thôi.”

Tần Mạc cúi đầu dùng thìa khuấy khuấy lằm lằm: “Tôi nghe Chu Việt Việt nói Lăng Lăng thích Trịnh Minh Minh, thật đáng tiếc, Trịnh Minh Minh thích ăn nhất cái này...”

Nhan Lăng lập tức quay đầu lại: “Cho con, cho con, con muốn ăn.”

Tôi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Nhan Lăng uống sạch một bát cháo lúa mạch, Chu Việt Việt bật ngón tay cái với Tần Mạc.

Lúc gần đi, Tần Mạc hẹn tôi buổi sáng ngày hôm sau đến nhà anh ta xem phòng ở.

Vì thể hiện tại, tôi ngồi trên xe Tần Mạc, sự tình phía trước chính là phát triển như vậy, tôi phải cùng anh ta đến ngôi nhà của ông ngoại anh ta để xem.

[1] Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn: Gió hắt hiu sông Dịch lạnh lùng, câu thơ của Kinh Kha làm trước khi đi hành thích Tần Thủy Hoàng. An Đắc mãnh sĩ hề thủ gia viên: Nguyên văn là An Đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương: Làm sao có dũng sĩ để giữ được bốn phương, trong Đại phong ca của Lưu Bang.

[2] Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.

[3] Ý là con được coi trọng thì mẹ cũng thơm lây

Chương 12

Đã lâu rồi mặt trời chưa ló ra khỏi tầng mây, đem ánh sáng huy hoàng chiếu trên mặt đất.

Từ khi bắt đầu mùa đông, thành phố C chưa một ngày có mặt trời, mọi người sống trong mây vũ gió vùn mịt mà sinh hoạt suốt một tháng trời, hôm nay rốt cuộc đã có ánh sáng, làm cho tinh thần mọi người thật sảng khoái.

Những cảnh vật xuất hiện trong tầm mắt đều được phủ một thứ ánh sáng vàng lóng lánh, cho dù là một hạt bụi nhỏ trong không gian. Mà có thể dùng mắt thường nhìn thấy hạt bụi nhỏ đó, cũng chứng tỏ sự ô nhiễm của thành phố C quả thật đã đạt đến trình độ quốc tế rồi.

Bởi vì thất nghiệp không có việc gì làm nên mọi người đều tập trung ở quảng trường chật ních, do đó tạo thành đủ loại vấn đề xã hội.

Ngày nghỉ mà có thể nhìn thấy nhiều người thất nghiệp bên ngoài như vậy, có thể thấy được tình hình kinh tế năm nay quả thật khắc nghiệt.

Tôi quen biết với Tần Mặc bốn ngày trước, cả bốn ngày đều thường xuyên lên xe anh ta, phần lớn thời gian là ngồi trên xe, thật là ngạc nhiên.

Tôi nhận một tin cho Chu Việt Việt trình bày ý tưởng này. Chu Việt Việt lập tức reply: “Ngồi cùng xe chứ có phải nằm cùng giường đâu, có gì mà bắn khoản lắm thế, xấu tính.” Tôi nghĩ lại, cảm thấy cô ấy nói cũng đúng.

Trong xe vang lên bài hát nước ngoài quen thuộc, ca khúc này tôi nghe qua rất nhiều lần, tiếc là vẫn không biết rõ nó tiếng Tây Ban Nha hay Italy, nói cho gọn lại, đều là tiếng chim cả.

Tần Mặc hết sức chăm chú lái xe, khóe mắt tôi nghiêng nghiêng nhìn tay anh ta. Không hổ danh là tay kiến trúc sư, khác hẳn tay của kiến trúc công (thợ xây), tuy rằng chỉ khác nhau có một chữ.

Tay của anh ta rất hợp với châu báu đá quý, quả thật rất đẹp. Tôi không nhịn được nhìn lâu một chút, vừa ngẩng đầu lại đối diện với ánh mắt của anh ta, anh ta nói: “Em nhìn cái gì?”

Trả lời nhìn tay lái rõ ràng là ngại biện, tôi nói: “Tay anh...”

Anh ta quay đầu nhìn phía trước, ra vẻ hiểu biết: “À, em nói chiếc nhẫn cưới này?”

Tôi căn bản không để ý thấy trên tay anh ta có nhẫn, không hiểu nên hỏi lại: “A?”

Anh ta nói: “Là vợ tôi tự mình chọn.” Nói xong đưa tay phải lên liếc một cái, đột nhiên như nhớ ra điều gì: “A, quên ở nhà rồi. Nói như vậy không phải em nhìn nhẫn của tôi, vậy em nhìn cái gì?”

Tôi kinh ngạc liếc mắt nhìn anh ta một cái.

Chu Việt Việt từng nói cho tôi biết giới kiến trúc sư xếp Tần Mặc vào hàng người đàn ông độc thân kim cương đẹp trai nổi danh.

Tin tức này của cô ấy thật không chuẩn xác, người ta đã lặng lẽ kết hôn rồi. Nếu như ở trong nước, cho dù là giữ bí mật nghiêm cẩn đến mức nào cũng sẽ bị paparazzi moi được tin tức thôi. Cho thấy paparazzi nước Mỹ thật là kém cỏi, hóa ra nền công nghệ giải trí của nước tôi đã có một khía cạnh vượt mặt các nước tư bản, đánh bại Anh Mỹ.

Tôi ngần ngại một lúc lâu, mờ mịt một hồi mới nhớ tới một vấn đề đặc biệt nghiêm trọng: “Vợ của anh không phải là Trịnh Minh Minh chứ? Anh thật sự kết hôn rồi sao?”

Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính xe, Tần Mặc nhìn thẳng phía trước như có như không nói: “À, tôi nhàn rồi, lừa em chút thôi.”

Tôi sững sốt hồi lâu: “A? Anh chưa kết hôn? Anh bằng này tuổi rồi, vì sao chưa kết hôn?” Hồi xong mới nhận ra vấn đề này hơi riêng tư, mà tôi lỡ miệng nói ra rồi, vội vàng bổ sung: “Tôi không có ý gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Tần Mặc dừng một lát: “Trước kia đã từng nhận lời với một người, đợi cô ấy đến ba mươi tuổi, kết quả qua ba mươi tuổi, có thể kết hôn rồi, nhưng độc thân lại đã thành thói quen.”

Dưới ánh mặt trời, nhìn anh ta có chút u buồn, bây giờ anh ta vẫn đang độc thân, chỉ có thể suy ra đã bị cô gái kia bỏ rơi, thật làm người ta thương hại, không khí lập tức trở nên bi ai, tôi cũng không nói gì nữa.

Lúc này, một giọng ca nữ vang lên, Tần Mặc nghiêng người lấy một chai nước khoáng đưa qua.

Tôi ngây thơ nhận lấy, mở nắp uống một ngụm.

Anh ta nửa cười nửa không nói: “Tổng Tổng, tôi đưa chai nước cho em không phải mời em uống, mà là muốn em mở nắp giúp tôi...”

Tôi nhìn chai nước trong tay, nghĩ nghĩ rồi nói: “À, cũng không phải tôi muốn uống, chỉ là nhàn rồi, uống chơi thôi.”

Tôi đối với câu trả lời mình nghĩ ra cực kỳ đắc ý, còn chưa đắc ý đủ, chai nước trên tay đã bị anh ta cầm lấy. Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn anh ta uống mấy ngụm nước trong đó, lại trợn mắt há hốc mồm nhìn anh ta trả chai nước về tay mình, phong độ nói: “Không sao, tôi không ngại.” Tôi tiếp tục trợn mắt há hốc mồm cảm thấy, tình cảnh này giống như đã từng quen biết lâu rồi vậy.

Tôi tựa vào ghế ngồi suy nghĩ xem đã nhìn thấy cảnh tượng này ở đâu. Suy nghĩ hồi lâu, kết luận là nhìn thấy trong phim Hàn nhiều lắm.

Phim Hàn chính là như vậy, dễ dàng xuất hiện những vấn đề tinh thần.

Chúng tôi nghe hai bài hát tiếng phổ thông, hai bài hát tiếng Quảng Đông, hai bài hát tiếng chim, xe chạy đến đường xx, rồi đường yy, rồi đường zz, rồi đi vào một khu chợ.

Tôi nói: “Đến rồi?”

Tần Mặc nói: “Kẹt xe.”

Trong chợ treo một chiếc băng rôn rất lớn: “Toàn dân làm giả thịt lợn, dùng hành động văn hóa để làm hài hòa xã hội chủ nghĩa!”

Tôi và Tần Mặc cùng nhau nhìn lên.

Tần Mặc hỏi tôi: “Quảng cáo kia có nghĩa là gì?”

Chợt nhìn thấy quảng cáo phản động như vậy, tôi cũng không biết có nghĩa là gì, nhưng đưa quảng cáo này lên là quản lý chợ, tất nhiên ý nghĩa không thể nào phản động như vậy, đằng sau nó nhất định ẩn chứa một ý nghĩa tích cực nào đó, suy nghĩ rất lâu, tôi đưa ra ý kiến: “Anh xem bây giờ hàng giả tràn ngập rồi, họ hô hào toàn dân sản xuất hàng giả, anh giả, tôi cũng giả, mọi người đều giả, vì vậy sẽ không ai bị ăn thịt lợn, cũng sẽ không bị lừa nữa, thế giới thịt lợn như thế là bình ổn, có thể vì sự hài hòa của xã hội mà sản xuất thịt lợn giả chính là đã cống hiến một phần sức lực rồi.”

Xe phía trước chúng tôi nhích thêm được mười bước, chúng tôi cũng tiến lên theo, Tần Mặc nói: “À, toàn dân sản xuất hàng giả để bài trừ hàng giả, dùng hành động văn hóa để làm hài hòa xã hội chủ nghĩa.”

Tôi giật mình, ha ha cười gượng hai tiếng, một lúc lâu sau không nói gì, có một loại cảm giác bị lừa, hơn nữa không biết bị xã hội lừa, bị ban quản lý chợ lừa hay bị Tần Mặc lừa, người gây họa không thể nào xác định được, có vẻ vụ lừa đảo này thật bị thâm.

Xe đến đường cao tốc, Tần Mặc tổng kết nói: “Hán ngữ quả là thâm thúy.”

Tôi ừ một tiếng

Anh ta nói: “Quên mất em học Hán ngữ.” Sau đó còn nói: “Gần nhất đọc sách gì?”

Gần đây tôi thực ra đang nghiên cứu sách cấm cổ đại Trung Quốc, trong tay đang có một quyển “Hán cung xuân sắc”, một quyển “Khuê diễm tàn thanh”, nói thông tục một chút chính là dâm thư cổ đại. Da mặt tôi tương đối mỏng, chuyện này tuyệt đối không thể để cho anh ta biết, ngấm một lúc nói: “Đang đọc Lolita.”

Mà lúc này trên đường đột nhiên xuất hiện một người đi qua, xuất hiện bất ngờ không tiếng động, chúng tôi giật nảy mình. Tần Mặc nhanh chóng đánh tay lái, xe đâm thẳng vào một bên chắn đường. Trong phút chốc đầu óc tôi trống rỗng, chỉ có một ý nghĩ duy nhất là thế này: Xong rồi, khẳng định xe sẽ tơi tả tôi! Mất không ít tiền sửa đúng không? Loại tình huống này là công ty bảo hiểm trả tiền hay là chính chủ trả tiền? Hồng rồi hồng rồi, nếu chính chủ phải tự bỏ tiền thì ngồi bên cạnh có phải chịu trách nhiệm cùng không?

Tôi bị chính mình dọa sợ, vô dụng rơi vào hôn mê.

Tôi tưởng rằng mình sẽ ngất thật lâu, nhưng thực ra không quá ba phút đã tỉnh. Phán đoán được như thế là vì xuyên qua cửa xe R8 vẫn còn nhìn thấy người qua đường kia trong tầm mắt.

Quay đầu nhìn Tần Mặc mặt mũi tái nhợt. Tôi nghĩ sắc mặt anh ta khó coi như thế, chẳng lẽ xe này không mua bảo hiểm, vì thế phí sửa chữa anh ta hoàn toàn phải bỏ tiền túi?

Bàn tay anh ta tiến đến chạm vào trán tôi, tôi kêu đau một tiếng. Anh ta nói: “Ngoài chỗ này ra còn nơi nào không thoải mái không?”

Tôi lắc lắc đầu. Hơi đọng lên trán như có lớp da bong ra.

Anh ta thở dài một hơi nói: “Chúng ta vốn dĩ có thể không đâm vào bên chắn đường.”

Tôi nói: “A?”

Anh ta nhìn tôi liếc mắt một cái: “Lúc tôi phanh lại, em đột nhiên xông đến ôm lấy tôi.”

Tôi nói: “A?”

Anh ta nói: “Hơn nữa liều mạng ôm tôi vào lòng, làm tôi không thể nào phanh tiếp được, vì vậy mới đâm vào bên đường.”

Tôi nói: “A a?”

Anh ta nói: “Sau đó em ngất.”

Tôi nghĩ thế này là xong rồi, nếu như theo đúng những gì anh ta nói thì người gây họa chính là tôi, người đầu tiên phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, khẳng định là phải đền bù thiệt hại trong vụ tai nạn này, nhưng chắc chắn tôi không thể đền bù nổi. Trước mắt tôi chỉ có hai lựa chọn, một là từ chối chịu trách nhiệm, lựa chọn còn lại là cứ thế mà bỏ chạy. Tôi đang đấu tranh tâm lý, đột nhiên nhớ tới

người qua đường hại Tần Mạc phải phanh xe, cảm thấy không chừng có thể trốn trách nhiệm, vội vàng nói: “Người qua đường kia đâu? Nếu không phải do anh ta, anh cũng không đến nỗi đâm vào hàng chắn đường đúng không?”

Anh ta dựa vào cửa kính xe nói: “Em nói cậu sinh viên đi bộ kia sao? Cậu ta khóc nói mới lên được hội chủ tịch của học viện không bao lâu, phải lần lượt khảo tất cả những bạn học đã bầu cử cho mình ăn cơm, kết quả là các bạn học này đã đem một năm sinh hoạt phí của cậu ta ăn sạch. Tôi để cho cậu ta đi rồi.”

Tôi cảm thán: “Đúng là chính sách hà khắc tàn bạo hơn cộp, sinh viên còn tàn bạo hơn cả chính sách.”

Tần Mạc thờ dài: “Tôi không biết trong đầu em nghĩ cái gì nữa.” Nói xong quay sang nhìn tôi: “Tại sao vừa rồi em lại bảo vệ tôi?”

(Không Tử đi qua bên núi Thái Sơn, có một người đàn bà khóc ở mộ rất bi thương. Phu tử tựa vào đòn ngang xe cúi mình xuống để nghe, sai Tử Lộ hỏi bà ta rằng: “Tiếng khóc của bà dường như có nhiều nỗi đau buồn?”. (Người đàn bà) bèn trả lời rằng: “Đúng thế. Ngày trước cha chồng tôi chết vì cộp”. Phu tử nói rằng: “Tại sao bà không bỏ đi?”. (Người đàn bà) đáp: “Ở đây không có chính sách hà khắc”. Phu tử nói rằng: “Các trò hãy ghi nhớ điều đó. Chính sách hà khắc còn tàn bạo hơn cộp”).

Nghe hiểu những lời này của anh ta làm tôi choáng váng.

Tôi thật sự không ngờ trước khi vụ đụng xe kia xảy ra, máy động tác của tôi là vì bảo vệ Tần Mạc, nghe anh ta nói như vậy, tôi lập tức bị bản thân làm cho hoảng sợ.

Làm một công dân, tôi cảm thấy bản thân mình đã tu dưỡng đúng với bản chất của giai cấp, chỉ là tự nhiên không nghĩ đến mức có thể có hành vi xả thân cứu người như vậy.

Nhưng nếu như nguyên nhân và quá trình gây ra vụ đụng xe quả thực đúng như lời Tần Mạc, nếu không chừng nó sẽ trở thành một tai nạn xe cộ nữ bảo vệ nam mà chết, chỉ bằng để cho anh ta mổ bụng tự sát, tôi vì cứu anh ta mà giết lấy con dao, nhưng trong lúc không chú ý lại giúp anh ta một tay đâm xuống, thiệt tai thiệt tai.

Tôi nói: “Chúng ta còn đi xem phòng ở không?”

Anh ta nói: “Xem cái gì, đi bệnh viện trước đã.”

Xuyên thấu qua cửa kính xe, có thể thấy xa xa nơi cuối chân trời lơ lửng những quãng mây trắng. Nhưng những quãng mây này tại sao lại giống như những cây gậy? Tập trung nhìn vào mới phát hiện đó là ống khói của nhà máy hóa chất đang xả lên bầu trời. Những cột khói đó phun thẳng lên không trung, tựa như những chiếc cano truy đuổi hải tặc dừng cầm tiến lên phía trước. Mà trong xe, sự áp chế của Tần Mạc ở không gian này thật quá bức người, làm cho người ta có chút mê muội.

Chương 13

Rất cuộc chúng tôi cũng không đi xem phòng ở.

Tôi bị mang về bệnh viện, bác sĩ chụp CT, kiểm tra đương nhiên không có vấn đề gì.

Không thể kiếm tiền cho bệnh viện, xem ra bác sĩ không cam lòng, vung tay múa bút giống hồi chuông làm tinh thần hăng hái bằng một đơn thuốc mười hộp Melatonin, Tần Mạc không hề cau mày dù chỉ là một chút, hào phóng mua thuốc.

Tôi nghĩ đến bộ phim “Người quản lý khách sạn” của Hàn Quốc, đó là bộ phim hay hiếm hoi của Hàn mà các nhân vật chính không mắc bệnh ung thư hay mất trí nhớ, nam chính đưa cho nữ chính một chiếc nhẫn, nữ chính hỏi nam chính mua chiếc nhẫn này thế nào, là bảo với nhân viên cửa hàng đưa cho chiếc đắt nhất sao? Nam chính trả lời là em cho anh là đồ ngốc à? Anh nói với nhân viên cửa hàng rằng chọn cho anh một chiếc nhẫn ma thuật, chỉ cần người yêu của tôi đeo lên tay thì vĩnh viễn không bao giờ rời xa tôi.

Năm ấy tôi học năm thứ hai, vẫn đang trong giai đoạn đau khổ yêu đơn phương Lâm Kiều, bị lời thoại này làm cho cảm động. Hôm nay đột nhiên nhớ đến, không biết vì sao cảm thấy nếu có một ngày Tần Mạc mua nhẫn cho bạn gái, tám mươi phần trăm là sẽ bị nhân viên cửa hàng lừa gạt mua chiếc nhẫn đắt nhất. Trước mắt anh ta mua một đồng thuốc đắt thế này cũng đã chứng minh được vấn đề rồi.

Tôi vỗ trán cảm thán trong lòng, thật là cái đồ vô tích sự?

Ba ngày tiếp theo Tần Mạc bận rộn công việc, không tìm được lúc nào rảnh để đi xem phòng, mà Nhan Lăng rất cuộc cũng xuất viện.

Chu Việt Việt nói: “Kiến trúc sư danh giá là bận như vậy đấy, trên tạp chí viết Tần Mạc lần này đến thành phố của chúng ta chủ yếu là

vì thiết kế lâu thiên văn cho thành phố, hướng hồ thứ Tư tuần sau hẳn còn có buổi tọa đàm ở trường chúng

ta.” Tôi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chu Việt Việt nói: “Cậu không biết cũng đúng, đã vài ngày rồi cậu không đi học đúng không?”

Nhan Lãng đột nhiên xen vào nói tiếp: “Tọa đàm cái gì? Tọa đàm làm vắn đục Trịnh Minh Minh nhà người ta thế nào sao?”

Chu Việt Việt thờ dài: “Cậu trẻ, đừng cực đoan như vậy, các người cha con loạn luân như thế là rất không đạo đức.”

Tôi và Nhan Lãng cùng bị sét đánh, Nhan Lãng mở to hai mắt nhìn, tôi không còn gì để nói.

Chu Việt Việt nhìn biểu tình của chúng tôi, gãi đầu: “Cha nuôi, con nuôi cùng thích một cô gái, chẳng lẽ cái này không gọi là cha con loạn luân sao?”

Nhan Lãng nói: “Bà cô, cô thật am hiểu văn hóa.”

Chuyện đầu tiên trở về trường học là xem lại tin tức.

Truyền hình đại học T (Tên gọi tắt là TUTV) nhằm phục vụ toàn thể giáo viên, công nhân viên cùng sinh viên, nhưng lại quá mức hẹp hòi, rất nhiều năm rồi đều không có quảng cáo, không thu lợi nhuận, do đó bị ép phát triển cơ cấu thành một kênh phi lợi nhuận. Cơ cấu này hàng năm có hai việc trọng đại, một là vào đầu năm những sinh viên làm việc ngoài giờ ở đài truyền hình được nhận trợ cấp, một là cuối năm toàn bộ sinh viên ở đại học T nhấn tin bình chọn “Chương trình hay nhất trên TUTV”.

Chuyên mục của tôi là “Học thuật quảng giác”, mà chuyên mục này nếu không phải dùng thủ đoạn mờ ám, tuyệt đối không bao giờ có khả năng trúng cử, hơn nữa nó cũng quả thật chưa bao giờ trúng cử cả. Nhưng nghe nói tổ trưởng tổ sản xuất chuyên mục của chúng tôi bị chương trình “Giai điệu âm nhạc” cách vách cướp mất bạn gái, thù trả thù, kế hoạch đã được vạch ra, bước đầu tiên chính là cướp đi danh hiệu “Chương trình hay nhất trên TUTV” mà “Giai điệu âm nhạc” toàn thắng ba năm liên tục.

Khi tôi bước vào văn phòng vừa lúc nghe được tổ trưởng nói: “Lấy sự kiện hấp dẫn người xem nhất bây giờ hẳn là hướng đi đúng đắn. Mọi người có theo dõi BBS trường hay không? Sự kiện hot bây giờ là gì? Đó chính là buổi tọa đàm vào thứ Tư của Tân đại kiến trúc sư Tân Mạc.”

Đồng nghiệp thứ nhất đặt bút viết nói: “Tôi không hiểu nổi, buổi hòa nhạc nhân Mayday của trường lần trước cũng không rầm rộ được thế. Trên BBS, topic về Tân Mạc gần gũi hai ngày đã có đến ba ngàn bình luận rồi.”

Đồng nghiệp thứ hai vươn bàn tay năm ngón: “Đại kiến trúc sư ba mươi hai tuổi, tuổi trẻ hứa hẹn, anh tuấn nhiều tiền, lại còn độc thân. Các nữ sinh điên cuồng như vậy cũng là điều dễ hiểu.”

Đồng nghiệp thứ ba bình thân tiếp lời: “Vì vậy sếp ạ, cậu cảm thấy người như vậy có khả năng sẽ nhận phỏng vấn của một đài truyền hình cấp trường sao?”

Tổ trưởng trầm mặc một lúc, mọi người đều bó tay.

Nhạc Lai đột nhiên quay đầu nhìn tôi, trừng mắt: “Nghĩ ra cách rồi, để cho Tổng Tổng dùng mỹ nhân kế. Gọi điện thoại cho đại kiến trúc sư Tân, nói nếu anh ta nhận phỏng vấn, người dẫn chương trình của chúng ta theo anh ta một đêm!”

Tôi rung mình một cái, nhất thời cảm thấy chuyện Tân Mạc là cha nuôi Nhan Lãng tuyệt đối không thể để lộ cho những người trước mắt biết được, tiện thể đá Nhạc Lai một cái. Nhưng tổ trưởng dường như vẫn đang nghiêm túc suy nghĩ. Tôi vã mồ hôi lạnh, vội vàng nhắc nhở cậu ta: “Không thể làm như vậy, đây là trái pháp luật, bị tố giác phải ngồi tù đấy.”

Tổ trưởng khoát tay: “Không có việc gì, chúng ta cách Trung Nam Hải xa như vậy, pháp luật không vươn tay đến đâu.”

Người dẫn chương trình dự khuyết là Trần Oánh liếc nhìn chúng tôi một cái. Trần Oánh luôn bắt đồng quan điểm với Nhạc Lai, thế nên nhìn tôi cũng không vừa mắt, tôi cùng Nhạc Lai không nói cùng dự cảm rằng Trần Oánh sắp lên tiếng.

Cô ấy quả nhiên lên tiếng: “Nhan Tổng, cô đừng quá lo lắng, tổ trưởng chỉ đang nói giỡn thôi, dạng phụ nữ gì Tân Mạc chưa thấy qua chứ? Kỳ thật tôi thấy nên tìm Tương Diễm nhờ giúp đỡ, ba cậu ấy là hiệu trưởng, mở lời với Tân Mạc không chừng có thể có năm mươi phần trăm cơ hội.”

Con gái của hiệu trưởng, Tương Diễm là bạn vong niên của Trần Oánh, năm thứ hai hệ chính quy khoa Phát thanh và truyền hình. Tất cả những người trong chuyên mục của chúng tôi đều có ấn tượng sâu sắc với cô ấy.

Tình yêu của cô ấy với ngành công nghiệp phát thanh truyền hình có thể nói là cực đoan, nhưng vì điều kiện gia đình tốt, không được làm thêm nên chỉ có thể đến tổ chúng tôi lao động nghĩa vụ, làm phối âm cầm dây linh tinh.

Tổ trưởng suy xét nửa ngày, cảm thấy khả thi, lập tức gọi điện thoại cho Tương Diễm.

Nửa giờ sau, Tương Diễm đội mũ len mặc áo choàng màu đỏ đẩy cửa đi vào, vừa ngọt ngào lại thuần khiết quyến rũ. Một nữ sinh có thể dùng một trong ba từ này hình dung là quá tuyệt vời rồi, mà Tương Diễm lại đồng thời có cả ba, đúng là hiếm thấy, khiến cho nhóm nam sinh nhìn qua huyết sáo một hồi. Tổ trưởng lập tức nói: “Đừng có đùa giỡn với em gái.” Nói xong chính mình cũng không kìm lòng được huyết sáo một cái.

Tương Diễm nói: “Hồi ba em du học ở Mỹ có học cùng Tân Mạc, lần này Tân Mạc đến trường chúng ta tọa đàm cũng là do ba em cố

gắng mời, lại mời anh ta một lần nữa làm chương trình chắc không có vấn đề gì lớn. Nhưng mà, nếu mời được tổ trưởng anh có thể để cho em làm dẫn chương trình tiết mục lần này không...”

Trần Oánh lập tức nói: “Khẳng định không thành vấn đề, chỉ cần cậu liên hệ được người, đúng không tổ trưởng?”

Tổ trưởng nói: “Tiết mục này chúng ta làm là tiết mục học thuật nghiêm túc, cần một người có hình thức đạo mạo một chút, em tóc vàng hoe uốn xoắn tít thế này đẹp thì đẹp, nhưng lại không đủ đạo mạo.”

Tương Diễm túm lấy tay áo tổ trưởng lay: “Tối nay em sẽ phục hồi nguyên trạng, ép thẳng lại, xin anh thương xót, tổ trưởng...”

Tổ trưởng vừa thất tình, ở trong trạng thái dễ bị người ta lừa gạt nhất, đối với sự làm nũng ngọt ngào như vậy, thật không thể nào cự tuyệt được. Cậu ta trầm tư một lúc, làm bộ trưng cầu ý kiến của tôi: “Nhan Tổng, nếu không em cứ nghỉ ngơi hai ngày nhé?”

Tôi lúng ngượng, lập tức đồng ý: “Được được, vừa hay hai ngày này em cũng phải chăm con.”

Tương Diễm đáng yêu lè lưỡi: “Thật xin lỗi, chị Nhan.”

Tôi đang định khách khí nói không có gì, Nhạc Lai đột nhiên nói: “Cậu về nhà chăm con, đêm nay chỉ có thể đưa Tiểu Diễm Diễm lên giường Tần đại kiến trúc sư thôi.”

Tôi phản xạ có điều kiện nói: “Đừng có nói đùa, Tiểu Diễm Diễm ngây thơ đáng yêu như vậy, huống hồ Trần Oánh cũng nói, dạng xử nữ nào mà Tần Mặc chưa thấy qua chứ?”

Nhạc Lai nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Tương Diễm: “Aiz, em vẫn là xử nữ sao?”

Tương Diễm sững sốt.

Tổ trưởng lập tức lờm một cái: “Cậu nói gì thế, có xử nữ nào già như vậy sao?”

Câu nói này làm tất cả chúng tôi sững sốt, mà Tương Diễm quả thật muốn khóc.

Tổ trưởng nhận ra, vội vàng giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, ý anh muốn nói có xử nữ nhỏ như vậy sao, không ngờ nói nhầm thành già, xin lỗi.”

Nhạc Lai lại nói: “Nói đi nói lại, dù gì cũng không phải là xử nữ rồi.”

Tương Diễm chịu kích thích sâu sắc, khóc luôn.

Tổ trưởng choáng váng hồi lâu, đau khổ ôm đầu nghĩ làm cách nào xin lỗi. Tôi an ủi vỗ vỗ vai anh ta: “Tổ trưởng, làm người đừng thẳng thắn như thế.”

Lần này tôi chuyển ra phía sau cánh gà, cùng đồng nghiệp tăng ca, rút cuộc trước khi trời tối viết được sơ thảo bản phông vấn Tần Mặc. Lấy di động xem giờ, phát hiện có cuộc điện thoại nhớ, hai cái của Chu Việt Việt, một của Tần Mặc, tám cuộc gọi trong nhà. Tôi lo lắng miệng viết thư của Nhan Lăng xảy ra vấn đề, nhanh chóng gọi về, Chu Việt Việt tiếp điện thoại: “A, Tổng Tổng, nói cho cậu một tiếng, cậu chuyển nhà rồi, tan học không cần về nhà cũ nữa nhé. Bây giờ bọn mình đang ở nhà mới của cậu, cậu nhanh nhanh về đi.” Nói xong không đợi tôi kịp phản ứng, ngắt máy luôn.

Tôi gọi lại, Chu Việt Việt không kiên nhẫn nói: “Cậu không cần phản kháng, Tổng Tổng, cậu phản kháng cũng vô dụng, dù sao cũng chuyển rồi.”

Cô ấy hiểu lầm tôi, không phải tôi muốn phản kháng, chỉ là muốn biết địa chỉ cụ thể của nhà mới mà thôi.

Nhà mới quả nhiên ngay gần trường học, cách xây dựng gọi nhớ đến kiến trúc Châu Âu cổ điển, đây thường xuyên leo đầy. Nghe nói Chu Việt Việt đã chọn cho tôi một phòng rất sáng sủa, vừa khéo là ở cạnh phòng Tần Mặc. Tần Mặc còn bận việc, sau khi đưa cô ấy và Nhan Lăng đến, nước cũng không kịp uống một ngụm lại vội vã đi luôn.

Ba phòng ngủ, hai phòng khách, hai phòng vệ sinh, một trăm ba mươi mét vuông. Trước khi tôi về, Nhan Lăng đã chạy đi chạy lại vài vòng, rút cuộc cũng có phòng riêng rồi, nó có vẻ rất hưng phấn. Căn hộ này làm cho tôi nghĩ đến ngôi nhà trước khi mẹ tôi vào tù, trong lúc nhất thời có chút sâu não. Thì ra tôi cũng là một người dễ dàng tức cảnh sinh tình như vậy.

So với ngôi nhà hơn hai mươi mét vuông trước kia chúng tôi ở, căn hộ này lớn gấp bảy, tôi cảm thấy ít nhất còn có thể nhét thêm mười người vào ở cùng. Chu Việt Việt đề nghị nói: “Nếu không cậu và Nhan Lăng ở một phòng, hai phòng còn lại cho người khác thuê, mỗi người một tháng thu một ngàn rưỡi tiền thuê nhà, cậu giao lại cho Tần Mặc bảy trăm, cậu kiếm được hai ngàn ba một tháng đấy mẹ trẻ.”

Tôi cúi đầu tự hỏi kế hoạch này có thể thực hiện hay không.

Nhan Lăng vỗ trán thở dài: “Chu Việt Việt, dĩ nhiên thể vô liêm sỉ đến mức này được.”

Tôi gọi điện thoại cho Tần Mặc nói lời cảm ơn, sau khi nhắc máy, một giọng nữ vang lên, dùng tiếng Anh nói cái gì đó, tôi nghĩ gọi nhầm số, đang chuẩn bị cúp máy gọi lại, lập tức có một giọng nói tiếng Trung: “Cô Lolita? Cô có việc gì gấp không? Tôi là thư ký của

tổng giám đốc, tổng giám đốc hiện giờ đang họp.”

Tôi giật mình: “Lolita là ai? Tôi không phải là Lolita, xin lỗi, tôi gọi nhầm điện thoại.”

Đối phương vội vàng nói: “Thưa cô, cô không gọi sai điện thoại, trên điện thoại hiển thị rõ ràng cô là Lolita, cô chính là Lolita.”

Tôi cảm thấy thật quái lạ, chẳng lẽ tôi là Lolita hay không tôi lại không biết?

Đối phương nói: “A, tổng giám đốc ra rồi, cô chờ chút.”

Ba bốn giây sau, giọng nói Tần Mặc vang lên: “Tổng Tổng?”

Tôi nghĩ hồi lâu, cảm thấy không thể không hỏi: “Tại sao trong danh bạ của anh lại lưu tôi là Lolita?”

Tần Mặc dừng một chút: “Em không thích?” Bên kia có tiếng người nói chuyện, tôi chỉ nghe hiểu một chữ Stephen, là tên tiếng Anh của Tần Mặc, anh ta rời khỏi microphone trả lời gì đó, rồi giọng nói trầm thấp lại vang lên: “Đúng rồi, người nhà của tôi muốn gặp Lãng Lãng, đã quyết định rồi, tám giờ tối ngày mai. Trước đó tôi có một bữa tiệc, em cùng Lãng Lãng có việc gì cứ làm, tám bảy giờ ba mươi tôi về đón hai người. Còn nữa, nghe Chu Việt Việt nói, em ở trường còn làm thêm ở đài truyền hình nào?”

Tôi nói: “Ừm. Thứ Tư không phải anh đến trường tôi tọa đàm sao? Kênh truyền hình của bọn tôi định phỏng vấn anh một chút, không nghĩ anh bận như vậy...”

Anh ta nói: “Chuyên mục của em tên là gì?”

Tôi nói: “Học thuật quảng giác.”

Anh ta nói: “Ừm, tôi biết rồi, trong tủ lạnh có đồ ăn mới mua, đừng ăn mì ăn liền, đêm nay muộn tôi mới về, không cần để phần cơm. Được rồi, tôi còn có chút việc, cúp máy trước.” Nói xong cúp máy.

Tôi nhìn điện thoại hoảng hốt.

Không cần để phần cơm cho anh ta? Chẳng lẽ anh ta đang ám chỉ, nếu ở lại đây rồi, tiền thuê nhà lại rẻ như vậy, nên một ngày ba bữa tôi phải lo cơm nước cho anh ta.

Chỉ có khả năng này thôi.

Chương 14

Cho dù tôi đã có thói quen chuyển nhà như loài chim di trú, hơn nữa cũng không đến nỗi vì chuyển nhà mà phát sinh những phản ứng tiêu cực như stress, mất ngủ, nhưng lúc này mọi việc không giống như trước kia nữa.

Nằm trên chiếc giường đôi mỗi chiều hai mét, cho dù là lăn về bên trái hay bên phải cũng ba vòng mới rơi được xuống đất làm cho tôi cảm thấy trống vắng. Lăn trái lăn phải sau đó thì mất ngủ. Rốt cuộc bốn năm giờ sáng mới chớp mắt, nhưng đầu óc vẫn không thể nghỉ ngơi, lập tức mơ một giấc mơ. Tôi cảm thấy ấn tượng, cảm thấy giấc mộng này rất lắt léo ly kỳ, nhưng tiếc là buổi sáng hôm sau tỉnh lại, dường như chỉ nhớ được hai cảnh tượng đơn giản trong giấc mơ đó.

Đầu tiên là cửa sổ rất lớn nhìn ra ngoài của một ngôi nhà, gió thổi qua, tấm rèm màu vàng nhạt bay cao, để lộ ra mặt biển xanh

rộng

lớn cùng bờ cát trắng trải dài, mấy chú hải âu dừng chân phơi nắng, khung cảnh thật thích hợp để những đôi tình nhân đuổi bắt chơi đùa. Chính giữa bờ cát lộ ra một mảnh nở đầy hoa thủy tiên. Tuy rằng đối với việc hoa thủy tiên nở trên bờ cát ven biển tôi còn một chút hoài nghi, nhưng trong khung cảnh đó, những khóm hoa thủy tiên nở rộ trên bờ cát hết sức tươi tốt.

Bên cạnh khóm hoa thủy tiên có một cô gái dáng người cao gầy, mặc áo sơ mi caro màu lam, khoác áo dệt kim trắng, quần jean đen, tóc đuôi ngựa buộc cao vút, cách bên cô gái khoảng hai thước có một người đàn ông mặc áo len cổ chữ V màu thâm, quần thể thao dài, cầm một cây gậy vẽ gì đó trên bờ cát, hơi hơi cúi đầu, tư thái tao nhã mà trầm tĩnh.

Tuy rằng tầm nhìn rất thoáng đãng, thành phố C không thể nào sánh với nổi, nhưng tôi cách bọn họ quá xa, không thể nhìn rõ mặt hai người họ được. Cho đến khi bên cạnh không biết ai ở bên cạnh đưa một cái ống nhòm, tôi vui mừng nhận lấy, trước mắt chỉ còn những bông hoa thủy tiên dập dờn dưới ánh mặt trời vàng óng, người đàn ông và cô gái kia biến mất. Bên tai vang lên một giọng nói:

“Cô không thấy là hai người bọn họ không phù hợp sao?”

Tôi nghĩ con người ta làm gì có chuyện phù hợp hay không, thuận miệng nói: “Tôi cảm thấy Lý Á Bằng với Vương Phi cũng không phù hợp, nhưng không phải người ta vẫn kết hôn đấy thôi.”

Cảnh tượng thứ hai, tôi ngồi bên bờ biển, chân trần, dưới chân là nước biển lạnh lẽo cùng những hạt cái mềm mịn. Đường chân trời xa xa, thấp thoáng mấy chiếc tàu thăm dò dầu khí, gió biển ẩm ướt thổi đến khiến tôi không thể ngồi vững.

Tôi đau lòng, ôm hai chân, cuộn mình như con tôm, hơn nữa đang khóc. Một màn sương mù bất ngờ tiến tới, trời xanh trong nháy mắt âm đạm, âm u, tôi lạnh đến phát run, vừa khóc vừa nói: “Em hối hận rồi, em thật sự hối hận rồi, em chưa kịp, chưa kịp làm gì...” Tại cảnh tượng kia, tôi lập đi lập lại vài câu chẳng ăn nhập gì, giống như bị vận dây cót, phải đợi cho đến khi chạy hết dây cót mới có thể dừng lại được.

Tôi khóc thật lâu, thực ra toàn bộ quá trình đều khóc một cách rất kì lạ, cho nên luôn luôn tìm kiếm nguyên nhân. Mãi cho đến khi sương mù dày đặc trước mắt tán đi, có một giọng nói trong đầu nói cho tôi biết, người kia đã chết, chết trong nội chiến Sierra Leone ở Tây Phi, năm này là năm 1999. Vậy nhưng cho đến khi bị đồng hồ báo thức đánh thức tôi vẫn chưa nhận ra được người kia là ai. Cho dù ở trong mơ, cảm giác này cũng rất rõ ràng, tôi cảm thấy đau lòng, cảm giác đó chỉ có nỗi đau của mùa hè năm mười tám tuổi ấy dịch nổi. Mãi không thể nhớ ra tên của người kia, thật là kỳ lạ. Trong nháy mắt, tôi cảm thấy tôi đã nghĩ ra, có thể thốt ra tên của anh ta rồi, nhưng lúc này, đồng hồ báo thức vang lên, tôi tỉnh táo lại hẳn, chẳng còn nhớ gì nữa.

Trên đường đến trường, tôi luôn luôn nhớ lại những chi tiết trong giấc mộng, dự cảm nó là một nguồn tư liệu sống, trau chuốt một chút là có thể viết thành một câu truyện suốt mướt đau thương gửi cho tạp trí “Tri Âm”, tôi đã nghĩ ra một cái tên, “Tình yêu trong nội chiến ở Sierra Leone, cuộc tình với bao vui buồn bị chôn giấu”, có cả tình thân, tình bạn, tình cảm nam nữ, thậm chí là nam nam, nữ nữ cũng chẳng vấn đề gì, tùy theo thị trường mà định.

Buổi sáng là tiết Triết học Mác và tiết Văn hóa Trung Quốc đương đại, hai tiết này đều bị tôi sử dụng để nghiên cứu xây dựng ý tưởng cho tiểu thuyết, buổi chiều được nghỉ, tôi liền chuyển công cuộc sáng tác đến văn phòng đài truyền hình, bên ngoài trời đông giá lạnh, chỗ này vừa hay có điều hòa.

Bản thảo viết được một nửa, Chu Việt Việt gọi điện thoại đến, hôm nay sinh nhật hai mươi bảy tuổi của Hà Tất Hà đại thiếu, tối nay sáu giờ ở Ngọc Mãn Lâu mở tiệc chiêu đãi khách và bạn bè, cô ấy đã đặt hai bàn, bảo chúng tôi đúng giờ đến đó.

Hà Tất Hà đại thiếu là bạn trai cũ của Chu Việt Việt.

Nghe nói năm đấy Chu Việt Việt vừa học năm thứ tư, chuyển từ khu học mới về khu học cũ, ký túc xá không có internet, cô ấy bắt buộc phải đi thư viện đọc sách, sau đó lại ghi danh lớp ghi ta để giết thời gian.

Hà đại thiếu gia là bạn học cùng lớp của cô ấy, không biết làm thế nào mà xác lập quan hệ. Rồi khi tình yêu của Chu Việt Việt trở nên sâu nặng, lại phát hiện anh ta có quan hệ với cô giáo dạy ghi-ta đã có chồng, còn mình thì là cái khiên để họ che dấu người đời. Chu Việt Việt tức giận cắt đứt quan hệ với Hà đại thiếu, buổi tối cô ấy nói chia tay Hà đại thiếu kích động đến nỗi kéo rách tay áo cô ấy, kết quả cô ấy vẫn đứt áo ra đi.

Từ ngày đó đến giờ đã được hai năm có lẻ.

Tôi nói: “Làm cách nào mà cậu lừa được của người ta hai bàn tiệc rượu? Lại là cái nơi đắt tiền như Ngọc Mãn Lâu?”

Chu Việt Việt nói: “Quý hiểu được tại sao anh ta lại gọi điện đến mời mình. Mình cũng chẳng muốn nhìn thấy anh ta, không nghĩ đi, đã nói hẹn bạn bè cùng ăn cơm, hơn mười người, không đi được. Sau đó anh ta nói mình có thể đem toàn bộ bạn bè qua, hiếm khi anh ta sinh nhật, rất muốn đông vui. Mẹ nó, ai mà chẳng hiếm khi được sinh nhật, thường dân như chúng ta thì ngày nào cũng sinh nhật chắc. Nhưng sau đó nghĩ lại, người ta có tiền chủ động yêu cầu dân nghèo chúng ta đến dự khoét, cơ hội khó được, không làm quả thực uống phí công làm người nghèo nên mới đồng ý. Nhưng mình chỉ tìm được bảy người tối nay rảnh, cậu xem bên cậu còn có ai không, đưa đến đi.”

Tôi khó xử nói: “Chuyện này thật không dễ làm, hiện tại sinh viên bây giờ sĩ diện rất lớn, mọi người đều cảnh giác, tuyệt đối không dễ dàng đáp ứng người lạ mời cơm.”

Cô ấy nói: “Cậu cứ thử một câu đi.”

Vì thế tôi quay lại hỏi mọi người trong văn phòng.

Kết quả chứng minh tôi đã đánh giá quá cao lũ sinh viên này.

Ngọc Mãn Lâu là nhà hàng hải sản sang trọng nhất thành phố C, nó sang trọng ở chỗ trên cơ bản là không bán hải sản trong nước, tất cả đều là ở nơi khác vận chuyển theo đường hàng không về, do đó tính thêm phí chuyên chở và thuế, giá cắt cổ. Khách hàng cũng cực kỳ biết cách phối hợp, cho dù là tôm hùm bình thường thì cũng khen lên gấp mấy chục lần, hơn nữa còn hứa vào tương lai đây là tôm hùm dị quốc ngồi máy bay tha hương đến, ngon cũng là điều dễ hiểu.

Chu Việt Việt đã tới trước đón tôi và Nhan Lăng ở hành lang. Hôm nay Nhan Lăng mặc áo len màu lam có hình chuột Mickey, cắt đầu đính, để lộ vẻ ngây thơ hồn nhiên chưa từng có khiến mọi người không thể nhận ra.

Hà đại thiếu gia bao cả một gian phòng, chúng tôi theo hướng đó đi đến. Một phòng bên cạnh bất chợt mở ra, tôi liếc mắt một cái, thấy Tần Mạc ở trong đó. Ngồi bên cạnh anh ta dường như là hiệu trưởng của trường chúng tôi, đang cầm chén rượu lên cạn ly, anh ta cũng đưa tay cầm lấy chén rượu đưa đến. Tôi nghĩ thì ra bữa tiệc ngày hôm qua anh ta nói là đây, như vậy cũng tốt, đỡ việc anh ta ăn xong còn phải chạy xe về nhà để đón chúng tôi. Anh ta uống xong rượu, khi buông chén đột nhiên ngừng đầu, đúng lúc tầm mắt hai chúng tôi giao nhau, anh ta ngẩn người, sau đó mỉm cười. Trong phòng đèn đuốc huy hoàng, nụ cười của anh ta quả thật làm tôi hoa

cả mắt, tôi cũng cười đáp lại anh ta. Hiệu trưởng nhào sang nói với anh ta gì đó, anh ta quay đầu lại tiếp chuyện với hiệu trưởng. Vì thế, nhân viên phục vụ đem cửa đóng lại.

Chu Việt Việt nói: “Tổng Tổng, cậu đang nhìn gì thế?”

Tôi nói không có gì, nhanh chóng đuổi theo bọn họ.

Chúng tôi tiếp tục đi, giọng Trần Oánh đột nhiên từ sau lưng kêu lên: “Aiz aiz, Điềm Điềm.”

Một cô gái mặc áo lông, váy ngắn kẻ caro nghe tiếng quay đầu, tuy rằng mái tóc xoăn vàng đã biến thành tóc thẳng màu đen dài như thác đổ, nhưng nhìn kỹ lại, mọi người vẫn nhận ra được cô ấy chính là Tương Điềm.

Tương Điềm nói: “A, trùng hợp quá. Tại sao mọi người đều ở đây? Tổ chức tiệc cuối năm của chuyên mục sao?”

Tôi nghĩ trừ khi chúng tôi đem toàn bộ thiết bị của chuyên mục bán đi, nếu không tuyệt đối không thể nào tổ chức được tiệc cuối năm ở Ngọc Mãn Lâu này. Nhưng không đợi tôi biểu đạt ý tưởng này, tổ trưởng đã giành nói: “Làm gì có, sinh nhật một người bạn, ha ha, em thì sao?”

Tương Điềm nói: “A, ba em có việc mời Tần Mặc dùng cơm. Chuyên mục của chúng ta không phải là mời Tần Mặc sao? Ba em bảo em trực tiếp đến nói với anh ta, nên gọi điện cho em tới.”

Mọi người lập tức nín thở.

Tổ trưởng vội vàng nói: “VẬY em đã nói chưa? Thành công không?”

Tương Điềm hoàn toàn không làm hổ danh cái tên của cô ta (Điềm 甜 là ngọt), cười ngọt ngào: “Đương nhiên là nói rồi, anh ta lập tức đồng ý.”

Tổ trưởng kích động hét lên.

Nhạc Lai nói: “Không đúng, không phải nói Tần Mặc luôn không nhận phỏng vấn của giới truyền thông sao? Huống chi kênh truyền hình của chúng ta nhỏ như vậy?”

Trần Oánh vẫn im lặng rồi cuộc cũng có cơ hội, đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của Tương Điềm lạnh nhạt cười: “Điềm Điềm xinh đẹp như vậy, nói không chừng Tần Mặc đối với cô ấy nhất kiến chung tình? Trên TV không phải thường diễn như vậy sao? Nam chính đối với nữ chính nhất kiến chung tình, vì nữ chính mà phá vỡ rất nhiều nguyên tắc, làm những chuyện mà bình thường mình không làm, cuối cùng cũng có được trái tim của nữ chính.”

Khuôn mặt Tương Điềm hồng lên, ngượng ngập nói: “Oánh Oánh, cậu nói lung tung, đừng đùa mình như thế.” Sau đó lại cúi đầu nói: “Nhưng mà em cũng thấy rất kỳ quái là, Tần Mặc không thích nói đến chuyện này lắm, nhưng không ngờ em vừa nhắc tới, anh ta cái gì cũng không hỏi, lập tức đồng ý.”

Tôi nghĩ chút rồi nói: “Có phải vì trước đó tôi đã nói qua với anh ấy không?”

Mọi người cùng nhau cười rộ lên, tổ trưởng nói: “Nhan Tổng, cậu đừng phá rối nữa.” Nhạc Lai cũng nói: “Tổng Tổng, cậu đang kể chuyện cười à?” Nói xong phối hợp ha ha hai tiếng: “Rất buồn cười.”

Nhan Lăng thương hại liếc mắt nhìn tôi một cái, vì thế mọi người cũng không để ý đến tôi nữa.

Trần Oánh nói với Tương Điềm: “Mình cảm thấy như trong phim vậy, hai người một là dòng dõi thư hương, một là xuất thân gia đình truyền thống kiến trúc, quả là xứng đôi vô cùng, tại sao cậu phải ngượng.”

Tương Điềm làm bộ muốn đánh Trần Oánh: “Cậu đừng nói bừa, còn chưa xem bát tự, huống hồ anh ấy nhiều tuổi như vậy.”

Nhan Lăng gật đầu nói với Tương Điềm năm nay vừa tròn mười chín tuổi: “Dì không cần tự ti, dì nhìn qua cũng chỉ hai ba, hai tư, cũng không kém Tần Mặc đến chục tuổi đâu, dì cũng nên học tập Ông Phàm[1] một chút.”

Tôi lau mồ hôi trên trán.

Khỏe miệng Tương Điềm co giật, khó khăn nói: “Nhóc con, cảm ơn sự cổ vũ của cháu.”

Nhan Lăng khoát tay: “Mọi người đều là lưu lạc hồng trần, không cần khách khí.”

Chu Việt Việt dựa vào vai tôi bất ngờ nói: “Hai đứa thần kinh kia là ai?”

Nhưng tôi đang tự hỏi việc Tần Mặc và Tương Điềm nhất kiến chung tình, không rảnh để ý đến cô ấy. Hơn nữa tôi cảm thấy không phải Tần Mặc để ý đến Tương Điềm, bởi vì loại phản ứng như nhất kiến chung tình phụ thuộc vào chỉ số dung mạo rất cao, Tương Điềm tất nhiên rất xinh đẹp, nhưng so với Trịnh Minh Minh hoàn toàn không đáng nói đến.

Trần Oánh và Tương Điềm lưu luyến chia tay, Chu Việt Việt dẫn chúng tôi vào căn phòng đặt trước. Mà sau khi đi vào, tôi lập tức nhận được tin nhắn của Tần Mặc: “Đừng chạy lung tung, cơm nước xong ở dưới đại sảnh chờ tôi. Còn nữa, kiểu tóc mới của Lăng

Lăng không tồi, rất giống Shinnosuke[2].”

Tôi thử hình dung bộ dạng Tần Mặc cúi đầu soạn tin nhắn trên điện thoại, không nghĩ ra được, vì thế đưa tin nhắn cho Nhan Lăng xem: “Cha nuôi mi khen tóc mới của mi không tồi.”

Nhan Lăng xấu hổ, giận dữ không chịu nổi trừng mắt nhìn Chu Việt Việt: “Đều là tại di ấy làm hại, thừa dịp con bệnh không thể phản kháng, kiên quyết đưa con đi gọt thành kiểu tóc này.”

Chu Việt Việt toàn tâm toàn ý với con cua, làm bộ không nghe thấy. Mọi người xung quanh ồn ào thể hiện thật ra kiểu tóc của nó cũng không quá khó coi, hoàn toàn trong phạm vi chấp nhận được. An ủi Nhan Lăng đang thiếu chút nữa bật khóc tủi hận.

Nhan Lăng nín nhục, trừng mắt nhìn canh sò trước mắt, đột nhiên giật lấy điện thoại trong tay tôi, gọi lại cho Tần Mặc, sau khi có người nhắc máy liền lớn tiếng: “Tóc mới của con không khó coi, hừ, ba đừng tưởng rằng mọi người không nhìn thấy ba cùng nữ sinh trẻ hện hò ăn cơm, mẹ con tức giận đến mặt cũng tái đi rồi.”

Tôi phụt một cái đem toàn bộ trà trong miệng phun ra bàn, mọi người đều im lặng né tránh. Chu Việt Việt nói: “Ai da, thằng nhóc này, nói gì vậy.”

Nhan Lăng nói: “Không phải ba...” liền bị Chu Việt Việt bịt kín miệng.

Khi Chu Việt Việt buông tay, mặt Nhan Lăng đã bị bịt đến đỏ bừng, đưa điện thoại cho tôi: “Muốn nói chuyện với mẹ này.”

Tôi một bên cười ngại ngùng với mọi người một bên nhận lấy điện thoại đứng dậy, đi đến chỗ yên tĩnh mới ngáp ngừng nói: “Thầy Tần, thầy đừng nghe Nhan Lăng nói bậy, tôi không hề tức giận, sắc mặt cũng rất tốt, chưa hề tái đi.”

Anh ta cười khê: “Em gọi tôi là gì?”

Tôi nói: “Thầy Tần...”

Anh ta nói: “Tôi không có nghe rõ, cái gì?”

Tôi nói: “Tần Mặc!!!”

Anh ta nói: “Ừm, nhận được tin nhắn của tôi chưa? Dùng cơm xong đưa Nhan Lăng xuống dưới lầu đợi tôi, đừng chạy lung tung, cũng đừng cho Nhan Lăng ăn bữa bãi, bây giờ nó nhiều nhất cũng chỉ uống được chút canh thôi.”

Tôi nói: “À, được.” Sau đó chờ anh ta cúp điện thoại.

Trong điện thoại đột nhiên truyền đến giọng của Tương Diêm: “...Con husky nhà em hai tuổi rồi, ánh mắt đặt biệt sắc bén, là con chó đẹp nhất khu, thầy Tần có nuôi cún trong nhà không?”

Tần Mặc trả lời: “Không nuôi, con tôi không thích vật nuôi.”

Tương Diêm nói: “A? Con?”

Tần Mặc cười nói: “Con nuôi của tôi.”

Tôi nghĩ lại, quả thật Nhan Lăng không thích vật nuôi.

Mà cái này thực ra có nguyên nhân. Trước kia nhà tôi có nuôi một con cún, tôi còn đặt cho nó một cái tên, là Cún Thừa. Khi đó bệnh của bà ngoại cực kỳ nghiêm trọng, nghe nói thịt chó có thể làm thuốc, kim bệnh của bà lại, vì thế tôi và Nhan Lăng rưng rưng tiễn Cún Thừa đến Tây Thiên, đem thi thể nó nấu nướng rồi đưa bà ngoại ăn. Nhan Lăng tuy rằng hiểu được, nhưng cũng không thể ngăn trở việc này thành bóng ma tâm lý suốt đời nó. Đồng thời cũng là bóng ma tâm lý suốt đời tôi, nhưng đời tôi có nhiều bóng ma tâm lý quá, nên cái bóng ma kia chẳng thấm vào đâu.

Tần Mặc nói: “Tại sao không cúp máy?”

Tôi nói: “Tôi đợi anh cúp trước.” Đây là lễ phép cơ bản.

Anh ta nói: “Được, tôi sẽ cố gắng kết thúc bữa tiệc sớm.”

[1] Vợ của Dương Chấn Ninh, Dương Chấn Ninh 82 tuổi lấy Ông Phạm khi cô 28 tuổi.

[2] Shin cậu bé bút chì = =

Chương 15

Chúng ta đều biết, chuyện mà phần đông đàn ông có hứng thú nhất là dùng tiền chia sẻ phụ nữ với đàn ông khác, còn gọi là bóc bánh chà tiền, chuyện mà đại bộ phận đàn ông ghét nhất chính là thằng đàn ông khác không mất tiền mà có thể chia sẻ người phụ nữ với mình, còn gọi là cấm sừng.

Từ xã hội chiếm hữu nô lệ đến xã hội phong kiến, từ xã hội tư bản chủ nghĩa đến chủ nghĩa xã hội, cuối cùng là giai đoạn sơ cấp của chủ nghĩa xã hội khoa học, ngay cả Hoàng Hà cũng đã đổi dòng đến bảy lần, nhưng trong phương diện này đàn ông không hề bị ngoại lực tác động, kiên quyết kế thừa giá trị truyền thống từ nhiều đời trước. Phần lớn đàn ông đều hào hứng với việc bóc bánh chà tiền nhưng không có ai thích bị cấm sừng, hơn nữa, nếu không phải gặp phải tình huống đặc biệt, sẽ không bao giờ cưới một người phụ nữ trước khi kết hôn đã cho bọn họ mọc sừng, ví dụ như những người phụ nữ chưa kết hôn đã làm mẹ.

Cho nên, tôi cũng rất hiểu mọi người trong tổ đối với chuyện một cô gái chưa kết hôn đã làm mẹ như tôi có thể tìm được bạn trai là ngạc nhiên đến cỡ nào. Đương nhiên, đây chỉ là một việc hiểu lầm, sự việc như thế này càng bôi lại càng đen, nói nhiều lại càng làm cho quần chúng càng không rõ ràng chân tướng, do đó sinh ra những liên tưởng không cần thiết.

Đồ ăn trên bàn nhanh chóng bị chúng tôi tiêu diệt gọn, mọi người cũng dần tán đi. Mọi người bỏ đi được một lúc, Hà đại thiếu gia đột nhiên đến bàn chúng tôi, ngồi xuống bên cạnh Chu Việt Việt.

Chu Việt Việt cúi đầu uống canh, Hà đại thiếu nghịch chiếc bát lửa, mọi người đều không nói chuyện, ánh lửa lóe lên, không khí làm cho người ta rùng mình. Tôi và Nhan Lãng lập tức bị cuốn hút, dừng đưa nhìn bọn họ.

Rốt cuộc, trong ánh lửa lập lòe, Chu Việt Việt mở miệng trước: “Cô giáo Ngũ ly hôn hai năm trước rồi, chuyện này anh biết không?”

Hà đại thiếu gia nhìn Chu Việt Việt uống canh, bình tĩnh nói: “Hai năm này anh luôn ở Sydney, chuyện của cô ấy anh không biết. Anh chỉ biết chuyện của em.”

Nhưng Chu Việt Việt lại không hề bị cảm động, thờ ơ nói: “Khó trách không thấy được hai người uyên ương liền cánh, thì ra anh đã bay đến Châu Âu trước, Châu Âu tốt lắm, phụ nữ Châu Âu có đáng người rất nóng bỏng.”

Tôi cùng Nhan Lãng trầm mặc.

Khóe miệng Hà đại thiếu giật giật, cũng im lặng, im lặng chốc lát cuối cùng cũng không nhận được, không cam lòng nói: “Anh không đi Châu Âu, Sydney cũng không phải Châu Âu.”

Tôi nghĩ thôi thế là xong rồi, sao anh ta lại có thể nghĩ đến chuyện thảo luận về địa lý với Chu Việt Việt cơ chứ.

Quả nhiên Chu Việt Việt buông bát, tự nhủ: “Không đúng, Sydney tại sao không phải Châu Âu, có phải Sydney có cái nhà hát, chính bởi vì có nhà hát nên Sydney mới được xưng là kinh đô âm nhạc, kinh đô âm nhạc là ở Châu Âu. Vậy Sydney chắc chắn là ở Châu Âu rồi, tôi không nói sai mà.”

Lý lẽ thật là khúc chiết, rõ ràng, tôi và Nhan Lãng bị cô ấy làm cho chóng mặt, ngồi dựa vào ghế tự hỏi Sydney rốt cuộc có phải ở Châu Âu hay không.

Hà đại thiếu vẫn giữ được tỉnh táo, phản bác: “Kinh đô âm nhạc em nói là Vienna, Vienna ở Châu Âu, nhưng Sydney không phải ở Châu Âu, Sydney ở châu Úc.”

Tuy rằng anh ta giữ được tỉnh táo, nhưng hiển nhiên đã quên mục đích ban đầu đến gặp Chu Việt Việt là vì cái gì.

Hai người bọn họ tập trung thảo luận vấn đề này, bởi Chu Việt Việt là người mù địa lý, đã ngu lại còn cố chấp, làm cho cuộc nói chuyện tiến triển cực kỳ chật vật, hơn nữa cả hai bọn họ đều không nhận thức được hướng phát triển của câu chuyện. Tôi với Nhan Lãng rốt cuộc không nhận được, Nhan Lãng nói: “Đi thôi, chúng ta xuống dưới lầu tìm cha nuôi.”

Tần Mặc đã chờ ở dưới lầu, đang ngồi ở sofa đại sảnh đọc báo. Ngọn đèn kia cũng không sáng lắm, anh ta ngồi ở đó, tư thái đặc biệt tao nhã. Tôi như cảm nhận được làn gió biển ẩm ướt thổi tới, còn mang theo mùi cá, mũi đột nhiên xót lên, có người nói: “Cô muốn vượt qua anh ta sao? Anh ta đi nhanh như vậy, trừ khi cô là một cơn gió biển.” Tôi quay đầu nhìn cầu thang, chỉ có mình tôi và Nhan Lãng, gần chúng tôi nhất chỉ có một nhân viên khách sạn mặc sườn xám màu đỏ thẫm đứng ở đầu cầu thang. Tôi cảm thấy thật kỳ lạ, chẳng nhẽ là nằm mơ cũng bị lưu lại di chứng? Hơn nữa so sánh kiểu gì vậy? Tại sao tôi muốn vượt qua anh ta nhất định phải trở thành một cơn gió biển? Chẳng lẽ nói, nếu tôi là một cơn gió, có thể ngăn lại anh ta là ngọn sóng, vì thế anh ta không thể bỏ đi được?

Tần Mặc uống rượu, không tiện lái xe, chúng tôi đành phải bắt xe đi “Đại Thế Giới”.

Xe chạy đến cửa “Đại Thế Giới”, tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn tòa nhà đèn đuốc huy hoàng này, nghĩ đến đi nhầm rồi. Tôi nói: “Đây là karaoke? Không phải chúng ta đến gặp người nhà anh sao?”

Tần Mặc nói: “Ừm, đây là nơi cô ấy chọn, cô ấy rất thích hát...”

Nói chưa dứt lời, đột nhiên anh ta dùng sức kéo lấy cánh tay tôi. Lúc này tôi và anh ta đang đứng mặt đối mặt, bị anh ta kéo, đương nhiên tôi ngã thẳng vào lòng anh ta.

Cú ngã này cực kỳ nặng, tôi đập vào ngực Tần Mặc, đầu óc bị đâm cho ong lên, mà Tần Mặc một tiếng cũng không kêu, quả là thể lực tốt.

Sau lưng vang lên giọng hai đứa bé, một giọng nói: “Cậu đi đường cẩn thận một chút, thiếu chút nữa đụng vào người ta rồi.” Một giọng khác nói: “Còn không phải tại cậu đuổi mình à.” Sau đó nhanh chóng quay sang tôi: “Cháu xin lỗi.”

Tần Mặc buông tôi ra, tôi ngượng ngùng day day trán: “Không làm anh đau chứ?”

Anh ta cười cười: “Không sao.” Hai đứa bé suýt xô vào tôi còn đang đứng đó, tôi quay người an ủi bọn chúng, vừa quay sang, đột nhiên sững sờ.

Này thật là oan gia ngõ hẹp, cách đó hai ba thước, Lâm Kiều đang lạnh lùng nhìn tôi, bên cạnh anh ta vẫn như cũ là Hàn Mai Mai âm hồn bất tán. Trước kia tôi thực ra không có ý nghĩ gì khác với Hàn Mai Mai, còn âm thầm khâm phục nghị lực của cô ấy, nhưng từ khi cô ấy mang hai vạn đồng yêu cầu tôi rời khỏi thành phố C, ý nghĩ của tôi đối với cô ta không thể như cũ nữa rồi. Đương nhiên, nếu khi đó cô ta mang theo hai ngàn vạn đồng đến yêu cầu tôi rời đi, thì kết quả lại khác.

Tần Mặc tới gần tôi: “Quen?”

Tôi nói: “Ừm, cũng tính là quen.” Nghĩ một chút, cảm thấy không nên lừa gạt anh ta, lại bổ sung: “Kỳ thật là mối tình đầu của tôi và bạn gái. Cô gái kia lần trước anh đã gặp qua.”

Tần Mặc xoay người nắm lấy tay Nhan Lăng, tôi không thấy rõ vẻ mặt của anh ta, nhưng Nhan Lăng không được tự nhiên muốn trốn tránh. Tần Mặc tới gần nói vào tai nó gì đó, mắt Nhan Lăng đột nhiên sáng lên, không những không tránh né, còn chủ động nắm chặt lấy tay Tần Mặc, tôi thấy thế kinh ngạc, lưng cũng nổi cả da gà.

Tần Mặc lấy từ túi áo choàng ra hai que kẹo, vị chanh đưa cho Nhan Lăng, vị dâu tây đưa cho tôi. Tôi nhận lấy xé bọc, anh ta nói: “Đi qua chào họ một tiếng không?”

Tôi ngậm kẹo lắc lắc đầu, anh ta vỗ vỗ bả vai tôi: “Vây thì vào thôi.”

Khi lướt qua Lâm Kiều, tôi theo bản năng nhìn anh ta một cái, biểu tình anh ta trầm mặc, ánh mắt lãnh đạm, giống một pho tượng. Mà tôi, đột nhiên nhớ tới năm đó, anh ta ở cửa rạp chiếu phim nắm lấy tay tôi nhìn Tô Kỳ cùng với cậu em theo đuổi cô ấy, cũng là biểu tình thế này. Hình như anh ta nhẹ nhàng gọi tôi một tiếng: “Nhan Tổng.” Lại giống như là bị gió thổi tan, đây ảo giác. Tôi nghĩ mặc kệ có phải ảo giác hay không, cho dù tôi vì vậy mà dừng bước lại thì có thể nói với anh ta điều gì? Nói thời tiết hôm nay thật tốt, hiếm khi có thể nắng sao trên trời? Hoặc là váy của bạn gái anh thật là đẹp, mua ở đâu vậy? Hai người nhìn rất đẹp đôi? Mà trên thực tế, hai người gặp lại nhau chỉ còn có thể nói chuyện thời tiết hay khen tặng lẫn nhau mà thôi, nếu còn muốn nói thêm thì đã đi quá giới hạn xã giao bình thường rồi.

Đứa bé vừa rồi thiếu chút nữa đâm vào tôi đã chạy tới chỗ Lâm Kiều: “Ngây ra làm gì nữa, mau cùng chị dâu vào thôi.”

Hàn Mai Mai kéo tay Lâm Kiều đi vào.

Lúc này, trong đại sảnh đang bật ca khúc: “Mi tâm giãn ra, qua một hồi nhân tình thế thái, ai lại không đem chuyện buồn vui xem là chuyện thường tình, biển chẳng thể mấy ngày mà vượt được, ân ân oán oán khó tính toán, ngày hôm qua không dễ lãng quên.” Tôi vừa nghĩ bài hát này thật là hợp với tình hình quá đi vừa chạy nhanh hai bước đuổi kịp Tần Mặc.

Nửa giờ sau, tôi ngẩng ra nhân sinh cuộc đời, hơn nữa, còn cho rằng nó quả là một chân lý. Đó là, con người thật sự rất thất thường, so với dự báo thời tiết của đài truyền hình trung ương còn thất thường hơn.

Chân lý này được nghiệm ra lúc Tần Mặc đưa Nhan Lăng đi WC, dưới ngọn đèn u ám trong phòng, trên màn hình là MV “Hair like snow” của Châu Kiệt Luân bị tắt nhạc, ngôi sao nổi tiếng Trịnh Minh Minh vỗ bả vai tôi chào hỏi.

Tần Mặc nói muốn Nhan Lăng gặp người nhà, tại sao lại là Trịnh Minh Minh trong scandal của anh ta, hoặc nói lại là Trịnh Minh Minh tại sao lại có thể cùng “người nhà” của mình tạo thành scandal âm ỉ thế được? Xem ra Chu Việt Việt nói không sai, muốn làm một ngôi sao tốt, việc cần nhất phải làm là xóa hết những chuyện trong quá khứ, đem những thứ mình muốn thành sự thật, muốn bước chân vào giới giải trí, phải sẵn sàng đổi trắng thay đen.

Nhưng cho dù thế nào, đối với Nhan Lăng đây vẫn là một chuyện rất tốt lành.

Nhan Lăng nhìn thấy Trịnh Minh Minh, đầu tiên là sững sờ nửa ngày, sau đó chạy đến hôn người ta một cái. Chờ đến khi Tần Mặc giới thiệu “Đây là em họ của ba”, nó đã bình tĩnh, không chút ngại ngùng mà cầu hôn Trịnh Minh Minh.

Nó nói: “Cô với cha nuôi của cháu vẫn thuộc phạm vi huyết thống ba đời, theo luật hôn nhân gia đình nhất định kiếp này hai người không thể kết hôn. Nhưng cô đừng sợ hãi, cô và cháu không có quan hệ huyết thống, vừa rồi cháu hôn cô, nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cô, cô đợi cháu mười một năm là có thể lấy cô về rồi.”

Trịnh Minh Minh khóe miệng giật giật không kim được, Tần Mặc xoa xoa đầu Nhan Lăng, nghiêm trang khích lệ nó: Làm được lắm. Mà tôi chịu ảnh hưởng của những tiểu thuyết trọng sinh, rất cuộc nghiêm túc tự hỏi, cho dù không phải Nhan Lăng xuyên không đến, thì không biết có phải nó trọng sinh trở về hồi còn bé không?

Tôi và Trịnh Minh Minh song ca vài bài hát, hát đến khi “Cầm của tôi thì trả lại, ăn của tôi thì nhổ ra”, cảm tình của mọi người đã khá

thân thiết, hơn nữa phát hiện đối phương có cách nhìn thị phi giống mình, tất nhiên thân càng thêm thân.

Nhan Lãng vẫn ngồi bên người Trịnh Minh Minh, mà Tần Mạc một mình chiếm hơn nửa sô pha, ngồi ở một góc gọt lê.

Trịnh Minh Minh không gọi hoa quả gọt sẵn, mà trên bàn trà chỉ có một cái khay nhỏ đựng vài loại quả theo mùa, mỗi loại chỉ có một quả.

Tần Mạc gọt lê rất dày, con dao sắc nhọn theo ngón tay anh ta thẳng tắp cắm sâu vào quả lê, vì dùng quá lực nên vỏ bay tứ tung, tôi nhìn hết hồn, sợ anh ta tiếp tục lại cắt vào tay mất nên nhanh chóng qua ngăn cản.

Anh ta đưa quả lê đau khổ vì chịu chà đạp mà chỉ còn nhỏ bằng một nửa cho tôi.

Tôi gọt vỏ thật mỏng, một vòng lại một vòng đưa cho anh ta xem, rồi đem quả lê đã gọt xong đặt vào tay anh ta. Anh ta lấy con dao nhỏ chuẩn bị bỏ nó ra. Tôi nghĩ quả nhiên là người lớn lên ở nước ngoài, không biết những điều kiêng kỵ mê tín trong nước, nhanh chóng giữ chặt lấy tay anh ta: “Kiêng dùng dao bỏ lê (bỏ lê là “phân lê” 分梨 đồng âm với “phân ly” 分离, fen li), chia ly, đây là dấu hiệu không tốt.” Trịnh Minh Minh đang hát, chất lượng âm thanh rất tốt làm cho anh ta không nghe được tôi nói gì. Tôi kề sát vào tai anh ta lặp lại một lần: “Kiêng dùng dao bỏ lê, chia ly, đây là dấu hiệu không tốt.”

Anh ta dừng tay, cũng tiến sát đến bên tai tôi, từ từ nói: “Hỏi em một câu nhé, ba người cùng ăn một chiếc bánh nướng, nếu không dùng dụng cụ gì để chia đều, mà ba người đều phải ăn, vậy phải làm sao bây giờ?”

Loại câu hỏi này làm tôi đã làm đến hàng trăm ngàn lần, thuận miệng trả lời luôn: “Không phải ba người sao? Cái này đơn giản, mỗi người cắn một miếng là được thôi.”

Vừa nói dứt lời tôi bị quả lê chặn miệng, tôi theo bản năng cắn một miếng, Tần Mạc như không có gì cầm luôn quả lê đó há to miệng cắn một miếng tiếp, sau đó đưa cho Nhan Lãng. Nhan Lãng đang say mê tiếng ca của Trịnh Minh Minh, hoàn toàn không ý thức được Tần Mạc đưa cho mình cái gì, cũng cầm lên miệng cắn một miếng.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời.

Vừa lúc Trịnh Minh Minh hát xong, đổi bài, trong phòng yên tĩnh lại, Tần Mạc cầm con dao nhỏ nói: “Cách này chính là em dạy.”

Tôi nghĩ một chút, cảm thấy những gì anh ta nói đều là sự thật, hoàn toàn không thể phản bác, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, lúc nuốt miếng lê xuống mới nhớ tới: “Nhưng quan trọng là không vệ sinh.”

Tần Mạc nói: “Ý em nói tôi không vệ sinh?”

Tôi sợ hãi xua tay: “Không có ý này, không có ý này, tôi là nói tôi cắn trước một miếng, anh lại cắn một miếng.” Nói xong câu đó tôi cảm thấy mặt nóng lên, nhưng tiếng tiếp theo cũng bắt đầu lí nhí: “Đối với anh là không vệ sinh.”

Anh ta cầm ly trà lên uống một ngụm: “À, tôi không ngại.”

Chương 16

Nhan Lãng ngó nhìn người trong lòng, vẻ mặt thành kính ăn gọn quả lê. Tần Mạc nhàn nhã dựa vào sofa uống rượu, Trịnh Minh Minh đã hát đến bài thứ bảy liên tục, lại vẫn tỉnh lực dồi dào, hơn nữa mỗi lần đổi bài hát cũng không quên cường điệu: “Bài tiếp theo này tôi hát rất được, mọi người đừng tranh với tôi.” Nhiều lần lặp lại làm tôi tất ngớng ý định cầm mic.

Tôi cảm thấy buổi hát karaoke này không bình thường, phải để mọi người cùng hát mới có ý nghĩa, mà hình ảnh trước mắt này làm cho người tham gia có cảm giác giống như thể khách làng chơi hào hứng chạy đến thanh lâu, kết quả bị tú bà báo cho biết hôm nay toàn bộ kỹ viện nghỉ lễ, các cô nương chỉ thể nhìn chứ không thể sờ...

Tôi yên lặng chờ đợi rốt cuộc không biết bài hát nào là bài Trịnh Minh Minh không thể hát được, đợi nửa ngày, phát hiện đúng là không có. Cho dù hát xong “Cao nguyên Thanh Tạng” cao vút cô ấy cũng không anh hùng nhụt chí chút nào, ngược lại tinh thần phấn chấn hát tiếp “Cuối cùng cũng phải ngã xuống”. Lời bài hát này đúng là tiếng lòng của tôi dành cho ấy, hơn nữa tôi nghĩ rằng mọi người đều như vậy, hy vọng cô ấy hát đến mất sức mà ngã xuống, buông mic ra. Một núi không thể có hai hổ, một phòng karaoke không thể có hai người thích hát.

Tần Mạc ngồi xuống bên người tôi, môi giật giật, tôi tiến lại gần nghe, anh ta nói: “Tại sao nhìn em ỉu xiu vậy?”

Tôi nghĩ một chút, ăn ngay nói thật: “Không được hát, chỉ được ngồi cổ vũ, thật thiếu sôi động, anh xem xem, chúng ta thể này giống như đang xem biểu diễn vậy.”

Anh ta hiểu, gật đầu, xoay người, nói với nhân viên phục vụ gì đó.

“Cuối cùng đành phải ngã xuống” rõ ràng còn chưa hát xong, tiếng nhạc vang vọng trong không gian đột nhiên tắt ngóm rồi vang lên giai điệu mới. Trịnh Minh Minh mở tròn hai mắt, hiển nhiên là không đoán được có người dám cắt đứt bản nhạc khi cô ấy còn chưa hát xong. Trong lòng tôi lập tức nói với Tần Mặc, được! Vừa lấy mic vừa nhớ lại xem lời bài hát có thuộc hay không. Nhưng ngay cả mic cũng chưa đựng đến, tay đã bị người khác túm lấy, đầu gối trong lúc xoay người đụng vào bàn trà đầu giường, tôi khẽ run lên, tiến vào trong lòng Tần Mặc.

Anh ta đang hai tay ôm tôi, cúi đầu xuống, dưới ngọn đèn mờ hồ hơi nhũm mày.

Tôi đột nhiên nhớ có lần cùng Chu Việt Việt đi chụp ảnh nghệ thuật, nhiếp ảnh gia nói, mỗi người đều có một góc chụp khác nhau, chỉ cần tìm được góc chụp này, vận dụng hợp lý, chúng ta sẽ phát hiện, rõ ràng bức ảnh chụp mình nhưng nhìn hoàn toàn như không phải mình vậy...

Vị nhiếp ảnh gia này rất thích Phù Dung, lại cực kỳ ghét Quách Kính Minh. Anh ta cho rằng những ngôi sao đương thời, chỉ có Phù Dung không biết tạo dáng, nên trông cô ấy mới hết sức mộc mạc đáng yêu. Mà Quách Kính Minh biết lợi dụng góc máy và photoshop, bởi vậy mới có dáng vẻ ketchup. Tuy rằng tôi cảm thấy anh ta hiểu lắm Quách Kính Minh, nhưng có lẽ đây là kiến thức chuyên ngành của người ta.

Tôi và Chu Việt Việt ngay từ đầu không tin tưởng vị nhiếp ảnh gia này. Nhưng bây giờ, nhìn Tần Mặc ở trong ánh đèn, xa lạ mà anh tuấn, đột nhiên cảm thấy, có lẽ đây chính là góc chụp thích hợp với anh ta nhất.

Cái này thật đúng là hồng nhan họa thủy.

Đầu gối tôi trải qua một trận tê, rốt cuộc cảm giác đau từ trong xương dội ra, tôi định cúi xuống, anh ta lại nhanh chóng ôm lấy tôi, giọng nói trầm thấp vang lên ở bên tai: “Làm sao vậy?”

Đầu gối ma sát với quần bò, lại càng làm tôi đau phát run, tôi thở dốc, cảm thấy giọng nói cũng hơi run: “Tại sao đột nhiên anh kéo tôi, đầu gối đập vào bàn trà rồi.”

Trịnh Minh Minh đột nhiên chạy đến: “Cô ngốc sao, bài vừa gọi là nhạc nhảy, chắc là Tần Mặc muốn khiêu vũ với cô, cô lấy mic làm gì?”

Tôi giật mình hỏi anh ta: “Anh gọi nhạc nhảy làm gì?”

Anh ta cúi người giúp tôi xoa xoa đầu gối, một bàn tay cầm cổ định lấy chân, tay kia khẽ xoa, đầu gối vừa rồi đụng vào bàn trà cảm thấy hơi nóng lại có chút ngứa ngáy. Anh ta ngẩng đầu hỏi tôi: “Còn đau không?”

Tự dưng tôi cảm thấy hoảng hốt, bên lách đầu bên hỏi: “Anh gọi nhạc nhảy làm gì?”

Anh ta đứng lên ôm lấy thắt lưng tôi, đem tôi kéo ra trước màn ảnh: “Chẳng phải em nói thiếu sôi động?”

Khúc nhạc khiêu vũ chỉ còn một nửa, Trịnh Minh Minh cầm mic nói bật lại từ đầu, Nhan Lãng thấy Trịnh Minh Minh nói thế cũng nói theo, cô bé nhân viên phục vụ cuống tay cuống chân, nhanh chóng bật lại bản nhạc. Tôi nghĩ, Tần Mặc chẳng hiểu sao lại hành động thân thiết với tôi, nhưng người ta có ý tốt như vậy làm cho tôi nghĩ mình cũng không nên để ý nhiều, làm mất mặt người ta. Nhưng tôi chưa bao giờ từng khiêu vũ trước mặt người khác, khi âm nhạc vang lên, tay cũng không biết nên đặt vào đâu. Anh ta kéo lấy bàn tay của tôi đặt sau thắt lưng mình, bàn tay tôi tiếp xúc với lớp áo len mềm mại. Tôi mang máng nhớ dường như tay còn lại phải nắm, nhỏ giọng nhắc nhở anh ta. Anh ta cười một cái, cầm lấy tay trái tôi. Khúc nhạc rất quen thuộc, cảm giác đã nghe qua ở đâu đó, nhưng trên đời này tôi chưa bao giờ gần gũi người đàn ông nào trong lúc tỉnh táo như thế này, khó tránh khỏi lúng túng, hơn nữa cảm thấy không cần thận sẽ giẫm phải chân anh ta, nên càng thêm vội vàng, hoàn toàn không có tâm trí nào đi suy nghĩ về giai điệu bài hát.

Trên người anh ta có mùi rượu, tôi vẫn cúi đầu nhìn kỹ nhịp bước chân mình. Dường như anh ta cũng không sợ bị tôi giẫm phải chân, nhịp bước ổn định lại ung dung. Anh ta nhéo tay tôi một cái: “Em đang nhìn cái gì?”

Tôi giật mình nhảy dựng, vội vàng gạt đầu: “Không nhìn gì cả.”

Anh ta thở dài: “Đừng vội vã, cứ theo tôi là tốt rồi.”

Tôi cũng thở dài: “Tôi theo không kịp anh, cho đến bây giờ tôi chưa từng khiêu vũ.”

Anh ta xiết chặt eo tôi, nở nụ cười: “Sẽ theo được thôi.”

Qua bờ vai anh ta, Trịnh Minh Minh ở đối diện đang xoa xoa thắt lưng, uống nước, Nhan Lãng nhìn chúng tôi đắm chiêu, phát hiện tôi nhìn lại, nó lập tức rời ánh mắt, làm bộ đang chú ý đến chiếc hộp đựng tăm bằng thủy tinh trên bàn trà.

Tần Mặc ôm tôi xoay một vòng tròn: “Bây giờ tự nhiên hơn rồi.”

Tôi cười hai tiếng: “Là anh tự kéo đẩy chứ.”

Anh ta ngẩn người, đột nhiên xích gần đến, hơi thở phả lên vành tai tôi, hơi ngứa, muốn tránh một chút, lại bị anh ta giữ chặt, anh ta ở bên tai tôi nói: “Tổng Tổng, kể cho em nghe một chuyện cũ, có muốn nghe hay không?”

Anh ta dựa sát vào tôi như vậy, tư thế như thế cho dù tôi không muốn nghe cũng bắt buộc phải nghe, thật sự làm cho người ta không có cách nào lựa chọn. Nhưng chuyện này thực ra cũng chẳng có gì không hay để lựa chọn cả, cho dù anh ta không ép, tôi cũng sẽ vui vẻ nghe, bởi vì tôi vốn cũng là người có tính hóng chuyện.

Tần Mạc nói: “Tổng Tổng, em còn nhớ chín năm trước hay không?”

Tôi nghĩ việc này thì có quan hệ gì đến tôi, nhưng có lẽ đây chỉ là thói quen của anh ta, tựa như trước khi nói đến vấn đề trọng tâm, “Kinh Thi” thường nói đến những vấn đề không liên quan để phân tán sự chú ý, ví dụ như trước khi lên án mạnh mẽ việc người chồng thay lòng đổi dạ thì thường nói về quá trình sinh trưởng của cây dâu, văn học thường gọi là vào đề.

Tôi lắc lắc đầu, nói không nhớ rõ. Anh ta không để ý, giọng nói thâm thúy như có ý khác: “Chín năm trước, mẹ tôi sinh bệnh, tôi đưa bà ấy về nước an dưỡng, trở thành hàng xóm với một cô bé. Năm ấy em... năm ấy cô bé ấy mới mười bảy tuổi.” Anh ta dừng lại một chút, giống như đang suy nghĩ nên tiếp tục thế nào: “Sinh nhật năm tôi hai mươi ba tuổi, mẹ tôi rất thích náo nhiệt, mở tiệc ở nhà, cô ấy cũng đến, còn có bạn trai cô ấy. Ngày hôm đó cô ấy chỉ ngồi ở một góc, không để ý đến ai, chỉ khiêu vũ với tôi một điệu, chính là khúc nhạc này, vẫn là khúc nhạc này...”

Rốt cuộc tôi cũng nghe hiểu chuyện, thì ra anh ta đang kể tình sử của mình.

Tôi gật đầu nói: “Khúc nhạc này rất dễ nghe.”

Tần Mạc nhìn ánh mắt của tôi, rất lâu không nói gì, mà khúc nhạc cuối cùng cũng chưa chấm dứt, tôi bị anh ta nhìn đến sợ hãi, trước khi nốt nhạc cuối cùng dừng lại, rốt cuộc anh ta mở miệng: “Tôi vẫn chưa nói cho cô ấy, buổi tối hôm đó, tôi thực sự rất vui.”

Tôi sững sờ hồi lâu mới nhận ra những gì anh ta nói thì ra là một sự thăm mền. Nhớ lại đoạn nghiệt duyên với Lâm Kiều hồi còn trẻ, không khỏi dậy lên cảm giác “cùng người một hội một thuyền dâu xa”. Tôi tự liên hệ với bản thân mình mà phát biểu ý kiến: “Không nói cho cô gái kia cũng tốt, vạn nhất người ta không thích anh, lại mềm lòng, thành ra cả ba người cùng khó xử.”

Tần Mạc không nói gì, sau một lúc lâu, vỗ nhẹ tóc tôi: “Em thấy không, chúng ta phối hợp rất ăn ý.”

Trịnh Minh Minh lại hát tiếp hai bài.

Nhan Lăng uống rất nhiều nước, loạn lên đòi đi WC, bị Tần Mạc đưa ra ngoài.

Mất đi 70% người nghe, sự nhiệt tình biểu diễn của Trịnh Minh Minh không thể tiếp tục được nữa, lập tức bỏ lại mic, đến nói chuyện với tôi. Mà sau khi nói chuyện cùng cô ấy, tôi cũng không thể không tranh thủ chạy vào WC.

Tôi ở trong WC xả nước lạnh rửa mặt, bọt nước chảy từ trên xuống, lọt vào cổ, lạnh run người.

Trịnh Minh Minh vừa rồi nói rất nhiều lời vô nghĩa, mà những lời vô nghĩa đó hoàn toàn làm cho người ta không nhận ra được đại ý của nó là gì, lúc sắp sửa kết thúc, hình như tôi thuận miệng hỏi cô ấy câu gì đó, nhắm vào vấn đề tôi hỏi kia, cô ấy trả lời: “Tôi đặc biệt không thích Tô Kỳ, thật sự, cho nên phạm cái gì cô ta phản đối, tôi sẽ tán thành, phạm cái gì cô ta phê phán, tôi sẽ ủng hộ. Chắc chắn cô ta sẽ phản đối và phê phán cô, vì thế mà tôi thấy thân thiết với cô một cách đặc biệt. À, cô không biết Tô Kỳ, không sao, một ngày nào đó cô sẽ gặp thôi. Cô ta là con riêng của mẹ kế tôi. Năm kia cô ta xuất ngoại, ba tôi nhờ Tần Mạc giúp đỡ một chút, cô ta liền thích Tần Mạc, nghe Vanshirly nói cô ta ở New York cũng không học hành tử tế gì, thường xuyên chạy đến văn phòng của Tần Mạc. À, cô cũng không biết Vanshirly, đó là thư ký của Tần Mạc, àiz, dù sao cô và Tần Mạc đã như vậy rồi, sớm muộn gì cũng gặp cả thôi. Nghe mẹ Tô Kỳ nói trước kia cô ta từng tự sát, vì chuyện của bạn trai cũ, vất vả lắm mới có thể lạc quan vào tình cảm, trăm ngàn không thể một lần nữa chịu kích thích, sợ cô ta lại tiếp tục tự sát. Chúng tôi cũng thông cảm cô ta đã từng như vậy, nhưng Tần Mạc lại không thể bởi cô ta tự sát mà phải lấy cô ta, kết quả cô ta chạy đến tìm bác tôi, chính là mẹ của Tần Mạc, định đi đường vòng cứu nước, cuối cùng đã chọc giận Tần Mạc. Cô ta vừa thấy Tần Mạc nổi giận, lại chạy đi tự sát, đáng tiếc lại cứu sống được, tại sao cô ta lại thích tự sát vì tình như thế, thật khiến cho chúng tôi...”

Tôi tự hỏi Tô Kỳ trong miệng Trịnh Minh Minh có phải là Tô Kỳ trong trí nhớ của tôi hay không? Trước sau nghĩ lại, cảm thấy hy vọng không hơn, Từng tự sát vì tình và cái tên Tô Kỳ, hai điểm chung này, thật không thể đủ điều kiện phán đoán. Vật chất trong xã hội tăng lên, cơm đã no, áo đã ấm, đại đa số các cô gái đều từng vì tình mà tự sát hoặc là có giấc mộng vì tình tự sát... đã trở thành một loại... văn hóa học đường. Mà nếu ông trời cố ý sắp xếp như thế, làm cho Tô Kỳ yêu Tần Mạc và Tô Kỳ yêu Lâm Kiều là một, vậy chỉ có thể thay đổi câu danh ngôn của Thủ tướng Anh Winston Churchill một chút, “Trên thế giới không có tình nhân vĩnh viễn, cũng không có tình địch vĩnh viễn, chỉ có ... chết vì tình mới là vĩnh viễn”.

(Câu gốc: “Trên thế giới này không có bạn bè vĩnh viễn hay kẻ thù vĩnh viễn chỉ có lợi ích quốc gia mới là vĩnh viễn”)

Hành lang tràn ngập tiếng nhạc, làm cho đầu óc tôi hơi choáng váng. Từ những cánh cửa mở ra đóng vào, tiếng nhạc cuồng loạn đình tại nhức óc. Mọi người vẫn nói sau khi tan tằm đi hát karaoke có thể xả stress. Xem ra muốn xả stress kiểu này phải buông thả bản thân, đúng là muốn thư giãn thì phải phóng túng bản thân trước, mà muốn phóng túng thì phải thư giãn trước.

Vốn nghĩ tối nay tâm trạng lên bổng xuống trầm đủ cả rồi, vừa rẽ ngang, hình dáng cao lớn của Lâm Kiều lại nói cho tôi biết, đến đường cùng khác có cách thông, vui quá hóa buồn mãi mãi là chân lý không thay đổi, cuộc sống nhiều kích thích, chuyện xưa kia có lẽ vẫn chưa chấm dứt.

Tôi dự cảm sắp có chuyện phát sinh, bởi vì chỗ Lâm Kiều đứng là chỗ tôi buộc phải đi qua nếu muốn về phòng, muốn tránh cũng không có cách nào, quả là một thiết kế cực kỳ sai lầm. Anh ta đứng nguyên chỗ đó, lẳng lặng nhìn tôi. Tôi nhanh chóng quay đầu nhìn phía sau, thấy không có người khác, mới khẳng định anh ta đang nhìn mình.

Trong tiếng nhạc ồn ào bỗng truyền đến tiếng thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan. Cúi đầu nhìn, phát hiện lúc đi không cẩn thận đã làm vỡ bình hoa trang trí cạnh lối đi. Tôi không hề hay biết nó vừa đổ đã vỡ như thế, có thể thấy được không phải là tôi cố ý dẫm vào.

Tôi ngơ ngác nhìn bình hoa đã nát tan trước mắt, cảm thấy việc này không ổn rồi. Quà nhiên từ đâu chạy tới một cô nàng nhân viên phục vụ như hoa như ngọc, đánh giá tôi từ đầu đến chân, nở một nụ cười công nghiệp: “Thưa cô, theo quy định của chúng tôi, nếu làm hỏng đồ sẽ phải đền bù, bình hoa này giá ba ngàn, cô trả tiền mặt hay dùng thẻ tín dụng?”

Đầu óc tôi nhất thời tê dại, nhanh chóng cười đáp lại cô ta: “Cô xem, trên người tôi không mang nhiều tiền như vậy, bằng không thể này đi, tôi sẽ dọn dẹp chỗ này, cũng giảm bớt phí tổn phục vụ, sau đó thì để lại chứng minh thư, lập tức mua một bình hoa giống như đũa đèn bù được không?” Lâm Kiều vẫn đứng đó không xa nhìn tôi. Đó là khuôn mặt của chàng thiếu niên mà tôi đã từng thích khi chưa biết tự trọng là gì, thời điểm đó anh ta rất sĩ diện, tháng năm trôi qua chỉ như một cái chớp mắt, gặp lại trong tình huống mắt mặt thế này, anh ta lại bằng quan khoanh tay đứng nhìn, cảm giác của tôi vô cùng phức tạp. Nhưng sự phức tạp đó chỉ tồn tại trong một cái chớp mắt, tôi lập tức nghĩ hành động như vậy mặc dù mất mặt, nhưng nói không chừng có thể thương lượng từ ba ngàn xuống chỉ còn phải đến ba trăm, trong lòng lại thoải mái trở lại. Bình hoa kia ở chỗ bán buôn nhiều nhất cũng không quá ba trăm, cứ đem giá của hoa quả trong này cùng với hoa quả bên ngoài, giá đội lên gấp bao nhiêu lần là biết, lại dùng giá bình hoa chia cho bội số này, có thể dễ dàng tính ra được.

Nhân viên phục vụ nhìn tôi từ đầu đến chân một lần, nụ cười công nghiệp vụt tiêu tan, nhíu mày nói: “Cô chờ một chút, tôi đi hỏi ý kiến quản lý của chúng tôi.” Nói xong quay đầu bước đi.

Cửa của căn phòng bên cạnh đột nhiên mở, tiếng nhạc theo đó bay ra ngoài. Lâm Kiều không hề quay đầu, nghiêng người dựa vào tường đứng nói đó, mặc áo sơ mi và áo len màu nâu, từ trên cao nhìn xuống, phong tư lồi lạc. Năm đó tôi thích anh ta, vì giữa cái thời đại đảo điên nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, anh ta đứng dưới ánh thái dương, đẹp đến người khác phải ngẩn ngơ, lại không có chút nữ tính éo lá. Có giọng nam trầm nga “Dưới đáy lòng, trăm ngàn lần tự nhủ, trăm ngàn lần không ngừng nói, chỉ sợ không còn kịp nữa rồi, chính là còn chưa nói cho em, xin lỗi, anh yêu em, không có em anh không thể hít thở” gì gì nữa đó. Tôi thở dài ngồi xuống nhặt thủy tinh, có ai rời xa ai mà không thể hít thở đâu? Chỉ có người rời khỏi không khí thì không thể hô hấp thôi.

Lâm Kiều đi đến bên người tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, sau một lúc lâu, anh ta nói: “Em thay đổi rất nhiều. Anh nhớ rõ em khi đó, cái gì cũng không để ý, vì năm đầu gạo không bao giờ chịu quý gối khom lưng.”

Một mảnh thủy tinh sơ ý cắt qua tay, một giọt máu rơi xuống, anh ta liếc mắt một cái nhìn thấy, ngồi xổm xuống, cầm lấy ngón tay của tôi, tôi giãy giụa theo bản năng, tay anh ta cứng lại, đột nhiên nói: “Đây là cái gì?” Ánh mắt anh ta dừng ở vết sẹo hình cánh cung trên cổ tay tôi, đúng là vết sẹo để lại sau lần tôi tự sát năm đó.

Anh ta học y, vết sẹo trên cổ tay tôi lưu lại còn rõ ràng, rất dễ phân biệt, không đợi tôi trả lời, anh ta cũng đã tự hiểu đáp án, chậm rãi ngẩng đầu nhìn: “Nhan Tống, em từng tự sát?” Tôi nghĩ đó là một câu trần thuật, không cần trả lời, tiếp tục giằng tay lại. Anh ta đột nhiên trở nên hun hãn, một tay kéo lấy tay tôi áp lên tường, giọng nói run rẩy: “Năm năm rồi, anh luôn tìm em, em nói với anh em sống rất tốt, em từng nói em sống rất tốt, tại sao em lại tự sát?”

Tôi chưa bao giờ thấy anh ta trong trạng thái này, hoàn toàn mất khống chế, tôi bị anh ta ép đến không thể hô hấp, nhưng tốt xấu cũng nghe hiểu một câu cuối cùng kia. Câu hỏi đó đã kích thích tôi, nguyên nhân khiến cho tôi bị dồn đến bước đường tự sát là chuyện xếp thứ hai trong danh sách những chuyện tôi không muốn nhớ lại và đối mặt, tuy rằng chưa toại nguyện nhưng tôi cảm thấy, lưỡi dao kia găm xuống, dù sao tôi cũng đã tự giết chết một góc nào đó trong mình. Mặc dù ai cũng sẽ có ngày bị mài mòn các góc cạnh, mặc kệ khi còn trẻ có đường đường “không vì năm đầu gạo mà khom lưng” hay không, con người ta cũng sẽ bị hoàn cảnh bào mòn, cái khác là, tôi đã tự dùng lưỡi dao để bào mòn bản thân đi, là sản phẩm tự chế biến, bảo đảm chất lượng, tác dụng phụ công bố rõ ràng. Nhưng khi đó quả thật không còn biện pháp nào khác. Tôi nhìn mấy ngọn đèn trên tường nói: “Anh đừng tưởng tôi vì tình mà tự sát, mẹ tôi ngồi tù, bà ngoại tôi bệnh nặng, tôi cũng chẳng được đi học, nhà chúng tôi không có tiền, ngay cả năm đầu thóc cũng không có, tôi không tự sát cũng chỉ lưu lạc phong trần thôi, anh xem, tôi cũng không còn cách nào đúng không? Nếu còn hy vọng, có ai lại đi tự tử...” Tôi lại suy nghĩ một lần, cảm thấy lời này không đúng, không có tính phổ biến. Đang muốn đổi thành “Nếu còn hy vọng, người bình thường nào lại đi tự tử.” Thì bị về mặt của Lâm Kiều chặn lại.

Lông mày anh ta nhíu chặt lại, sắc mặt tái nhợt, giống như tôi làm tổn thương anh ta, hoặc là anh ta bị viêm ruột thừa cấp tính lại thêm thùng dĩa dày... Tóm lại, phong cách thanh nhã trước giờ của anh ta lúc này... thật không thanh nhã.

Tôi bị anh ta làm hoảng sợ nên quên động tác trên tay, không biết có phải nguyên nhân tại ngọn đèn hay không, tôi đột nhiên cảm thấy con người này trở nên xa lạ, anh ta dùng tay giữ mặt tôi, hơi hơi run: “Anh đã đi tìm em, anh vẫn ở nơi đó đợi em, nhưng em không cho anh tìm được, cũng không tới tìm anh.”

Sau một hồi lâu tôi mới tỉnh táo lại, ngạc nhiên nói không nên lời: “Hai chúng ta chỉ là bạn bè, mà xảy ra chuyện như vậy rồi, tôi cũng cho rằng tình bạn đã đến lúc chấm dứt, cho dù là anh tìm tôi hay tôi tìm anh cũng chẳng có nghĩa gì, anh nói xem phải hay không?”

Anh ta đột nhiên cười một tiếng, gục đầu xuống vai tôi: “Trải qua nhiều chuyện như vậy em còn cho rằng giữa chúng ta chỉ là tình bạn? Em không biết rằng anh đối với em...”

Trong lòng tôi nhảy dựng, dự cảm đây là một câu cực kỳ quan trọng.

Nói chung là, khi đến tình tiết cao trào, cho dù là tiểu thuyết ngôn tình hay là tiểu thuyết võ hiệp, lời thoại quan trọng như thế không bao giờ có cơ hội được nói hết, nếu không phải người nói đột nhiên bị ám sát, thì cũng là người nghe đột nhiên bị ám sát. Giờ phút này, tôi và Lâm Kiều tuy rằng bình yên vô sự, nhưng những lời này anh ta cũng không thể nói hết. Nguyên nhân không phải bởi anh ta, mà là bởi sự xuất hiện bất ngờ của Hàn Mai Mai phá đám... Tôi nghĩ, thế này coi như là phù hợp với quy luật sáng tác tiểu thuyết...

Hàn Mai Mai, nhân vật thể hiện quy luật sáng tác tiểu thuyết đứng cách chỗ tôi hơn hai mét, cần môi, dường như sợ kinh động gì đó, nhẹ nhàng nói: “Lâm Kiều, bác sỹ nói sức khỏe anh không tốt, đừng kích động.”

Những lời này tựa như một lá bùa trấn Cưng Thi dán lên người Lâm Kiều, anh ta tựa ở trên vai tôi một lát, chậm rãi ngẩng đầu lên. Ngực tôi như bị châm ngòi lửa, vừa nóng vừa ngẹt thở.

Nói chuyện nửa chừng khó chịu chẳng khác gì đi WC một nửa vậy, tôi cố gắng tra đến tận cùng: “Anh đối với tôi làm sao?” Kỳ thật tôi có thể đoán được anh ta muốn nói gì, nhưng đáp án trong lòng đối với tôi mà nói quá kích thích, trong chốc lát không thể nào tiếp nhận được.

Chương 17

Động tác của anh ta nhẹ nhàng, khe khẽ, há miệng thở dốc nhưng không hề phát ra thanh âm gì.

Tôi nhìn vào mắt anh ta, không biết linh cảm ở đâu, tôi nói: “Lâm Kiều, anh thích tôi sao?”

Những lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người dường như bị hoảng sợ, chính tôi cũng hoảng sợ. Phản ứng đầu tiên là của Hàn Mai Mai, cô ta kích động đáp lại: “Nhan Tống, cô đừng ngậm máu phun người.” Thành ngữ này của cô ta dùng thật quá thất bại, mà tôi đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Lâm Kiều vẫn trầm mặc như cũ, mí mắt, cả người đều căng thẳng, biểu tình lại yếu ớt như tòa thành sụp đổ trong cơn nước lũ, giống như bị những lời này của tôi làm chấn động. Thật lâu sau đó, anh ta chậm rãi nở một nụ cười, mặt trắng bệch, nụ cười cũng nhợt nhạt như băng. Anh ta lui về phía sau hai bước, thản nhiên nói: “Anh không thích em, cho tới bây giờ chưa từng thích em, tại sao em có thể nghĩ như vậy?”

Ra khỏi phòng đã lâu, đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo. Rõ ràng là dưới ngọn đèn dịu dàng, mà không có lấy một chút ấm áp. May mắn là đáp án này, mà đáp án này là hợp tình hợp lý thôi. Bằng không năm sáu năm qua, tôi khiến cho bản thân trở nên chật vật như vậy, rốt cuộc là tôi đang làm cái gì? Tôi nhìn ngọn đèn nói: “Ừm, như vậy là tốt nhất, anh xem, anh vẫn muốn tìm tôi nói chuyện, trước kia tôi còn khúc mắc, vẫn muốn trốn anh, kỳ thật bây giờ tôi vẫn mang khúc mắc ấy trong lòng, nhưng hôm nay đã đến đây rồi, vậy nói cho rõ ràng đi. Ngày đó, anh đuổi theo Tô Kỳ, bọn họ đều nói là lỗi của tôi, mẹ anh bảo tôi phải đến trước giường Tô Kỳ mà quỳ xin lỗi. Sau đó, tôi đến trước nhà Tô Kỳ quỳ hai ngày. Hai người anh và Tô Kỳ, tôi không thể đơn thuần nói là hận hay không hận. Năm đó khi tôi tự sát đã nghĩ, tuy rằng sai là ở tôi, nhưng nếu chưa từng gặp anh thì tốt. Thật sự, nếu ngay từ đầu chưa từng gặp anh thì tốt biết bao. Tôi một lòng muốn quên đi những chuyện trước kia, sống một cuộc sống bình thường, nhưng chẳng thể nào được, chính bởi vì mười ngày nửa tháng lại gặp lại anh một lần, anh cũng nên quên chuyện trước kia mà bắt đầu lại cuộc sống, về sau chúng ta chú ý một chút, vì tốt cho cả hai, đừng bao giờ gặp mặt nữa.”

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt rất đẹp, anh ta nhìn tôi như vậy, tôi nghĩ cả đời này cũng chỉ thể nhìn một lần nữa, nên cũng nhìn anh ta. Anh ta đột nhiên ho khan kịch liệt, Hàn Mai Mai vội vàng chạy lại đỡ. Tôi nghĩ một hồi, nói: “Cầu trời phù hộ, không bao giờ gặp mặt nữa, Lâm Kiều.” Anh ta dừng ho khan, ngẩng đầu, một lúc lâu sau nói: “Được, không bao giờ gặp mặt nữa, Nhan Tống.”

Nhưng tôi đã xem nhẹ một vấn đề, việc này... cảm giác như mộng ảo, hai bên tường đều là thủy tinh. Nói xong câu đó, tôi xoay người ngẩng đầu, lập tức lại nhìn thấy hình phản chiếu của anh ta, tôi còn nói cầu trời phù hộ, không thể không nói, ông trời quả thật khiến tôi cảm thấy tổn thương.

Tôi đang sửng sốt, thì thấy hình phản chiếu của anh ta đột nhiên bước nhanh đến sau lưng tôi, trong lúc tôi còn chưa kịp bước thêm nửa bước, anh ta đã ôm chặt lấy tôi rồi. Đầu anh ta gục xuống vai tôi, vài giọt nước ấm áp thấm ướt da thịt, đầu tôi trống rỗng không nghĩ được gì, cảm thấy tình huống này không thể nào lý giải được. Anh ta không thích tôi, bạn gái của anh ta đứng ở phía sau, anh ta lại chạy lại ôm lấy tôi? Suy nghĩ hồi lâu, tôi nghĩ hẳn là do anh ta buồn bã cho tình bạn mới chết giữa anh ta với tôi. Trong sắc mặt chột hồng chột trắng vừa sợ hãi vừa tức giận của Hàn Mai Mai, rốt cuộc anh ta buông ra, giống như có một câu nói nghẹn trong cổ họng không thể nói, lại giống như quả thật không muốn nói ra bất cứ điều gì. Anh ta xoay người đi, bước chân vừa dài vừa vội vã, giống chạng vạng của nhiều năm về trước, anh ta vĩnh viễn đi bên Tô Kỳ ở phía trước, chỉ để lại cho tôi một bóng hình ngược nắng.

Tôi nghĩ, tuổi trẻ hoang đường, một ngày nào đó sẽ phai mờ trong ký ức, tựa như một cô gái cuối cùng cũng sẽ biến một người đàn bà, rồi người đàn bà ấy sẽ lại sinh ra một cô gái, đây là quy luật sinh học, không thể nào thay đổi được, hơn nữa, sẽ nhất định trở thành sự thật. Mà những quy luật sinh học nguyên thủy nhất, lại thường thường chiến thắng tất cả những nguyên tắc xã hội mà con người ta định ra.

dựa vào cửa phòng 312 hút thuốc, là Tần Mặc.

Điều thuốc lá lạng lẽ cháy sáng dưới ánh đèn mờ ảo, vẽ ra một cảnh tượng rất mơ màng.

Hai nhân viên phục vụ đi ngang qua thì thảo bàn luận, một người nói: “Đẹp trai không đáng sợ, đáng sợ chính là ngay cả hút thuốc cũng phong cách như thế... Cậu nhìn kia, động tác lấy thuốc của bạn trai mình không hề được như thế...” Cô ta tự hỏi nửa ngày, dùng một từ rất mới: “Nhưng vậy rất feeling.” Cô ấy miêu tả rất hình tượng, tôi ở xa tập trung nhìn lại, quả nhiên rất feeling.

Nhưng Tần Mặc nhanh chóng kết thúc động tác feeling đó, day day thái dương, nghiêng người dập mẩu thuốc lá. Tôi bước nhanh qua hai nhân viên phục vụ, đi đến bên cạnh anh ta, chuẩn bị mở cửa cùng anh ta đi vào. Anh ta đột nhiên gọi tên tôi, tôi xoay người xem anh ta có chuyện gì.

Sau đó, là mười giây yên tĩnh.

Mười giây sau, đầu óc của tôi hoạt động bình thường trở lại, lại dừng trong một giây, thông thả nhận định tình thế.

Đột nhiên thấy tình thế không lạc quan.

Tình thế không lạc quan ở chỗ... tôi bị Tần Mặc ôm, thực ra mà nói là bị anh ta nửa ôm nửa vây giữa anh ta và bức tường. Xem ra tối ngày hôm nay tôi quả là rất có duyên với cái vách tường này rồi. Tay trái anh ta ôm lấy eo tôi, tay phải giữ lấy hai cổ tay tôi. Lực anh ta dùng rất mạnh, dường như tôi bị nắm gọn trong lòng bàn tay, hoàn toàn không thể nào phản kháng được. Mà nói thực ra, tôi cũng quên phản kháng rồi.

Cơ thể tiếp cận quá gần, tôi không dám nhúc nhích tùy tiện. Buổi tối hôm nay anh ta uống không ít rượu, hơi thở toàn mùi rượu vang, hòa cùng mùi thuốc lá, làm cho đầu óc người ta mê muội.

Tôi lắp bắp nói: “Anh... anh uống say?”

Anh ta bình tĩnh hỏi: “Nhìn tôi có giống say không?” Nói xong, ôm tôi chặt hơn.

Da đầu tôi rất tê, nhanh chóng lắc mạnh đầu.

Anh ta cười một tiếng, trán cọ vào trán tôi: “Tổng Tổng, em thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết tôi nghĩ gì?”

Tôi cố gắng ngửa đầu ra phía sau, nhưng phía sau gáy là tường, từ trán cọ trán biến thành mũi chạm mũi. Hơi thở anh ta như bao vây tôi, quả thực khiến tôi khóc không ra nước mắt, tim đập thình thịch, không thể nào thở nổi.

Tôi một lòng cho rằng anh ta uống say, muốn cứu vớt tránh cho anh ta làm đường lạc lối, giữa giữa nói: “Tôi thật sự không biết anh muốn làm gì?”

Bờ môi của anh ta tiến đến, tôi kêu to: “Tôi biết rồi, tôi biết rồi, anh, anh, anh...” Anh ta cắn chóp mũi của tôi một cái: “Chậm rồi!”

Một giây sau, bờ môi anh ta đã dán lại môi tôi đầy lưu luyến. Trong đầu giống như có một thứ gì đó nổ mạnh trong nháy mắt, nhanh chóng truyền khắp toàn thân, khiến toàn thân tôi trống rỗng.

Anh ta cắn môi dưới của tôi, hàm hồ nói: “Ngoan, mở miệng ra.” Tôi không biết có phải mình mở miệng ra rồi không, căn bản không biết bản thân mình đang làm cái gì. Đầu lưỡi của anh ta đã bắt đầu tiến vào, giống như mưa rền gió dữ quấy đảo, đầu lưỡi bị quấn quýt dây dưa. Tôi cảm thấy hai chân bủn rủn, thốt ra một tiếng rên nhẹ, cơ thể như bị ai đó châm ngòi, từ từ thiêu đốt ruột gan.

Lúc tỉnh táo lại, tôi phát hiện không biết khi nào hai tay mình đã được tự do, một bàn tay khoát lên vai Tần Mặc, một bàn tay đặt trên ngực anh ta. Tần Mặc mỉm cười nhìn tôi, dưới lớp áo len, có thể cảm giác được nhịp tim đập đầy mạnh mẽ... Anh ta còn sống, tôi cũng còn sống.

Trong nháy mắt, tôi không biết mình cảm thấy thế nào, chỉ biết trong đầu lặp đi lặp lại hai ý nghĩ. Thứ nhất, tôi bị cưỡng hôn, thứ hai, tôi bị cưỡng hôn nhưng lại không hề phản kháng, rất nghe lời, mặc nước chảy thành sông... Nhận thức này quả là làm cho người ta tuyệt vọng. Năm năm nay tôi vẫn giữ mình trong sạch, nghĩ đến bản thân mình có con trai, không thể liên lụy đến mầm non đất nước. Mọi ngày như một cùng bạn bè nam giới phân chia ranh giới, không động dù chỉ một ngón tay. Bạn bè đều nói tôi không phải người tùy tiện, tôi cũng đồng ý với nhận xét đó, nhưng hôm nay, giờ phút này, tôi mới phát hiện, tôi không phải người tùy tiện với những người bình thường, nhưng sẽ tùy tiện với những người siêu việt hơn người thường...

Tôi dùng tay đẩy anh ta, anh ta lại thuận thế giữ lấy tay tôi. Tôi muốn tránh đi, anh ta nhũn mảy. Tôi nói: “Anh mau buông tôi ra, mau buông ra, anh không thấy đang có người nhìn à?”

Hai nhân viên phục vụ đã cách đến mười mét nhưng vẫn không bước tiếp, ngẩn ngơ nhìn hai chúng tôi.

Anh ta liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lại quay đầu, không hề có ý muốn buông, trên mặt vẫn hiện vẻ quân tử, anh ta nói: “Chuyện này không làm rõ, thì những gì tôi đã làm thành vô dụng mất...”

Tôi giật mình một cái, cảm giác như biết anh ta đang nói gì, mà lại cũng như không biết.

Anh ta nói: “Chúng ta quen nhau một thời gian rồi, em cảm thấy tôi đối với em thế nào?”

Tôi lẩm lẩm nói: “Tốt lắm, anh đối với tôi tốt lắm.”

Anh ta nói: “Vậy em cảm thấy vì sao tôi lại đối với em tốt như vậy?”

Tôi nhớ lại những điều mình đã suy nghĩ nói: “Bởi vì anh là ba nuôi của Nhan Lăng, tôi chỉ là mẫu bằng tử quý.”

Anh ta nhíu mày: “Nhảm rồi. Đó là vì tôi đang theo đuổi em.”

Không biết cánh cửa nào đó đột nhiên mở ra, lại bỗng nhiên đóng lại. Tôi nghĩ, những điều vừa rồi liệu có phải là ảo giác?

Ảo giác vẫn cứ tiếp tục. Trong ảo giác có tiếng nói: “Em rất sợ?”

Tôi gật đầu một cách khó khăn.

Ảo giác tiếp lời: “Trước giờ chưa từng nghĩ đến?”

Tôi lại gật đầu một cách khó khăn.

Ảo giác nghe xong hắt xì một cái, giọng nói đột nhiên trở nên rất chân thật, tôi giật mình ngẩng đầu: “Anh bị cảm?” Ánh mắt liếc sang cổ tay áo anh ta, lại bỏ thêm một câu: “Hình như cúc tay áo anh bị tuột rồi.”

Anh ta buông tay cúi đầu nhìn cổ tay áo, mãi không cài lại được, tôi ở một bên nhìn âm thầm sốt ruột, Anh ta đột nhiên ngừng tay, ngẩng đầu bắt mắt nhìn tôi: “Tất cả những lời tôi vừa nói em nghe rõ chứ?”

Anh ta nhắc đến, đầu óc tôi lập tức trống rỗng, hơn nữa không phải là trống rỗng bình thường, mà tựa như để giấy trắng nộp bài trong kỳ thi đại học, trán vã mồ hôi.

Tôi lau mồ hôi trên trán: “Nghe thì nghe rõ rồi, nhưng cái chính là không thể nào hiểu được... Tôi cảm thấy, tôi nên suy nghĩ cẩn thận...”

Anh ta liếc nhìn tôi một cái, trầm tư: “Em đừng nghĩ thì hơn, tôi chỉ nhắc nhở em một chút thể thôi, việc này không vội, chúng ta có thể từ từ phát triển.” Nói xong đưa tay đến trước mặt tôi: “Giúp tôi cài cúc.”

Tôi làm bộ bình tĩnh giúp anh ta cài nút áo, anh ta vừa lòng gật đầu, đưa tay xoa xoa đầu tôi: “Chờ tôi, tôi đi vào lấy vài thứ.”

Tần Mặc mở cửa vào phòng rồi, mà tôi, không chống đỡ được trượt theo vách tường ngồi bệt xuống.

Thì ra không phải anh ta uống rượu, thì ra là anh ta đang theo đuổi tôi, hai cái “thì ra” lại không phải ảo giác, thì ra anh ta còn nói chúng tôi có thể từ từ phát triển.

Cho dù ông trời cho tôi một ngàn khả năng, tôi cũng không dám nghĩ đến khả năng này, ông trời, ông quả thật quá cao thâm rồi.

Giống như lấy đà thật lâu, không ngờ lại đột ngột tăng tốc độ như thế, trái tim xuất phát từ nơi sâu nhất, chạy điên cuồng, càng chạy càng nhanh, cuối cùng bật ra khỏi sự trói buộc của lồng ngực. Tôi cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên có một ý nghĩ, nó sẽ không thật sự giãy từ bên trong mà nhảy ra chứ? Nghĩ đến tình cảnh kia, đột nhiên rùng mình một cái, tự mình làm mình hoảng sợ. Tim đang đập thình thịch, tôi phồng chùng nhịp tim lên đến hai trăm lần một phút, cũng đủ làm trụ tim, hơn nữa hoảng hốt nhận ra toàn bộ thế giới cũng đang nảy lên với tần suất hai trăm lần một phút, quay cuồng như một cái kính vạn hoa khổng lồ.

Tuy tôi từng được nghe về cô bé lọ lem được gã vào nhà giàu, nhưng chưa từng nghe nói cô bé lọ lem đã có con được gã vào nhà giàu, tôi ngẩng đầu nhìn ánh đèn mờ ảo trên tường, cảm thấy chuyện này hoàn toàn rời bỏ khoa học thường thức, hoa khộc hiện đại đã không giải thích nổi, chỉ có thể dựa vào tử vi.

Tôi lấy di động ra bấm số, cố sức nuốt một ngụm nước miếng, vội vã nói với Chu Việt Việt: “Chu Việt Việt, cậu lên mạng tra giúp mình một chút, đúng đúng, chính là blog Tiểu Vương Tử viết về cung hoàng đạo rất chuẩn đấy, cậu tra giúp mình xem có phải cuối tuần này chòm sao Kim Ngưu có vận đào hoa không...”

Giọng nói Tần Mặc lạnh lùng vang lên: “Cuối tuần này chòm sao Kim Ngưu phạm phải Thái Tuế, không phải đào hoa.”

Điện thoại trong tay tôi run lên, vừa ngẩng đầu nhìn, anh ta đã mặc áo khoác, tay cầm một túi nilon.

Tôi lúng túng nói: “Anh nhanh thật đấy.”

Anh ta ừ một tiếng: “Cũng không có gì nhiều, chỉ hai cái ô che thôi.”

Tôi nghĩ dạng ô che gì cần dùng “cái” làm lượng từ, một đoạn quảng cáo đột nhiên lóe lên trong đầu tôi rồi biến mất: “Áo mưa ta vẫn dùng Điều Bài, cần trong suốt ta dùng Điều Bài. Đúng, áo mưa Điều Bài, lợi ích thực tế, ta vẫn dùng nó. Áo mưa Điều Bài, thời đại thay đổi rồi, bay bay bay bay.” Khuôn mặt rất nhiều năm qua chưa biết đỏ là gì của tôi đột nhiên đỏ lên.

Thời đại bây giờ cái gì cũng chú ý đến thiên nhiên, quan hệ nam nữ cũng không ngoại lệ, hơn nữa, tại thời đại phát triển nhảy vọt này, lại muốn trở về thời nguyên thủy kiểu “dã hợp” thuần thiên nhiên ngày trước. Cái duy nhất không hay ho là thế kỷ hai mươi mốt, thiên nhiên bị tàn phá nghiêm trọng, không còn cung cấp chỗ ẩn nấp an toàn, điều kiện dã hợp bị hạn chế rất lớn, khó mà thực hiện

được “tâm đầu thì đã hợp”, chỉ có thể “tâm đầu thì đặt phòng” thôi. Tàn Mặc nhìn theo khía cạnh nào cũng là người đàn ông đi đầu thời đại, tư tưởng nhất định cũng ở tuyến đầu, chẳng lẽ kế tiếp chúng tôi... là đi đặt phòng khách sạn hay sao? Cái này quả thật làm cho người ta không thể nào chấp nhận được, tôi ngẩng đầu lo sợ: “Con người tôi vẫn có vẻ bảo thủ, chúng ta trước hết...”

Anh ta lấy từ trong túi nylon ra một chiếc ô che đưa cho tôi: “Bên ngoài hơi mưa, may mắn Trịnh Minh Minh có chuẩn bị trước.”

Tôi nói: “...”

Anh ta nói: “Em không thích màu này?” Lại cúi đầu tìm trong chiếc túi: “Ờ đây còn có một chiếc màu xanh da trời.”

Tôi nói: “...”

Đại khái là Tàn Mặc muốn đưa tôi về nhà, anh ta đi phía trước, tôi theo phía sau, tất cả đều bình thường, nhưng cuối cùng tôi lại cảm thấy giống như đã bỏ qua một truyện gì quan trọng lắm vậy, trong lòng cảm thấy rất bồn chồn. Đi đến đại sảnh, đột nhiên vỗ trán nhớ ra: “Nguy rồi, tôi quên con trai rồi.”

Tàn Mặc quay đầu nói: “Lăng Lăng và Trịnh Minh Minh chơi rất vui nên Trịnh Minh Minh sẽ đưa nó về sau.”

Tôi nghĩ rồi nói: “Người ta tốt xấu cũng là một ngôi sao, anh để người ta làm bảo mẫu của Lăng Lăng, như vậy không tốt lắm đâu.”

Tàn Mặc nói: “Chẳng có gì không tốt, chúng ta đi nhanh lên.” Nói xong cầm tay của tôi bước nhanh ra ngoài, đúng lúc đó, sau lưng truyền đến tiếng hét thất thanh của Trịnh Minh Minh: “Tàn Mặc, anh đứng lại cho em.”

Tàn Mặc thở dài, chúng tôi cùng đứng lại.

Trịnh Minh Minh hai ba bước chạy đến, giữ chặt lấy tay áo Tàn Mặc: “Tại sao lại lấy ô và pháo hoa của em? Anh lấy ô người hâm mộ tặng em cũng được, anh trả pháo hoa cho em đi, em vất vả lắm mới mua được, đang định đến bờ sông bắn pháo hoa.”

Tôi cúi đầu nhìn chiếc túi nylon của Tàn Mặc, nói: “Pháo hoa”, lại quay đầu hỏi Trịnh Minh Minh: “Không phải là cô không muốn một mình trông coi Nhan Lăng đấy chứ? Hôm nay ngày gì lại bắn pháo hoa?”

Trịnh Minh Minh ngạc nhiên nói: “Chuyện này liên quan gì đến Nhan Lăng? Tôi chỉ muốn đến đây lấy pháo hoa. Hôm nay 11 tháng 11, tiết Quang Côn[1], tiết Quang Côn truyền thống phải bắn pháo hoa. Còn có một thi nhân viết một bài thơ ca tụng truyền thống này, là “Tiết Quang Côn, chúng ta đến bờ sông bắn pháo hoa”, cô nghe bao giờ chưa?”

Tôi nhanh chóng lục lại trí nhớ một lần, tỏ vẻ chưa từng nghe qua. Tàn Mặc buông tay, lấy di động nhắn một tin.

Trịnh Minh Minh tiếc hận thở dài: “Thì ra cô chưa từng nghe qua, lại đây, tôi đọc cho cô nghe.”

Cô ấy háng giọng: “Tiết Quang côn

Để chúng ta đến bờ sông bắn pháo hoa.

Pháo hoa ban đêm giống như người phụ nữ vì tình mà khoe mặt lưu lệ

Quang Côn là do tỷ lệ nam nữ thiếu cân đối.

Pháo hoa đẹp quá

Độc thân mệt mỏi quá.

Nếu tôi là pháo hoa

Tôi nhất định phải

Oanh liệt cháy một lần

Chẳng sợ xảy ra hỏa hoạn, chẳng sợ cháy CCAV

Nhưng tôi sẽ không thiêu đốt một người vô tội nào

Nếu tôi là một người độc thân

Tôi nhất định phải

Viết một phong thư đến quốc hội

Xin quốc hội

Hoặc khống chế tỷ lệ nam nữ, hoặc cho phép đồng tính kết hôn

Nhưng tôi không thể vì tôi không có màu mực xanh đen chính thức của cơ quan hành chính

Phong thư này nhất định sẽ bị bưu điện trả lại.”

Cô ấy thờ phào một hơi: “Thế nào, nghe được không?”

Tự trong đáy lòng tôi cảm thấy bài thơ này thật ngớ ngẩn, nhưng nhìn ánh mắt mong chờ của Trịnh Minh Minh, thật không đành lòng đã kích cô ấy, chỉ có thể hàm hồ gật đầu, thuận tiện nói sang chuyện khác: “Người viết bài thơ này là ai?”

Trịnh Minh Minh trả lời: “Thần tượng của tôi, Đường Thất.”

Tần Mạc châm chọc: “Người tên Đường Thất này không thích hợp lấy việc làm thơ kiếm cơm đâu, nếu em biết người này thì khuyên đổi nghề đi, viết thơ không có khí chất gì, đúng rồi, người ta làm gì?”

Trịnh Minh Minh nói: “Người ta làm thơ, viết thơ, rất khá mà.”

Tần Mạc nói: “A, vậy thì đúng là người này chẳng làm được cái gì rồi? Vậy có thể về đề nghị thi vào làm nhân viên công vụ.”

Tôi nghĩ những lời này cũng quá ác độc rồi, vũ nhục từ thân thể đến vũ nhục tâm hồn, thần tượng bị vũ nhục, Trịnh Minh Minh tám phần không thể từ bỏ ý đồ.

Trịnh Minh Minh quả nhiên không chịu từ bỏ, trừng mắt nói: “Bây giờ trả pháo hoa lại cho em ngay.”

Tần Mạc cầm di động hươu hươu: “Anh vừa post lên blog của em, nói buổi tối hôm nay em sẽ đến bờ sông bắn pháo hoa, phỏng chừng trong vòng mười lăm phút, bên bờ Trường Giang nhất định bị fan của em vây kín, em còn muốn đến không?”

Trịnh Minh Minh cắn môi hồi lâu, chỉ nhả ra được vài chữ: “Anh quá bỉ ổi.”

Tần Mạc cười nói: “Quá khen quá khen.”

Mà tôi đột nhiên phát hiện, trên thế giới này, có những người chúng ta cả đời không nên đắc tội, Ví dụ như Hitler, như Benito Mussolini, như Lý Lâm Phủ, Hòa Thân, Tưởng Giới Thạch, Uông Tinh Vệ, còn có, Tần Mạc...

Tần Mạc không đưa tôi về nhà, mà đưa tôi đến đại học T. Hai chúng tôi đến sân bóng rổ gần ký túc xá của nghiên cứu sinh, cả hai đều giữ im lặng, không nói gì.

Tôi đoán anh ta định vận động trước khi ngủ, nhưng nhìn túi nilon trong tay anh ta, pháo hoa làm sao giả làm bóng rổ được.

Bên cạnh sân bóng rổ có mấy mảng sáng từ ánh đèn đường chiếu vào, trời khế mưa bụi, những hạt mưa nhẹ nhàng bay dưới ánh sáng ngọn đèn mệnh mang vô cùng. Cách chúng tôi xa xa có một đôi nam nữ đang luyện tập bóng rổ. Tôi nói: “Có cần tôi gọi điện thoại cho bạn học mượn quả bóng rổ không?”

Anh ra giờ túi nilon lên: “Bắn pháo hoa cũng cần bóng rổ sao?”

Tôi ngờ luôn, trăm mối tâm tư không thể giải, anh ta lại đến sân bóng rổ để bắn pháo hoa? Tần Mạc đã ngồi xuống lấy chiếc bật lửa bắt đầu châm lửa, một tiếng xẹt xẹt vang lên, cây pháo hoa bắn thẳng lên trời, nở bung như một đóa hoa cúc lục sắc.

Đôi nam nữ đang tập bóng rổ sững sờ ngược lên ngắm pháo hoa, quả bóng rổ lăn đến gần chúng tôi.

Tần Mạc nhặt bóng rổ lên ném trả đôi nam nữ kia, thuận tay ném chiếc bật lửa cho tôi: “Em cũng thử xem.”

Tôi vừa nhớ lại xem thành phố C có lệnh cấm bắn pháo hoa hay không, vừa ngồi xuống bật chiếc bật lửa, nhưng gió ở đây quá lớn, lửa vừa bật lên đã bị thổi tắt. Tần Mạc bước đến gần tôi, cẩn thận chắn gió, rót cuộc lửa cũng châm được.

Trong trí nhớ của tôi, trước khi mẹ tôi vào tù, mỗi lần đón năm mới trong nhà đều đốt pháo hoa, thoáng chốc đã năm năm rồi. Tôi có chút căng thẳng, dây ngòi cháy rất nhanh. Tần Mạc kéo tôi ra sau, cây pháo hoa bắn vọt lên, lại một màn mưa hoa rải xuống. Tần Mạc ôm tôi, nói khe bên tai “Lúc nó bay lên thì đừng đứng gần quá.” Dừng một chút: “Việc đốt pháo hoa này, tôi tin người bình thường sẽ không bao giờ bị thương, nhưng em thì khó nói lắm.” Tôi ngẩn ra hai giây, khi định thần lại nhận ra những lời này chẳng hay ho gì, bèn giờ chân hung hãn giẫm xuống mũi giày anh ta. Anh ta kêu lên một tiếng, tôi nhin cười quay đầu thân thiết nói: “Xin lỗi, xin lỗi, không cẩn thận giẫm lên chân anh rồi, thật là xấu hổ quá đi.” Anh ta kiên nhẫn nhìn tôi, khỏe miệng giật giật: “Em đúng là nhỏ nhen.” Hiếm có lúc anh ta cam chịu, trong lòng tôi sung sướng, nhin không được đắc ý vênh váo, cúi người xuống ra sức nhấn gót chân, cuối cùng cũng thành công nghe được một tiếng hít dài, tôi ngẩng đầu vô tội hỏi: “Còn đau không? Chỗ này đau hay là chỗ này? Chỗ kia có đau hay không?” Dứt lời lại tiếp tục dùng sức, anh ta nhìn tôi không chớp mắt, nhìn lâu, nụ cười tôi cứng lại trên mặt, hình như quá trời rồi... Anh ta nâng cằm tôi lên, lập tức đặt môi xuống, nhẹ nhàng rồi lại buông ra, trong mắt tràn ngập ý cười: “Tôi cũng nhỏ nhen, chúng ta huề nhau.”

Tôi nghĩ không biết chuyện gì xảy ra thế này, tại sao tôi lại đi giẫm lên chân Tần Mạc, cái này chẳng phải là chủ động tán tỉnh người ta hay sao. Hai từ “tán tỉnh” vừa bật ra trong đầu, tôi lập tức bị chấn động. Suy nghĩ nửa ngày, đưa ra một kết luận, tất cả những điều này là bản năng, xem ra ở phương diện thủ đoạn đối với đàn ông, tôi rất là có tiềm lực, không biết nên mừng hay nên tủi đây. Kết luận này làm cho người ta không thể nào phản ứng nổi, mà anh ta đã cúi xuống tìm những cây pháo hoa còn lại, xếp thành một hình ngũ giác, sau đó quay người nói với tôi: “Em chịu trách nhiệm đốt hai cái này, anh sẽ đốt ba cái này, xem xem bắn lên trời cùng một lúc có hiệu

quả gì.”

Nghe anh ta nói như vậy, tôi cũng rất mong chờ, lập tức quên việc tự hỏi vừa rồi, vui vẻ chạy đến giúp châm lửa. Pháo hoa bắn ầm ầm, bầu trời đêm đại học T đột nhiên bừng sáng, những nghiến cứu sinh từ những toàn nhà bên cạnh ló đầu ra, không ít nam sinh huyết sáo. Trên bầu trời có từng đám tàn lửa rơi xuống, mà những sinh viên thì nô nức như thể trên trời rơi xuống hàng xấp hàng xấp tiền mặt vậy. Thực sự ngôi trường này đã yên tĩnh lâu quá rồi.

Tôi không khỏi tán thưởng: “Thật là đẹp, thế này không biết tốn bao nhiêu tiền.”

Tần Mạc ngẩng đầu nhìn bầu trời sáng rực: “Dù sao cũng không phải tốn tiền của chúng ta, em cũng đừng đau lòng.” Tôi cũng ngẩng đầu nhìn: “Ừm, tôi không đau lòng, chỉ cần không phải tiêu tiền của tôi, tôi sẽ không đau lòng.”

Trong lúc nói chuyện với Tần Mạc, đôi nam nữ đánh bóng rổ kia cũng chạy đến gần. Cô gái nói: “Ồi mẹ ời, thật lãng mạn.”

Anh chàng kia chào hỏi Tần Mạc từ xa: “Người anh em, cậu thật siêu phàm, vì bạn gái mà làm lớn như vậy, nhưng mà tôi nói này, thừa dịp bảo vệ còn chưa đến, hai người nhanh chóng chạy đi, nếu bị bắt rồi, viết bản kiểm điểm chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ bị phạt tiền, lại là hai người, còn bị phạt hai lần, rất tiếc của đấy.”

Tôi nghe giọng nói này hết sức quen tai, quay đầu cẩn thận nhận mặt, trong ánh lửa dập dờn nửa sáng nửa tối, cậu ta nhận ra tôi trước: “Nhan Tổng? Thì ra là cậu?”

Vừa lúc một cây pháo hoa nổ mạnh trên đỉnh đầu chúng tôi, thấy rõ mặt người kia, tôi cũng giật mình, cười gượng gạo hỏi: “Ha ha, tổ trưởng, thật là trùng hợp, không nhận ra cậu. Cậu đánh bóng rổ với bạn gái trong mưa sao, thật là mới mẻ, hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục đi.”

Tổ trưởng khoát tay: “Cậu đừng hiểu lầm, là em khóa dưới thôi, ngày mai cô ấy kiểm tra ném bóng rổ ba điểm, nhờ tôi luyện tập một chút. Nhưng còn cậu, có bạn trai khi nào vậy? Hôm qua có một người từ bên chương trình “Giai điệu âm nhạc” còn sang nhờ tôi nghe ngóng xem cậu thế nào, không ngờ giấu kỹ như vậy, không giới thiệu bạn trai cho tôi biết?”

Tôi nhanh chóng chặn đứng câu chuyện: “Không phải bạn trai của...”

Tần Mạc đang từ phía sau tôi đi đến: “‘Giai điệu âm nhạc’ gì?”

Đồng tử của tổ trưởng và đàn em khóa dưới kia trong nháy mắt phóng đại lên, tròn tròn, cô em gái khóa dưới phản ứng nhanh hơn, thất thanh nói: “Kiến trúc sư Tần?” Tôi nghĩ chuyện này phải giải thích rõ ràng, đang muốn không ngừng cố gắng bổ sung câu vừa rồi, lại bị Tần Mạc liếc mắt một cái. Tôi lập tức nhớ đến tình trạng bi đát của Trịnh Minh Minh, nháy mắt cảm thấy có lẽ đây không phải là thời cơ tốt để giải thích.

Tần Mạc vươn tay: “Tần Mạc, bạn trai Nhan Tổng.”

Vừa rồi có lẽ không phải thời cơ tốt để giải thích, nhưng từ nay về sau, tôi dự cảm bản thân chắc không còn thời cơ để giải thích nữa rồi...

Dường như tôi đã tưởng tượng được cảnh ngày mai tất cả những người trong tổ chuyên mục đều biết, mỹ nhân kế mà Nhạc Lai đưa ra lần trước không được tổ trưởng thông qua, lần này nhất định sẽ bị lật lại: “Tổng Tổng, vì làm cho Tần đại kiến trúc sư nhiệt tình phối hợp với tiết mục, tập thể của chúng ta đã đưa ra một quyết định hết sức sáng suốt, đem cậu tẩy trần đưa đến giường của Tần đại kiến trúc sư...” Sau lưng tôi gió đêm gào rít, làm tôi sợ run người.

Tổ trưởng ngáy người hồi lâu, sau đó đưa tay đến bắt tay Tần Mạc: “Người phụ trách chuyên mục “Học thuật quảng giác” của truyền hình đại học T, Lê Quân... đồng nghiệp của Nhan Tổng.”

Tần Mạc buông tay ra, liếc mắt nhìn tôi một cái, nói với tổ trưởng: “Tổng Tổng bình thường ở trường học phải nhờ anh chiếu cố rồi.”

Tổ trưởng vò đầu trả lời: “Không dám, không dám, cô bé Nhan Tổng này ở đài truyền hình biểu hiện tốt lắm, là tấm gương cho đồng nghiệp, tiết mục cô ấy chủ trì có rất nhiều giáo viên cũng như sinh viên thích xem.”

Tôi không nói gì ngẩng đầu nhìn tổ trưởng, chỉ dám gật bừa “Không dám không dám.” Về chuyện này, quả thật cậu ta làm sao dám không chiếu cố cho tôi. Về phần tiết mục của tôi, mấy câu nhiều người ưa thích gì đó, thuần túy là anh ta tự dát vàng vào mặt thôi.

Tần Mạc nói: “Sau này Tổng Tổng còn phải phiền nhiều đến anh.”

Tổ trưởng vội vàng nói: “Có gì mà phiền toái, có gì mà phiền toái. Tôi biết anh bận rộn công việc ít có thời gian quan tâm đến chuyện của Tổng Tổng trong trường học, tôi lấy tư cách tổ trưởng của cô ấy nhất định sẽ phụ trách chuyện ở trường của cô ấy, anh không cần lo lắng.”

Tôi hoàn toàn không còn gì để nói, chỉ cảm thấy dường như mình đang chứng kiến một cuộc họp phụ huynh.

Những đốm lửa dần tàn trên bầu trời đêm, lưu lại những làn khói trắng và mùi thuốc pháo, trên màn trời tối đen, náo nhiệt qua đi càng thêm tĩnh mịch. Tôi tính toán thời gian, dự tính bảo vệ đã sắp bước lên vũ đài lịch sử, tựa như trong điện ảnh HongKong, cảnh sát khoan thai đến chậm sau khi nhóm thổ phỉ đã quần nhau đủ tơi tả.

Trong giây lát, quả nhiên ánh sáng chiếu đến từ sau lưng, bảo vệ hô to: “Không được chạy.”

Sớm đã có dự tính, tôi túm tay Tần Mặc chạy hơn ba mươi mét. Tần Mặc rõ ràng còn chưa nhận thức được tình trạng, may mà chỉ số phối hợp vẫn rất đẳng cấp.

Vừa lúc bên cạnh sân bóng rổ có một rừng cây nhỏ, tôi kéo anh ta chạy vọt vào, tránh sau một cây đại thụ. Đêm nay có trăng, rừng cây nhỏ rất heo lánh, cũng không có ánh đèn đường, nơi này tối đen mù mịt, làm người ta giật sợ. Tần Mặc nói: “Tổng Tổng...” Tôi đặt tay lên che miệng anh ta, thì thào: “Đừng nói gì, không biết có bảo vệ đuổi theo không.”

Đợi một lát, không có người nào đuổi theo, hơi thở của anh ta xuyên qua kẽ ngón tay tôi, giống như bị bông, tôi nhanh chóng buông tay. Tần Mặc đưa tay xoa xoa tóc tôi, trời tối như vậy nhưng anh ta đặt tay lên đầu tôi không sai một ly, thật là cao nhân. Anh ta nở nụ cười: “Buổi tối hôm nay dường như tôi trở lại hồi còn trẻ vậy.”

Tôi nói: “A?”

Anh ta nói: “Tôi không ngờ được đời này còn có thể nắm tay một cô gái chạy trong vườn trường.” Ngừng một chút, bổ sung tiếp: “Còn là vì trốn bảo vệ.”

Tôi đột nhiên kinh ngạc nhận ra người đàn ông trước mắt năm nay đã ba mươi hai tuổi rồi, nhớ lại anh ta nghiêm túc lúc bình thường, quả nhiên thấy có chút khôi hài, không nghĩ qua là đã cười thành tiếng. Ngón tay anh ta tiến đến véo hai má tôi: “Hừm? Còn cười.”

Tôi hàm hồ không rõ: “Hỏi còn trẻ anh không làm những chuyện thế này?”

Tay anh ta khoát lên vai tôi: “Đúng thật là chưa làm qua.”

Tôi an ủi anh ta: “Cái này cũng chẳng là gì, buổi tối hôm nay đã trải nghiệm, cuộc đời anh cũng đủ viên mãn rồi. Nhưng mà đến sân bóng rổ bắn pháo hoa, anh cũng thật là sáng tạo.”

Anh ta trầm mặc trong chốc lát: “Hình như đây là ý tưởng của em mà?”

Tôi nói: “A?”

Anh ta chậm rãi nói: “Nghe nói nguyện vọng lớn thứ hai trong đời người nào đó là người yêu mình có thể vì mình bắn pháo hoa nửa giờ trong sân bóng rổ đại học T, nguyện vọng lớn thứ nhất đó chính là có một ngày mình có thể được dựng tượng ở trước thư viện khoa Văn đại học T để người khác ngưỡng mộ?”

Tôi nghĩ người chốc lát, đột nhiên nhớ ra, bản thân quả thật đã từng nói như vậy với Chu Việt Việt. Đó đã là chuyện xưa năm cũ khi vừa mới lên nghiên cứu sinh, Hàn Mai Mai đốt một trăm ngọn nến thành hình trái tim ở sân bóng rổ thả lộ với Lâm Kiều, làm náo động BBS trường, trở thành việc trọng đại nhất trong dư luận đại học T năm đó, topic thảo luận vụ việc này ở hàng ưu tiên trong suốt ba tháng, các nữ sinh đồng loạt thóa mạ hành động này của Hàn Mai Mai đã làm mất mặt các nữ đồng bào, đồng thời cũng cảm thấy hâm mộ vì cô ta đã thành công có được tình yêu của Lâm Kiều. Mà phản ứng của nam sinh có vẻ vô cùng đơn giản, tất cả đều cảm thấy Lâm Kiều hơi lớn rồi. Chu Việt Việt ở bên cạnh tôi chắc chắn, nhắm ngay vào việc trọng đại này cảm thán hồi lâu, nói nếu có anh chàng nào tận tâm với cô ấy thế này, cô ấy dù chết cũng đáng, cho dù là cô gái nào đối với cô ấy như thế, cô ấy cũng sẽ đồng ý bằng bất cứ giá nào. Tôi cảm thấy cô ấy thực sự rất vô dụng, nhìn không được nói hai câu: “Đốt vài ngọn nến ở sân thể dục đã coi là tận tâm rồi? Nếu ai có thể vì phạm nội quy trường học, vì mình mà đốt pháo hoa nửa giờ, vậy mới gọi là có lòng.”

Chu Việt Việt nói: “Cậu cũng đã yêu cầu quá cao rồi, hạ thấp xuống chút đi.”

Tôi nói: “Cái này là đã thấp rồi, tiêu chuẩn trước là phải dựng tượng mình ở trước thư viện để cho mọi người ngưỡng mộ.”

Nhớ lại điều này, trong lòng tôi dậy lên một cảm xúc khó tả.

Tần Mặc nói: “Dựng tượng ở trước thư viện cho em thì tạm thời tôi còn chưa đủ khả năng. Chỉ có thể đưa em đi bắn pháo hoa trốn bảo vệ thôi.”

Tôi cảm thấy mắt hơi cay, một câu giữ trong lòng rốt cuộc thốt ra trong màn đêm: “Tần Mặc, anh đừng phí thời gian vì tôi, kỳ thật hai chúng ta không thích hợp.”

Anh ta không nói gì, màn đêm rất tối, tôi cũng không thấy rõ vẻ mặt của anh ta.

Tôi tiếp tục nói: “Anh xem, anh thích tôi ở điểm nào? Cho dù là mặt nào tôi cũng chẳng có gì hơn người, lại đã có con rồi. Cách sống của tôi với anh cũng không hề có điểm chung, chỉ là đi học, đi làm thêm nuôi Nhan Lăng. Tôi cảm thấy với điều kiện của mình, chỉ thích hợp rồ rã cạp lại với một người đàn ông đã ly hôn đang nuôi con riêng, tôi với anh quả thật không thích hợp.”

Anh ta vẫn không nói gì. Tôi một lần nữa lớn gan: “Hơn nữa, trong giới các anh thường xuyên có tiệc rượu, đánh golf, du thuyền, săn bắn cái gì đó, tôi hoàn toàn không biết, anh có đưa tôi đi cùng cũng chẳng có chút thể diện nào...”

Rốt cuộc anh ta cũng mở miệng: “Du thuyền? Săn bắn? Em xem những thứ này ở đâu ra?”

Tôi ngẩn ngơ: “Chương trình ‘Cuộc tranh luận của công tử và tiểu thư’ cuối tuần trước.”

Tay anh ta vo vo tóc tôi: “Còn vấn đề gì nữa?”

Suy nghĩ của tôi bị anh ta làm gián đoạn, trong thời gian ngắn ngủi không nghĩ ra còn vấn đề gì.

Anh ta nói: “Hết rồi? Những lời em vừa nói cũng hoàn toàn không được coi là vấn đề. Em xem, hai chúng ta qua lại căn bản không có vấn đề gì. Em đừng nghĩ gì cả, tôi đã nói rồi, chúng ta sẽ chậm rãi phát triển.”

Tôi bị anh ta nói một hồi làm cho mê muội, đang trầm tư, anh ta cầm lấy tay tôi: “Được rồi, chúng ta về nhà.”

Mưa không biết khi nào thì dừng lại, ánh trăng lấp ló trong tầng mây, sắc trời mộng ảo vô thường. Tôi nhìn ánh trăng, đột nhiên có dự cảm, dường như phía trước có gì đó làm cho con người ta bất an, đang từng bước lại gần.

[1] Lễ độc thân

Chương 18

Đến ngày thứ ba, dự cảm của tôi được nghiệm chứng, khi tôi đang ăn cơm chiều với Nhan Lăng, thứ khiến tôi cảm thấy bất an tiếp đất thành công, chính là... Chu Việt Việt.

Chu Việt Việt thần sắc suy sụp xuất hiện ở trước mặt tôi, liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn một cái, tự giác mở bếp lấy bát đũa, sau khi ăn

xong lại tự rót một chén nước sôi, cầm cái chén ra phòng khách ngồi thật lâu. Nhan Lăng thấy Chu Việt Việt bất thường như thế, không tiện đùa giỡn, cơm nước xong trở về phòng nghiên cứu đề Olympic Toán, nhưng lại thường xuyên lấy cốc uống nước để ra ngoài ngó nghiêng tình huống. Tôi ngồi cạnh Chu Việt Việt, lòng đoán già đoán non, nhớ đến lúc đó cô ấy cùng Hà đại thiếu thảo luận vấn đề địa lý, con người Hà đại thiếu nghiêm túc, có lẽ là hai người bất đồng quan điểm, cô ấy then quá hóa giận đánh Hà đại thiếu người ta một trận, theo tình hình này, quá nửa là đánh đến nổi vào viện rồi.

Chu Việt Việt trầm mặc rất lâu, cúi đầu uống nước, một lúc lâu sau rốt cục nói ra câu đầu tiên: “Minh đã xử Hà Tất mất rồi.”

Tôi nghĩ quả nhiên là thế, rất phối hợp mà ồ lên một tiếng, bình tĩnh đợi câu sau, chuẩn bị lắng nghe xem cô ấy đánh Hà đại thiếu thành cái dạng gì.

Chu Việt Việt ôm mặt rên rĩ một tiếng: “Minh cũng không muốn thế, là hấn kích động mình trước, nói hai năm qua mình không có bạn trai, nói lên rằng trong lòng mình vẫn nhớ đến hấn, vẫn đang đợi hấn, so sánh mình với cái cô, đúng rồi, cái cô khóc đổ Trường Thành

tên là gì? Minh nhớ mang máng là họ Mạnh, tên Mạnh cái gì Lương ấy nhỉ.” Nói xong liền dùng tay chống vào đầu: “Cậu chờ một chút, đừng khuyên gì, để mình nghĩ đã... A, đúng rồi, nghĩ ra rồi, Mạnh Lương Cố, bài hát đấy rất hay: Mạnh Lương Cố ơi, khóc đổ Trường Thành, thiên cổ kỳ oan, ai người nghe thấu.....”

Tôi nghĩ quả nhiên là thiên cổ kỳ oan ah, vị nữ sĩ khóc đổ Trường Thành kia ở dưới mồ nếu biết Chu Việt Việt đổi tên của cô ấy nhất định là hận thấu xương, cân nhắc nửa ngày, bèn lên tiếng sửa lại: “Hình như sai rồi, người cậu nói hình như là Mạnh Khương Nữ, về phần Mạnh cái gì Lương kia, thật ra chồng của Mạnh Khương Nữ tên là Vạn Hỉ Lương, nhưng hấn là hai người đó đều không có liên quan gì với Mạnh Lương Cố đâu.”

Chu Việt Việt cúi đầu suy tư một phen, gật đầu nói: “Uh, mình cũng cảm thấy có chỗ không phù hợp, theo như lời cậu, Mạnh Lương Cố hấn là tên đàn ông rồi, làm sao có người phụ nữ nào tên như thế chứ, ha ha. Mạnh Khương Nữ tên rất hay, nhưng Mạnh Khương

Nữ là người si tình, mình là một người làm nghệ thuật, liên quan gì mà tên khốn nạn kia nói mình giống Mạnh Khương nữ, ám chỉ mình si tình, không phải là hấn muốn nhục mạ mình sao, thế gọi là xúc phạm danh dự. Mình nghĩ có thể nào cũng phải cứu vãn thể diện của một nửa nghệ thuật gia tương lai, bèn nói trong hai năm này mình ra vào chốn yên hoa mỗi đêm, từ lâu đã tu luyện thành một tuyệt đại yêu cơ.”

Tôi nhìn vàng trán vẫn thấp thoáng mấy nốt mụn của tuyệt đại yêu cơ, cố gắng kiềm chế ý nghĩ muốn nói với cô ấy rằng Mạnh Lương Cố là tên một địa danh, hơn nữa nghĩ đến nếu chuyện nếu Hà đại thiếu bất hạnh vẫn ôm ấp ảo tưởng với cô ấy, những lời này thật khác nào xát muối vào lòng.

Tôi hỏi tuyệt đại yêu cơ: “Hà đại thiếu nghe cậu nói xong rồi đáp thế nào?”

Tuyệt đại yêu cơ ngả đầu sang một bên: “Hấn không tin.” Lại dựng đầu thẳng lại, nhìn tôi bằng ánh mắt mờ mịt: “Người ta nói ‘Phật thiếu nhất trụ hương, nhân tranh nhất khẩu khí’(1), mình cũng chỉ muốn chứng minh bản thân, hơn nữa hoàn cảnh cũng đang thuận tiện, mình liền xử hấn. Cậu cũng biết, mình... Chuyện gì phải đến cũng đến, đến lúc thấy có máu, mình bèn nói là mình đến kỳ, hấn chết

sống không tin, một mực đòi kết hôn với mình, còn lâu, người làm nghệ thuật như mình, trước giờ không câu nệ chuyện tiểu

tiết.....” Nửa ngày sau tôi mới có phản ứng lại, đến khi hiểu ra thì khiếp sợ không thôi: “Theo lời cậu nói, không phải cậu xử hấn,

chịu, tìm đại một cái cớ, nói với hắn thật ra mình có người khác rồi, hắn nói hắn đã nghe ngóng dò la rồi, hai năm này mình chỉ làm bạn với cậu, cần bản không hề có người đàn ông nào khác, mình hoảng hốt quá, đã nói rằng thật ra thì.....”

Cô ấy khiếp đảm đưa mắt nhìn tôi một cái, tôi mớ mồm: “Thật ra cái gì?”

Cô ấy nuốt nước bọt: “Mình bèn nói với hắn, thật ra thì... thật ra thì, năm đó mình bị hắn làm tổn thương sâu sắc, đã hoàn toàn tuyệt vọng với tình yêu nam nữ, tư tưởng liền xoay chiều, mình liền nảy sinh tình cảm với cậu, thắm thoát đã hai năm, giờ dĩ nhiên bị hắn nhìn ra, thật là người tính không bằng trời tính, nhưng mà hiện tại hai người chúng ta đang rất hạnh phúc, mong hắn không quấy rầy chúng ta nữa...”

Tôi ghen ngầm nước ở họng nửa ngày, không có lời gì để nói.

Chu Việt Việt thấy tôi không phản ứng gì, giống như được cổ vũ, tiếp tục nói: “Hắn thấy mình thê độc, có vẻ tin tin, nhưng vẫn muốn gặp cậu ba mặt một lời nghe cậu thừa nhận quan hệ giữa mình và cậu, nghe thấy tận tai rồi, hắn sẽ không quấy rầy mình nữa.”

Dưới tình huống sét đánh ngang tai, tôi cố gắng giữ một chút thần trí mỏng manh xua tay cự tuyệt: “Thanh danh mình đã hao tổn lắm rồi, giờ còn gánh thêm tội danh đồng tính luyến ái này, không được, tuyệt đối không được.”

Chu Việt Việt nhìn ra ngoài cửa sổ, một hồi lâu sau, từ từ thở dài ra một hơi: “Không biết hai ngày nay cậu có chú ý đến BBS của trường mình không, tối thứ năm vừa rồi có một đôi tình nhân mạo hiểm đến sân bóng rổ bắn pháo hoa giữa mưa bụi lất phất, thật sự là lãng mạn vô cùng, có sinh viên đã chụp được ảnh đôi tình nhân kia đăng lên BBS...”

Lòng tôi nảy lên bộp bộp, rung mình một cái.

Chu Việt Việt tiếp tục dõi mắt nhìn xa xăm: “Đáng tiếc khoảng cách quá xa, lại là buổi tối, ảnh chụp rất mờ ảo, chỉ thấy hai bóng người lơ mơ thấp thoáng.”

Tôi thờ hất ra.

Chu Việt Việt đột nhiên quay đầu lại: “Nhưng mà, mình có thể khẳng định rất chắc chắn người nữ trong tấm hình đó chính là Tống Tống cậu.”

Chén nước trong tay tôi sóng sánh, tôi suy sụp nói: “Cậu hẹn Hà đại thiếu đi, hẹn xong báo cho mình một tiếng...”

Trước kia xem phim Quỳnh Dao, khi nam nữ chính phát sinh hiểu lầm, bình thường đều là nữ chính và một nhân vật nam khác phối hợp như tình mới của nhau, mục đích khiến nam chính đau đớn nhứt nhối cả thể xác lẫn tâm hồn, khiến nam chính đối với nữ chính yêu không được mà hận cũng không xong, rồi bời đến mức chỉ có thể rít gào, nay thật sự là thời đại tiến bộ, nam nữ bình đẳng, vai vốn chỉ dành cho nam giờ nữ cũng có thể đảm nhận rồi.

Buổi tối, tôi nhận được hai cuộc điện thoại, một cuộc là của tổ trưởng, cuộc còn lại là Chu Việt Việt gọi. Trong điện thoại, tổ trưởng nhắc lại chuyện bản thân đã không tiếc thân mình bảo vệ chuyện đời tư của người nổi tiếng, tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện giữa tôi và Tần Mặc ra ngoài, nhưng đồng thời cũng hy vọng tôi có thể cố gắng phối hợp, trợ giúp một chút trận giao hữu bóng rổ của nữ diễn ra vào chiều thứ Hai tới giữa tổ truyền hình và tổ radio, tôi tỏ vẻ nhận lời. Chu Việt Việt thì báo đã hẹn Hà đại thiếu, cũng vào trưa thứ Hai tới. Để cho tiện, tôi tính toán một chút, đổi chỗ hẹn từ Caribou coffee đến rừng cây nhỏ bên cạnh sân bóng. Nơi đó có bàn đá ghế đá, cây cối quang hợp mạnh mẽ, không khí trong lành thoáng đãng, giúp người ta thanh thần tâm hồn, không khiến nảy sinh tình huống kích động mà ẩu đả với đối phương một cách dễ dàng, là địa điểm các cặp tình nhân thường chọn để nói tiếng chia tay.

Trước trận đấu bóng khoảng bốn mươi phút thì Hà đại thiếu đã đến rừng cây đợi từ lúc nào, tôi cùng Chu Việt Việt một trước một sau tiến đến. Vài tia nắng mờ xuyên qua kẽ lá, người thanh niên đứng dưới tàng cây như cao lớn hơn, tôi nói: “Cậu thật sự muốn dứt khoát với hắn? Nếu cậu thật sự muốn thế, thì mình đứng là thành xuống tay tàn nhẫn.”

Chu Việt Việt trầm mặc một lúc lâu, không nói gì. Đúng lúc này, bên cạnh Hà Tất đột nhiên xuất hiện một thiếu phụ dắt một đứa trẻ con, có lẽ là mới đi từ trong rừng ra, hai người đang nói chuyện gì đó. Tôi quay sang nhìn Chu Việt Việt thấy cô ấy tái mặt.

Tôi nói: “Cậu làm sao vậy?”

Cô ấy cười lạnh ba tiếng, tôi nghe mà dựng hết cả tóc gáy: “Không dám, mình còn tưởng là hắn thật sự không thể xa mình, thì ra là dẫn theo tình cũ đến đây thị uy.”

Người thường đối mặt với tình huống này hẳn là sẽ gạt nước mắt quay lưng chạy trốn, nhưng khiến người ta phải lấy làm vui mừng là, Chu Việt Việt chưa bao giờ là người bình thường, cô ấy tươi cười niềm nở tiến đến: “Ồi, đây không phải cô giáo Ngũ sao, hồi trước nghe nói cô đã ly hôn, thì ra là có quan hệ với Hà thiếu, Hà thiếu anh cũng keo kiệt quá đấy, chuyện vui như thế mà không chịu báo cho bạn bè biết để còn chúc mừng một tiếng.” Nói xong còn vỗ vai Hà Tất hai cái.

Cô giáo Ngũ e lệ dụi dụi không nhìn ra tuổi nhanh chóng liếc xéo Hà Tất một cái, ngượng ngùng nói với Chu Việt Việt: “Việt Việt, đã lâu không gặp.”

Hà Tất cau mày định kéo Chu Việt Việt: “Không phải như em đang nghĩ, anh và cô ấy tình cờ gặp thôi.” Nhưng thần kinh vận động của Chu Việt Việt rất tốt, cô ấy linh hoạt né được Hà Tất, tia nắng mờ xuyên qua kẽ lá khiến khung cảnh như trên sân khấu kịch, tôi đứng ở cách đó không xa, trực giác cảm thấy như đang xem một vở kịch tình cảm. Trong đầu đột nhiên vang lên một câu nói: “Lạc Lạc, không phải như em đang nghĩ...” Tôi sửng sốt một chút, nghĩ thầm quả không hổ là lời thoại khi bị bắt quả tang đang yêu đương vụng

trộm, thật là kinh điển.

Chu Việt Việt quay đầu ngoắc tay gọi tôi, tôi bèn đảm nhiệm chức trách của mình, lập tức chậm rãi đi đến. Cô ấy thân thiết cầm tay tôi, mỉm cười nói với Hà thiếu: “Chúng ta không nên khiến mọi chuyện phải phức tạp thế này, từ hôm nay trở đi, hai chúng ta không còn quan hệ, hey, chúng ta vốn cũng không có quan hệ gì, là anh trăm phương ngàn kế dây dưa lằng nhằng, tóm lại, giờ quan hệ của anh và cô giáo Ngũ rất tốt, quan hệ của em và Tổng Tổng cũng rất tốt, anh xem, em bị anh làm cho tư tưởng xoay chiều 180 độ, anh ép nữa thì em phẫu thuật chuyển đổi giới tính mất.”

Tôi vội vã nói: “Anh yêu, anh không thể đi phẫu thuật chuyển đổi giới tính được, anh cao chưa đến 1m75, nếu là nam thì là tàn phế bậc hai.”

Chu Việt Việt nói: “Nếu anh thành kẻ tàn phế bậc hai, em sẽ không vứt bỏ anh chứ?”

Tôi lập tức nói: “Em sao có thể làm thế được, chúng ta đã trải qua bao gian nan mới có thể đến bên nhau, cho dù anh biến thành cái cây bên đường, cái ghế trong lớp học, cái bánh sừng bò trong tiệm bánh...” Nói tới đây tôi đã có cảm giác không cổ được rồi, nhưng vẫn cố lấy dũng khí kiên cường nói nốt: “Em cũng sẽ không... vứt bỏ anh.”

Chu Việt Việt cảm động nói: “Em thật tốt quá.”

Tôi khiêm tốn nói: “Em không tốt như vậy đâu, anh mới tốt, anh là tốt nhất.” Nói xong hai chúng ta cùng rung mình một cách khó phát hiện.

Cô giáo Ngũ đã bắt đầu trợn mắt há mồm, Hà đại thiếu tá mặt, không nói tiếng nào. Tôi rung mình xong, nghĩ hẳn đã đến lúc xuống tay, lập tức nhớ lại mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình mới đảo lại, đặc biệt thành khẩn cầm tay Hà đại thiếu: “Anh hãy tác hợp cho tôi và Việt Việt đi, những gian nan tôi và cô ấy đã vượt qua anh không thể tưởng tượng được đâu, không có cô ấy anh vẫn sống tốt, nhưng tôi thiếu cô ấy thì không còn muốn sống nữa.” Tôi liếc mắt nhìn Chu Việt Việt, có thể nhìn thấy khóe miệng cô ấy giật giật rất khẽ.

Hà đại thiếu rút tay lại bóp trán, nửa ngày sau mới nói: “Nhan Tổng, tôi cũng không biết tại sao chuyện lại phức tạp đến mức này, cô không biết Việt Việt có ý nghĩa gì đối với tôi đâu.....”

Tôi thàn than trong lòng sao mà Quỳnh Dao quá, mỗi lời thoại đều như sét đánh ngang trời, quả thực khiến người ta không thể nào chống đỡ cho nổi.

Tôi cắn chặt răng, nói: “Cô ấy chỉ là một đoạn phong cảnh trên đường đời của anh, mất đi đoạn phong cảnh đó anh còn vô số đoạn phong cảnh khác, nhưng cả đường đời của tôi chỉ có một đoạn phong cảnh duy nhất là cô ấy, mất đi cô ấy tôi không còn gì hết.”

Chu Việt Việt bị sét đánh không chống đỡ nổi, ôm chặt lấy tôi, nói: “Không phải nói gì nữa, trận đấu của em chắc cũng bắt đầu rồi.” Lại quay đầu chào Hà Tất: “Chúng tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Hà Tất nặng nề nói: “Việt Việt, em còn nhớ anh đã từng đồng ý với em, sinh nhật em sẽ đưa em đi Mai Hoa Sơn xem Tôn Quyền, sắp đến sinh nhật em rồi.”

Chu Việt Việt sững sốt một chút, không quay đầu lại, tôi ngạc nhiên hỏi: “Đi Mai Hoa Sơn xem Tôn Quyền, câu này ám chỉ gì?”

Chu Việt Việt kéo tôi vừa đi vừa lắc đầu: “Không phải ám chỉ, khi đó mình chưa chia tay với hắn, xem [Xích Bích] do Ngô Vũ Sâm làm đạo diễn, rồi thích Tôn Quyền, muốn đến Mai Hoa Sơn xem Tôn Quyền một lần.” Thở dài lại nói: “Tôn Quyền, tướng lĩnh trứ danh thời Xuân Thu Chiến Quốc, hình mẫu của một người đàn ông thành công, văn võ song toàn. Lúc đầu tuy rằng không quá xuất sắc, nhưng trong trận Xích Bích lúc hắn bắn Tào Tháo một tên đúng là rất đẹp trai, kể từ lúc đó, hắn tự tin hơn rất nhiều, vừa dẫn binh đánh giặc, vừa khắc khổ sáng tác. Hắn đem hai sở thích bản thân kết hợp một cách hoàn hảo, đem kinh nghiệm dẫn binh đánh giặc của mình viết thành một quyển sách, lưu truyền thiên cổ, thật là hiếm có.”

Tôi suy nghĩ cẩn thận một lần, lại thêm một lần, vẫn không nghĩ ra Tôn Quyền có viết sách gì, quay đầu thỉnh giáo Chu Việt Việt, cô ấy kinh ngạc nói: “Bình pháp Tôn Tử(2) đó. Nổi tiếng vậy mà cậu cũng không biết sao?”

Tôi nhìn mây trắng ngang trời, trong lúc nhất thời có chút u buồn, nói: “Vĩ lẽ đó, lúc nào cậu rảnh thì chịu khó đọc thêm mấy quyển sách đi.”

Nhưng cô ấy không tập trung nghe tôi nói, tiếp tục cảm thán: “Nhân sinh thật là vô thường, thật ra mình đối với tên khốn Hà Tất kia, mà thôi, quên đi, không nói nữa.”

Tôi cũng nghĩ, mỗi người có cách sống riêng, quên đi, không nói nữa.

Chu Việt Việt đẩy tôi vào sân bóng rổ, để tôi cảm nhận sự náo nhiệt của bầu không khí trong sân, cô ấy thì tự đi tìm ghế để ngồi. Tôi vừa định rảo bước vào sân lại bị cô ấy kéo trở lại, cô ấy nhìn tôi với vẻ rất bất an, nửa ngày sau mới nói: “Tổng Tổng, cậu không thấy con người tớ đặc biệt phi logic ah?” Tôi vỗ vỗ lên vai cô ấy: “Cậu là người muốn làm nghệ thuật, logic để làm gì. Làm nghệ thuật mà đòi logic, sau này chỉ có thể làm xiếc, không thành nghệ thuật gia được đâu.” Cô ấy được trấn an như thế, bèn ngồi xuống ghế, xua xua tay với tôi.

Trận bóng bắt đầu rất nhanh. Tổ tôi so sánh với những tổ khác trong đài truyền hình, tuy thua kém nhiều về mặt tỷ suất người xem, nhưng ở lĩnh vực thể thao thực sự không thua kém nhiều, luôn độc chiếm đầu bảng. Mỗi thành viên đều thành thạo một thậm chí hai môn thể thao, từng thắng không ít giải, đoạt không ít tiền thưởng trợ cấp cho trường, đúng là đi đường vòng cứu nước. Tôi vẫn

thường nghĩ, đó chính là lý do để tổ chúng tôi be bét thế mà trường vẫn chưa nhả tâm giải tán. Trận bóng rổ lần này, lại là do tổ “Học thuật quảng giác” chúng tôi dốc hết sức nhận thầu, khiến tổ trưởng tổ cảm thấy vinh quang vô cùng.

Trận đấu diễn ra được một nửa, thắng bại đã rất rõ ràng, nửa trận sau trừ phi đội truyền thanh kiếm được cao tăng Thiếu Lâm đóng giả con gái vào sân dùng kungfu chơi bóng rổ, nếu không cơ hội chuyển bại thành thắng hoàn toàn không tưởng. Tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài, Chu Việt Việt đã đi đâu chẳng biết, thế cục nghiêng hẳn về một bên thế này thật chẳng có gì đáng xem. Nhạc Lai thừa dịp thời gian nghỉ giữa trận nhích gần vào tôi: “Đừng nói chuyện với Trương Diễm ngoài kia hình như là... Tàn đại kiến trúc sư?”

Tôi sững sốt, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của cô ấy, neho mắt nhìn một lát, cách đó không xa dưới tầng cây có một người mặc vest, bên ngoài còn khoác áo dạ nam, chính là người đã mất hút ba ngày... Tàn Mạc.

Tôi gật gật đầu: “Uh, chắc là anh ấy.”

Đúng lúc đó có một xe đạp lao đến như tên bắn, Trương Diễm nhanh nhẹn dính sát vào người Tàn Mạc. Tôi nhìn theo chiếc xe đạp đi xa, Trương Diễm và Tàn Mạc đã cách ra một chút, đang cúi đầu nói gì đó.

Nhạc Lai thờ dài nói: “Tiểu Diễm Diễm thật có tài năng, cậu xem, mặt đỏ ửng vừa đủ, thật là thẹn thùng e lệ, nhưng đứng thế thì hơi gần quá, xung quanh còn đầy người nhìn vào.”

Tôi nghĩ rồi nói: “Đại khái là muốn mọi người xung quanh nhìn thấy, tiện đường tung tin đồn nhảm, nếu người đàn ông kia không chịu, có thể dùng dư luận trói buộc hẳn, khống chế hẳn, ép buộc hẳn, thế nào hẳn cũng phải chịu, cậu đã xem The Truman Show chưa, sức mạnh của dư luận thật là vô cùng mạnh mẽ mà biến thái.” Nói xong tôi rùng mình một cái.

Nhạc Lai cười ha ha nói: “Cậu có ý nghĩ đó sao, sau này định đối phó với bạn trai mình như thế ah?”

Da đầu tôi tê dại, nghĩ đến lúc học cấp ba, bởi vì dân chúng vùng biên giới thuần phác, các bạn cùng trường khi biết tôi còn trẻ thế đã có con trai đều thể hiện ánh mắt rất khác thường, không khỏi vã mồ hôi lạnh. Quá khứ tôi chịu sự tra tấn của dư luận quá đủ rồi, đời này không muốn trở thành chủ đề đàm tiếu thêm một lần nào nữa, dùng dư luận khống chế đàn ông đúng là một cách rất hay, nhưng không hợp với tôi, thật là việc đáng tiếc của đời người.

Tôi ném một cú ném ba điểm, trọn mắt há mồm nhìn quả bóng xuyên qua rổ, bắn về phía Trương Diễm theo một đường parabol vô cùng duyên dáng. May là Tàn Mạc phản ứng nhanh, kéo Trương Diễm lại, nhanh như chớp giơ tay ra đỡ bóng. Tôi sợ hãi vỗ vỗ ngực, mắt Tàn Mạc vẫn dán trên người tôi, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, nhếch mép cười cười, chưa đợi tôi phản ứng đã ném quả bóng thẳng về phía tôi. Nhìn quả bóng càng lúc càng gần, thần kinh phản xạ của tôi đột nhiên ngừng hoạt động, hoàn toàn không biết nên đón hay nên trốn, trọn mắt nhìn quả bóng đập rầm vào trán, chỉ kịp cảm thán một câu: “Sức mạnh thật chuẩn xác.....”

Sau đó không gian rất náo loạn, Nhạc Lai đứng cạnh hô lớn: “Tổng Tổng cậu không sao chứ.” Mấy bạn cùng tổ khác cũng đi tới, tôi thấy trước mắt đầy sao, vừa xua tay vừa ngồi ôm đầu trầm tư không biết vết thương thế nào, lúc đầu mới có vài giọt máu, đảo mắt đã được một cốc máu, tôi còn chưa nghiên cứu ra kết quả, toàn thân đã bị người khác nhấc bổng lên. Tàn Mạc có sắc mặt không được tốt cho lắm, vừa đi vừa quay sang không biết muốn nói với ai: “Mọi người cứ tiếp tục trận đấu, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Sau đó là tiếng của Trương Diễm vang lên, rất ngọt ngào: “Đề em đi cùng đi, em biết rất rõ phòng y tế của trường, nói cho cùng cũng là vì em mà anh mới ném bóng vào cô ấy...”

Tàn Mạc nói: “Không cần, chuyện này không liên quan đến em.”

Trong cơn choáng váng tôi đưa tay sờ mũi, nhìn tay dính đầy máu sững sốt nửa ngày, nghĩ thầm hôm nay đúng là quá xui xẻo.

Làm thế nào cũng không cầm được máu mũi, Tàn Mạc bế tôi đi mà như chạy, tôi dùng tờ giấy ăn không biết lấy từ đâu che mũi, không nói gì nhìn mồ hôi lấm tấm trên trán anh ta: “Tôi bảo, ba ngày trước anh tỏ tình với tôi, ba ngày sau lại vì một em gái trẻ trung mơn mơn xuống tay hạ sát tôi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Anh ta thờ hờn hờn: “Đừng nói nữa, ngừng đầu ra đi.”

Sau khi lên xe, tôi càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân, lặp lại chuyện cũ: “Rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

Anh ta nhủ chặt đôi lông mày, lái xe như bay. Tôi vốn đã hoa mắt chóng mặt, bị thế càng thêm hoa mắt chóng mặt. Vất vả lắm mới đến được bệnh viện, lại cầm máu chụp phim, giằng co suốt một giờ, khiến tôi mệt không chịu nổi. Tàn Mạc vốn rất thích xoa đầu tôi, nhưng lúc này đang thời kỳ nguy hiểm, đầu óc tôi hôn mê lơ mơ lại bị thương nặng, anh ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, cân nhắc một lát, cầm tay của tôi nắm thật chặt: “Nếu mệt thì ngủ một lát đi.” Tôi nghĩ bác sĩ kiểm tra lâu như thế, chắc sẽ không đến nỗi Tàn Mạc vừa đập một cái đã thành bệnh nan y đâu? Ôm cái ý nghĩ đáng sợ đó, tôi dần dần chìm vào mộng đẹp.

—

Khoảnh khắc tĩnh lại, tôi dự cảm rằng bản thân sẽ được diện kiến Tàn Mạc trong trạng thái lờ lờ tiêu tụy. Ý nghĩ này xuất phát từ bộ phim Hoàn Châu Cách Cách của Quỳnh Dao rất thịnh hành ở Hongkong Macao Đài Loan một thời. Nhớ khi đó, Hạ Tử Vi nằm trên giường bệnh hấp hối, Phúc Nhĩ Khang ngồi bên cạnh u sầu đau thương, đã trở thành một cảnh kinh điển. Sau một hồi đấu tranh kịch liệt, tôi quyết định tạm thời không mở to mắt, để Tàn Mạc tưởng rằng tôi vẫn đang hôn mê bất tỉnh, khiến anh ta càng thêm áy náy với tôi. Nhưng kế hoạch này bị Nhan Lăng phá đám, chỉ năm giây sau khi tôi khôi phục ý thức, liền nghe thấy tiếng đứa con reo lên: “Cha nuôi, mẹ con tỉnh rồi, con vừa thấy lông mi của mẹ động đấy, đấy, lại động kia.”

Tôi vờ như không nghe thấy lời Nhan Lăng nói, thàn than cho cái kiếp đề thuê của mình, lòng thầm suy đoán xem tình huống sẽ diễn biến thế nào.

Tôi tưởng tượng tình huống sẽ thế này.

Ngoài khung cửa nắng vàng rực rỡ, tia nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu lên giường bệnh của tôi, khoảnh khắc Tần Mạc nghe được tin tôi đã tỉnh lại, kích động không lời nào tả xiết, vội vàng đứng lên, nắm chặt tay tôi gục xuống: “Rốt cuộc em cũng tỉnh rồi.”

Tôi mở to mắt, dùng ánh mắt dịu dàng tình cảm an ủi anh ta: “Tất cả đã qua rồi, cũng may có nguy không hiểm.”

Tần Mạc nói trong đau khổ: “Có nguy không hiểm, em đã thương tích đầy mình, còn nói là có nguy không hiểm, muốn tôi đau lòng đến chết sao?”

Tôi lắc đầu nói: “Đừng nói thế, nếu anh đau lòng, em sẽ vì sự khổ sở của anh mà càng thêm khổ sở.”

Anh ta cũng lắc đầu nói: “Tôi biết tôi không nên khiến em chịu thêm khổ sở, nhưng tôi thật sự không thể không đau lòng.”

Tôi không nói lời nào.

Hắn tiếp tục nói: “Em đau, tôi cũng đau, em khổ sở, tôi càng khổ sở. Tôi thật sự đau lòng đến chết.”

Tôi lập tức nũng nịu: “Tần Mạc... Anh thật quá đáng yêu...”

Tôi tưởng tượng đến đó, không kiềm chế được mà rung mình một cái, nhưng đột nhiên nảy ra một linh cảm, cảm thấy nếu tôi có thể thuận lợi nói ra câu đầu tiên, không chừng tình huống sẽ theo hướng tôi đã tưởng tượng thật, trong khoảng thời gian ngắn có phần nóng lòng muốn thử. Tôi nóng lòng muốn thử nên mở to mắt, lòng tràn đầy hy vọng, quay đầu, nói: “Tất cả đã qua rồi, cũng may có nguy không hiểm.”

Tần Mạc lên tiếng: “Tỉnh rồi sao? Tỉnh thì đứng dậy đi, em đã ngủ được một giấc, mười giờ hơn rồi.” Câu này không giống với lời thoại trong tưởng tượng, tôi mờ mịt nhìn anh ta, nhất thời không nói nên lời.

Anh ta cũng không ngồi ở bên giường tôi, mà đang ngồi trên ghế sofa, áo khoác hờ hững phủ ngoài áo sơ mi đen, laptop trên đùi, mắt đeo kính, một cánh tay đặt trên thành sofa, bàn tay kia đang thông thả di chuột.

Tôi lặng người suy nghĩ, loại người nào mới có thể bình thản dùng laptop sau khi hành hung người mình thích chứ. Suy tư một hồi lâu, cảm thấy chỉ có loại tâm thần phân liệt mới có tổ chất tâm lý sắt đá như thế. Đưa ra kết luận đó, khiến tôi đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Nhớ lại trước đó, đúng là mấy ngày hôm trước Tần Mạc có nói muốn theo đuổi tôi, nhưng hình như anh ta chưa từng nói thích tôi. Mà rốt cuộc lý do gì khiến anh ta theo đuổi tôi, tuy rằng cú ném khiến tôi ngất xỉu vẫn là một ẩn số, nhưng theo tình hình trước mắt, có lẽ là bởi vì thầy tướng số nói bát tự của tôi và anh ta đặc biệt hợp nhau nên mới tìm đến tôi? Nhớ lúc đó tôi cũng chỉ suýt ném bóng vào Tương Diễm, anh ta có thể hạ độc thủ với tôi đến mức này, suy đoán kia không phải là không có khả năng. Nhất thời lòng tôi trở nên mờ mịt, lòng tự nhủ một cách sâu sắc, bản thân bị người ta chơi rồi.

Nhan Lăng lon ton chạy đến bên bàn trang điểm lấy một cái gương, chạy đến bên tôi an ủi: “Mẹ, ngoài việc mặt mẹ hơi sưng thì không có vấn đề gì khác đâu.” Chắc là thấy sắc mặt tôi không tốt, lại cắn rút lương tâm bổ sung một câu: “Mặc dù mặt mẹ hơi sưng, nhưng dù sưng một chút... con vẫn cảm thấy mẹ rất đẹp.” Nói xong câu đó, chính nó cũng không thể tin nổi, nhieu mày một hồi lâu, kiễng chân vỗ vỗ bả vai tôi: “Thôi bỏ đi, con nói thế là an ủi mẹ thôi, thật ra mặt mẹ sưng vậy rất khó coi... Con đi làm bài tập về nhà đây.”

Nhan Lăng biến mất sau cánh cửa, quên khép cửa, tôi nói: “Tần Mạc, anh thấy chưa, tôi đã nói anh và tôi không thích hợp rồi.”

Tần Mạc ngược mặt lên từ màn hình laptop, dùng giọng mũi trầm thấp nói: “Uhm?”

Tôi đang sắp xếp câu từ trong đầu, để có thể biện luận một cách mạch lạc, anh ta đã bỏ laptop xuống đi đến bên giường. Thêm một cặp kính khiến khuôn mặt anh ta nhu hòa hơn rất nhiều, anh ta bình tĩnh nhìn tôi: “Khi em ngủ không hề nói thế.”

Tôi mờ mịt nói: “A?”

Tần Mạc bỏ kính ra, tiện tay lấy vải lau kính ở trên bàn: “Em không nhớ sao? Em nói em thích tôi, nói ở bên tôi em thấy rất hạnh phúc, còn nói tôi đừng rời xa em?”

Tôi trợn mắt há hốc mồm, trực giác thì nói là tôi không nói những lời đấy đâu, nhưng ngủ là một việc rất huyền bí, khi tỉnh táo con người ta phải chịu rất nhiều sự khống chế, còn khi ngủ trên cơ bản là chỉ chịu sự khống chế của bản năng. Tôi thầm đoán trong lòng, chẳng lẽ bản năng của tôi đã đầu hàng Tần Mạc rồi? Nhưng cho dù có chuyện như vậy, làm sao có thể thừa nhận dễ dàng. Tôi lắc đầu kịch liệt: “Sao có thể chứ, đấy không phải cách nói chuyện của tôi.”

Tần Mạc nở nụ cười, đeo kính vào, thờ dãi nói: “Được rồi, em không nói gì hết, vậy em nói cho tôi nghe, lần này em cảm thấy chúng ta không thích hợp ở mặt nào, đừng dùng cái cớ em đã từng dùng.”

Tôi cố gắng nhớ lại, tìm tòi trí nhớ, phát hiện rằng trên cơ bản mình đã quên lần trước tìm có gì, nhưng số mặt không thích hợp giữa tôi và anh ta có rất nhiều, không suy nghĩ cũng nói được. Tần Mạc dùng ánh mắt cổ vũ nhìn tôi, tôi không chút nghĩ ngợi, thốt ra: “Hai chúng ta thật sự không thích hợp, anh xem anh vì Tương Diễm dùng bóng rổ hành hung tôi.” Nói xong tôi sửng sốt một giây, phản ứng với chính lời mình vừa nói.

Tần Mạc cũng sững sốt một giây, sau một lúc lâu, anh ta nói: “Em cho rằng, tôi là cố ý dùng bóng rổ hành hung em?”

Tôi gật đầu nói: “Ai có mắt đều nhìn thấy điều đấy.”

Anh ta có vẻ dờ khóc dờ cười: “Tôi cũng rất muốn hỏi em, cú chuyển bóng đơn giản thế sao em không đỡ được, trong trận đấu không phải em chơi rất tốt sao, lúc tôi chuyển bóng cho em, em đang bận nghĩ cái gì vậy, thật là, bao nhiêu năm không bị dọa như thế, cũng may không có việc gì.” Nói xong xoa xoa đầu tôi.

Tôi thật sự khiếp sợ, giải thích: “Nếu anh chuyển bóng thì cười với tôi để làm gì, anh cười như thế tôi rất phân tâm, đang phân tâm thì bị anh ném quả bóng nên tôi mới nhận định là anh cố ý hành hung tôi.”

Tần Mạc nhếch môi: “Lời em vừa nói, nửa đầu tôi thấy rất hợp tai, nửa sau không liên quan tới nửa đầu, coi như không nghe thấy, được rồi, đứng dậy ra phòng khách ăn cơm với tôi.”

Tôi cảm thấy có chút không hợp lý, vấn đề vẫn chưa được giải quyết mà, đúng lúc đó laptop của anh ta lọt vào tầm mắt, tôi bổ sung: “Hơn nữa khi tôi tỉnh lại, anh vẫn đang nhàn nhã sử dụng laptop.”

Tần Mạc đã đi tới cửa, nghe thế quay đầu nói: “Trong lúc em ngủ, tôi chưa từng ngừng trông chừng em?”

Tôi phân tích giọng điệu của hắn, trực giác nói là hắn đang khiêu khích, không cam lòng yếu thế gật đầu: “Nhất định là thế rồi, phim truyền hình đều diễn như vậy mà.”

Tần Mạc gật đầu nói: “Được rồi, đã thế tôi sẽ mang chăn gối đến nằm chung với em.”

Tôi không thể đuổi kịp tư duy của anh ta, mờ mịt nói: “A?”

Anh ta nghiêm trang: “Còn cần phục vụ gì nữa? Cứ đề nghị đi, lúc này em là bệnh nhân, tôi sẽ đồng ý với em.”

Tôi suy tư về mẫu đối thoại này, cuối cùng cũng ngẫm ra, cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng nói: “Về chuyện kia, chúng ta đừng đề cập đến nữa.....”

Anh ta suy nghĩ một hồi lâu lâu, nói: “Em cảm thấy tôi là người gọi thì đến đuổi là đi ah?”

Tôi thật thà: “Không giống, anh là người gọi thì đến, đuổi không xong.”

Anh ta cười thành tiếng: “Không tệ, em rất hiểu tôi đấy.”

Dùng xong cơm chiều, Tần Mạc đi lấy chăn gối của mình, tôi lấy lùi làm tiền, từ chối bình luận, lúc anh ta định thực thi kế hoạch, tôi lạnh lùng khóa trái cửa. Nhan Lăng cắn bút quay đầu nhìn cái khóa, hỏi tôi: “Mẹ, nếu con thừa dịp mẹ ngủ say vụng trộm mở cửa ra, liệu mẹ có hận con không?”

Tôi hỏi nó: “Tần Mạc hứa cho con cái gì?”

Nó giả vờ như đang giải bài tập: “Ah, không gì cả, con chỉ cảm thấy mẹ sống chưa thoáng lắm.”

Tôi nhìn Nhan Lăng, một lúc lâu sau vẫn không nói được tiếng nào. Trong thế giới sinh vật, luôn luôn chỉ có bọn hoa hoa công tử là mong muốn phụ nữ sống thoáng. Đầu tiên là “cởi mở” tâm hồn, sau đó là “cởi mở” thân thể, xét đến cùng thì vẫn là “cởi mở” thân thể cho bọn họ, khi phụ nữ đã “cởi mở” hết, cũng là lúc bị bọn họ bỏ rơi. Nhan Lăng còn ít tuổi như thế, nhưng theo lời nó vừa nói thì đã thấy loáng thoáng tư chất hoa hoa công tử, thật khiến người khác phải lo lắng. Tôi thầm tính toán trong lòng, phải tìm lúc nào có thời gian trao đổi với nó một lần.

Thời gian cứ thế trôi qua từng phút một, thoáng cái đã hết một ngày. Suýt nữa thì tôi quên truyện tổ truyền hình muốn phỏng vấn Tần Mạc, đến tận lúc hết giờ học buổi trưa, tôi mới nhớ ra mà gọi điện thoại cho tổ trưởng, mới biết thì ra cuộc phỏng vấn sắp sửa tiến hành.

Tổ trưởng nói: “Tôi đang tìm cậu đây, tôi nhớ là chiều nay cậu không phải lên lớp, Tương Diễm lần đầu phỏng vấn, sợ xảy ra sự cố, cậu mau tới chỉ đạo cô ấy.”

Tôi bị hai chữ “chỉ đạo” làm cho hoảng sợ, sợ hãi không chịu nổi nói: “Khả năng dẫn chương trình của tôi cũng xoàng xĩnh thôi, nếu muốn chỉ đạo Tương Diễm, để mấy người phụ trách âm thanh chỉ đạo hỗ trợ còn hơn.”

Tổ trưởng không đồng ý nói: “Khả năng dẫn chương trình của cậu rất ổn định, không cần khiêm tốn, nhanh đến đây đi.” Nói xong ngắt máy luôn.

Làm người dẫn chương trình của “Học thuật quảng giác” từ trước tới giờ, luôn duy trì tỷ suất bạn xem đài cố định, khả năng dẫn chương trình đúng là ổn định, theo góc độ đấy mà nói, lời của tổ trưởng cũng không sai. Tôi thở dài nhấc balo, chạy vội tới tổ truyền hình.

Trong phòng có rất nhiều người, tôi rón ra rón rén đi vào, bị Nhạc Lai giữ lại, lặng lẽ hỏi tôi: “Sao rồi, đầu cậu không bị sao chứ?”

Tôi dùng ngón giữa búng hai cái vào huyệt Thái dương, thể hiện rằng nó rất chắc chắn.

Nhạc Lai vỗ vỗ bả vai tôi: “Xem ra Tần đại kiến trúc sư đúng là có ý với Tiểu Diễm Diễm rồi, bằng không sao lại phải hành hung cậu. Cậu thử nói xem cậu làm thế nào mà quả bóng chui qua giỏ liền bay thẳng về phía Tiểu Diễm Diễm vậy?”

Tôi đang muốn giải thích là nhất thời trượt tay thôi, cô ấy chưa chờ tôi nói gì đã cướp lời luôn: “Một cú ném đấy, khiến Tiểu Diễm Diễm nổi tiếng chỉ sau một đêm, có người còn đánh dấu topic ‘anh hùng cứu mỹ nhân ở sân bóng rổ’ thành topic đình trên BBS của trường, trước khi đến đây mình ngó qua, lượt comment còn nhiều hơn cả Bát quái lâu của Sơn trại lưu tinh hoa viên, thật là náo nhiệt. Ngày hôm qua Tần đại kiến trúc sư đưa cậu đến phòng y tế xong không thấy quay lại nữa, Tương Diễm cũng mất hút luôn, Trần Oánh nói chắc chắn là hai người đó hẹn hò với nhau rồi. Tuy không biết Tần đại kiến trúc sư để ý điểm nào của Tiểu Diễm Diễm, nhưng chuyện đó phát sinh thật đúng lúc, có scandal như thế mở đường, tiết mục hôm nay của chúng ta không thành công cũng khó.”

Tôi nói: “Topic kia…….”

Nhạc Lai lại cướp lời tôi: “Topic đó vẫn hot lắm, không biết Tiểu Diễm Diễm đã xem chưa, mình thấy Tiểu Diễm Diễm đi đường cũng cười một mình, đúng rồi, cậu đã nhìn thấy Tiểu Diễm Diễm chưa?”

Tôi tỏ vẻ mình vừa mới đến, chưa thấy bóng dáng Tiểu Diễm Diễm, cũng tỏ vẻ là phụng tử trường chi mệnh, đến truyền thụ kinh nghiệm cho Tiểu Diễm Diễm trước khi phỏng vấn. Nhạc Lai lấy điện thoại di động ra xem, nói: “Bọn họ đang ở trường quay số 7, còn mười phút nữa là bắt đầu rồi, biết thế thì không kéo cậu buồn chuyện, cậu qua mau đi.”

Tôi mang tâm trạng rối bời đẩy cửa trường quay số 7, đưa mắt nhìn một vòng, Tần Mặc đang ngồi ghé lật xem tập đề cương phỏng vấn, Tương Diễm mặc áo ghi lê màu xanh ngọc, hơi khom lưng dựa vào tay vịn ghế của Tần Mặc chỉ trở tập đề cương phỏng vấn nói gì đó. Hai người đó đều rất tập trung, hoàn toàn không chú ý tới tôi.

—

Tôi mang tâm trạng rối bời đẩy cửa trường quay số 7, đưa mắt nhìn một vòng, Tần Mặc đang ngồi ghé lật xem tập đề cương phỏng vấn, Tương Diễm mặc áo ghi lê màu xanh ngọc, hơi khom lưng dựa vào tay vịn ghế của Tần Mặc chỉ trở tập đề cương phỏng vấn nói gì đó. Hai người đó đều rất tập trung, hoàn toàn không chú ý tới tôi.

Tôi đứng dựa vào vách tường một lúc, đến khi lấy di động ra xem giờ, mới thấy đã sáu phút rưỡi trôi qua. Tương Diễm có thể nói lâu như vậy trong tình huống Tần Mặc không hề ngắt đầu, có thể thấy khả năng dẫn chuyện đông dài khi đứng trước ống kính máy quay của cô ấy hơn hẳn tôi, tổ trường không cần lo lắng. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, tự thấy bản thân không có gì để chỉ giáo cô ấy, nhiều lắm chỉ có thể nói câu chúc thành công trước khi tiết mục bắt đầu, mà kỳ thật cũng không cần làm thế, đắn đo một hồi, tôi quyết định rời đi.

Đúng lúc tôi xoay người đẩy cửa, góc phòng vang lên một giọng nam trầm: “Nhan Tổng?”

Tôi hoảng sợ, ổn định thân hình, giương mắt nhìn về phía có tiếng gọi, nhìn thấy một thanh niên xa lạ mặc quần áo thể thao màu trắng. Bộ quần áo thể thao anh ta mặc thật là trắng như quảng cáo bột giặt, cơ hồ hòa cùng bức tường, khiến người ta khó mà phân biệt.

Tôi lục lọi trí nhớ một phen, xác nhận chưa từng gặp qua người này, chần chừ hỏi: “Anh là?”

Anh ta dùng ngón tay chỉ sang phòng bên cạnh, nói: “Thành viên mới của tổ ‘Giải điệu âm nhạc’, Tổng Nham.” Nói xong còn khoa chân múa tay một phen: “Tên tôi chính là đảo ngược của tên cô(3), nhưng tên cô là chữ ‘Nhan’ trong câu ‘Thư trung tự hữu nhan như ngọc’, còn tôi là ‘Nham’ trong câu ‘Nhất thanh b

Chương 19

Nói theo một quan điểm nào đấy, bãi đỗ xe thật sự là một địa điểm rất ổn để gặp gỡ, bạn có thể tưởng tượng thế này, một đôi nam nữ gặp nhau ở bãi đỗ xe, người nữ có thể thông qua chiếc xe người nam đi mà đánh giá được giá trị của anh ta ngay lập tức, từ đó bắt đầu một mối quan hệ lãng mạn. Nếu người nam lái chiếc Peugeot 307 giá mười vạn, có thể lãng mạn một cách miễn cưỡng; nếu là xe Lotus giá bảy tám chục vạn, lãng mạn bình thường; nếu là Porsche Cayenne giá hơn trăm vạn, rất lãng mạn; là Ferrari 612 giá khoảng bốn trăm vạn, vậy thì thật là lãng mạn vô bờ bến. Nếu là xe Chery QQ, thôi đừng mất công bàn.

Hà đại thiếu đi xe Porsche Cayenne, đối mặt với chiếc siêu xe này mà Chu Việt Việt có thể dứt khoát chia tay, cho thấy cô ấy có số làm nữ chính. Từ xưa đến nữ chính đều là người không bán thân vì tiền, không khuất phục vì quyền, cự tuyệt cả tiền mặt lẫn chi phiếu.

Thậm chí những tác phẩm văn học lấy kỹ nữ làm nữ chính cũng không phải ngoại lệ. Ngay cả khi nam chính đến kỹ viện tìm nữ chính là kỹ nữ, nữ chính cũng sẽ không lấy tiền, lấy tiền thì không có tư cách làm nữ chính nữa, sẽ bị đẩy xuống làm nữ thứ chính. Sở dĩ

Hà đại thiếu không thể quên được Chu Việt Việt, quá nửa là vì hấn cảm thấy Chu Việt Việt không hám tiền của hấn. Nhưng thật lòng thì tôi rất hoài nghi là Chu Việt Việt căn bản không hề có chút khái niệm nào về cái gọi là siêu xe Porsche Cayenne. Đầu tôi đã tưởng tượng ra cảnh một ngày đẹp trời nào đó, Chu Việt Việt đối thoại với Hà đại thiếu về chủ đề Porsche, không nghĩ ngờ gì là cô ấy sẽ hỏi thế này: “Cái xe này của anh cũng không tệ chút nào, chắc không ít hơn hai ba mươi vạn đâu nhỉ?”

Tôi nháy mắt với Chu Việt Việt một cái, dịch ra tiếng Hán chính là thế này: “Sao cậu lại đi chung với Hà đại thiếu?” Nhưng cô ấy

nhận được tín hiệu, vẫn đang chống cằm cảm thán. Tần Mặc không nói không rằng buông tôi ra, dùng tay phải ôm eo tôi, xoay người gật đầu với bọn họ, xem như chào hỏi. Biểu tình của Hà đại thiếu đột nhiên trở nên sinh động vô cùng, ánh mắt lấp lánh như người bệnh nguy kịch đến giây phút hồi quang phản chiếu.

Tôi nghĩ, thôi xong rồi, vở kịch ngày hôm qua thế là thành công Dĩ Tràng hết rồi.

Vốn định còn nước còn tát, nhưng nếu Tần Mặc còn ở đây thì hoàn toàn không có chút khả thi nào. Nghĩ vậy một chút, tôi vội vàng ấn anh ta vào xe, cài dây an toàn, đóng cửa xe, hành động lưu loát trôi chảy như nước chảy mây trôi. Anh ta hạ kính xe liếc mắt nhìn tôi thay cho câu hỏi, tôi cúi đầu nói: “Lái xe cẩn thận.”

Anh ta nhú mày: “Lúc nào tôi cũng lái xe cẩn thận.”

Tôi nói: “Rõ ràng lần trước anh còn đâm vào chướng ngại vật...”

Anh ta nói: “Không phải vì có em quấy rối sao?”

Tôi dứ dứ nắm đấm trước mặt anh ta, anh ta cười một tiếng: “Được rồi, tôi nhớ mua vỏ sủi cào nhé.” Chỉ một phút sau khi nổ máy, anh ta đã bay khỏi tầm mắt tôi.

Hà đại thiếu nói: “Nhan Tống, cô, cô và Việt Việt...”

Chu Việt Việt rốt cục cũng có phản ứng trở lại, sau cái tiếng wow đầy xúc cảm của cô ấy, màn kịch ngày hôm qua của tôi và cô ấy đã bị vạch trần, nhất thời ngán người không nói được gì.

Tôi vội vàng chạy tới ra vẻ kinh ngạc: “Việt Việt, anh đừng hiểu lầm, giữa em và anh ta không có chuyện gì cả, anh ta tự thích em, em không hề thích anh ta, giữa em và anh ta thật sự không có gì mà.”

Chu Việt Việt nhanh chóng nhập vai, quay đầu đi không để ý tới tôi.

Tôi vốn muốn nhào tới kéo ống quần cô ấy, nhưng hôm nay cô ấy lại mặc váy ngắn, không thể kéo được, nhất thời không biết xuống tay ở đâu.

Chu Việt Việt làm ra vẻ như đang mộng du, quay đầu nói: “Tình cảm với em khiến anh quá áp lực, không chỉ phải đề phòng phụ nữ, còn phải đề phòng cả đàn ông, em có biết hay không, ngày nào anh cũng sống giữa căng thẳng âu lo.”

Tôi ra sức nghĩ tại sao cô ấy lại nói đến đề phòng phụ nữ trước đề phòng đàn ông, nhưng cổ họng đã lên tiếng trước: “Anh yêu, anh đừng sợ, em sống là người của anh, chết sẽ phù hộ cho anh.”

Hà đại thiếu rốt cục không chịu đựng nổi, lùi đến mức chạm phải đèn xe, cười khổ một tiếng như đã tắt hết lửa lòng: “Tôi đi trước.”

Chu Việt Việt nhìn theo chiếc Porsche của Hà đại thiếu đi xa. Trên TV khi đến cảnh này, quay phim luôn dùng thủ pháp quay chậm kết hợp nhạc nền tuyệt hảo như “Anh nói muốn cưới em nhưng kết quả lại nhằm người” v.v..., sau đó gương mặt u buồn của nam chính đang ngồi trên xe và đôi mắt ướt nhòa lệ ngóng trông của nữ chính luân phiên lên hình, đồng thời tái hiện lại những kỉ niệm tình yêu của hai người như cùng đi dạo bên bờ biển, cùng nhau ăn quán ven đường, nụ hôn đầu tiên v.v..., khiến người xem rơi lệ không thôi. Nhưng thực tế phủ phàng, Porsche của Hà đại thiếu có tính năng quá tuyệt vời, chỉ ba mươi giây sau khi nổ máy đã biến mất khỏi tầm mắt, khiến cái nhìn phiến muộn của Chu Việt Việt cũng chấm dứt sau ba mươi giây, hoàn toàn không thể nhuộm màu u buồn cho bầu không khí xung quanh. Tôi nói: “Hai người đang tính làm cái gì đấy.” Chu Việt Việt ngẩng đầu nhìn hàng xa nhất của bãi đỗ xe, thờ dãi, một lúc lâu sau, mới nói về chân thành: “Cậu không hiểu đâu, chủ yếu là vì anh ta là kiểu thích bị ngược...”

Chu Việt Việt phải đến thư viện một chuyến, chúng tôi chia tay ở khu giảng đường phía Đông. Nghe nói cô ấy lọt vào vòng chung kết cuộc thi thiết kế dành cho sinh viên kiến trúc, muốn đến thư viện tìm tư liệu tham khảo.

Năm phút đồng hồ sau, tôi trở lại văn phòng. Người ngoài tổ đã đi hết, chỉ còn thành viên trong tổ ở lại, mọi người đang túm năm tụm ba bàn tán thì thầm gì đó, chỉ có Trần Oánh và Trương Diễm là không tham gia. Bàn của Trần Oánh ở đối diện cửa, cô ấy nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu. Tôi đi vòng qua cô ấy đến chỗ mọi người, vỗ vỗ lên vai Nhạc Lai: “Những người khác đi hết rồi ah?”

Nhạc Lai thiếu chút nữa thì té khỏi ghế, nhìn tôi đầy ngưỡng mộ như thể đang được chiêm ngưỡng người ngoài hành tinh: “Phu nhân, sao người lại quay lại chốn này?”

Giọng tôi bỗng chốc lên một tone: “Phu nhân?”

Cô ấy cười hí hí: “Đừng giấu diếm chi nữa, tổ trưởng đã nói thật với chúng tôi rồi, nói rằng tổ trưởng đã biết cậu là bạn gái của kiến trúc sư Tần từ lâu, nói hôm trước gặp hai người cùng đốt pháo hoa. Hóa ra người đốt pháo hoa trong sân bóng rổ là kiến trúc sư Tần sao, cậu không biết hành động đó đã khiến bao nữ sinh thổn thức đâu, lần trước còn có ai nói ấy nhỉ, kiến trúc sư ba mươi hai tuổi, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, anh tuấn nhiều tiền, còn độc thân, lại lãng mạn, Tống Tống cậu đúng là nhạt được kho báu rồi.”

Quần chúng hăng say phụ họa, ngay cả tổ trưởng cũng gật gù không ngừng nghỉ.

Kỳ thật theo như những điều kiện Nhạc Lai vừa liệt kê, tôi cũng rất hiểu bản thân đã nhạt được kho báu. Nhưng chuyện đó cũng tựa như việc làm nghệ thuật, mọi người có cảm xúc hay không chỉ là thứ yếu, cảm xúc bản thân mới là quan trọng, tuyệt đối không thể để

mọi người đều có cảm xúc mà chỉ mình mình không có cảm xúc, vậy không phải nghệ thuật mà là nghệ kỹ. Chỉ hận Tần Mạc không phải nhân dân tệ, không thể khiến tôi yêu thích không buông tay.

Nhạc Lai tiếp tục nói: “Lúc kiến trúc sư Tần đến văn phòng đưa thuốc cho cậu, tim mình như ngừng đập, cảm giác như cậu vốn tưởng mẹ của cậu vốn chỉ là một bà nội trợ bình thường, hóa ra thân phận thật của bà lại là Spiderman giải cứu thế giới, thật là quá kích thích.”

Quần chúng lại hăng say phụ họa, tôi bị tài nghệ so sánh của cô ấy làm cho sụp đổ, không biết nói cái gì cho phải.

Mọi người nói lung tung trong bốn phút, cuối cùng lại khiến cuộc trò chuyện tiến triển theo một hướng thần kỳ. Hướng thần kỳ là mọi người cảm thấy buổi phóng vấn chiều nay làm rất tốt, muốn cùng đi ăn tối để ăn mừng, lại cảm thấy đi nhà hàng rất vô nghĩa, muốn mua đồ ăn về nhà làm, nhưng ở đây trừ Tương Diễm và tôi thì tất cả những người còn lại đều ở trong ký túc, mà mọi người thật sự không to gan đến mức dám đến nhà hiệu trưởng thể hiện tài bếp núc, sau khi xác định tôi và Tần Mạc chỉ là ở cùng nhà không hơn, cuối cùng quyết định địa điểm là nhà tôi.

Nhạc Lai lặng lẽ nói: “Hai cô em này là ý đồ nhằm vào việc tối nay kiến trúc sư Tần về nhà làm sủi cảo với cậu đấy.”

Tôi phản xạ có điều kiện nói: “Bọn họ không biết cản trở người khác bồi đắp tình cảm sẽ bị ngựa đá chết sao?”

Nhạc Lai chỉ vào tôi run rẩy: “Tổng Tổng cậu thật ác độc.” Nói xong lại cười hí hí: “Kỳ thật mình cũng muốn chiêm ngưỡng xem nhà của kiến trúc sư Tần là thế nào, nhưng cậu nhớ trông chừng người cùng nhà cho tốt, đừng để cô em nào giật mất lại khóc.”

Tôi nói: “Sao có thể chứ.”

Nhạc Lai giận dữ nói: “Các cô em thời đại này không chịu ràng buộc đạo đức, cảm thấy tình yêu vô tội, tình yêu đích thực là vô địch, đàn ông đã kết hôn đều không phải vấn đề gì, huống chi kiến trúc sư Tần vẫn chưa kết hôn.” Nói xong vỗ vỗ bả vai tôi.

Trước kia tôi có đọc một quyển sách, so sánh phụ nữ với hàng hóa, nhưng tôi cảm thấy so sánh thế không tốt, phụ nữ thích sự lưu động. Mấu chốt ở chỗ là đàn ông thời đại này còn thích lưu động hơn cả phụ nữ, lại có khả năng tự làm tăng giá trị tài sản trong quá trình lưu động, thật sự là rất giống hàng hóa.

Tôi nghĩ một ngày nào đó Tần Mạc cũng sẽ lưu động ra ngoài, hoặc là lưu động qua rất nhiều trạm rồi mới lưu động đến tôi, mặc kệ là người tới trước hay kẻ đến sau, đều không cho người ta cảm giác an toàn. Khi tôi nghĩ đến điều này, liệu mạng tìm kiếm yếu tố khiến người ta không thích của anh ta, cho thấy tôi đang tự khắc chế bản thân.

Tôi gọi điện thoại cho Tần Mạc, muốn ngằm nhẩn là anh ta đừng về, nhưng anh ta hiểu sai hoàn toàn, chỉ nói: “Có mười người sao? Vậy thì em mua nhiều vỏ sủi cảo hơn nhé.”

Khi Tần Mạc trở về, trừ tổ trưởng, Tương Diễm, Trần Oánh là mấy người có khả năng làm bếp đang bận rộn chế biến, những người khác tập trung hết ở phòng khách xem TV, Nhan Lăng nhanh chóng làm quen hết với cả tổ, đang chơi cờ thỏ cáo(1) với Nhạc Lai. Nhạc Lai không thắng được trận nào, đã gần như sụp đổ, tôi phải bảo Nhan Lăng: “Con không thể nhường người khác một lần ah, con khiến dì Nhạc Lai chẳng còn mặt mũi gì.” Nhan Lăng nói: “Con người ta phải chịu đả kích mới trưởng thành được, con đang giúp dì Nhạc Lai trưởng thành.” Tay Nhạc Lai run lên, thiếu chút nữa thì bóp cổ Nhan Lăng. Các bạn cùng tổ nghe thấy cười haha.

Tôi giúp Tần Mạc treo áo khoác, anh ta đi tới bên cạnh Nhan Lăng, phỏng chừng cảm thấy Nhan Lăng quá kiêu ngạo, muốn trấn áp một chút, ôn tồn nói: “Cha con ta cũng làm một ván đi.”

Phòng khách nhất thời lặng ngắt như tờ, mọi người nhìn nhau trân trối, vẻ mặt ai nấy giống như vừa bị sét đánh trúng đầu. Tần Mạc ngồi đối diện Nhan Lăng ung dung cầm quân cờ, tôi đau khổ vỗ trán giải thích: “Không phải như thế……” Tần Mạc chặn lời tôi: “Tổng Tổng, rót cho tôi cốc nước.” Tôi mặc kệ anh ta, tiếp tục nói: “Kỳ thật...” Lần này thì bị Nhan Lăng chặn lời: “Mẹ, lấy hộ con phong chocolate, nhanh lên nhanh lên, con muốn ăn chocolate bổ sung chút tinh lực.”

Đến khi tôi mang phong chocolate quay lại phòng khách, mọi người đã có vẻ khôi phục bình tĩnh, tất cả đều chăm chú ngồi xung quanh xem Tần Mạc và Nhan Lăng chơi cờ. Tôi đứng bên cạnh “Kỳ thật” suốt nửa ngày, kết quả không ai để ý.

Nhưng cho dù có chocolate bổ sung tinh lực, Nhan Lăng vẫn thua rất thảm hại, nó oán hận trừng mắt nhìn Tần Mạc, Tần Mạc dạy dỗ nó: “Con người ta phải chịu đả kích mới trưởng thành được, cha đang giúp con trưởng thành.” Nhạc Lai nghe thế cười sặc sụa, tôi lặng lẽ nói với cô ấy: “Kỳ thật hai người bọn họ không có quan hệ huyết thống, cậu đừng hiểu lầm.” Nhạc Lai cắt lời tôi: “Sao lại thế, rõ ràng là phong cách cha con đấy thôi.” Tôi không thể hiểu nổi cái phong cách cô ấy đang nói, nhất thời không nói được gì.

Chơi xong ván cờ Tần Mạc tự giác xuống bếp làm sủi cảo, một lát sau, tổ trưởng, Trần Oánh người trước kẻ sau ra khỏi bếp, cười tươi rói rói: “Chúng tôi chỉ làm được đến thế thôi, đáng tiếc không biết gói sủi cảo, không thể giúp kiến trúc sư Tần một tay. Có ai biết gói sủi cảo thì xuống bếp giúp đi, chỉ có Tương Diễm và kiến trúc sư Tần sợ không đủ.” Trần Oánh liếc xéo tổ trưởng một cái.

Tôi nói: “Hay là mang tất cả ra phòng khách, mọi người vừa xem TV vừa cùng gói sủi cảo.”

Mọi người đều phụ họa.

Trong nhà ăn, Tương Diễm đang ngồi đối diện Tần Mạc tay cầm vỏ sủi cảo nói: “Kỳ nghỉ hè năm ngoái em có cùng cha đi Pháp, thăm cung điện Versailles, khi đó đột nhiên cảm thấy phòng ở không chỉ thuần là phòng ở, mà là một tác phẩm nghệ thuật rất lộng lẫy, nếu cha em đưa em đến đây sớm hai năm, có lẽ em đã đổi sang học ngành kiến trúc.”

Cuộc đối thoại đột nhiên ngừng lại khi tầm mắt cô ấy đập phải tôi, cô ấy nhanh chóng nhìn tôi nở nụ cười: “Chị Nhan cũng đến giúp một tay sao? Chị qua đây ngồi cạnh em này.”

Tần Mặc nhíu nhíu mày, dùng ngón tay dính bột mì quẹt qua môi tôi: “Chocolate?”

Tôi lui lại một bước, nhìn anh ta đầy cảnh giác: “Anh đừng dùng cái tay đấy chạm vào người tôi, tay anh đầy bột mì.” Nói xong bệ ầu nhún lên: “Chờ hai người không biết đến bao giờ mới được ăn, chúng ta mang ra phòng khách để mọi người cùng gói đi.”

Tương Diễm cười nói: “Cũng đúng.” Tần Mặc cầm vỏ sủi cảo đi trước nhân cơ hội sờ mó mặt tôi bằng cái tay dính bột mì, sờ qua sờ lại, tôi không vứt ầu nhân đi được, đành đập lên chân anh ta. Nhưng lực sát thương của dép đi trong nhà quá nhỏ, anh ta còn nhướn mày cười cợt.

Khi tôi học đại học, mỗi dịp năm mới cũng thường cùng bà ngoại và Nhan Lăng làm sủi cảo, có lẽ Nhan Lăng cũng là tức cảnh sinh tình, gói được một lúc, hỏi tôi: “Mẹ, khi nào chúng ta về nhà thăm cụ?”

Tần Mặc nói: “Chờ cha hết bận cha đưa về.”

Mối hận vì bại trận của Nhan Lăng chưa tiêu tan, nó quay mặt đi: “Con hỏi mẹ chứ không hỏi cha.”

Tần Mặc nói: “Mẹ con cũng phải chờ cha hết bận, cũng vậy thôi.”

Tôi nói: “...”

Nhạc Lai cười hi hi nói với tổ trưởng: “Đấy gọi là phong cách.” Tổ trưởng chẳng hiểu gì.

Không khí dần thoải mái hơn, mọi người vừa gói sủi cảo vừa chuyện phiếm, không biết tại sao Tương Diễm lại ngồi cạnh tôi, đang yên đang lành lại hỏi tôi về chuyện bếp núc nữ công gia chánh, toàn những vấn đề rất hóc búa, tôi đoán chắc đấy là đề thi nấu ăn của cô ấy, tôi không trả lời được vấn đề nào, nhất thời cảm thấy đã kích sâu sắc. Tần Mặc nói: “Xem ra trước khi kết hôn phải cho em tham gia mấy khóa học dành cho cô dâu.”

Tôi nói: “Sao anh không cưới đầu bếp luôn cho nhanh.”

Tương Diễm kinh ngạc nói: “Hai người muốn kết hôn, không phải chị Nhan là người đồng tính luyến ái sao?” Toàn bộ phòng khách lặng ngắt như tờ, cô ta cũng che miệng ngay lập tức.

Thời điểm Tương Diễm dùng tay che miệng, ai nấy đều dừng tay, đồng loạt quay sang nhìn tôi, ánh mắt sắc bén, về mặt mỗi người một khác, nhưng ánh mắt nào cũng đầy sự hiếu kỳ, bình thường chỉ vào ngày cuối cùng của kỳ học, thầy cô giáo công bố phạm vi ôn thi mới thấy được ánh mắt này.

Tôi vẫn đang kỳ quái làm sao mà Tương Diễm biết chuyện tôi đồng tính luyến ái, Nhan Lăng đã lên tiếng phản bác: “Nếu mẹ cháu là người đồng tính thì cháu ở đâu ra?”

Câu nói này thành công chuyển dời sự chú ý của mọi người, tất cả giật mình không ngờ một thằng bé còn ít tuổi như vậy đã biết cái gì gọi là đồng tính, sôi nổi tán thưởng.

Tần Mặc liếc mắt nhìn tôi một cái thật là ý vị thâm trường, rồi lại nhìn Nhan Lăng, tựa tiểu phi tiểu nói: “Con hiểu biết rộng đấy.”

Nhan Lăng cân nhắc một chút, nói: “Kỳ thật cũng không rộng lắm đâu ạ, biết qua loa thôi mà, nhưng không liên quan tới mẹ, cái này đều là di Chu Việt dạy con.” Tôi gật đầu phụ họa: “Đúng, đều là Chu Việt dạy đấy.” Thật ra, một phần hiểu biết của Nhan Lăng đến từ bản thân tôi, phần còn lại đến từ Baidu không gì không biết. Quan điểm của cô nhân là, hiểu, biết mà biết mình hiểu biết, thì gọi là hiểu biết; không hiểu, không biết mà tự biết mình không hiểu, không biết thì xem như đã tự hiểu biết rồi vậy(2). Quan điểm của Nhan Lăng là, hiểu, biết mà biết mình hiểu biết, thì gọi là hiểu biết; không hiểu, không biết thì đi tra Baidu.

Quán trà hóng chuyện của Tương Diễm bị Nhan Lăng và Tần Mặc dẫm đạp đến không nhận ra hình dạng, dẫm đạp cũng thôi đi, còn lơ đẹp chủ quán, thật là nhẫn tâm.

Tuy rằng mọi người đều rất muốn biết đáp án, nhưng xét thấy Tần Mặc đứng chặn ở cửa, không ai lớn gan mạo muội vào quán, đến cả bạn tâm giao cốt cán của Tương Diễm là Trần Oánh cũng chỉ biết cầm cúi gói sủi cảo.

Nhưng Tương Diễm không buông tha dễ dàng như vậy, một lát sau, cô ta buông tay che miệng, lăm lăm đầy nghi hoặc: “Chẳng lẽ hôm đó em nghe nhầm, ở rừng cây cạnh sân bóng rổ, rõ ràng chị Nhan và chị Chu nói hai người đã trải qua rất nhiều gian nan, vất vả lắm mới có thể ở bên nhau, cho dù chị Chu biến thành cái cây bên đường, cái ghế trong lớp học, cái bánh sừng bò trong tiệm bánh, chị Nhan cũng không vứt bỏ chị Chu...”

Tôi sặc. Mặc dù đúng là nhắc lại gần như nguyên văn những lời tôi đã nói đấy, nhưng tôi vẫn không thể không thừa nhận, dù ở bất cứ không gian địa điểm nào, mỗi lần nghe được nó, tôi vẫn ngắt ngảy như vậy, lại thêm giọng Đài Loan ngọt ngào nũng nịu của Tương Diễm, thật càng thêm mất hồn. Xung quanh vang tiếng hít một hơi, tôi thấy tay Tần Mặc vẫn gói sủi cảo một cách rất chuẩn xác không nhanh không chậm, chưa từng dừng dù chỉ một khắc. Tôi nói: “Em nghe lầm rồi, tôi chưa bao giờ nói những lời đó, tôi cũng không phải người đồng tính.”

Tương Diễm sững sốt một chút, có lẽ là không thể ngờ rằng một người thật thà như tôi lại có lúc nói láo mà không thêm chớp mắt, lẩm bẩm nói: “Rõ ràng chị đã nói, chị còn nói chị Chu là đoạn phong cảnh duy nhất trên đường đời của chị, mất đi chị Chu chị chỉ có hai bàn tay trắng.....”

Tôi bày ra vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, xác định là tất cả mọi người đều đã nhìn thấy biểu tình kinh ngạc đó rồi mới từ từ thả lỏng, ôn hòa nói với Tương Diễm: “Tôi thật sự chưa từng nói thế, chắc em nhìn nhầm người.”

Mặt Tương Diễm đỏ rồi lại trắng, chắc là hồi hận lúc đẩy không mang máy ghi âm đi ghi âm cuộc đối thoại đầy của tôi với Chu Việt Việt. Tôi dự đoán lúc cô ấy khế lắc đầu để lên tiếng: “Ah, chắc là nhìn nhầm đấy mà.” Chuyện này tạm coi như kết thúc trong hòa bình. Nhưng Tương Diễm kiên trì theo đuổi cao trào, không cam tâm mà nói: “Em không thể nhìn nhầm, mắt em không hề cận.”

Tôi lựa lời khuyên bảo: “Có khả năng em không ngủ trưa, xuất hiện ảo giác thì sao? Hoặc là khi em ngủ trưa có nằm mơ, sau đó em nghĩ rằng giấc mơ đó là thật.”

Tương Diễm ngơ ngác nhìn tôi, thần sắc mờ mịt. Tôi đau thương bất nhập như thế, thật khiến Tương Diễm đau khổ.

Mọi người nín thở tập trung, ai nấy đều vểnh tai, mắt thì nhìn cái sùi cảo trong tay đấy, nhưng tay thì lại không động đậy, cho thấy tất cả đều đang nghe lén.

Tương Diễm mờ mịt trong ba mươi giây, đột nhiên nói: “Chị nói dối, tại sao chị phải nói dối? Chị sợ thầy Tần biết chị là người đồng tính sao? Chị...” Tương Diễm còn đang nói dở, bị tổ trưởng thấy chướng tai ngắt lời: “Tương Diễm, đủ rồi.”

Toàn bộ quá trình, Tần Mạc vẫn không nhanh không chậm gói sùi cảo một cách vô cùng chuẩn xác. Câu mệnh lệnh có chỉ số dB hơi vượt mức thông thường của tổ trưởng như giọt nước làm tràn ly, Tương Diễm không chỉ thấy không đủ, còn vận vẹo cơ mặt, đứng phắt dậy, chỉ vào mặt tôi nói với vẻ sục sạo: “Thầy Tần, anh thấy đấy, chị ta lừa anh, chị ta mười sáu tuổi đã có con, khi mới nhập học còn viết thư tình cho anh Lâm Kiều học ngành y, sau đó còn post lên BBS, câu kéo được người ta rồi thì vứt bỏ, nhân phẩm của chị ta rất có vấn đề, chị ta không xứng với anh...”

Tay tôi run lên: “Cô nói cái gì? Thư tình gì?”

Mặt cô ta hoe đỏ: “Chị còn giả bộ, chị có dám nói khi mới nhập học chị không viết thư tỏ tình với anh Lâm không? Anh Lâm lên BBS nhận lời chị, nhưng sau đó chị lại không xuất hiện, anh Lâm đến trước cửa nhà chị đứng chờ, mặc kệ gió mưa chờ suốt một cuối tuần, chị vẫn không ra nhìn mặt anh ấy, sau đấy anh ấy dầm mưa một đêm, rồi vì quá buồn mà hút thuốc uống rượu, bệnh nặng một thời gian, nằm viện hơn tháng trời, cách theo đuổi của chị kém cỏi, cách xử lý tình cảm cũng kém cỏi, nhân cách lại kém cỏi, kém cỏi hơn bất cứ ai, chị làm sao xứng với thầy Tần?”

Đầu óc tôi quay cuồng, nhớ lại lúc mới nhập học, chỉ nhớ vừa nhập học thì bà ngoại ngã bệnh, tôi bảo lưu kết quả, đưa Nhan Lãng về nhà chăm sóc bà ngoại hơn một tháng. Lọc lại ký ức mãi, căn bản không thể tìm được cái gọi là thư tình post trên BBS, càng không có ấn tượng nào về chi tiết đầy tính lãng mạn Lâm Kiều đứng trước cửa nhà chờ tôi suốt cuối tuần. Khi còn trẻ từng quỳ trước cửa nhà người khác hai ngày, tôi hiểu rất rõ ràng đó không phải một việc dễ dàng, nếu có ai đó đứng trước cửa chờ tôi một tuần, chỉ cần người đó không giấu dao sau lưng để chém tôi, trên cơ bản không thể có khả năng tôi trốn tránh không gặp.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tần Mạc, anh ta đang lấy khăn lau tay, động tác vẫn ung dung bình thản như cũ, dù bị tôi nhìn bằng ánh mắt mạnh mẽ, vẫn không thấy anh ta tỏ chút xu hướng nào là sẽ ngẩng đầu. Dựa theo quy luật sáng tác tiểu thuyết, bài phát biểu hùng hồn của Tương Diễm đã ảnh hưởng ít nhiều đến anh ta, trong một phút đồng hồ ngắn ngủi tôi đã tính toán cho trường hợp xấu nhất, cùng lắm thì anh ta nghĩ thông suốt mọi chuyện, cảm thấy quá thật là tôi không đáng để anh ta tốn nhiều tâm tư như vậy, quyết định mời tôi và Nhan Lãng ra khỏi căn nhà này. Cũng may tôi và Nhan Lãng đều là người từng trải với sóng to gió lớn, năng lực thích ứng bất phạm, cho dù phải quay lại căn phòng hai mươi mét vuông, tâm lý cũng sẽ không mất cân bằng nhiều. Phòng ở chẳng qua chỉ là một thể xác, tuy rằng người tốt có thể có mấy cái thể xác khác nhau, nhưng cứ trần trọc lần qua lần lại giữa mấy cái thể xác mãi thì thật là trôi dạt như bèo. Tôi và Nhan Lãng chỉ cần một cái thể xác nho nhỏ, có thể che gió che mưa là đủ. Đương nhiên, chủ yếu là vì hiện tại mẹ con tôi không có tiền, nếu có tiền mẹ con tôi cũng chẳng ngại việc kiếm lấy vài cái thể xác.

Nhan Lãng lên tiếng bằng giọng điệu lạnh như băng: “Tại sao di cử muốn hãm hại mẹ cháu vậy, mời đi đi ra ngoài, nhà cháu không chào đón di.” Đã rất lâu rồi tôi chưa từng thấy vẻ mặt này của đứa con trai. Lần trước là khi nó đánh nhau với một cậu bé mập ở cùng phố mùa hè tôi học xong năm thứ 3, nguyên nhân là cậu bé kia nói nó là “thằng mất dạy”, Nhan Lãng dùng nắm đấm nện cho cậu bé kia một trận như từ, cũng tỏ vẻ nếu còn dám nói thêm lần nữa sẽ cho cậu bé kia biết thế nào gọi là rã ròi đầy đất, khi đó con trai tôi đã hiểu rất nhiều thành ngữ rồi. Kết cục cuối cùng là tôi lôi kéo Nhan Lãng đến nhà cậu bé kia xin lỗi, chủ yếu là vì bà ngoại cần được hàng xóm láng giềng chiều chuộng, mà mẹ cậu bé kia lại là tổ trưởng dân phố.

Tương Diễm bướng bỉnh nhìn Tần Mạc, ánh mắt như bắn ra tia lửa, mọi người đều kinh ngạc nhìn cô ta, Tần Mạc vẫn đang cúi đầu lau tay, về vấn đề rốt cuộc tôi có xứng với anh ta không, từ đầu đến cuối chưa từng phát biểu nửa lời. Tôi nghĩ chắc là anh ta đang do dự rồi, so với việc bị anh ta buông tay trước, chỉ bằng mẹ con tôi buông tay trước vẫn hơn. Tôi nhìn trần nhà nói: “Không ngờ một bữa tiệc mừng công lại thành thế này, thôi thì, Nhan Lãng, trả sợi dây trên cổ con lại cho thầy Tần đi, mẹ cảm thấy mẹ con ta nên quay lại cuộc sống của chúng ta...”

Ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển từ Tương Diễm sang tôi, Tần Mạc rút cục buông khăn tay, đặt tay lên thành ghế sofa, nửa ngày sau, anh ta nói một câu lạc đề một cách nghiêm trọng, anh ta nói: “Tổng Tổng, tôi thường xuyên sợ hãi, tôi thì đã già, mà em thì vẫn thanh xuân.”

Anh ta mặc áo len đen khoác ngoài áo sơ mi màu xám bạc, tuy vô cùng đơn giản mà ngồi ở đó vẫn quyền rũ vô cùng, như một tấm áp phích quảng cáo, trưởng thành trầm ổn đầy quyền rũ nam tính, thanh niên trai trẻ ôm nỗi hận thua kém mà chết, khi anh ta nói: “Tôi thì

đã già.” Các thanh niên trai trẻ đang có mặt trong phòng đều thầm nhủ phải kiềm chế để ngăn bản thân xông lên đập anh ta mấy cái.

Tất cả mọi người nín thở chờ câu sau, hai mắt Tương Diễm sáng quắc, rốt cuộc bị anh ta lơ đãng, anh ta như ở nơi không người, đầy mắt mỉm cười, chậm rãi nhìn tôi nói: “Con người em mơ hồ lại qua loa, không may lại dồn hết tâm trí vào học tập công tác, bắt đầu làm việc là quên cả ăn, còn thường xuyên quên uống thuốc, ah, đúng rồi, thuốc tôi đưa em hôm nay đã uống chưa?”

Tôi sờ túi áo, vớ mồ hôi lạnh nói: “Á, quên rồi.” Nhan Lăng lập tức chạy đi rót nước.

Anh ta không nói gì suốt năm giây, đến khi mở miệng lại chuyển đề tài: “Em là con gái, vậy mà lại sống quá mạnh mẽ, giống như không có ai chăm sóc cũng có thể sống tốt, nói thật ra, đàn ông bình thường đứng trước mặt em rất khó có cảm giác thành tựu, bởi vì chuyện nên để đàn ông làm em đã tự làm xong rồi.”

Tôi vừa nghĩ là hôm nay suy nghĩ của anh ta thật là nhảy vọt, vừa xiết nắm tay bóp nát cái bánh gạo giòn, anh ta vẫn không nhúc nhích, tiếp tục quở trách tôi: “Đối với chuyện tình cảm em cũng thiếu hẳn sự nhiệt tình của các cô gái cùng lứa, tôi đẩy một chút thì em nhúc nhích một chút, tôi không đẩy là em đứng yên đó vĩnh viễn không nhúc nhích, phần lớn thời gian đều chọn cách làm rùa đen rút đầu...”

Tương Diễm lườm tôi, ánh mắt lóe mấy tia sáng không thể gọi tên. Tôi bị ánh mắt cô ta kích thích, cảm thấy không thể trầm mặc tiếp, lập tức chặn lời anh ta: “Đấy không phải là rùa đen rút đầu, nếu anh đứng ở vị trí của tôi thì anh sẽ hiểu, đấy là cách bảo vệ bản thân, anh xem, cả nhà tôi chỉ có tôi là trụ cột duy nhất, không thể gục ngã dễ dàng, thế nên phải bảo vệ bản thân cho tốt, đây là trách nhiệm với gia đình. Anh nói xem nếu một ngày nào đó anh vứt bỏ tôi, tôi vẫn phải sống tiếp, tình cảm con người tuân theo định luật bảo toàn năng lượng, nếu tôi dành nhiều tình cảm cho anh, rồi bị anh vứt bỏ, đến lúc đó tình cảm chuyển hóa hết thành nhiệt tình tự sát thì biết làm sao bây giờ, đương nhiên tôi biết đàn ông vẫn nói không thích các cô gái suốt ngày nói chuyện chết sống vì tình, kỳ thật trong lòng đều ước ao mỗi cô bạn gái của mình đều sống chết vì mình...”

Anh ta cười nói: “Tôi nói một câu là em nói mười câu.”

Tôi im lặng không lên tiếng, kiềm chế nửa ngày mới nói: “Không được anh phê bình nhiều như vậy cũng nên cho tôi phản bác một chút chứ? Tôi đã có nhiều khuyết điểm như vậy, tốt hơn hết nên tách xa...”

Mọi người trong phòng ngừng thở, không khí lưu động cực kì thông thả, Nhạc Lai kéo tôi một phen, thì thầm: “Lời đấy không thể nói tùy tiện.”

Tần Mặc lắc đầu cười thờ dãi: “Em không nên nói đó là khuyết điểm, tôi chỉ ước khuyết điểm của em càng nhiều càng tốt, tốt nhất là không ai chịu đựng nổi em, như thế tôi mới không phải lo lắng.” Lại nói với Nhạc Lai: “Cô mặc kệ cô ấy, để cô ấy nói, tôi chỉ lo cô ấy bị áp lực dồn nén, cần nhả cũng là một cách giải tỏa.”

Tôi nói: “Tại sao anh lại...”

Anh ta bê mâm sủi cảo đã gói, dùng bàn tay kia xoa đầu tôi: “Tôi vẫn luôn như vậy.” Xoa đầu tôi xong giống như lơ đãng đảo mắt qua Tương Diễm, thân nhiên nói: “Theo ý tôi bất kể là mặt nào tôi và cô ấy cũng rất xứng đôi, điều tiếc nuối duy nhất là tôi hơn cô ấy... tám tuổi, tôi luôn lo cô ấy chê tôi già, một ngày nào đó sẽ bỏ tôi theo một chàng trai trẻ trung. Được rồi, mọi người xem TV đi, tôi đi nấu sủi cảo.”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, tôi cẩn thận nghiền ngẫm lời anh ta lại một lượt, vẫn có cảm giác không hợp lý, nhưng lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp, có thể cảm giác máu chảy rần rật trong ngón tay tê cứng. Có lời bài hát tiếng Anh, phiên dịch thành tiếng Trung là dù cả thế giới ở bên kia chiến tuyến, cũng chỉ cần em đứng bên tôi. Có thể thấy khi cả thế giới phản đối bạn, có một người bất ngờ đồng tình với bạn, thì hành động đó còn rung động lòng người hơn cả việc cả thế giới cùng đồng tình với bạn. Đấy chính là lý do mà trong đa số các tác phẩm văn học, kỹ nữ lầu xanh luôn là nhân vật bị phản bội, dù dẫu một kỹ nữ lầu xanh bỏ trốn cùng bạn để hơn nhiều so với việc dụ dỗ một tiểu thư khuê các bỏ trốn cùng bạn, không phải vì kỹ nữ lầu xanh buông thả, mà là bởi vì bọn họ muốn thoát khỏi chốn buồn chán bán hương.

Tương Diễm cắn môi một hồi lâu, nước mắt lã chã tuôn rơi, đột nhiên dậm chân một cái: “Các người, các người đều ức hiếp tôi.” Nói xong xoay người gạt nước mắt, trong quá trình gạt nước mắt còn xô đổ một cái ghế.

Trần Oánh lúng túng nói: “Tôi đi xem cô ấy thế nào.” Bất hạnh làm sao trong quá trình đuổi theo lại xô đổ một cái ghế nữa.

Tiến ghế đổ khiến mọi người bừng tỉnh, mọi người ngơ ngác nhìn tôi, tôi cũng ngơ ngác nhìn bọn họ, tóm lại ai nấy đều ngơ ngác, ngây người một hồi lâu, Nhạc Lai hai mắt sáng quắc phá tan bầu không khí yên lặng: “Nữ xấu xa bỏ xứ tha hương, nam nữ chính sẽ thành một nhà, mẹ trẻ của tôi ơi, thật là một bộ sử thi hoành tráng. Kiến trúc sư Tần vừa rồi là tỏ tình với cậu đấy Tống Tống, hôm nay đến nhà hai người quả là một quyết định đúng đắn, cảnh tượng kinh điển đó đều bị chúng tôi chứng kiến hết rồi.”

Nhưng tổ trưởng không nghĩ thế: “Loại người nào có thể sau khi thổ lộ một chuyện có ý nghĩa đến thế lập tức bình tĩnh đi nấu sủi cảo chứ, chẳng lẽ không phải khiến cô gái hiểu lầm rằng cô ấy không hơn một cái sủi cảo sao?”

Tôi phụ họa: “Đúng là khiến đối tượng được thổ lộ cảm thấy thật u mê.”

Tần Mặc cầm cái môi đứng ở cửa phòng bếp thân nhiên nói: “Tống Tống, em lại đây.”

Tôi mù mờ đi tới, bị anh ta kéo thẳng vào phòng bếp, ngay sau đó là một nụ hôn kiểu Pháp tiêu chuẩn, sau nụ hôn, tôi không thể tin nổi giờ tay che miệng, anh ta cầm môi đảo sủi cảo trong nồi: “Tôi ở trong phòng bếp nghe em nói tôi không làm gì nên khiến em thấy u mê.”

Tôi nhăn nhó nửa ngày, phun ra mấy chữ: “Tai anh thịnh thật.”

Anh ta cười nói: “Quá khen quá khen.”

Ăn uống no say, tiễn bước mọi người, chúng tôi vẫn không nhìn thấy Tương Diễm và Trần Oánh quay lại.

Dọn dẹp phòng bếp xong, tôi và Tần Mặc ngồi ở ban công ngắm sao. Ở thành phố C, muốn ngắm sao đúng là một chuyện rất khó khăn, cho nên chúng tôi sáng tạo ra một bầu không khí tựa như ngắm sao. Mang cái đèn ra ban công, anh ta ngồi dưới ánh đèn đọc tiểu thuyết trinh thám, ánh mắt tôi đảo qua anh ta rồi dừng lại trong bóng đêm mịt mờ. Tôi tự hỏi thật lâu, rốt cục mở miệng: “Anh thật lòng sao?” Anh ta không hề ngẩng đầu: “Uh, thật lòng.”

Tôi không nói gì nhìn anh ta: “Anh có biết tôi nói về thật lòng cái gì không?”

Anh ta đóng quyển truyện lại, cầm tay tôi nói: “Từ trước tới giờ tất cả tôi đối với em đều là thật lòng.” Dừng một chút lại nói: “Vì lý do gì mà em thiếu cảm giác an toàn đến vậy, tôi khiến em thấy không đáng tin? Tổng Tổng, nếu ngày mai em muốn kết hôn, tôi lập tức đặt vé máy bay, đưa em đến Mỹ ngay ngày mai.”

Tôi rút người lại, cười gượng nói: “Không cần không cần, chủ yếu là do thói quen nên không có cảm giác an toàn, nhất thời không sửa được, huống hồ chúng ta cũng phát triển quá nhanh đi, không phải mấy ngày trước anh mới nói chậm rãi thích ứng sao, không thể nhanh như vậy đã bàn chuyện cưới xin được.”

Anh ta mân mê ngón tay của tôi, mỉm cười: “Nếu chỉ có hôn nhân mới cho em cảm giác an toàn, tôi cho rằng chúng ta có thể điều chỉnh tiến trình yêu đương một chút.”

Tôi nói: “Mẫu chốt là.....”

Anh ta nói: “Mẫu chốt là gì?”

Tôi suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy tư duy của mình như bị gãy, không nghĩ ra từ để diễn đạt. Tôi nói: “Chờ tôi yêu anh đã rồi nói, có lẽ đến khi tôi yêu anh thì anh lại không còn tình cảm với tôi nữa.”

Anh ta nhún mày nói: “Chuyện đó không thể xảy ra.”

Tôi nói: “Cái gì?”

Anh ta kéo tôi, có vẻ là muốn đặt tôi ngồi lên đùi anh ta, kết quả không cẩn thận đạp phải vỏ chuối, ngã vào lòng anh ta bằng một tư thế có độ khó rất cao, anh ta thét lớn một tiếng, nhân thể ôm eo tôi, nằm cạnh tôi nói thầm vào tai: “Nếu có một ngày tôi phản bội em, làm tổn thương em, tôi sẽ trao hết tài sản của mình cho em.”

Tôi nói: “A?”

Anh ta nói: “Thế nên, yên tâm yêu tôi đi Tổng Tổng.”

Tôi cầm nín suốt nửa ngày, trong lúc nhất thời lòng đầy cảm xúc, cảm xúc lớn nhất là, sự thật thật như một giấc mộng. Câu tỏ tình xúc động nhất thế giới nói chớ có lời tiền bạc vào lời tỏ tình, huống chi là tiền bạc của Tần Mặc, tôi cảm thấy bản thân cảm động sâu sắc rồi.

Bầu không khí phù hợp, rốt cục cũng có sự lãng mạn của một buổi ngắm sao, tôi cảm thấy hai chúng tôi đều đang rung động, đúng lúc này, tiếng Nhan Lăng vang lên từ trong phòng: “Cha nuôi, cha giảng hộ con bài toán này.” Tần Mặc cứng đờ một lát, tôi đẩy anh ta, anh ta ngẩng đầu nhìn tôi: “Em nói có nên cho nó đi học thêm ca chiều tối không?”

Tôi nói: “.....”

Sau khi Tần Mặc vào nhà tôi gọi điện cho Chu Việt Việt, đại ý là báo cho cô ấy tôi đã dẹp hết khúc mắc trong lòng, chuẩn bị yêu đương lại.

Chu Việt Việt nói: “Cậu thật sự yêu Tần Mặc rồi sao?”

Tôi nghĩ ngợi: “Tạm thời là thế, mình cảm thấy mình thích anh ta.”

Cô ấy dừng trong chốc lát, nói: “Cậu không được nói việc đó với anh ta sớm.”

Tôi nói: “A? Tại sao.”

Cô ấy nói với giọng ngậm ngùi: “Cho dù anh ta có là thần tượng của mình, mình cũng phải nói, càng là người đàn ông thành công thuận lợi trong sự nghiệp, lại càng hy vọng có một chuyện tình trắc trở gian nan, cậu không làm cho anh ta trắc trở gian nan, để anh ta có được một cách dễ dàng, anh ta sẽ đi tìm người con gái cho anh ta chuyện tình trắc trở gian nan, như vậy, vận mệnh của cậu sẽ trở nên trắc trở gian nan, giờ khiến anh ta gặp phải trắc trở gian nan, chính là để tương lai cậu không bị trắc trở gian nan.”

Tôi nói: “Thế không hay đâu, rõ ràng có tình cảm với người ta, lại không nói ra, coi người ta như trò đùa ah?”

Chu Việt Việt giận dữ nói: “Bây giờ cậu không đùa bốn anh ta, thì sau này sẽ có người đàn bà khác đùa bốn anh ta.”

Tôi trầm mặc một lúc lâu, không thể không tán thưởng: “Cậu thật là cao thủ.”

Cô ấy giận dữ nói: “Trước bị ngư

Chương 20

Lúc ngủ dậy buổi sáng, mí mắt của tôi giật một cách rất lợi hại. Người xưa nói, mắt trái giật là có tiền, mắt phải giật là có họa. Nhưng tôi lại bị giật cả hai mắt, khó lòng mà nói được là hôm nay sẽ gặp tiền hay gặp họa.

Khi đi trong trường thì thoáng lại có người ngoài đầu nhìn gì đó, lúc đầu tôi còn ngoái đầu theo người đó, sau đó mới phát hiện ra là bọn họ nhìn tôi. Nói thế nào thì chuyện này cũng rất khó hiểu. Thế này nhé, một người muốn thu hút ánh mắt thiên hạ, hoặc là phải đẹp cực kỳ hoặc là phải xấu kinh hoàng, nếu không phải hai trường hợp trên thì phải là kiểu đàn ông mặc quần áo đàn bà hoặc đàn bà mặc quần áo đàn ông, nhưng rõ ràng tôi không phù hợp với bất kỳ tiêu chí nào vừa được nêu ra.

May mà buổi sáng trôi qua trong bình an, không có gì đáng sợ, không vấp phải xấp đồ la, cũng không bị chậu hoa nào rơi trúng đầu, nếu xế chiều có thể bình an về đến nhà, vậy có thể dùng thực tế để chứng minh sự sai trái của mê tín dị đoan.

Giúp giáo sư sửa chữa một bài thi Hán ngữ cổ đại của một sinh viên chưa tốt nghiệp xong, nhìn ra ngoài vẫn thấy nắng chiều hiu hắt, chắc là chưa quá mười sáu giờ. Vừa ra khỏi giảng đường, đã thấy Hàn Mai Mai đứng sừng sững ở đầu cầu thang từ lúc nào. Tôi sững sốt, nghĩ thầm hình như cô ấy học ngành Luật.

Khu giảng đường ban Khoa học xã hội này là khu giảng đường cũ nát tồi tàn nhất đại học T, những sinh viên đi ra từ khu giảng đường này căn bản là vô phương phát tài, có hy vọng nhất là các chuyên ngành ngoại ngữ, nhưng suốt gần bốn mươi năm qua cũng không có nữ sinh viên nào kiếm được chồng đại gia, thế nên số tiền quyên góp mỗi kỳ kỷ niệm thành lập trường đều thấp lẹ tẹt, ban Khoa học xã hội không thể xây dựng cơ sở vật chất riêng, nhìn khoa Quản Trị Kinh Doanh tự xây được tòa nhà để học tập nghiên cứu riêng, tất cả mọi người đều rất ghen tỵ.

Tôi khóa cửa cẩn thận rồi quay người lại, tôi cứ nghĩ Hàn Mai Mai đến giảng đường khoa Luật ở bên cạnh thì cô ta lại bình tĩnh đứng trước mặt tôi. Tôi bị dọa phát sợ, lặng lẽ lui lại một bước. Cô ta mím môi, thần sắc nghiêm nghị, nhìn tôi với ánh mắt nghiên cứu một hồi, vành mắt đột nhiên đỏ hoe, kéo tay của tôi: “Cô đi theo tôi.”

Tôi thắc mắc: “Đi theo cô đến đâu?” Tôi vừa đi vừa hỏi, thật ra thì tôi cũng phải xuống cầu thang, coi như thuận theo tự nhiên.

Hàn Mai Mai không quay đầu lại: “Đi gặp Lâm Kiều.”

Mấy cây cổ thụ ngoài khung cửa che một góc trời, hành lang hiu hắt nắng chiều.

Tôi lẳng lặng dừng lại, giằng tay mình ra khỏi tay cô ta, đây là đoạn cầu thang cuối cùng, nối thẳng đến đại sảnh, ở đại sảnh có một tấm gương rất lớn, phản chiếu tôi và cô ta.

Cô ta quay đầu nhìn tôi, đôi mắt vẫn đỏ hoe, tôi không thể hiểu nổi cô ta nữa, đi vòng lên: “Hai người các người bị làm sao đấy? Kẹp đầu vào cửa ah? Nửa tháng trước không phải cô đưa tôi tiền bảo tôi đừng xuất hiện trước mặt anh ta nữa sao? Dù cô không dùng tiền yêu cầu tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh ta nữa, không cần cô phải yêu cầu. Thôi ngay đi, muốn phá hoại thì về nhà mà phá hoại, tôi không liên quan tới hai người, hoàn toàn không liên quan.”

Sau lưng lặng phắc, tôi phối hợp đi ra ngoài, khi đi tới cửa, Hàn Mai Mai đột nhiên khóc nức nở: “Cô tưởng tôi muốn tìm cô lắm sao, nếu hôm nay cô không đi theo tôi, cô nhất định sẽ hối hận, cô sẽ hối hận cả đời.”

Tìm tôi rơi xuống bộp: “Lâm Kiều bị sao vậy?”

Dọc theo đường đi, tôi suy nghĩ rất nhiều, trong đầu không ngừng hiện lên từng hiện trường tai nạn giao thông đã thấy trên báo, còn hiện ra ánh mắt trống rỗng của các bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối trong phim truyền hình. Tôi nghĩ Lâm Kiều sẽ không ra đi như thế đâu, nhưng không đến lúc sinh ly tử biệt, Hàn Mai Mai sao có thể tìm đến tôi, trừ phi là cô ta bị kẹp đầu vào cửa thật. Tôi cảm thấy bản thân vừa như bình tĩnh lại vừa như hoảng hốt. Đã há miệng mấy lần, muốn hỏi rốt cuộc tình huống của Lâm Kiều thế nào, nhưng vẫn chẳng thể thốt ra lời.

Hai người đi một mạch không nói tiếng nào, mười phút sau, chúng tôi đi tới bờ hồ Tiểu Minh nằm sau thư viện khoa Kỹ Thuật. Hồ Tiểu Minh của đại học T được đặt tên đó là để ghi nhớ nhà tài trợ Trương Đại Minh. Vì để cảm ơn sự tài trợ của tiên sinh Trương Đại

đến đây, trải nghiệm một phen màn gặp mặt đầy lãng mạn dưới màn mưa bên hồ Đại Minh của Cần Long và Hạ Vũ Hà, chẳng ngại chi cái sự hoang vu vắng vẻ. Hơn nữa mỗi khi mưa lác đác, lại phát hiện bờ hồ Tiểu Minh xuất hiện từng đôi tình nhân dập dìu mà không che ô, cảnh tượng kỳ thú đó, trừ đại học T, chỉ có vào bệnh viện tâm thần mới có may mắn chứng kiến. Lâm Kiều đang ngồi ở ghế đá ven hồ phơi nắng đọc sách, đó là gương mặt nhìn nghiêng ít người có được trong ký ức của tôi. Dường như phát hiện ra ánh mắt của chúng tôi, anh ta ngẩng đầu lên, thật là một gương mặt đẹp trai.

Tôi dựa vào một cái đôn đá ven hồ, chờ Hàn Mai Mai mở lời, hàng lan can ven hồ rỉ sét loang lổ. Lâm Kiều mặt không đổi sắc, ung dung liếc mắt nhìn tôi, lại giống như không nhìn thấy tôi, tia nhìn dừng lại trên người Hàn Mai Mai, cau mày nói: “Hôm nay dù có ấm hơn, nhưng trời vẫn lạnh, em mặc phong phanh quá.”

Trong tiểu thuyết ngôn tình thông thường, gặp nhau mà không quen biết, hay không biết nói gì đại loại cũng như thế này. Tôi quay đầu nhìn Hàn Mai Mai, áo len dày với quần jean, đúng là phong phanh thật. Lâm Kiều đúng là một người bạn trai chu đáo, năm đó đối với Tô Kỳ, anh ta cũng luôn cẩn thận chăm sóc, khiến các nữ sinh thầm thương trộm nhớ anh ta đại biểu có tôi luôn phải vật vờ ghen tức mỗi đêm.

Hàn Mai Mai nắm áo len thật chặt, trầm mặc mười giây đồng hồ, Lâm Kiều đóng quyển sách nhìn cô ta. Tôi day day Thái dương, xoay người muốn đi. Hàn Mai Mai lại giơ tay ra, cứng rắn cản đường tôi: “Cô đừng đi.” Rồi xoay người nhìn Lâm Kiều: “Em đưa cô ấy tới rồi, có hiểu lắm gì... có hiểu lắm gì thì hai người nói rõ ràng đi, em biết đều là em không đúng, nếu không phải vì em, anh sẽ không ngã bệnh, sẽ không đến. . .” Còn chưa nói hết câu đã bị Lâm Kiều cắt lời bằng chất giọng nam trầm: “Anh và Nhan Tổng không có hiểu lắm gì hết, em đừng cả nghĩ.” Hàn Mai Mai lắc đầu nói: “Thư tình post trên BBS là em viết cho anh, không phải Nhan Tổng viết cho anh, em thấy cô ấy thi được vào trường mình, em chỉ muốn giúp hai người, chuyện giữa hai người lúc trước em cũng biết, em cũng không biết tại sao kết quả lại thành ra thế. Em thừa nhận sau đó là em nhân cơ hội mà nhảy vào, nhưng em cũng chỉ muốn chứng minh, cho dù anh như thế nào, tình cảm em dành cho anh tuyệt đối không thay đổi, từ cấp ba lên đại học, em. . .”

Đưa mắt nhìn sang, một hòn đảo nhỏ lơ lửng giữa hồ lọt vào tầm mắt, tôi nghe thấy giọng mình khô khốc: “Cô nói khi tôi mới nhập học cô đã giả mạo tôi viết thư tình cho Lâm Kiều post lên BBS?”

Hàn Mai Mai chưa nói gì, tôi đã gật đầu nói: “Nói ra thì, tôi cũng từng viết thư tình cho Lâm Kiều, đó là vào năm lớp 10, còn là thư tình song ngữ Anh – Trung.”

Một hồi lâu sau vẫn không có ai nói tiếng nào, có thể chia sẻ bí mật chôn giấu đáy lòng suốt nhiều năm với đương sự, đúng là dễ chịu hơn rất nhiều

Tôi dựa vào đôn đá đưa mắt nhìn Lâm Kiều: “Nghe nói sau việc trên BBS, anh còn đến trước cửa nhà tôi thuê đứng chờ một tuần, khi đó tôi về quê chăm bà ngoại ốm, hoàn toàn không biết chuyện đó. Cái tôi không hiểu là ở chỗ, coi như thư tình đó là tôi viết đi, vậy tại sao anh lại đến tìm tôi, tại sao phải chờ tôi, không phải anh đã nói chưa từng thích tôi sao?”

Chuyện này phải làm cho rõ ràng, nếu không thật sự là chết không nhắm mắt. Mặc dù chúng tôi mới thề không gặp mặt vốn vẹn có một tuần, nhưng mấy cái lời thề kiểu đó, sự tồn tại của nó căn bản chỉ để người ta làm trái, huống hồ lúc thề cũng không thỏa thuận điều khoản chi tiết, hoàn toàn không cần lo lắng báo ứng.

Thời gian nặng nề trôi qua, hai con thủy điều xẹt qua mặt hồ, tạo ra tiếng nước tanh tách. Lâm Kiều rốt cục lên tiếng, lạnh nhạt nói: “Không phải em nói chúng ta nên quên chuyện trước kia mà sống cho tốt sao? Tất cả đều là quá khứ rồi.” Dừng một chút lại nói: “Giờ anh đã có Mai Mai, anh sẽ đối tốt với cô ấy.”

Hàn Mai Mai giơ lên đôi mắt sưng đỏ, ngơ ngác nhìn anh ta.

Lâm Kiều cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Những chuyện em vừa nói ... anh đã biết, anh không trách em, cũng không liên quan tới em, anh và Nhan Tổng đã hoàn toàn kết thúc, sau này em đừng chuyện bé xé ra to thần hồn nát thần tính.”

Hàn Mai Mai dụi dụi mắt, tiếp tục ngơ ngác nhìn anh ta, nói: “Rõ ràng là anh. . .”

Lâm Kiều cầm tay cô ta: “Không phải là mai em có môn thi sao, nên về nhà ôn bài đi, anh đưa em về.”

Cảnh tượng êm đềm trước mắt khiến tôi nhớ lại năm lớp 11 ấy, tôi lơ lửng đứng trước cửa phòng chiếu, cùng cậu em lớp dưới nhìn nhau mà không nói được câu gì. Thời gian thật là một cái vòng luẩn quẩn. Có cái dầm dề vào mà không thể rút ra, bạn cho là không còn đau nữa, kỳ thật là nó đã đâm sâu vào thịt, kích thích bình thường căn bản không tác động tới được, nhưng một khi tác động tới, nó đau cả toàn thân. Khi tôi còn chưa kịp tỉnh táo, mồm đã thốt ra: “Lâm Kiều, có phải anh cảm thấy con người tôi đặc biệt dễ bắt nạt không. Khi học cấp ba cũng thế, nhìn phản ứng vừa rồi của anh, chắc là đã biết tôi thích anh hồi cấp ba ngay từ lúc đấy, vậy mà mỗi lúc anh hẹn hò lại lôi tôi theo, hai người âu yếm, lại để tôi đứng canh. Đại học cũng thế, xảy ra chuyện như thế anh cũng chẳng quan tâm, có gì tôi cũng phải chịu trách nhiệm một mình. Đến tận lúc này, rõ ràng là đến để nói cho hết hiểu lầm, còn cho tôi chứng kiến màn tình cảm nồng cháy của vợ chồng nhà anh. Trái tim ai không là máu thịt, anh tưởng tìm tôi làm bằng kim cương sao mà chịu được sự tàn phá đó của mấy người, các người đừng đánh giá tôi quá cao như thế có được không?” Anh ta hơi lão đảo, mặt vẫn lạnh như băng, có lẽ tôi bị ánh nắng làm ảo giác, người ta không hề lão đảo, vẫn đứng rất vững.

Anh ta chậm rãi thở dài: “Em khóc vì cái gì?”

Tôi kinh ngạc lau khô mắt, chờ dẫn nhìn bàn tay hoen lợt, nhất thời quần bách, lui lại đằng sau một bước nói: “. . .”

Vẫn chưa kịp nói tiếng nào, tôi đã rơi xuống hồ.

Năm đó tôi cảm thấy nhân thế gian nan, không có dũng khí để sống, định đi nhảy sông, chủ yếu là vì đỉnh ninh bản thân không biết bơi, nhảy xuống thì chết là điều không có gì để nghỉ ngơi, nhất định có thể tự sát thành công. Mà nếu chẳng may có biết bơi, đến phút cuối cùng bản năng sẽ tự cứu, tự bơi vào bờ, do đó tự sát bất thành. Năm đó tôi không biết bơi, lúc này cũng không.

Chứng sợ nước của tôi dường như có một nguyên nhân rất xa xôi, nhưng xa đến thế nào thì chưa nghiên cứu được, tôi cho rằng nó có liên quan đến việc mất trí nhớ năm mười sáu tuổi, cũng có thể là do một sang chấn tâm lý nào đó từ hồi bé, nhưng những việc đó đã không còn quan trọng.

Điều quan trọng hiện tại là, nước hồ lạnh lẽo đang bao trùm, tôi há mồm kêu cứu theo bản năng, thành ra bị sặc nước, cũng không ho ra được, đau đớn vô cùng.

Cảnh vật trên bờ mơ hồ không rõ, hai tai ù đi, càng vùng vẫy càng chìm, mà không vùng vẫy còn chìm nhanh hơn, khiến người ta khó lòng mà quyết định được là có nên vùng vẫy tiếp hay không.

Nước hồ rất lạnh, cái lạnh đâm thẳng vào các đầu khớp xương.

Có người gọi tên tôi, tôi không thể phân tích xem đó là giọng của ai nữa. Tôi giờ tay định tóm thứ gì đó, nhưng trong thời gian một cái nháy mắt, đột nhiên nghe thấy giọng của Tần Mặc, sâu thẳm từ đáy hồ hoặc là sâu thẳm từ trong trí óc tôi, anh ta nói: “Đừng sợ, anh giữ được eo em rồi, sẽ không chìm nữa, đừng sợ, Lạc Lạc.”

Tôi nghĩ, sao có thể không sợ hãi, tôi vẫn chưa mua bảo hiểm cho tai nạn ngoài ý muốn.

Khi học năm thứ hai tôi có xem một luận văn, nói về con người trước khi chết, sẽ thấy những chuyện đã trải qua được tua lại trong đầu một lần như đèn kéo quân, còn đưa ra rất nhiều căn cứ khoa học để chứng minh cho quan điểm này, mặc dù phần lớn căn cứ không có quan hệ logic với kết luận. Nhưng nhìn theo một góc độ nào đấy, cũng coi như một luận văn đặc sắc theo phong cách Trung Quốc. . . Khi đọc luận văn đó, ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi chính là: thật tốt quá, ít nhất trước khi chết có thể nhớ được cha của Nhan Lăng là ai, bản thân tôi là ai, không phải rời nhân thế một cách mù mờ với cái tên Nhan Tổng này. Nhưng oái oăm là, vào cái buổi chiều mà tôi nghĩ mình sẽ chết này, tôi lại chẳng thể nhớ ra chuyện trước khi mất trí nhớ, ngược lại lại nhớ ra những chuyện một mực muốn quên, là những kỷ niệm có vẻ ngọt ngào với Lâm Kiều, lớp 10 năm ấy, chúng ta là bạn bè cả đời. Đời người ngắn ngủi, tình bạn cũng ngắn ngủi.

Tôi thấy một cô bé mặc áo T-shirt màu hồng chấm bi xanh với váy jean, buộc tóc đuôi ngựa, so với con gái mười sáu tuổi mà nói, cô ấy cao hơn trung bình, mặc dù như thế, về mặt hoàn toàn phụ lòng vóc dáng cao ráo ấy, thật sự là gây thơ khờ khạo đến không đánh lòng. Chẳng thanh niên đứng cạnh mặc sơ mi đen quần dài màu vàng nhạt, đẹp trai như diễn viên Kashiwabara Takashi, cúi đầu nhìn đường qua cặp kính gọng vàng giá trị. Hai người sánh vai đi dưới ánh đèn mờ nhạt trên trần hành lang, phân tích từng người ra thì cũng coi như là gái tài trai sắc, không dám nói xứng đôi, nhưng cũng không đến nỗi cộc cạch. Đó là tôi năm mười sáu tuổi và Lâm Kiều năm mười sáu tuổi. Khi đó tôi vẫn chưa thích anh ta, mà Tô Kỳ cũng chưa gia nhập nhóm chúng tôi, ngày hôm đó chúng tôi đang hờn giận vụn vặt gì đó

Lâm Kiều hồi học lớp 10 mặc dù được người người mơ ước, nhưng tất cả mọi người đều không dám xuống tay tùy tiện, vừa là sợ bại lộ vừa là sợ bị anh từ chối, chín mươi chín phần trăm là sợ bị đại đội fanclub của anh ta đập chết, số còn lại thì khiếp sợ những câu nói lạnh hơn băng hà phương Bắc của anh ta. Giang hồ đồn sau khi Tô Kỳ thành công, mặc dù được dư luận che chở, nhưng lúc mới đầu cũng thường nhận được thư nặc danh đe dọa, thậm chí còn nhận được con chuột giấu trong hộp, bản thân tôi tiếp xúc thân mật với Lâm Kiều như thế, vậy mà chút dọa dẫm cũng chưa từng được nghe, đúng là không dễ dàng gì, đến nay vẫn là một nghi án không lời giải đáp.

Khi hần mới tới dạy kèm tôi, kỳ thật tôi đã phải trải qua một quãng thời gian khá là đau thương, người này nhìn như không vấn đề, mở miệng lại nói toàn những câu độc địa, hơn nữa nói cái là chết liền, khiến người ta còn chẳng có cơ hội mà phản kháng. Như là “Cậu tìm ra lời giải phức tạp thế cho đề bài đơn giản này cũng thật không dễ dàng gì, mấu chốt là lòng vòng thế nhưng giải sai bét rồi, người bình thường khó lòng mà có được bản lĩnh đó.” Hay là: “Hôm nay cậu có quên nào ở nhà không thế? Hay là trước giờ tôi vẫn hiểu lầm cậu, thật ra đầu cậu không hề phát triển?” Mỗi một câu đều rất quen thuộc, khó lòng quên nổi. Nhưng khi giảng bài cho tôi thì lại rất chăm chú, cho dù sau khi hần vừa giảng xong tôi vẫn lặp lại lỗi sai đấy, hần cũng sẽ không vút bút chạy lấy người, nhiều lắm chỉ thờ dài một câu: “Cậu đang cố tình làm sai để trả thù tôi đúng không?” Thờ dài xong lại vui đầu giảng lại, từ điểm đó suy ra, hần là một người rất có đạo đức nghề nghiệp.

Sau lâu dần thành quen, khi hần mỉm cười bùng lên trán tôi, tôi bạo gan mở miệng phản bác một hai câu, nhưng luôn bị hần đánh bại, không có đường thương lượng. Mọi thứ đều không bằng hần đã đủ đau lòng rồi, giờ cả cái nhau cũng không thắng được hần thật là càng đau lòng hơn, thế là hần lôi tôi đi xem bóng rổ, đánh lạc hướng cái sự đau lòng của tôi.

Trời lúc nào cũng xanh, mặt trời lúc nào cũng ở trên đỉnh đầu, hàng cỏ thụ cành nhánh rồi bờ như chia cắt bầu trời, tàng lá xanh mướt phủ bóng râm, tiếng ve râm ran gọi hè về. Mỗi một lần ném rổ Lâm Kiều đều sẽ dẫn tới những tiếng la hét chói tai của các thiếu nữ đứng xem, nhưng quá nửa trong số đó không có chút khái niệm nào về bất cứ quy tắc cơ bản nào của bóng rổ, nói cách khác, cho dù hần có lên cơn mà quay sang tự đốt rổ nhà thì bọn họ vẫn cứ hưng phấn hét chói tai, đây là hiệu ứng ngôi sao và sự trung thành của fanclub. Tôi cảm khẩn lòng và nước khoáng đứng chờ ngoài sân, nhìn hần nổi bật trong đám cầu thủ đang thi đấu, phong thái nhanh nhẹn tấn công sắc bén, ánh mắt lại lạnh nhạt hững hờ, sở hữu tất cả điều kiện của một thần tượng học đường. Khi đó hần có một cái tật, đó là khi nghỉ giải lao giữa trận, phải uống chai nước khoáng tôi đã uống rồi, tựa như hoàng đế cổ đại có thái giám thử độc trước khi ăn, thấy thái giám không sùi bọt mép ra đó vì trúng độc thì mới yên tâm động đũa. Tôi từng hỏi lý do, hần đều đánh trống lảng ngay lập tức. Tôi là nữ sinh duy nhất thường xuyên tiếp xúc với hần, kỳ quái là không tạo thành scandal gì.

Buổi tối mà tôi và Lâm Kiều sống vai đi dưới hành lang, tôi vẫn nhớ rất rõ, trời hôm đấy nhiều sao một cách hiếm hoi, đó là một đêm hè đầy sao. Buổi tối như thế thích hợp để gặp gỡ, bói toán, hẹn hò, yêu đương vụng trộm và các loại sự kiện lãng mạn khác v.v...,

nhưng chúng tôi lại được sai đi lấy trần thất chi bảo của phòng Sinh Vật là bộ mô hình xương người, để giúp các bạn tìm hiểu thêm về kết cấu xương xấu trên người, nhiệm vụ này vừa nghiêm túc lại vừa đùng đùng, không có chút lãng mạn nào. Lâm Kiều là thủ khoa môn Anh và môn Sinh, sứ mệnh là giúp giáo viên Sinh Học, tôi là trốn học đi mua kem bất hạnh bị bắt quả tang, không thể không tìm cơ hội lấy công chuộc tội, nói theo một cách nào đó, cũng coi như là định mệnh an bài. . .

Phòng Sinh Vật ở tầng trên cùng của tòa nhà xưa nhất của trường, tòa nhà đó xưa đến mức cổ vật quốc gia diện kiến cũng tự thấy hổ thẹn, mặt trời vừa khuất núi, âm khí đã dày đặc, ngoại trừ thầy giáo Sinh Học, cơ bản không có ai khác dám ra vào.

Lâm Kiều đã biết đến sự tồn tại của Nhan Lăng vào ngày hôm trước, khi đó mặt hắc tím xanh hồi lâu, ánh mắt như xuất hiện một lớp băng dày, từ giây phút đó liền như không thấy tôi nữa. Tôi tuyệt đối không hề cảm thấy việc mình sinh Nhan Lăng khi mới mười sáu tuổi là việc trời đất không dung, ngay cả trời cao cũng có thể tha thứ, vậy hử dựa vào cái gì mà không tha thứ được, nghĩ đến đó, tôi cũng mặc kệ hử.

Sàn gỗ cũ một cọt kẹt theo từng bước chân, bóng đèn trên trần hắt xuống thứ ánh sáng lờ mờ, mỗi một âm thanh đều rõ mồn một, hai dãy phòng tối om hai bên cũng như cất giấu những điều bí ẩn, trí tưởng tượng của tôi càng lúc càng bay xa, càng nghĩ càng khủng bố, mỗi một bước chân đều khiến tôi hết cả hồn. Nếu không phải chúng tôi đang chiến tranh lạnh, tôi nhất định sẽ bỏ cuộc giữa chừng, bảo Lâm Kiều đi lấy bộ xương một mình, tôi chờ ở dưới nhà, tình huống này đúng là không có đường lùi. Một cơn gió lùa qua, tôi sợ run cả người, Lâm Kiều đột nhiên dừng lại, gọi tôi một tiếng: “Nhan Tổng.” Tôi quay đầu lại ném cho hử cái nhìn khinh miệt, hử một tiếng cũng đầy khinh miệt: “Gi?” Hử nói: “Cái người luôn đi theo cậu là ai vậy?” Tôi ngẩn người, da gà chạy dọc gót chân lên sống lưng, hai giây sau hét một tiếng thảm thiết, nhào vội lên người hử. Giọng của hử không được bình tĩnh cho lắm: “Tóc dài, áo trắng, là người quen của cậu sao?” Tôi ôm chặt cổ hử, hận không thể xuyên thấu qua hử mà trốn sau vách tường, nhưng nghĩ đến đó lại chợt nhớ đến bộ phim trinh thám mới xem mấy hôm trước có chi tiết giết người giấu xác trong tủ âm tường, tôi cảm thấy khủng bố đến mức lông tóc dựng ngược hết lên, rốt cục ôm hử khóc nức nở: “Cậu đừng dọa mình, Lâm Kiều, cậu đừng dọa mình.”

Dường như không thể ngờ rằng tôi sẽ phản ứng kịch liệt như thế, người hử cứng đờ, tôi khóc được hai phút đồng hồ, hử mới giơ tay vỗ nhẹ lên lưng tôi, dịu dàng nói: “Mình chỉ đùa một chút thôi, đừng khóc nữa mà?” Nhưng tôi giữ vững lập trường, hử dừng một lát, chậm rãi bổ sung: “Cậu còn khóc nữa là có cái gì mà theo tiếng khóc của cậu đến đây đó.” Hử không nói còn đỡ, nói xong liền đẩy chỉ số khủng bố lên mức cao nhất, lưng tôi như tê dại, không dám khóc thành tiếng, nhưng vì quá sợ hãi, chỉ có thể gục đầu lên vai hử thút thít. Hử vỗ nhẹ lên lưng tôi mấy cái, nói với giọng buồn cười: “Sao cậu nhát gan thế.” Tôi đã bị dọa đến mất hết chí khí, chết sống không dám đến phòng Sinh Vật lấy bộ xương, cũng không dám ở lại một mình, lại càng không dám quay về một mình, Lâm Kiều bị tôi ép buộc đến gần như phát điên, cam đoan hết lần này tới lần khác, đây là một thế giới duy vật, bản chất thế giới là vật chất, vừa nãy là hử dọa tôi thôi. Nhưng tôi lập tức nghĩ ra phương pháp phản bác hử, tôi nói tôi tin Phật giáo chứ không tin chủ nghĩa Mác. . . Cuối cùng Lâm Kiều phải thề, giơ một tay cho tôi nắm, còn kéo tôi đến phòng Sinh Vật. . .

Đôi mắt đằng sau cặp kính gọng vàng của hử ẩn lộ ý cười, lục đục giữa tôi và hử trong phút chốc tan thành mây khói, hử vươn tay về phía tôi, những ngón tay thon dài vì chơi piano từ nhỏ, lòng bàn tay ấm áp khô ráo, hử nói: “Nhan Tổng, mình bảo bọc cho cậu, cậu sợ sao, không có gì phải sợ, mình bảo bọc cho cậu.”

Không có gì đáng sợ, mình bảo bọc cho cậu.

Trong những năm tháng gian nan nhất cuộc đời đấy, khi không còn muốn sống nữa, tôi đã hy vọng biết bao rằng sẽ có ai đó nói với mình câu này. Không có gì phải sợ, mình bảo bọc cho cậu. Có khả năng là khi đó bên cạnh tôi không có ai có thể nói thế. Bà ngoại già yếu Nhan Lăng thơ dại đều cần tôi bảo bọc cho họ. Đến hôm nay thì tôi đã rõ ràng, cuộc đời mỗi người phải dựa vào chính bản thân người đó, mong đợi vào sự giúp đỡ của người khác là tư tưởng không lành mạnh. Không phải có câu nói như thế này sao, có người giúp thì là may mắn, không ai giúp là bởi số phận. Thật ra ông trời đối với tôi thế cũng công bằng, thật sự không nên so đo nhiều. Chỉ không thể ngờ rằng, những chàng trai cô gái mười sáu thanh xuân không buồn không lo ngày ấy giờ lại đối mặt với nhau như thế này.

Huyệt Thái Dương như muốn nổ tung, tôi cảm thấy bản thân không còn chìm nữa, mà đang nằm ở một nơi nào đấy, rất nhiều người đang gọi tên tôi, Tổng Tổng, Tổng Tổng. Hình như từ đầu đến cuối chỉ có một giọng nói đó, nhưng giọng nói kia lại đang gọi Lạc Lạc, Lôi Lôi, rồi lại còn Nhạc Nhạc?

Có giọng nữ hoảng hốt: “Di động Trung Quốc kết nối kiểu gì đây, không có tín hiệu.” Giọng nam nói: “Em cầm điện thoại đi lại một chút xem, xem có được không? Biết đâu chỗ em với chỗ người ta trùng hợp là không có sóng thì sao?” Giọng nữ nói: “Oa, có rồi này.” Giọng nam nói: “Thấy không, làm thế nào để gọi được di động ở Trung Quốc, là vừa gọi vừa di động chứ còn gì nữa.” Giọng nữ nói: “Anh lợi hại thật.” Sau đó đi đi lại lại liên tục, vừa đi vừa nói: “Mộc Đầu, này này, Mộc Đầu, trưa nay anh mình xuống bếp, mình không qua nữa, cậu đi ăn McDonald một mình nhé. . . Đừng tới đây, chỉ làm hai phần cơm thôi, cậu mà đến mình ăn cái gì, chiều mình sẽ qua chỗ cậu sau.” Giọng nam rất giống giọng Tần Mịch, chỉ có điều trẻ hơn nhiều.

Tôi đã chán những “cảnh tượng ý thức cuối cùng” thế này lắm rồi, chỉ thấy mùi xui xẻo, nhưng cái cảnh tượng ý thức đó thật sự là cái cuối cùng, dù rằng cái cảnh tượng ý thức này không có hình mà chỉ có tiếng, kết bằng tiếng hát lẩm nhẩm của cô bé kia: “Hãy ngắm trăng đi, quay đầu mà ngắm trăng đi.”

Theo lý thuyết khi tôi rơi xuống hồ trước mặt Lâm Kiều và Hàn Mai Mai, dù hai người đó có hận tôi thế nào, có không muốn thấy tôi đến mức nào, nhưng căn cứ vào tình bạn mấy năm, chắc cũng không đến mức chờ tôi chết đuối mới nhảy xuống vớt xác. Rất lâu sau này tôi mới biết là mình lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nghe nói khi tôi rơi xuống nước thì Lâm Kiều liền nhảy xuống cứu tôi ngay lập tức, vừa bơi đến thì bị tôi tóm chặt đúng như câu chết đuối vớ được cọc, thiếu chút nữa thì hử cũng bỏ xác dưới đáy hồ Tiểu Minh cùng tôi. Thế cũng thôi đi, máu chốt là vớt và lăm hử mới gỡ được tay tôi, sắp kéo tôi đến bên bờ, lại trùng hợp bị chuột rút, cuối cùng cả hai còn sống là nhờ trời không tuyệt đường mà thôi. Trong vòng có một tuần mà tôi vào viện tận hai lần, thật là hiếm có khó tìm, trải qua bảo sự kiện thế, có lẽ sẽ chẳng còn nữ chính ngôn tình bệnh tật đầy mình nào dám đến trước mặt tôi mà tự xưng bản thân là nữ chính bệnh tật đầy mình.

Khôi phục ý thức rồi, chuyện đầu tiên tôi làm là mở mắt ngay lập tức, thấy Lâm Kiều như bị bỏng, buông tay ngay lập tức, khi đầu ngón tay hần lướt qua tôi không thấy chút ấm áp nào. Hần toàn thân ướt đẫm, tóc tai bù rối, áo len vẫn đang rò nước tí tách, ánh sáng chạm phải hần cũng biến thành hàn khí. Tôi không có gì để nói, ngửa đầu nhìn trần nhà. Ngoài cửa sổ không còn ánh mặt trời, bốn phía lặng thinh, cả hai trăm mặc năm phút đồng hồ, hần đột nhiên nói: “Anh cứ tự cho rằng, làm thế là tốt nhất cho em.”

Tôi nhìn hần một cái, không trả lời.

Hần có vẻ bình tĩnh, nhưng giọng nói lại run rẩy, không biết là do lạnh hay do nguyên nhân gì khác, hần nói: “Lúc em không tỉnh, anh chỉ nghĩ rằng, nếu em chết. . .”

Tôi xen vào: “Anh mới chết.”

Hần bị tôi gây rối, nhưng không phản bác, chỉ nhìn tôi đăm đăm, như một con chim ưng nhìn mồi, một hồi lâu sau mới nói tiếp: “Anh không dám tưởng tượng rằng em sẽ chết trước mắt anh. Còn em, Nhan Tổng, nếu anh chết trước mắt em, em có không chịu đựng nổi không?”

Tôi tưởng tượng cảnh đó, đúng là không thể tưởng tượng nổi, nói: “Cha mẹ anh sẽ không chịu đựng nổi cho anh, bạn gái anh sẽ không chịu đựng nổi cho anh, thêm tôi để làm gì, anh cần gì cái sự không chịu đựng nổi của tôi.”

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, không chút kiêng dè mà nói, mắt anh ta ẩn sau cặp kính gọng vàng, chỉ khẽ ho khan hai tiếng. Từ nhỏ anh ta đã là cậu con vàng ngọc, ai nấy đều có cảm tình, khi học cấp ba, mỗi chấn thương của anh ta đều khiến các nữ sinh lũ lượt gửi tặng thuốc chống viêm và giảm đau, nếu anh ta chết chắc quá nửa nữ sinh của đại học T khóc lóc đòi đi theo anh ta. . . Nghĩ cho kỹ thì, tôi có chịu đựng nổi hay không chẳng ảnh hưởng gì đến đại cục.

Anh ta khẽ đẩy kính, môi tím tái, chỉ có hai tiếng ngán ngùi mà như muôn vàn gian nan mới thốt ra được, hần nói: “Nhan Tổng. . .” Còn chưa dứt lời, cửa đã mở toang, tôi quay đầu nhìn, Hàn Mai Mai cầm một túi quần áo đàng đàng sát khí đứng ở cửa, rít từng tiếng qua kẽ răng: “Nhan Tổng, tại sao cô phải nhỏ nhen như thế?” Sau đó mắt liền đỏ hoe: “Cô bị hận thù che mắt, cô có biết mấy năm nay Lâm Kiều đã trải qua những chuyện gì, cô không biết anh ấy đã. . .” Lâm Kiều chợt quát một tiếng. Âm lượng của tiếng quát này cũng không lớn, Hàn Mai Mai lại sợ hãi vô cùng nhìn hần: “Em chỉ là vì. . .” Lâm Kiều lạnh nhạt phẩy tay: “Em đi về trước đi.”

Trần nhà có một vết mờ rất khó nhìn ra, hôm trước tôi bị hành hung vào đầu, giờ bị hai người này gây rối, đầu óc quay mòng mòng, liền nghĩ cái nhà này sắp đi cho thế giới được yên. Chắc là dạo này Hàn Mai Mai xem hơi nhiều phim truyền hình Hàn Quốc, nhập vai rất tốt, hơn nữa còn là mẫu nữ chính thiên sứ, còn khó thoát ra khỏi ám ảnh vai diễn, mặc dù bị Lâm Kiều quát một tiếng, cũng chỉ yên tĩnh được hai giây, lại chuyển đề tài được ngay lập tức, nhưng vẫn cứ là hét vào mặt tôi: “Nhan Tổng, cô là đồ không có trái tim, cô là đồ không có trái tim, cô là đồ không có trái tim, cô không hề biết đến nỗi khổ của Lâm Kiều. . .” Tôi nhẩn nại thật lâu, rốt cục không chịu đựng nổi quyết định chạy trốn, tôi giật mạnh kim tiêm truyền dịch, bình truyền dịch vỡ choang dưới sàn, phòng đột nhiên lặng phắc, thật tiện cho cái giọng thù thù của tôi có thể vang đến tai từng người khi bọn họ còn đang sống sờ.

Tôi buồn cười nhìn Hàn Mai Mai: “Bị hận thù che mắt? Không hề biết nỗi khổ của Lâm Kiều? Coi thù hận như trò tiêu khiển cuối cùng để giết thời gian, chỉ có những người không phải lo cơm áo gạo tiền như các người mới có tinh lực làm thế thôi. Không sợ cô chê cười, thời gian suốt mấy năm nay của tôi đều dùng để sợ hãi. Sợ mẹ tôi không chịu được cảnh tù đầy, sợ bà ngoại đã già không cần thận là sẽ ngã bệnh, sợ Nhan Lăng không có tôi bên cạnh bị người khác ức hiếp, sợ xí nghiệp tài trợ tiền học cho tôi đổi ý thì đi đâu kiếm tiền đóng học phí, sợ ông chủ không trả lương đúng ngày, sợ. . .” Lâm Kiều đưa tay xoa mắt tôi, run rẩy đứt quãng: “Nhan Tổng. . .”

Tôi đẩy hần ra, nỗi sợ hãi mỗi đêm mỗi ngày ập tới, đã quên lâu như thế, đã quên lâu như thế, rốt cục tôi không nhịn được nữa khóc rống lên: “Các người bắt tôi thấu hiểu cho các người, tôi không hiểu thì là tôi không có trái tim, anh còn hỏi nếu anh chết tôi liệu có không chịu đựng nổi không, nếu tôi chết thì có ai không chịu đựng nổi cho tôi? Các người có biết tù đầy là thế nào không, mẹ của tôi đang ngồi tù, ngày lễ ngày tết đều phải biếu xén người ta, nhưng tôi lại không có tiền đưa bà để biếu xén. Nhan Lăng bị người ta nói ‘đứa không cha không ai thiết, đứa không mẹ như cỏ dại ven đường’, chạy về hỏi tôi câu đó có ý nghĩa gì. Từ khi tôi vào đại học, chuyện nghĩ đến nhiều nhất trong ngày ngoài chuyện học chính là chuyện ba bữa ăn thế nào để vừa đủ dinh dưỡng vừa tiết kiệm tiền, các người có từng trải qua cuộc sống thế chưa? Nếu chưa từng trải qua, vậy các người lấy tư cách gì mà chỉ trích tôi?”

Huyệt Thái Dương đau nhói từng hồi, tôi cảm thấy hôm nay đã đến lúc kết thúc rồi, kỳ thật tôi cũng không muốn nói những lời này, nhưng không biết tại sao lại nói ra, cách giải thích duy nhất là bản thân mất khống chế rồi. Mặt Lâm Kiều và Hàn Mai Mai dao động trong màn hơi nước ướt nhòe mắt tôi, tôi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, người đột nhiên bị ai đó ôm lấy, người đó nói với tôi: “Bình tĩnh lại đi, Tổng Tổng, em bình tĩnh lại.”

Là Tần Mặc.

Giữa người với người luôn tồn tại lực hấp dẫn lẫn nhau, tôi biết người đó là Tần Mặc.

Điều khiến tôi không hiểu là tại sao anh lại xuất hiện vào giây phút không thể tưởng tượng nổi thế này, giống như tôi vẫn không rõ tại sao cước thuê bao của di động ở Trung Quốc lại hay thay đổi thất thường như thế. Tôi nhớ là chiều hôm nay anh có buổi tọa đàm ở khán phòng lớn, thật sự không nên xuất hiện ở phòng bệnh này, nhưng anh lại ở đây, ôm tôi vào lòng, thận trọng như ôm một cô gái nhỏ bị người ta ám sát cả trăm lần đang trong cơn hấp hối.

Hơi thở anh phả bên tai tôi, tôi vốn đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu ổn định, nhưng dựa vào ngực anh như vậy, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy tủi thân, nhất thời khí thế đập vỡ bình truyền dịch bay biến, hai tay chậm rãi đưa lên, ôm lấy anh như con sông chảy xiết ôm lấy ngọn núi đá vững chắc. Anh ôm tôi càng chặt, vỗ lưng tôi trấn an, thì thầm bên tai tôi: “Không có việc gì nữa rồi, anh ở đây, không có việc gì nữa rồi.” Tôi kim nén ba mươi giây, rốt cuộc còn cảm thấy nặng nề hơn lúc tức giận mà hét lên hồi nãy, òa một tiếng khóc

lớn.

Tiếng khóc này thật như cuồng phong vạn dặm, non sông biến sắc. Trong thời khắc tứ cố vô thân, cố gắng thì cũng tự mình chống đỡ mà vượt qua được thôi, nhưng xuất phát từ tâm lý thích tận dụng nên vẫn luôn hy vọng có một ai đó chống đỡ giúp mình, và khi tôi có mong muốn đó, cuối cùng cũng có một người xuất hiện, chờ đợi đã năm năm, cuối cùng cũng thấy một người?

Tôi vừa lau nước mắt ở trên áo Tần Mặc, vừa lướt qua bờ vai anh thấy Lâm Kiều đang nhìn tôi da diết ở giường bệnh bên cạnh. Hồi còn niên thiếu, anh ta tung hoành trên sân bóng rổ như Rukawa(1), hơn nữa thành tích học tập lại tốt, mỗi kỳ thi đều như Takenori Akagi(2) hơn nữa còn biết chơi piano, lúc này lại như Shinichi Kudo. Anh ta có nhiều cái vỏ ngoài như thế, mà cái vỏ nào cũng sáng láng, lại đáng tin cậy, đã không thể dùng mấy chữ 'niềm tự hào' đơn thuần để hình dung, mà phải là 'niềm tự hào vô giá', đó là Lâm Kiều niên thiếu trong trí nhớ của tôi, một Lâm Kiều mười bảy tuổi chưa bao giờ nhạt phai trong ký ức. Hiện tại Lâm Kiều hai mươi tư tuổi trước mặt này, lại làm cho tôi nhìn thấy một dáng vẻ tiêu tụy mà tôi chưa bao giờ chứng kiến, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, bờ môi tím tái lạnh băng, Hàn Mai Mai luống cuống lấy khăn giúp anh ta lau tóc, bị anh ta đẩy ra, vẫn nhìn tôi không hề chớp mắt.

Cả phòng bệnh chỉ nghe thấy tiếng khóc của tôi, lúc dồn dập lúc tỉ tê, nếu là đêm khuya, tại bệnh viện trống trải này, chắc chắn sẽ đem đến một cảm giác kinh hoàng khó mà miêu tả. Mu bàn tay hình như hơi đau, sự tủi thân kỳ lạ trong lòng lại dường như lớn dần, càng ngày càng đau xót. Tôi vừa khóc vừa nấc nghẹn ngào, Tần Mặc khẽ buông tôi, nhẹ giọng hỏi: "Em sao vậy?"

Vì khóc nấc nên tôi không nói được, tầm mắt anh thần nhiên đưa một vòng phòng bệnh, dừng lại ở những mảnh thủy tinh vỡ tan tành trên sàn, người anh cứng đờ, lập tức quay đầu nhú mày nhìn tay tôi đánh giá, nghiêm túc nói: "Sao lại thế này?"

Tôi khịt khịt mũi nhìn anh cầm tay phải mình, không biết trả lời thế nào. Căn bản tôi không muốn làm anh nổi giận, nhưng ánh mắt tối đen của anh khóa chặt tôi, giống như tôi không giải thích thì sẽ không thể yên thân được, giống như tôi ngoài việc làm anh nổi giận ra không còn lựa chọn nào khác.

Tôi rút lại cánh tay bị anh cầm, vừa kéo vừa nói: "Không phải tay này," Lại giơ cánh tay còn lại cho anh xem, chỉ vào vết sưng trên mu bàn tay: "Là tay này." Tim kiếm một hồi lâu: "Anh xem, chỗ này có máu, còn thấy cả vết kim tiêm, đúng là tay này."

Nói xong ngẩng đầu quan sát phản ứng của anh. Anh nhú mày, mặt không chút thay đổi nhìn tôi. Anh với tôi bốn mắt nhìn nhau, sau một lúc lâu, anh nói: "Kim tiêm là tự em rút?"

Tôi do dự một lúc, gật đầu.

"Bình truyền dịch cũng là em ném vỡ?"

Tôi lại gật đầu.

Anh cứ như vậy lẳng lặng nhìn tôi, tay của tôi đặt trước mặt anh, anh cũng không cầm, cho dù là phim Quỳnh Dao hay phim Hàn Quốc đều không diễn biến như vậy, tôi không biết bây giờ phải làm sao cho đúng, cũng không thể chủ động đi nắm tay anh, đang chuẩn bị rút lại, thì đúng vào lúc này, anh đột nhiên vươn tay day lên vết sưng trên mu bàn tay tôi thật mạnh: "Đau không?"

Tôi đau đến phát khóc.

Lâm Kiều nói: "Anh đừng động vào miệng vết thương của cô ấy."

Tần Mặc không nhìn anh ta, vẫn nhú mày nhìn tôi.

Tôi chưa bao giờ thấy Tần Mặc tức giận, không biết khi anh tức giận bộ dạng s❖❖

Chương 21

Chu Việt Việt và Nhạc Lai một trước một sau đến thăm tôi, tôi vừa mới tỉnh ngủ, nước đã truyền hết, mà Tần Mặc không biết đi đâu. Tay Chu Việt Việt băng bó, tóc tai bù rối, quần jean cũng rách, khắp khiễng đi đến bên giường tôi rồi ngồi xuống, hồi lâu sau

vẫn không nói tiếng nào. Tạo được hiệu quả rung động thị giác như thế, phải là bị rất nhiều người đánh hội đồng mới hợp lý.

Tôi hỏi Nhạc Lai: "Cô ấy bị sao thế?"

Nhạc Lai vò đầu: "Mình cũng không biết, mình nghe xong tọa đàm đến đây xin viên thuốc cảm, thì đúng lúc gặp cô ấy, cô ấy nói cậu rơi xuống nước đang nằm ở đây, mình liền vào thăm cậu, cậu làm thế nào mà lại rơi xuống nước?"

Tôi nghĩ chuyện này dài dòng, rút gọn lại thì lại hạ thấp giá trị tư tưởng nhân văn, trong lúc tôi nói chuyện với Nhạc Lai, thái độ Chu Việt Việt vẫn khác thường như thế, một mực trầm mặc, tôi và Nhạc Lai không tự chủ mà đều nhìn cô ấy. Tôi thử thăm dò: "Cậu đang biểu

Rốt cục cô ấy cũng hoàn hồn, nghe rằng nói: “Đang đi bắt cần té ngã.” Đờ đẫn nhìn cửa phòng bệnh hai giây, lại nói: “Không phải tốc độ Porche rất nhanh sao? Cậu nói Hà Tất đi Porche đúng không, tại sao mình ngã từ hành lang xuống liền gọi cho hân mà sao giờ này vẫn chưa thấy tăm hơi? Mẹ nó, còn không bằng Chery QQ.”

Tôi và Nhạc Lai cùng giật mình hoảng sợ, tôi đang nằm trên giường không tiện thể hiện bằng hành động, chỉ có thể dùng ánh mắt tỏ vẻ lo lắng, Nhạc Lai vội vàng nhảy dựng lên xem xét chỗ bị thương của Chu Việt Việt, nhưng băng bó kín quá, khó lòng quan sát toàn cảnh. Chu Việt Việt phẩy tay: “Không có việc gì đâu, không có việc gì đâu.” Kéo gạc: “Mình đứng dựa cầu thang đợi hân hai mươi phút đồng hồ, mẹ nó, Porche, hai mươi phút đồng hồ, chỉ có đi từ nhà hân đến trường, thế mà hai mươi phút vẫn mất mặt. . .”

Tôi ngạc nhiên nói: “Hóa ra cậu biết thương hiệu... Porche ah?”

Chu Việt Việt cũng ngạc nhiên nói: “Từ nhỏ đến giờ nhà mình dùng sản phẩm của thương hiệu đó, đương nhiên mình biết.”

Tôi và Nhạc Lai khiếp sợ nhìn Chu Việt Việt, ánh mắt của cả hai nhất định tràn ngập sự thoảng thốt. Không ngờ bên cạnh mình lại là một đại gia giấu mình, hơn nữa giấu mình suốt hai năm mà chúng tôi không hề phát hiện ra, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Chu Việt Việt gian nan gỡ tóc dưới cái nhìn chòng chọc của chúng tôi: “P&G ấy, các cậu cũng dùng mà phải không.” Hai giây sau mới nghĩ hoặc: “Chẳng lẽ P&G và Porche không phải cùng một tập đoàn?”

Chấn thương của Chu Việt Việt đúng là không có gì đáng ngại, Hà Tất không hề xuất hiện, ai nấy đều không thể hiểu nổi hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, Chu Việt Việt một mực biểu hiện tinh thần sa sút một cách thật sự. Khi chúng tôi cho rằng Chu Việt Việt sẽ đến nhà Hà Tất xi xít lớp xe hân cho hân mỗi hạn trong lòng, cô ấy đột nhiên thông suốt: “Mình đúng là thần kinh chấp mạch mới gọi cho tên khốn nạn Hà Tất kia, sớm biết thế mình đã không gọi cho hân, đáng lẽ phải gọi 110.”

Nhạc Lai nhìn cô ấy tuyệt vọng như thể ngày tận thế, một hồi lâu sau mới nói: “110 là gọi cảnh sát, tình huống của cậu phải gọi cấp cứu 120.”

Tôi nghĩ kỳ thật Nhạc Lai không nên đặt nhiều hy vọng thế lên Chu Việt Việt, cô ấy không gọi 114 đã là may mắn lắm rồi. Về chuyện Chu Việt Việt bị ngã liền gọi cho Hà đại thiếu ngay lập tức, về bản chất chính là làm nũng với Hà đại thiếu. Điểm khác nhau giữa phụ nữ bất lương và phụ nữ đảng hoàng là ở chỗ, phụ nữ bất lương có thói quen làm nũng với nhiều đàn ông, phụ nữ đảng hoàng thì chỉ làm nũng với một người đàn ông duy nhất. Chu Việt Việt hiển nhiên là một người phụ nữ đảng hoàng, không dễ dàng làm nũng với ai, từ khía cạnh này mà nói, Hà đại thiếu vẫn còn hy vọng.

Vì đã truyền hết nước, y tá đến thay bình nước khác, trong lúc chán muốn chết đó, Nhạc Lai ngồi cạnh kể chuyện buổi tọa đàm của Tàn Mặc, bởi vì tôi và Chu Việt Việt không đến hiện trường, không biết cụ thể sôi nổi thế nào, không thể không vênh tai lắng nghe.

Nhạc Lai nói: “May là hai người các cậu không đi, trời ơi, thật là rung trời chuyển đất, trong ngoài khán phòng lớn đầy chật người là người, đông hơn quân Nguyên. Kiến trúc sư Tàn bình thường đã lịch lãm đẹp trai lắm rồi, lúc giảng bài thì không còn lời nào để miêu tả nữa, từng cái xoay đầu nhấc tay, vừa tao nhã lại vừa lạnh lùng thâm trầm, khiến gái trẻ gái già đều mê mẩn. Nửa tiếng cuối cùng thỏa luận tự do, còn có một em gái bạo gan đứng lên hỏi hân thích dạng con gái thế nào, từng thâm thương trộm nhớ ai không đại loại thế, thật quá bạo gan, làm hiệu trưởng ngồi ở dưới mặt mày tái mét.”

Chu Việt Việt hậm hực: “Nếu không phải thầy giáo đột nhiên động kinh gọi mình có việc thì đời nào mình bỏ qua buổi tọa đàm này.” Hậm hực xong hỏi đầy vẻ hiếu kỳ: “Vậy kiến trúc sư Tàn trả lời thế nào?”

Nhạc Lai mơ màng nhớ lại: “Đại kiến trúc sư chính là đại kiến trúc sư, nửa chữ cũng không chịu tiết lộ, chỉ nói câu ‘Trước khi trả lời vấn đề đó, tôi phải nhìn xem... bạn gái tôi có đến buổi tọa đàm ngày hôm nay không đã’, tứ lạng bạt thiên cân, khiến toàn khán phòng xôn xao, nhưng lại không có ai dám hỏi, ai nấy đều kiềm chế rất khổ sở, khán phòng la liệt những trái tim tan vỡ, đều lắng nghe xem bạn gái kiến trúc sư Tàn là ai, rốt cuộc không ai dám hỏi câu tương tự. Sau đó không lâu, kiến trúc sư Tàn nhận một cuộc điện thoại rất khẩn cấp, thời gian tọa đàm chưa hết đã rời đi.” Nói xong đặc biệt tiếc nuối thở dài nói: “Không biết ai là người gọi điện thoại, thật là một cú điện thoại không đúng lúc, sao có thể gọi đúng lúc đó chứ, thật không hiểu chuyện, không thể gọi muộn hơn chút sao, đúng là dụng tâm hiểm ác, mong kẻ đó sặc nước cống chết đi. . .”

Chu Việt Việt muốn nói lại thôi hồi lâu, rốt cục đành chặn lời Nhạc Lai: “Cái ... cuộc điện thoại không hiểu chuyện kia, có thể. . . là mình gọi. . .” Nói xong dường như nhớ ra gì đó, chỉ vào tôi: “Nhưng không liên quan tới mình, là cô ấy bất cẩn rơi xuống nước, mình đâu phải là không hiểu chuyện, mình chỉ là sốt ruột mới gọi cú điện thoại đó, lời nguyên rủa của cậu không thể báo ứng lên đầu mình nha.”

Tôi vội vàng tỏ rõ lập trường: “Mình cũng không liên quan, mình còn chưa kịp biết chuyện gì đã rơi, lời nguyên rủa kia cũng không thể báo ứng lên mình, mình cảm thấy. . .” Còn chưa nói hết, đã bị cắt lời: “Không liên quan với em thì liên quan với ai?”

Tôi quay đầu nhìn, Tàn Mặc đứng ở cửa, tay cầm cặp lồng giữ nhiệt. Nhạc Lai ngẩn người, rõ ràng đầu đuôi thì ra vẻ hiểu rõ cười một tiếng.

Tàn Mặc vừa đặt cặp lồng giữ nhiệt xuống vừa nói: “Hình như mọi người đang nói về báo ứng gì đó, muốn báo ứng lên người Tổng Tống sao?”

Không gian lặng phắc năm giây, Chu Việt Việt méo mó đau khổ nói: “Không, tôi đang nói báo ứng kia ... lên người tôi là được.”

Tàn Mặc nhíu mày.

Tôi nhìn Chu Việt Việt: “Thật khổ cho cậu.”

Tần Mạc cười ra tiếng, cúi người cài chần cho tôi: “Em đúng là được voi đòi tiên.”

Nhạc Lai che miệng cười, tôi cảm thấy mặt mình hơi nóng, nhìn ngón tay thon dài của Tần Mạc cài chần, nóng càng thêm nóng, đang muốn nói lại bị Chu Việt Việt phá rối, Chu Việt Việt nói: “Lâm Kiều?” Lòng tôi thất thần, đúng là âm hồn không tan.

Thật sự thì tôi không thấy được hần, Tần Mạc đứng chắn trước mặt tôi, tôi cũng không thể vì muốn nhìn hần mà đẩy Tần Mạc ra, chỉ nghe thấy giọng hần vang lên hiu quạnh: “Đêm nay tôi trực, thuận đường đến nhìn xem Nhan Tổng khá hơn chưa.”

Tần Mạc nắm tay của tôi, xoay người gật đầu nói: “Làm phiền bác sĩ Lâm phải lo lắng.”

Lâm Kiều ừ hử, không nói gì nữa.

Tiếng bước chân trống rỗng từ cửa đến hành lang, Tần Mạc nắm tay tôi thật chặt, một hồi lâu quay đầu nói: “Tay em không phát triển ah, sao lại nhỏ vậy?”

Trải qua những chuyện như rơi xuống nước, khóc một hồi rồi lại ngủ một giấc, bỗng nhiên cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa vừa nhìn đến thấy Tần Mạc, lòng liền cảm thấy ấm áp, mặc dù cảm giác khác xa sự chua xót của mối tình đơn phương hồi cấp ba, nhưng theo nghiên cứu tiểu thuyết tình yêu từ cổ chí kim, không người đả thông tôi vẫn biết đây là yêu, có lẽ vẫn đang trong giai đoạn nảy sinh, nhưng theo thời gian nhất định sẽ phát triển thành một cây đại thụ. Tôi cảm giác bản thân vẫn hoài nghi rất nhiều, nhưng Tần Mạc nói anh sẽ không buông tôi ra. Đúng lúc tôi chật vật khó khăn nhất, anh bỏ công bỏ việc đến chia tay với tôi, đối với tôi mà nói ‘cảm động’ không đủ để diễn tả nữa. Thích thành yêu là biến đổi từ lượng đến chất, tôi vốn thích anh, đáng lẽ có thể thích nhiều hơn, lại bị Hàn Mai Mai phá rối làm biến đổi cả lượng lẫn chất. Tôi nghĩ, tôi và Tần Mạc thế này, coi như là chính thức bắt đầu nói chuyện yêu đương đi. Nhưng tối hôm đó suy nghĩ kĩ càng xong, tôi cũng không định nói thẳng với anh ấy luôn, chủ yếu ở chỗ bốn ngày sau chính là sinh nhật của anh, tôi không có tiền mua một món quà đắt giá, không thể làm gì khác hơn là giữ câu nói quan trọng đó lại, đến ngày sinh nhật anh thì tự nói với anh. Đây là triết học của kẻ bình dân.

Hàng cây trước nhà đồng loạt trút lá, mùa đông tiến đến từng bước từng bước một, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp.

Khi tôi đang suy nghĩ không biết nên làm sinh nhật cho Tần Mạc thế nào, hoạt động chọn sinh viên lên miền núi làm nghĩa vụ khiêm tốn kết thúc. Chúng tôi chẳng hề biết gì, quá trưa ngày hôm đó nhận được thông báo, nói tôi và Chu Việt Việt đạt điểm cao trong cuộc lựa chọn này, vinh quang trở thành hai giáo viên trong số hai trăm người đăng ký. Hoạt động lần này kéo dài một tuần, ban tổ chức xếp tôi dạy Ngữ văn, Chu Việt Việt dạy môn Lịch sử. Tôi nghe tin đó xong bản khoăn rất lâu, Chu Việt Việt biết được tin tức xong thì cảm thán: “Không làm gì khác được, cạnh tranh vốn tàn khốc, đây là vấn đề chọn lọc tự nhiên, thời đại phải đấu tranh sinh tồn.” Tần Mạc nhìn quyết định nói: “Em dạy Ngữ văn tạm thời không bàn, nhưng Chu Việt Việt đi dạy Lịch sử. . . Hai người định hăm hại thiếu niên nhi đồng vùng núi ah?” Chu Việt Việt gián tiếp nghe được câu đánh giá đó của Tần Mạc, ngồi suy tư đau khổ dưới tượng Mao chủ tịch ở quảng trường rất lâu.

Ngày xuất phát là ngay sau hôm sinh nhật Tần Mạc, hôm sinh nhật anh đưa tôi đi mua đồ dùng cá nhân, hoàn toàn không nhắc đến chuyện hôm đó là sinh nhật bản thân.

Tôi gửi Nhan Lăng đến nhà Chu Việt Việt, tự cho đó là một quyết định anh minh, nhưng khi xào rau lại phát hiện nhà hết xì dầu, đến lúc đó mới phát hiện tầm quan trọng của Nhan Lăng. Vốn định gọi điện thoại để Tần Mạc mua một chai xì dầu, móc điện thoại ra mới nhớ bữa cơm này là quà sinh nhật cho anh ấy, muốn anh ấy ngạc nhiên, suy nghĩ một hồi lâu, lại lặng lẽ nhét điện thoại di động vào túi, thay quần áo thân chinh đi mua xì dầu. Bấy giờ rửa tới, rốt cục đánh vật mãi cũng xong một bàn thức ăn.

Tôi ngồi chờ Tần Mạc rất vất vả, tâm tình thấp thỏm, như hộ bị cưỡng chế đối mặt với sở quản lý bất động sản. Đợi hồi lâu vẫn không thấy anh về, bụng đói meo, bèn chạy xuống lầu mua một bát salad mang lên nhà vừa ăn vừa bình phục tâm tình. Ăn được một nửa, nghe thấy căn bên cạnh có tiếng mở cửa, tôi đoán Tần Mạc về, vội vàng mở cửa. Tôi đã nhắm lời thoại trong đầu rất nhiều lần, chỉ cần thấy người sẽ nói, lại sững sờ chứng kiến một mỹ nữ tóc vàng. Còn là một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh.

Tần Mạc đang đi đến đây, thấy tôi thì dừng bước, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, lại đưa tay xem đồng hồ: “Đã chín giờ, muộn thế này em còn muốn ra ngoài?”

Tôi ngẩn người hồi lâu, dờ dẫm nói: “Ah, em ăn hơi no, muốn tản bộ chút cho tiêu cơm.” Nói xong làm mặt lạnh xoay người đi vào nhà đóng cửa, tựa lưng vào cửa ngẩn người rất lâu, không biết nên rửa bát trước hay đi tắm trước, ngẩn ngơ một hồi, đột nhiên nhớ ra bản thân nói muốn ra ngoài tản bộ mà? Nhan Lăng không có ở đây, không gian một trăm ba chục mét vuông vắng như chùa bà Đanh, thật ra chín giờ cũng không phải muộn, tôi dọn dẹp một chút chuẩn bị ra ngoài, đang lấy ví tiền và chìa khóa, chợt nghe tiếng mở cửa vang lên, Tần Mạc nhàn nhã lững thững đi vào, tiện tay đóng cửa lại, ung dung nhìn tôi chờ đợi.

Tối nay đầu tôi như đứt một dây thần kinh nào đấy, một lúc lâu sau tôi mới phản ứng lại, khiếp sợ nói: “Rõ ràng em đã đóng cửa. . .”

Anh xoay xoay chìa khóa, cười mà như không: “Em quên tôi là người cho thuê sao? Người cho thuê sao có thể không có chìa khóa.”

Tôi nghĩ cũng đúng, nhưng gặp tình huống bất ngờ, không thể thuận lợi nói lời thoại đầu tiên, khiến suy nghĩ của tôi bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tôi nghĩ năm giây đồng hồ, hỏi anh: “Chắc anh chưa ăn cơm, trong bếp có đồ ăn, anh có muốn ăn một chút không?”

Tần Mạc không nói chuyện, vẫn đang duy trì cái vẻ mặt kia: “Người vừa nãy... là thư ký của tôi, Vanshirlely, đến lấy giấy tờ quan trọng. . .”

Tôi đỏ mặt, cất lời anh: “Anh cho rằng em ghen sao, em không ghen, em không hiểu lầm anh, thực sự không có, em rất tin tưởng anh. Em chỉ hơi kinh ngạc, chủ yếu là em có mấy lời muốn nói với anh, thấy người lạ nên không phản ứng kịp. Ý nghĩ bị quấy rầy, có chút căng thẳng.”

Anh lắc đầu cười, vòng qua tôi đi về phía bàn ăn, vừa đi vừa nói: “Đúng là đối thật, vừa may có em để phân cơm, có gì muốn nói thì chúng ta vừa ăn vừa. . .” Đang nói dở đột nhiên dừng lại, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Nhiều đồ ăn vậy.”

Tôi ấp úng hồi lâu, lúng túng nói: “Hôm nay không phải sinh nhật của anh sao.” Dứt lời nhớ ra bát salad, đi đến bàn ăn chỉ vào đĩa salad: “Anh ăn tạm salad trước đi, những món khác để em vi sóng cho nóng đã, chỗ đồ ăn này em làm được một lúc, nguội ngắt rồi.”

Anh không phản ứng với nửa câu sau của tôi, chỉ nhẹ giọng nói: “Sao em biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

Tôi vừa vét lại bát salad cho gọn vừa trả lời: “Không phải em từng xem chứng minh thư của anh sao, để ý là nhớ được sinh nhật của anh, cũng không phải chuyện phức tạp gì.”

Vừa mới dứt lời, anh liền ôm tôi vào lòng, người anh ấm áp như gió xuân, vòng tay mạnh mẽ trước giờ chưa từng thấy, khiến tôi không thể động đậy. Vì tiết kiệm tiền điện, tôi chỉ bật một bóng đèn nhỏ, khiến phòng ăn sáng lờ mờ, đặc biệt thích hợp cho làm điều phi pháp. Mắt anh hơi cong lên, đồng tử lấp lánh nhìn tôi: “Tổng Tổng, em còn dám nói trong lòng em không có tôi.”

Tôi dùng bản năng bác bỏ: “Ai nói trong lòng em không có anh.” Nói xong cảm giác không đúng, vội giải thích: “Ý em là em chưa từng nói trong lòng em không có anh.” Ngẫm lại vẫn thấy chưa đúng, tiếp tục giải thích: “Ý em là từ trước đến giờ em chưa từng nói trong lòng em không có anh.”

Tần Mặc vui đầu vào vai tôi, cổ nén cười mà nói: “Được rồi được rồi, em không cần cường điệu, tôi biết trong lòng em có tôi.”

Tôi suy nghĩ hồi lâu mới nhận ra là bị anh bẫy, giãy dụa muốn giằng tay mình lại hoặc đẩy anh ra. Anh vuốt tóc tôi: “Nếu không muốn phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì em đừng nhúc nhích nữa, để yên cho tôi ôm em một lát.”

Tôi nuốt nước bọt để yên cho anh ôm. Do dự không biết lúc nào mới nên nói câu kia.

Anh ôm tôi rất chặt, tôi nói: “Tần Mặc.”

Anh ừ.

Tôi gọi tên anh một lần nữa.

Anh lại miễn cưỡng đáp lời.

Chuyện tối hôm nay mặc dù không khác tưởng tượng của tôi nhiều lắm, nhưng tôi gần như chẳng nói được câu thoại nào, nhưng có một câu này nhất định phải nói, là câu chúc mừng sinh nhật.

Tôi chậm chậm giơ tay lên ôm lưng anh, may là không nhìn thấy mặt anh, tôi đỡ xấu hổ, tôi nói: “Tần Mặc, em. . . anh. . . Còn có. . . Chúc mừng sinh nhật.”

Eo bỗng căng thẳng, người bị xiết chặt, tôi chưa kịp phản ứng đã bị anh đặt lên tủ đựng đồ trang trí. Anh chen giữa chân tôi, đôi mắt ánh lên sự vui vẻ, hơi nghiêng đầu, dịu dàng: “Em vừa nói gì, tôi nghe không rõ.”

Tôi không thoải mái nhích lại gần: “Chúc mừng sinh nhật.”

Anh lắc đầu: “Không phải, câu trước đây. Em rồi cái gì anh?”

Tôi nhìn quanh: “Không có gì hết, không nghe thấy thì bỏ đi.” Rõ ràng nghe thấy mà lại bắt tôi nhắc lại, thật sự quá vô sỉ.

Anh không nói gì, chỉ cười một tiếng, lặng lẽ nhìn tôi chăm chú, trong đôi mắt đen láy chọt như ngọn sóng. Tôi giả vờ bình tĩnh, lấy tay đẩy anh: “Anh lui lại đi, cho em xuống.”

Anh không những không lui lại, còn như cảm thấy rất thú vị mà lấn thêm. Tôi trố mắt nhìn môi anh hạ xuống, nhưng đích đến không phải môi tôi mà là cổ. Hai giây bất động, anh khác hẳn trước kia, không chút âu yếm dịu dàng, lập tức cắn mút mạnh mẽ, tôi ngửa đầu rên một tiếng, người như bốc hỏa.

Tay của anh lần vào áo len, da thịt chạm nhau, đầu ngón tay nóng bỏng, môi anh chuyển từ cổ lên cằm, rồi đến khoe môi, liếm hôn từng chút từng chút một, tôi cảm thấy lòng rất hoảng hốt, rất muốn đụng chạm, lại không thể như ý. Anh cắn môi tôi, giọng khàn khàn: “Muốn tôi sao?”

Đầu tôi nhão như hồ, đưa tay ôm vai anh theo bản năng: “Muốn. . .”, cho đến khi hai tay anh cởi khuy sau lưng tôi, tôi mới tỉnh được ra, vội vàng lắc đầu: “Đừng.”

Anh không để ý đến tôi, tay vẫn cởi khuy. Tôi căng thẳng: “Em nói đừng rồi, sao anh không chịu tôn trọng em.” Anh hôn vành tai tôi trấn an: “Đừng sợ.” Hai tay phối hợp xoa nhẹ lưng tôi.

Tôi bật khóc: “Không phải em sợ, máu chốt là em đến kỳ, đừng nói là anh muốn chiến đấu trong vùng máu. . .”

Tần Mạc dừng tay, một hồi lâu chán nản nói: “Đến thật không đúng lúc.”

Chương 22

Sáng sớm hôm sau, bầu trời u ám, Tần Mạc kéo rèm cửa xem xét hồi lâu, bèn nhét thêm hai cái ô vào hành lý của tôi. Đêm ngủ tôi đạp chân, sáng dậy mũi hơi nghẹt, bị anh phát hiện, lại cau mày nhét thêm một túi thuốc to khủng bố vào hành lý. Túi thuốc đầy nhãn toàn ghi tiếng Anh, khiến người ta không biết hướng dẫn sử dụng thế nào. Khi ăn sáng anh ý thức được vấn đề đấy, lại lấy giấy bút dịch hết hướng dẫn sử dụng ra tiếng Trung, ra đến cửa lại nói cho tôi nghe thuốc nào ngày uống mấy lần, bắt tôi nhắc lại không sai, mới gật đầu lấy xe đưa tôi ra ga.

Tôi đang cài dây an toàn, Tần Mạc nỗ máy, đột nhiên dừng lại quay đầu hỏi tôi: “Em đã mang nước ngâm kính sát trùng chưa?”

Tôi vội vàng nhảy xuống xe quay đầu đi lấy nước ngâm kính sát trùng.

Vội vã chui vào xe, Tần Mạc khoanh tay trước ngực dựa cửa xe: “Sửa rửa mặt?” Tôi nghĩ rồi gật đầu, anh xoay người mở cửa xe, lơ đãng nói: “Nhà quê chắc là lạnh lắm, mang găng tay chưa?”

Tôi đặt chai nước ngâm kính sát trùng xuống quay vào nhà lấy găng tay.

Cầm găng tay ra, chúng tôi vào xe, Tần Mạc trầm mặc một hồi lâu: “Em đã chắc là mang đủ chưa?”

Tôi gật đầu: “Đủ rồi.”

Anh xoay người xuống xe: “Xem đã, tôi phải xem lại hành lý của em một lượt, thống kê xem có quên gì không.”

Tôi sốt ruột nói: “Tôi qua em xếp đồ cẩn thận rồi, thật mà, chỉ quên có găng tay này thôi, anh đừng lằng nhằng nữa, muộn giờ tàu chạy mất. . .”

Anh đã mở valy ra, thuận miệng hỏi: “Chín giờ rưỡi tàu chạy, giờ mấy giờ rồi?”

Tôi lục túi tìm di động để xem giờ, lòng bỗng thất thần: “A, chuyện ... đó, em quên mang di động, ha ha, anh chờ em một lát, em vào nhà lấy di động đã. . .”

Anh ngẩng đầu như cười mà như không cười: “Hôm qua mua chai rửa mặt súc miệng hai trong một em cũng không mang, được.”
cúi
đầu lại tiện tay lật xem: “Băng vệ sinh
đâu?”

“ . . . ”

Gió lạnh vi vu. Chúng tôi đi nửa vòng thành phố, rốt cục đến nhà ga lúc chín giờ kém.

Chu Việt Việt đang rụt cổ ngồi cùng Nhan Lăng trong sảnh chờ của nhà ga. Nhan Lăng chưa hết ngày nghỉ bệnh, không muốn đến trường đi học ngay, biết tôi lên núi làm giáo viên nghĩa vụ, liền đòi đi theo để trải nghiệm cuộc sống. Tần Mạc đưa nó tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói nó rất khỏe, đã có thể thực hiện các cuộc hành trình ngắn dài, hơn nữa thiếu niên nhi đồng được mở rộng tầm mắt nhiều có lợi cho sự trưởng thành tâm lý, đi theo tôi làm nghĩa vụ chỉ có lợi không có hại. Tần Mạc không phản đối cũng không đồng ý, hội sinh viên thì thấy mang theo một đứa trẻ như nó càng thể hiện được tính nhân văn và tinh thần tương thân của hoạt động, không chỉ không phản đối mà còn miễn phí tiền tàu xe cho Nhan Lăng. Chu Việt Việt thấy không hưởng thì mất quyền lợi, không chiếm thì hội sinh viên cũng sẽ cảm thấy nhụt nhụt ăn uống, chuyện như vậy kiên quyết không thể để phát sinh, tôi và cô ấy tư tưởng gặp nhau. Nhan Lăng thì chỉ cần không mất tiền là được, nó cảm thấy rất hào hứng, tôi và Chu Việt Việt cũng thật hào hứng, trên cơ bản ai nấy đều vui sướng lên tàu. Chỉ có một mình Tần Mạc là nhăn mặt nhíu mày, khi tàu chuyển bánh, anh hươ hươ di động với tôi, tôi suy nghĩ một lát, hiểu được ý của anh, bèn móc di động ra xem, mới biết là có tin nhắn: “Nhớ sạc điện thoại, đừng để tôi gọi cho em không được.”

Tàu chuyển bánh chậm chậm, quay đầu nhìn lại, cho dù tốc độ có vẻ đều và chậm, nhưng thật ra tàu đã đi xa, thành phố C chìm trong khói mù, Tần Mạc đứng ở sân ga chỉ còn là một bóng dáng mờ mờ. Trong ký ức tôi hình như cũng từng có cảnh ly biệt thế này, nhưng tôi nghĩ thật lâu, chỉ cảm thấy kỉ niệm đầy tính văn nghệ như thế, một đời được trải nghiệm một lần đã là hiếm có khó tìm lắm rồi, còn trải qua hai lần thì thật là không tưởng. Quá nửa là do xem phim truyền hình Đài Loan hoặc Hàn Quốc, bị ấn tượng bởi một trường đoạn tương tự, là do thời gian quá dài, ấn tượng thì còn, mà hình ảnh đã phai nhạt.

Chu Việt Việt ngồi đối diện tôi, hoàn toàn không nhìn tôi và Nhan Lãng, ánh mắt cứ dán vào một chỗ nào đấy.

Tôi quơ quơ tay trước mặt cô ấy: “Cậu lấy bài poker đi, chúng mình làm mấy ván.”

Cô ấy gạt tay tôi ra, vẫn dán mắt vào chỗ đó. Tôi quay đầu nhìn theo cô ấy, thấy ngồi chéo cách đó hai hàng ghế là một người đang nghe nhạc bằng tai nghe, tóc rất dài. . . Tôi quay đầu hỏi Chu Việt Việt: “Người đó là trai hay gái?”

Chu Việt Việt kinh ngạc nhìn tôi, giơ ngón tay thờ dài: “Cậu không nhận ra anh ta là ai à? Tiểu thuyết gia trường phái tiên phong Trình Gia Mộc đó, uống cho cái tiếng sinh viên khoa Văn của cậu.”

Tôi kiềm chế bản thân để không hỏi Chu Việt Việt trường phái tiên phong cụ thể là thế nào, quay đầu lén đánh giá người thanh niên đang nghiêng đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ. Tàu bắt đầu đi vào hầm, khiến góc độ và độ rõ ràng đều chỉ còn một phần. Trong nháy mắt, tàu vào hầm, tôi khẽ hỏi Chu Việt Việt trong bóng tối: “Làm sao cậu biết đó là Trình Gia Mộc, không phải người ta nói Trình Gia Mộc rất khiêm tốn sao, luôn ẩn dật, không ký tặng sách không toạ đàm cũng không đăng ảnh mình lên blog. . .”

Chu Việt Việt ngắt lời tôi: “Cậu có thể không tin sự khôn ngoan và sức mạnh của các phương tiện truyền thông, nhưng không thể không tin sự khôn ngoan và sức mạnh của cộng đồng tianya.cn. Lần trước trên tianya.cn có topic “Nhà văn đẹp trai”, không biết tên biến thái nào kiếm được một tấm hình của Trình Gia Mộc, vì thế nên ai nấy đều kinh ngạc, cũng vì thế mà mình mới ấn tượng, đúng là rất đẹp trai, nhìn có nét giống Fujiki Naohito(1) hồi trẻ.”

Chu Việt Việt tiếp tục bày tỏ cảm xúc về nhà văn đẹp trai. Kỳ thật vừa rồi quan sát vẫn chưa được rõ ràng cho lắm, ngoại hình Trình Gia Mộc xuất sắc đến mức độ nào tôi chưa được rõ, nhưng trải qua sự vui đập hết lần này đến lần khác của các nhà văn nữ, quần chúng đã khoan dung rộng rãi hơn khi đánh giá nhan sắc các nhà văn.

Tôi nhớ năm ngoái có đọc một cuốn tiểu thuyết của Trình Gia Mộc, viết về một cô bé có tài đam mê hội họa. Cô bé đó có một người bạn trai là thanh mai trúc mã, hai người sống ở một thị trấn nhỏ ven biển, sáng đến trường, tối làm bài tập, cuối tuần đi học thêm, vất vả học hành. Tất cả mọi người đều chờ mong luồng gió giảm nhẹ áp lực cải cách giáo dục có thể thổi đến thị trấn nhỏ này, trong cảnh trông mòn con mắt, lại nhận được tin dữ thi cao đẳng theo hình thức 3+ và 1+ (3+ là ba môn Văn Toán Tiếng Anh bắt buộc, 1+ là Vật lý, Hóa học, Sinh học, Lịch sử, Địa lý, Chính trị, các trường sẽ tùy vào chuyên môn và nhu cầu để chọn một trong số sáu môn đó). Cha mẹ cô bé nghiên cứu cẩn thận kỳ thi cao đẳng suốt hai năm, sau đó lại nghiên cứu thành tích của cô bé, cảm giác cô bé chỉ có thể thi vào Học viện mỹ thuật S, vì thế mời riêng một giáo viên mỹ thuật đến kèm riêng tại nhà. Thầy giáo dạy kèm kia là con trai một người bạn của mẹ cô bé, là một họa sĩ trẻ tuổi. Cô bé học vẽ cùng thầy giáo trẻ, ít gặp người bạn trai thanh mai trúc mã, người bạn trai đó lại ngày một thân thiết với một cô bé khác, thậm chí còn hẹn sẽ cùng vào một trường đại học. Cô bé nữ chính không thể tha thứ, cảm thấy tổn thương sâu sắc, vì chuyển dời sự chú ý của bản thân, cô bé điên cuồng vẽ tranh, điên cuồng học vẽ với thầy giáo trẻ, sau đó nảy sinh tình cảm mập mờ với thầy giáo này. Nhưng việc đó không thể có kết quả tốt, cô bé không thể chịu đựng việc mình có ý nghĩ thiếu đạo đức với thầy giáo, luôn tự áp lực bản thân. Cậu bạn trai thanh mai trúc mã dần nhận ra người cậu muốn vào cùng một trường đại học không phải cô bé mới quen, lại quay lại với cô bé nữ chính, hy vọng cô bé hiểu và bỏ qua. Để ngăn bản thân lạc bước quá xa trên con đường vô đạo đức, cô bé nữ chính thử đón nhận tình cảm của cậu bạn trai cùng tuổi, nhưng do không vượt qua được chướng ngại trong lòng, hai người cứ tan rồi lại hợp. Thầy giáo trẻ vẫn là thầy giáo trẻ, nhưng đồng thời cũng là một bức tường chắn giữa hai người. Rốt cục có một ngày, thầy giáo trẻ rời khỏi thị trấn nhỏ, cô bé nữ chính dõi mắt nhìn thầy giáo trẻ ra đi, lòng do dự không bỏ được, nhưng lại không nói lời nào để giữ thầy giáo trẻ lại. Cô bé nữ chính và bạn trai dần quay lại những tháng ngày bình tĩnh trước kia, thậm chí còn nếm trái cấm, cô bé có thai, hai người vừa lo lắng lại vừa hưng phấn, như thể bóng ma của thầy giáo trẻ đã tan thành mây khói. Nhưng đúng vào lúc này, tin báo tử của người kia bất ngờ gửi đến từ bên kia đại dương, ngày hôm sau, cô bé nữ chính cũng mất tích. Bạn trai cùng tuổi cho rằng đó là một vụ mất tích có kế hoạch, cho rằng cô bé nữ chính kia vẫn chưa bao giờ quên được thầy giáo trẻ mà cô bé chưa bao giờ nói tiếng yêu, nhưng ba ngày sau, cảnh sát đến nhà cô bé, mang đến tin cô bé nữ chính đã chết trong một vụ giết người. Câu chuyện dừng ở đó, không ai khẳng định được, vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, rốt cuộc là cô bé nữ chính yêu người bạn trai cùng tuổi hay là yêu thầy giáo trẻ.

Tiểu thuyết đó tên là “Cô bé váy đỏ”, là tiểu thuyết mới xuất bản năm ngoái của anh ta, cách xuất hiện rất khiêm tốn, trên cơ bản không tuyên truyền rầm rộ, văn phong không lạnh nhạt sắc bén, thay vào đó là sự tình cảm chân thành, đầu sách còn có hai câu tác giả tự viết “Gửi cho bản thân đã chết, và cô bé trên thiên đường”. Đọc lâu rồi nhưng tôi vẫn không thể quên cuốn tiểu thuyết đó, không thể hiểu nổi sao cấp ba mà lại oanh oanh liệt liệt thế, nhưng hồi tưởng lại thì thời cấp ba của mình còn oanh oanh liệt liệt hơn cả người ta, thành ra không tiện nói gì. Chu Việt Việt cùng đọc cuốn tiểu thuyết đó với tôi, cô ấy chủ yếu bán khoản chuyện tại sao cô bé nữ chính yêu thầy giáo trẻ lại là chuyện vô đạo đức, quan điểm của cô ấy là: “Cũng chỉ là giáo viên dạy kèm thôi mà, vô đạo đức gì chứ, nếu hai người đều yêu nhau, vô đạo đức cũng thành có đạo đức, tình yêu đích thực là vô địch. Nếu trong một cuộc hôn nhân mà hai người đều không có tình cảm với đối phương, ông ăn chả bà ăn nem, có đạo đức cũng thành vô đạo đức, tình yêu đích thực vẫn là vô địch.”

Tàu ra khỏi hầm, toa xe trở nên thoáng đãng, tôi hỏi Chu Việt Việt: “Có muốn . . . xin chữ ký anh ta không?”

Chu Việt Việt suy tư một hồi rồi nói: “Mình có cái áo len trắng, theo cậu, nếu mình xin chữ ký của anh ta lên áo, sau này bán cho người hâm mộ của anh ta thì được bao tiền?”

Tôi vừa cảm thấy Chu Việt Việt rất có đầu óc làm kinh tế, lại vừa cảm giác việc này khó lòng mà đánh giá chính xác được, khó xử nói: “Giá bán của đồ liên quan với ngôi sao cùng một dạng với số tiền bỏ ra để bao được ngôi sao, trên cơ bản không theo quy luật thị trường, mình cảm thấy còn tùy xem người định bỏ tiền mua cái áo đấy điên rồ đến mức độ nào, điên rồ vừa vừa có thể bán một hai trăm, đặc biệt điên rồ thì có thể bán một hai ngàn.”

Hai mắt Chu Việt Việt sáng lấp lánh. Sau hai giây suy nghĩ cô ấy nói: “Nhưng Trình Gia Mộc cũng chỉ là một tiểu thuyết gia, là nhà văn, nhà văn không phải nghệ sĩ, chắc không được giá thế đâu?”

Tôi vừa lấy túi du lịch giúp cô ấy vừa an ủi: “Trong xã hội này, nhà văn nổi tiếng chính là nghệ sĩ, nghệ sĩ nổi tiếng chính là nhà văn, không có gì khác nhau cả, cậu đừng căng thẳng.”

Chúng tôi tìm cái áo len trắng, quay đầu quan sát Trình Gia Mộc, ý đồ tìm một thời cơ tiến đến xin chữ ký. Anh ta vẫn duy trì tư thế nhìn ra cửa sổ, tay phải dè lên tai nghe.

Tôi không rời mắt nói với Chu Việt Việt: “Thiếu nữ, đừng cảm lên nào.”

Chu Việt Việt nói: “Được, mình...” Nói còn chưa dứt lời, Trình Gia Mộc đột nhiên quay đầu lại. Nhìn anh ta một cách chính diện, tôi vội ấn Chu Việt Việt đang rục rịch đứng lên.

Chu Việt Việt nói: “Cậu làm gì thế?”

Tôi hỏi: “Cậu biết nói tiếng Nhật không?”

Chu Việt Việt lắp bắp: “Hanase... Yamate... Itai...” (nói chuyện... đừng... mình muốn...)

Tôi nói: “Có thể bình thường hơn một chút được không?”

Chu Việt Việt ngĩ ngợi hai giây đồng hồ: “Bageyalu.” (về chuyện đó thì...)

Tôi đánh phủ đầu: “Thôi cậu đừng đi cho mất mặt, rõ ràng người ta là Fujiki Naohito, cậu thì không nói được nổi hai câu tiếng Nhật, đi xin chữ ký người ta thế nào giờ.”

Chu Việt Việt khiếp sợ nói: “Không thể nào, cậu nhìn đi, rõ ràng y hệt với tấm ảnh trên tianya.cn. Cả tianya.cn đều nói, đó chính là Trình Gia Mộc.”

Tôi phẩy tay: “Tianya.cn còn nói Hàn Hàn và Quách Kinh Minh là một đôi đũa, tin sao được, cậu cũng đừng quá ngây thơ, không chừng là có người chơi ác, đăng ảnh Fujiki Naohito nói là Trình Gia Mộc, trên đời này có người giống nhau thế sao, lại còn khác quốc tịch nữa?”

Vừa mới dứt lời, Fujiki Naohito năm giây đồng hồ trước còn ngồi cách chúng tôi một quãng, vừa nghe nhạc vừa ngắm phong cách thoátng một cái đã ngồi xuống cạnh Chu Việt Việt.

Chu Việt Việt há hốc mồm, tôi cũng há hốc mồm.

Chu Việt Việt căng thẳng lắp bắp: “Kon... konnichiwa”

Fujiki Naohito không có phản ứng.

Chu Việt Việt tiếp tục căng thẳng lắp bắp: “Eh, konnichiwa.”

Fujiki Naohito vẫn không có phản ứng.

Chu Việt Việt được ăn cả ngã về không: “Can... can you speak English?”

Fujiki Naohito rất cục chuyển đầu, nhưng cũng không nhìn Chu Việt Việt, anh ta cầm tay phải tôi lên, quét mắt một cái rất nhanh, ngón tay xẹt qua nốt ruồi trong lòng bàn tay.

Chu Việt Việt kêu thảng thốt: “You want do what?” (raw)

Fujiki Naohito dùng giọng phương Bắc làm cơ sở, nói tiếng phổ thông chuẩn đến mức Triệu Trung Tường (người dẫn chương trình của CCTV) cũng phải ôm hận mà chết chào hỏi tôi: “Bánh trứng, tám năm không gặp.”

Chu Việt Việt nhìn tôi kinh hãi, tôi cũng nhìn cô ấy kinh hãi. Trong nhất thời không ai nói gì, tôi nói: “Thế anh không phải Fujiki Naohito à?” Chu Việt Việt cũng phối hợp bổ sung: “Anh thật sự là Trình Gia Mộc? Tiểu thuyết gia Trình Gia Mộc của trường phái tiên phong?”

Trình Gia Mộc không phản ứng với chúng tôi, chỉ bình tĩnh nhìn tôi, trừ việc cau mày, về cơ bản không hề sợ hãi, cúi đầu nghịch hộp diêm một hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Tám năm, anh đã không còn niềm tin rằng em còn sống, khi đó chuyện rất xôn xao, cảnh sát cầm chiếc nhẫn đến để chúng ta phân biệt, mẹ em ngất xỉu ngay tại chỗ, cha em cũng không thể chấp nhận việc em chính là cái xác không còn nhận diện được đó, sau khi Stephen về nước...”

Tôi hoàn toàn không hiểu anh ta đang nói chuyện gì, Nhan Lăng ung dung tỉnh dậy, dụi mắt gọi: “Mẹ.”

Tôi mơ hồ lên tiếng, hộp diêm trong tay Trình Gia Mộc rơi bộp xuống bàn: “Con của em?”

Tôi đẩy vai Nhan Lăng: “Chào chú đi.”

Nhan Lăng nói chào chú, Trình Gia Mộc không trả lời. Nhan Lăng cảm giác bị coi thường, tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khoảng bốn mươi giây sau, Trình Gia Mộc nói: “Em còn sống, còn sinh con rồi.” Nói xong nhặt hộp diêm lên đảo đảo hai vòng, đột

nhiên ngừng đầu: “Không đúng, anh chưa hề nghe nói về việc Stephen kết hôn, em còn sống, còn sinh con cho hắn, sao hắn có thể. . .”

Tôi nói: “A?”

Anh ta nhìn tôi: “Hắn hoài nghi đứa bé này không phải con của hắn? Có đúng hay không?” Tôi không hiểu chút gì, cảm giác được theo như những lời anh ta vừa nói thì anh ta biết tôi trước năm mười sáu tuổi đó, nhưng những tin tức anh ta trần thuật lại với tôi có khối lượng quá lớn, nhất thời khiến người ta trở tay không kịp, tôi nói: “Chuyện... đó. . .”

Anh ta cười đau khổ: “Sau khi em mất tích, tất cả mọi người điên cuồng đi tìm em. Lúc đó anh đã nói với cha em, anh là cha đứa bé trong bụng em, hy vọng sau khi tìm được em có thể để em thuận lợi sinh con, chúng ta sẽ kết hôn ngay khi tốt nghiệp đại học.”

Tôi mắt chữ O mồm chữ A.

Anh ta tiếp tục nói: “Sau đó Stephen về nước, anh cũng nói thể với hắn, nói em cùng đứa con với anh, chết... trong vụ giết người đó, Stephen không nói câu gì.”

Đầu tôi vẫn đầy sương mù, anh ta mím môi không nói nữa, không khí nhất thời lạnh như băng, Chu Việt Việt ngồi một bên dùng ánh mắt mơ hồ nhìn chúng tôi.

Tôi cảm thấy chưa đủ tẻ nhạt, còn “A?” một tiếng.

Anh ta liếc mắt nhìn tôi: “Anh chỉ là cảm thấy, em thích hắn nhiều như vậy, mà hắn lại chỉ coi em như một trách nhiệm, em lại quá mạnh mẽ, khi đó nói với hắn xa là xa, anh chỉ không muốn em mất tự trọng trước hắn, nếu em ở dưới tuổi vàng có thiềm, nhất định cũng không muốn hắn biết rằng em định sinh con cho hắn.” Dừng một chút lại nói: “Nếu anh là nguyên nhân hiểu lầm của hai người, khiến em không có được hạnh phúc, Bánh Trứng, anh. . .”

Anh ta không nói hết, nhắm mắt, ngoài cửa sổ lại vụt qua hàng dãy nhà xưởng, nhanh chóng biến mất cuối tầm mắt. Chu Việt Việt rất cục tìm lại được giọng nói, run rẩy nói: “Hai người...”

Tôi ối một tiếng, vô tội nhìn cô ấy.

Trình Gia Mộc cười nhạt, dù không nhìn vào ánh mắt anh ta tôi cũng nhận ra là anh ta cười rất miễn cưỡng, anh ta nói: “Em cũng quá tàn nhẫn, nếu còn sống, tám năm rồi cũng không liên lạc với anh.” Anh ta nhìn tôi với đôi mắt sáng như đuốc, tôi vừa bị nỗi đau trong giọng nói của anh ta làm cho run cả người, một bên nghĩ thật sự có người như anh ta nói sao. . .

Không đợi tôi trả lời, anh ta cười khổ một tiếng: “Cũng đúng, chúng ta hiện giờ cũng không có quan hệ gì, em không liên lạc với anh cũng không sao cả.”

Tôi nói: “Thật ra không phải thế. . .”

Anh ta điều chỉnh tư thế ngồi, hờ hững cắt lời tôi: “Sao đột nhiên em lại về nước? Hai bác có khỏe không? Sau khi em mất tích hai bác ra nước ngoài định cư, anh cũng chưa từng gặp lại.”

Lòng tôi thất thần, mờ mịt nhìn anh ta, nụ cười anh ta cứng đờ: “Đừng nói là em không sống cùng hai bác.”

Tôi không nói gì.

Anh ta thu lại nụ cười, cau chặt đôi mày: “Anh biết năm đó em bỏ nhà, ngoài việc ... vì có bầu, còn vì không thể chấp nhận sự thật em không phải con ruột của hai bác, có thể hai bác không phải cha mẹ ruột của em, nhưng cũng đã nuôi dưỡng em đến năm mười tám tuổi, em có biết tin em chết khiến hai bác bị đã kích thế nào không?”

Đầu tôi nổ tung, trong nháy mắt không biết là cảm tưởng gì.

Từ trước đến giờ tôi cũng đã từng tưởng tượng xem mảng ký ức cũ của mình thế nào, nhưng chưa bao giờ nghĩ được nó lại phức tạp đến vậy, tình yêu như trong tiểu thuyết Quỳnh Dao, tình cảm gia đình như phim Trái Tim Mùa Thu, khó trách Phùng Tiểu Cương(2) nói cuộc sống còn sâu sắc hơn nghệ thuật. Nhưng tình cảnh này, rõ ràng mỗi câu nói của Trình Gia Mộc đều logic, nhưng tôi thấy rất khó tin, cũng không cảm giác được chân thật. Quay đi quay lại mới chỉ có tám năm, nhưng tám năm này đã thực sự xảy ra, phía trước khoảng thời gian này, nghe anh ta nói, tôi có cảm giác như đang nghe chuyện kiếp trước vậy. Đương nhiên cũng có thể trong khi anh ta trình bày, những năm tháng tôi đã quên đi kia đã xảy ra rất nhiều sóng gió, không thể làm cho con người ta có cảm giác gần gũi, càng như một quyển tiểu thuyết với lối viết khoa trương nào đó.

Tôi nói: “Anh đừng lo lắng, từ trước đến nay tôi ở cùng với họ. Tôi sẽ kết hôn với... Stephen, tôi sống rất được. Chuyện quá khứ đã qua rồi, a, nghe nói anh cũng đã kết hôn.”

Anh ta chăm chú nhìn tôi trong chốc lát, dường như nghiên cứu xem trong lời nói của tôi có bao nhiêu phần đáng tin. Nhưng biểu hiện của tôi thẳng thắn, chân thành, thật làm cho anh ta không có cách nào không tin được.

Anh ta cúi đầu ừ một tiếng: “Vây là tốt rồi.” Trầm mặc hai giây, nhớ ra gì đó, nói: “Em còn chưa gặp vợ anh, khi nào đưa cô ấy đến gặp em.”

Tôi gật đầu nói: “À, được.”

Từ đó về sau hai chúng tôi không nói chuyện. Trình Gia Mộc vẫn nhủu mày trầm tư như đang ở chốn không người, Chu Việt Việt vài lần lấy áo len ra, rồi lại yên lặng thu về. Anh ta không có ý trở về chỗ ngồi của mình, tôi và Chu Việt Việt khó mà nói được, chỉ trao đổi qua ánh mắt.

Chu Việt Việt dùng ánh mắt nói: “Hai người có chuyện gì vậy?”

Tôi dùng ánh mắt trả lời: “Không có việc gì, không có việc gì, chờ anh ta đi rồi mình sẽ giải thích với cậu.”

Nhan Lãng lấy từ trong túi ra bộ bài, khịt khịt cái mũi nói: “Chúng ta chơi vài ván đi.”

Chu Việt Việt khó khăn đẩy bộ bài của Nhan Lãng ra, đưa mắt dò xét Trình Gia Mộc, giả bộ chính trực nói: “Chơi bài ít người không vui, chúng ta tâm sự về cuộc đời, tâm sự về tình người một chút đi.”

Nhan Lãng đầu cũng không ngẩng: “Thời đại này mọi người cũng thật thích tâm sự, nhưng ai đi tâm sự về cuộc đời. Nhưng có thể tâm sự về tình người, tâm sự về người trước, sau đó tâm sự đến tình sau.”

Chu Việt Việt chỉ Nhan Lãng hồi lâu không nói nên lời.

Tôi nhìn Nhan Lãng, cảm thấy da đầu run lên, nhẩn nại nửa ngày mới nói: “Ai dạy con?”

Nhan Lãng vô tội nói: “Ba.”

Tôi nói: “Không phải con vẫn gọi ba nuôi sao? Ba là để tùy tiện gọi hả?”

Nhan Lãng không kiên nhẫn nói: “Chỉ là xưng hô thôi mà.”

Trình Gia Mộc liếc nó một cái, thản nhiên nói: “Tính cách này thật giống Stephen.”

Trình Gia Mộc xuống một ga nhỏ, trước khi xuống tàu, chúng tôi trao đổi số di động.

Chu Việt Việt nói: “Tổng Tổng, hai người mới nói chuyện trước đây của cậu hả? Cậu nhớ lại không?”

Tôi mờ mịt nhìn nóc xe lắc đầu: “Làm sao nhớ được? Nghe nửa hiểu nửa không, nói không chừng anh ta nhận lầm người cũng nên.”

Chu Việt Việt giật mình chỉ vào tôi: “Vậy mà còn giả như cậu chính là Bánh Trứng kia vậy, nói cái gì mà cuộc sống rất tốt, còn có thể cùng cái người gì đó kết hôn?”

Ngoài cửa sổ, một gốc cây khô không biết tên, bên trên vướng một chiếc điều rách nát, tôi nhìn gốc cây khô ngày càng lùi xa, sắp xếp lại từ ngữ biểu đạt ý kiến của mình: “Như vậy anh ta sẽ không đến quấy rầy cuộc sống của mình nữa, cứ coi như mình chính là Bánh Trứng, cũng sẽ không có ai đến quấy rầy cuộc sống của mình. Hai mẹ con mình vất vả lắm mới có thể bắt đầu cuộc sống bình thường, không có sức chống lại bão táp nữa rồi.”

Chu Việt Việt lấy bộ bài từ tay Nhan Lãng, nhìn tôi một lúc lâu: “Có đôi khi mình không thể hiểu được cậu.”

Nhan Lãng xùy một tiếng: “Đi đã không hiểu quá nhiều người rồi.” Lại quay đầu hỏi tôi: “Mẹ, mẹ chọn cái gì? Theo hay bỏ bài?”

Tôi nghĩ rồi đáp: “Theo.”

Tôi hiểu tại sao Chu Việt Việt nói không thể nào hiểu được tôi. Thứ nhất, bản thân cô ấy vốn không phải bị mất trí nhớ, nên không thể đồng cảm được, thứ hai, con người cô ấy vốn phi logic, không thích hợp làm nghiên cứu. Tôi cũng từng giống những bệnh nhân mất trí nhớ khác, đối với việc khôi phục trí nhớ có một sự chấp nhất mãnh liệt, không biết mình là ai thì không thể yên tâm. Nhưng đối mặt với ký ức đã mất của bản thân thì lại sợ hãi và nghi ngờ, đối với những điều mình không biết con người ta luôn sợ hãi nghi ngờ như thế. Trước đây chấp nhất lớn hơn sợ hãi, bây giờ sợ hãi lớn hơn chấp nhất. Hơn nữa, từ khi cùng với Tần Mạc, tôi càng ngày càng sợ hãi, càng ngày càng hoài nghi. Bây giờ tôi căn bản không muốn nghĩ về quá khứ. Cuộc sống vất vả đã trôi qua, gần đây ông trời rất tốt với tôi, dù cho thể nào tôi cũng đã đủ thỏa mãn rồi. Dù có nhớ lại thì quá khứ cũng không phải hiện tại, huống hồ, tôi căn bản không tài nào nhớ nổi. Đây đều là sự sắp xếp của ông trời, tôi nghĩ, đành để tùy duyên mà thôi.

Tàu đến ga cuối. Sau khi xếp hành lý xong, tôi gọi điện thoại cho Tần Mạc báo bình an. Không biết anh đang làm gì, giọng nói ép xuống rất nhỏ, hỏi tôi thời tiết ở nông thôn, chỗ này có lò sưởi hay không linh tinh. Tôi nói với anh tất cả những gì tôi biết, nhắc tới tiểu thuyết gia Trình Gia Mộc ngồi chung một xe với chúng tôi, Chu Việt Việt muốn xin chữ ký vào áo, nhưng kết quả người ta xuống xe rồi cô ấy vẫn không xin được.

Tần Mạc nói: “Trình Gia Mộc?”

Tôi nói: “Đúng vậy, ngoại hình giống hệt Fujiki Naohito, như một khuôn đúc ra vậy, em nhìn mà giật nảy mình. Anh biết không?”

Tần Mạc thấp giọng nói: “Không biết.” Lại nói: “Em mặc nhiều quần áo vào, mấy ngày nữa nếu rảnh anh sẽ đến đó một chuyến.”

(1) Fujiki Naohito: Ca sĩ diễn viên người Nhật (1972)

Chương 23

[Ở quãng thời gian niên thiếu chúng ta gặp được nhau, đó là quãng thời gian tự do nhất, ngây thơ nhất. Chúng ta cứ tưởng không thích cuộc sống yên bình lặng lẽ, thì ra chỉ là sai lầm. Sự thật, chúng ta mong muốn thế.]

♥♥♥

Buổi đêm hôm đó, bệnh viện thị trấn Lỗ Hoa vốn nhàn rỗi bỗng gà bay trứng vỡ. Tôi đứng ở cửa phòng bệnh nhân nội trú, nhìn từng nhóm bác sĩ ra ra vào vào, nghe được có người hỏi: “Cậu thanh niên mới được chuyển vào đây, ngay cả viện trưởng cũng bị làm kinh động, tôi đang chuẩn bị ngủ cũng bị gọi giật tỉnh.” Có người đáp: “Điện thoại trực tiếp từ cấp trên xuống, không rõ làm sao lại thế, dù sao chịu khó một chút, làm tốt bổn phận của mình là được rồi.”

Đội ngũ chữa bệnh cho Lâm Kiều chạy đến trong nửa giờ, nói nhận được điện thoại lập tức đưa anh ta đến bệnh viện đại học T.

Lâm

Kiều bị đặt ở trên chiếc cáng trắng xóa nâng lên xe, vẫn chưa tỉnh lại. Một người trong nhóm đem áo khoác cởi ra phủ lên người anh

ta, vài cô gái mắt ầng ậc nước. Một người nói: “Bệnh nặng như vậy rồi, anh Lâm tại sao còn theo chúng ta đến nơi gian khổ thế này tham gia hoạt động.” Một người dụi đôi mắt hoe đỏ: “Ai biết được.” Tôi đứng ở một bên, tách biệt hẳn so với đám người bận rộn, cảm giác như đang nằm mơ, lại giống như đang nhìn một cảnh quay cấp cứu trên phim, lòng trống rỗng không có chút cảm giác gì. Trước khi Lâm Kiều lên xe, cô gái tóc xoăn gặp buổi sáng chần chừ hỏi tôi: “Là Nhan Tổng phải không? Cô không đi cùng chúng tôi sao?” Tôi gật đầu, lại lắc đầu, môi mấp máy vài lần mới có thể phát ra tiếng, tôi nói: “Không được, con trai tôi vẫn đang truyền dịch ở đây.”

Từ ngày đó trở đi, cuộc sống của tôi bình tĩnh một cách dị thường, ban ngày lên lớp, buổi tối sáng tác ít truyện ngắn kiếm tiền. Bệnh của Nhan Lăng nhanh đến cũng nhanh đi, sau khi bệnh xong nó cũng bớt cứng đầu đi khá nhiều, không còn tự tiện chạy lên núi chơi nữa, tận sức bổ túc môn toán cho một cô bé học lớp ba, rất nhanh trở thành đứa bé trai được bạn gái yêu quý nhất thôn Lỗ Hoa. Sau khi Tần Mặc đến New York không hề liên lạc được với tôi, ngược lại lại gọi về máy Chu Việt Việt, mỗi tối đều nói chuyện với tôi rất lâu, khiến cho Chu Việt Việt đang một lòng chờ điện thoại của Hà đại thiếu rất phần nộ.

Tần Mặc nói bệnh cũ của mẹ anh tái phát, nhưng đã ổn định lại, sức khỏe không cần lo lắng, nhưng tâm trạng lại trở nên u uất, còn cần anh ở bên cạnh chăm sóc một thời gian.

Trong điện thoại, tôi an ủi anh: “Người có tuổi thường hay nghĩ ngợi, anh nhớ chăm sóc bác cho tốt.” Anh cười: “Bà không nghĩ đồng nghĩ tây mà nghĩ xem khi nào thì anh kết hôn.” Dứt lời hỏi tôi, “Tổng Tổng, khi nào thì chúng ta kết hôn?”

Tôi không biết nên trả lời thế nào, anh nhẹ nhàng nói: “Bà muốn ôm cháu đích tôn đến phát điên rồi.”

Cuộc điện thoại kia gọi đến lúc giữa trưa, ngoài cửa sổ là đầm lạnh đá tro, ánh nắng thừa thớt, mặc dù gió vẫn thổi không ngừng, nhưng nhìn vẫn ngập tràn ấm áp. Đây là một ngày đẹp trời hiếm có mùa đông, Tần Mặc ở trong điện thoại nghiêm túc cầu hôn tôi, tôi trầm mặc thật lâu, anh kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho đến khi có giọng ai đẩy vọng vào điện thoại: “Con gọi điện thoại cho ai vậy?”

Anh uể oải nói: “Con dâu của mẹ.”

Những lời này rõ ràng vang lên bên tai tôi, tim tôi khẽ lệch một nhịp, di động của Chu Việt Việt hết pin.

Một tuần sau, hoạt động tình nguyện chấm dứt, khi rời đi, ngoài tôi và Chu Việt Việt, tất cả mọi người trong đoàn đều lưu luyến nước mắt. Tôi cảm thấy tuy rằng mình có cảm tình với những đứa bé nơi này, nhưng không sâu sắc đến độ lưu luyến không rời, Chu Việt

Việt cảm thấy cuộc đời có lúc nào không có chia ly, sầu khổ mưa gió ngập trời có khi biến thành... cá mắt.

Lên tàu, Chu Việt Việt hỏi tôi: “Nghe nói đoàn chữa bệnh của Lâm Kiều vài ngày trước đã đi rồi, mới đến nông thôn được có vài ngày mà, mấy người ở đây không liên quan, không thể bắt họ chịu trách nhiệm được.” Tay tôi quàng khăn cho Nhan Lăng không cẩn thận run lên, nó bị thít cổ không ngừng ho khan, tôi bị tiếng ho nhắc nhở, hoàn hồn nói: “Đúng vậy, chắc không sao đâu.”

Từ đêm hôm đó, đã nhiều ngày qua đi như vậy, lần đầu tiên tôi nhớ đến Lâm Kiều. Tôi hỏi Chu Việt Việt: “Cậu có biết xác suất sống sót của bệnh nhân ung thư phổi giai đoạn cuối là bao nhiêu phần trăm không?”

Cô ấy ngạc nhiên một hồi, vẻ mặt mừng rỡ: “Cậu hỏi đúng người rồi đấy. Mấy hôm trước mình mới xem xong một bộ phim Hàn tên là “Bệnh viện St Mary ở Paris”, trong phim này nhân vật nam chính bị ung thư phổi, cuối cùng chết. Ung thư phổi á, xác suất sống sót rất nhỏ, giai đoạn cuối, cơ bản là không sống được rồi.”

tên lưu manh, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Nhan Tổng, cô cũng thật im hơi lặng tiếng.”

Tôi đẩy tay cô ấy ra, vừa sửa sang lại quần áo vừa đi ra ngoài. Cô ấy dậm chân phía sau: “Thời gian của Lâm Kiều không còn bao lâu nữa, anh ấy ở bệnh viện nằm một tuần, một tuần này cô không hề đoái hoài, không chịu đến gặp mặt anh ấy, cô...”

Khách khứa trong quán trà đều dừng động tác trên tay, nhìn chúng tôi với vẻ hiếu kỳ, tôi lại cứng đầu đi tiếp, một bước cũng không hề dừng lại. Cô ấy dậm bước giày cao gót đuổi theo, chặn trước mặt tôi. Phía sau là cửa chính nhỏ hẹp của quán trà nhỏ, giọng nói cô ấy run lên: “Nhan Tổng, coi như tôi van xin cô, xin cô đi thăm anh ấy, cô không biết anh ấy...”

Tôi ngắt lời cô ấy: “Sẽ đi, hai ngày nữa tôi sẽ mua giỏ hoa quả đi thăm cậu ta một lát, nhưng cô tránh ra chút đi, tôi còn nhiều việc gấp, không có thời gian.”

Mắt cô ấy bỗng dưng mở lớn, vẻ mặt khó hiểu nhìn tôi: “Cậu nói cái gì?”

Tôi nói: “Xin lỗi, xin cậu tránh ra một bên, tôi không có thời gian.”

Vừa mới dứt lời, một cái tát giáng xuống má tôi, một nửa khuôn mặt vừa nóng lại vừa đau. Tay phải Hàn Mai Mai vẫn còn duy trì tư thế giơ lên, môi run run hồi lâu: “Anh ấy bệnh thành như thế, bệnh thành như thế còn tham gia hoạt động khám chữa bệnh tình nguyện chính là vì biết cô cũng đi. Anh ấy nằm trên giường bệnh đau đớn bất tỉnh, còn cau mày gọi tên cô. Nhan Tổng, cô lại đối với anh ấy như vậy, cô có còn lương tâm không? Có còn lương tâm không? Cô máu lạnh như vậy, vì sao anh ấy lại yêu cô, vì sao cho đến chết anh ấy vẫn...”

Tôi không để cô ấy nói xong những lời này, giờ tay nên “bốp” một tiếng đáp lễ rồi đi qua. Hàn Mai Mai bụm mặt sững sờ đứng đó, dường như không nghĩ đến tôi sẽ đánh trả. Mọi người trong quán trà đều ngừng thở, khẩn trương đợi sự việc tiếp diễn. Tôi nghe thấy giọng mình vang lên khô khốc: “Mặc kệ là quá khứ, là hiện tại, hay là tương lai, người gần gũi nhất với Lâm Kiều không phải là tôi, cũng sẽ không bao giờ là tôi. Cho dù có một ngày anh ta chết, người gục trước bia mộ khóc cũng không đến phiên tôi. Tôi đã từng rất muốn, nhưng anh ta chưa hề cho tôi cơ hội. Quá khứ là Tô Kỳ, hiện tại là cô, con người tôi, chưa bao giờ có được vinh quang ấy, tại sao cô không biết xấu hổ mà nói anh ta thích tôi? Tôi đã từng hỏi anh ta bao nhiêu lần? Tôi mặt dày mày dạn hỏi anh ta bao nhiêu lần rồi? Anh ta nói, Nhan Tổng, tại sao em lại nghĩ như vậy. Cô xem, ngay cả chính anh ta cũng không thừa nhận, anh ta có biểu hiện nào nói nên là anh ta thích tôi? Cô nói như vậy, tôi sẽ nghĩ là cô đang mỉa mai tôi đấy.”

Tay Hàn Mai Mai lại một lần nữa hung hăng giơ lên nhưng bị tôi bắt được. Tôi bình tĩnh nhìn cô ấy, trong đôi mắt long lanh sáng ngời của Hàn Mai Mai đầy oán hận, sau một lúc lâu, lạnh lùng cười nói: “Tôi từng nghĩ, chuyện tới nước này cậu nên biết vì sao anh ấy không thừa nhận là thích cậu. Cậu không nhìn thấy được tình ý của anh ấy đối với mình, bởi vì cậu không có mắt. Nhan Tổng, cậu là loại người không có mắt, ha ha, Tô Kỳ cũng giống cậu, người trong cuộc tối, người ngoài cuộc sáng. Nếu cô ấy không thích Lâm Kiều như vậy, sẽ không đợi cho đến lúc cậu và Lâm Kiều xảy ra chuyện đó mới phát hiện người mà bạn trai mình yêu nhất không phải là mình...”

Tay chân tôi lạnh lẽo, bỗng nhiên ngắt lời cô ấy: “Ngay cả chuyện năm năm trước anh ta cũng nói với cô?”

Hàn Mai Mai sững sốt, hất tay tôi ra, cười ha ha: “Cô đã quên tôi là bạn thân của Tô Kỳ? Tôi đi bệnh viện thăm cô ấy, cô ấy ôm tôi khóc, hỏi tôi tại sao Lâm Kiều muốn chia tay với mình, nói Lâm Kiều xin lỗi, và cô ấy đã tha thứ. Anh ta tai nạn ô tô bị thương ở chân, cô ấy mỗi ngày đều đến chăm sóc, nhưng tại sao anh ta vẫn muốn chia tay. A, cô không biết Lâm Kiều tai nạn ô tô bị gãy chân thì phải. Chuyện xảy ra ngay sau đó, Lâm Kiều vì đuổi theo Tô Kỳ lấy chiếc camera, ra khỏi cửa nhà cô đã xảy ra tai nạn. Còn Tô Kỳ thì sao? Tô Kỳ tự sát. Nhan Tổng, chỉ có một mình cô bình an mà trốn thoát. Lâm Kiều ở bệnh viện nằm hơn một tháng, anh ấy yêu bóng rổ như thế, nhưng từ đấy về sau không còn cơ hội ra sân nữa. Tô Kỳ sau khi xuất viện bị trầm cảm, không lâu sau lại vào bệnh viện. Còn cô, cô biến mất năm năm, Lâm Kiều tìm cô khắp nơi. Vì tìm cô mà suýt cùng cha mẹ đoạn tuyệt quan hệ. Trong danh sách báo danh nhập học trung học, địa chỉ gia đình cô viết là địa chỉ thuê, đơn vị công tác của cha mẹ viết mẹ cô làm nội trợ, một tin tức hữu ích cũng không có, có thể tưởng tượng để tìm được cô khó khăn đến cỡ nào. Nếu ngay từ đầu cô đã chọn cách biến mất, vì cái gì không biến mất hoàn toàn mà năm năm sau còn xuất hiện ở trước mặt anh ấy? Nhan Tổng, nhìn Lâm Kiều lại thần hồn điên đảo vì cô, cô hạnh diện lắm đúng không? Con người cô như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bị báo ứng!”

Cô ta nói một hơi xong hồn hên thở, dừng lại quan sát phản ứng của tôi. Tôi nhìn cô ấy, không kiên nhẫn kéo chặt khăn quàng cổ, hỏi lại: “Như vậy thì sao?”

Cô ta mờ mịt nhìn tôi, nói năng lộn xộn: “Sau khi xảy ra tai nạn giao thông, anh ấy luôn đi tìm cô, cô có lỗi với anh ấy, cô sẽ bị báo ứng.” Tôi tới gần cô ta: “Đúng, tôi gặp báo ứng, tôi đã gặp phải báo ứng rồi, năm năm, có đủ hay không? Cô nói năm năm này tôi bình an tránh thoát, nếu tôi có thể coi là bình an tránh thoát, Iraq chắc cũng hòa bình lâu rồi. Nhưng cô nói cho tôi biết thì sao? Cô muốn tôi thông cảm cho Tô Kỳ và Lâm Kiều, muốn cho tôi cảm thấy áy náy? Tôi không phải là Bò Tát, ai lại muốn đi tự vây khổn chính mình, ai sẽ tháo gỡ hộ tôi, nhiều năm như vậy, có ai làm không? Bây giờ, có phải cô muốn nói với tôi Lâm Kiều vì biết bản thân bị bệnh, không muốn tôi lo lắng nên mới không nói cho tôi biết, cũng không thừa nhận yêu tôi? Nếu đây là những điều cô muốn nói thì cô có thể đi rồi.”

Cô ta bị tôi dồn đến chân tường, sự oán hận lúc trước đã hoàn toàn không còn, vẻ mặt mờ mịt mở to mắt nhìn tôi: “Cậu không tin? Nhan Tổng, cậu không thể không tin, Lâm Kiều yêu cậu, vẫn luôn luôn yêu cậu. Cậu thi vào ngôi trường này, tôi là người đầu tiên nhìn thấy cậu. Tôi ở bên cạnh Lâm Kiều năm năm cũng không thể làm anh ấy thích tôi, tôi nghĩ tôi đã chấp nhận số phận rồi. Tôi dùng tên cậu viết cho anh ấy một bức thư tình trên diễn đàn trường, tôi nghĩ trong hai người cần phải có một người chủ động. Tôi nhắn tin cho Lâm Kiều, nói tìm được cô rồi, cậu có biết anh ấy mừng thế nào không? Buổi sáng còn cùng giáo sư ở thành phố S tham gia hội thảo nghiên cứu, buổi chiều đã trở về trường. Xuống máy bay, hành lý cũng không kịp cất đã vội chạy đến nhà tìm cậu. Cậu nói khi đó cậu về nhà, mặc kệ đó có phải sự thật hay không, anh ấy không gặp được cậu, liên tục đứng đợi ở đó một tuần, cũng không đợi được. Cậu có biết anh ấy ngã bệnh ra sao không? Chờ cậu đến buổi tối ngày thứ bảy, trời mưa to, tôi đến tìm anh ấy, trong phòng đầy mùi

rượu. Cả người anh ấy ướt sũng, ngắt xỉu mà tay vẫn cầm chai rượu. Nhan Tống, cậu nhất định chưa bao giờ nhìn thấy một Lâm Kiều như vậy, nếu cậu nhìn thấy, cho dù chỉ một lần, cậu cũng sẽ không thể nào máu lạnh vô tình như bây giờ.”

Tôi cời khăn quàng cổ xuống, đưa tay khoát lên ghế bên cạnh, kéo ghế ngồi xuống, mặt không chút thay đổi nhìn cô ấy..

Đôi mắt Hàn Mai Mai ửng đỏ, tiếp tục nghẹn ngào: “Tôi đưa anh ấy đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra, là ung thư phổi giai đoạn đầu. Những ngày anh ấy trị liệu, ngoài cha mẹ, chỉ có tôi ở bên cạnh. Sau khi bình phục, anh ấy không hề nhắc đến cậu, khi đó tôi nghĩ tại sao tôi lại không tranh thủ thời cơ, rõ ràng thời điểm khó khăn nhất đều là tôi ở bên cạnh cùng anh ấy vượt qua, tôi không tin anh ấy không hề có cảm tình với mình. Tôi thổ lộ với anh ấy, tôi không ngờ rằng anh ấy lại chấp nhận, càng không ngờ anh ấy lại chấp nhận như vậy. Lâm Kiều nói, xác suất chữa được ung thư phổi vô cùng nhỏ, nếu tôi muốn thỏa mãn nguyện vọng của mình, anh ấy sẽ giúp tôi. Khi đó tôi ngu ngốc, tôi lừa mình dối người, tôi đã nghĩ sự chân tình của tôi đã làm anh ấy cảm động. Đáng lẽ ra yêu một người không nên như vậy, hẳn là phải hy vọng người ấy sống tốt, hy vọng người ấy có cuộc sống vui vẻ, hy vọng người ấy vô ưu vô lo, yêu một người sẽ không làm cho người ấy phải vì mình mà hải hùng lo lắng, sợ hãi bất an. Rất lâu sau tôi mới có thể hiểu được điều này, Lâm Kiều nhận lời đến với tôi, bởi vì anh ấy không thương tôi, cũng không cần tôi. Hai tháng trước, bệnh của anh ấy tái phát, sau khi chụp CT xong, phát hiện khối u đã di căn, đã là ung thư giai đoạn cuối. Buổi tối hôm chuẩn đoán đó, anh ấy sốt cao không hạ sốt được, trong lúc mê man liên tục nhắc tên cô, anh ấy nói, ‘Nhan Tống, thật may mắn’. Cô ấy cúi đầu nhìn tôi, “Tôi thật ghen tị với cậu Nhan Tống ạ, cô nghĩ xem anh ấy muốn nói gì? Tôi thì luôn nghĩ, khi đó rốt cuộc anh ấy nói may mắn cái gì?”

Ngoài quán trà, những chiếc lá khô mùa đông khế lao xao, hai con cún nhỏ nằm lăn trên mặt đất. Tôi nói: “Cậu nói xong chưa? Tôi có thể đi rồi chứ?”

Khách uống trà đã bắt đầu rì rầm, hai mắt Hàn Mai Mai hùng hực ngọn lửa tức giận, nhìn tôi, tựa như không hề biết tôi, nắm chặt bả vai tôi lay mạnh, như thể muốn một tay bóp chết người đối diện: “Tại sao cậu còn có thể bày ra bộ mặt này? Tôi không hề nói sai điều gì, cậu là đồ không có trái tim, cậu quả nhiên không có trái tim. Nhan Tống, tại sao người mắc bệnh không phải là cậu, làm sao cậu có tư cách có được tình cảm của Lâm Kiều? Tôi biết rồi, ha ha, tôi biết, không phải là cậu sợ đi thăm Lâm Kiều sẽ làm Tần Mặc không vui? Cậu chính là loại người như thế, thật vất vả mới câu được đại gia độc thân như Tần Mặc, làm sao cậu dám chọc người ta tức giận? Cậu cắt đi, cắt đi, Lâm Kiều chết cậu cũng đừng đến, dù anh ấy có chết cũng không cần cậu đến!”

Tôi nói: “Được!” Tôi đứng lên cầm lấy khăn quàng cổ, đã đi ra cửa quán trà, cô ấy lại ở đằng sau gọi tên tôi, tôi quay đầu xem cô ấy còn có chuyện gì, bất ngờ lại là hai cái tát. Do nguyên nhân góc độ, cái tát này so với cái tát vừa rồi nhanh hơn, cũng mạnh hơn rất nhiều, tâm trí nổ tung như một quả bom. Tôi sờ sờ mặt, khi thần kinh kịp phản ứng, cảm giác đau đón dội lại. Tôi bình tĩnh nhìn về phía cô ấy, cô ấy run run: “Tôi muốn đánh cho cậu tỉnh lại...”

Một tay tôi ấn cô ấy lên ghế, hai tay chặn lấy hai bên thành. Cô ấy thì thào: “Cậu... Cậu muốn làm gì?” Tôi nhìn cô ấy, gần từng tiếng: “Lâm Kiều đối với cậu được không? Dịu dàng không? Quan tâm không?” Thần sắc cô ấy không chút do dự, mà là kinh hoàng, nặng nề gật đầu. Tôi nghe được mình cười một tiếng: “Không phải thế là đủ rồi sao? Cậu nói người anh ta thích thực sự là tôi, nhưng tôi chưa bao giờ nhận được từ anh ta một chút quan tâm dịu dàng nào của người con trai dành cho bạn gái. Những lời anh ta nói với tôi, gây đau lòng nhiều hơn là thân thiết. Cô nói cô ghen tị với tôi, cô ghen tị cái gì đây? Một người, anh ta thực sự thích, nhưng chưa bao giờ đối tốt với người đó, ngược lại lại rất dịu dàng săn sóc cho một người khác, cho dù là lý do gì, cô không thấy quá hoang đường? Tôi là người bình thường, không thấy được cái nghĩa tiềm ẩn đấy, nếu anh ta thực lòng thích tôi, lại đối tốt với một người khác, không bằng anh ta đối tốt với tôi, trong lòng thích một người khác. Nhân sinh quan của tôi và anh ta không giống nhau. Với tôi mà nói, thực tế quan trọng hơn bất kỳ điều gì khác. Nhưng mà chuyện đã đến nước này, nói yêu hay không yêu, đau khổ hay không đau khổ, cô cảm thấy còn ý nghĩa gì không?”

Cô ấy bị nhốt trên ghế, môi mấp má, không gật đầu, cũng không lắc đầu, nhưng không thể nói gì.

Tôi đi ra khỏi quán trà, gió thổi đến bụi bay vào mắt. Một đứa bé bên cạnh nói với mẹ: “Mẹ ơi, dì kia đang khóc.”

Tôi dụi mắt, rốt cuộc không nhịn được, tìm một nơi vắng vẻ không người nức nở òa lên.

Tôi nghĩ quá khứ đã kết thúc, kết thúc vào thời khắc tôi viết “Sám hối”, nhưng tất cả đó chỉ là do tôi tự nhận định. Ngay trong cái lạnh buốt của tháng Mười Hai, những năm tháng đã quên lại được vớt lên hong khô lại, mỗi một chuyện đã qua lại đem tôi nuốt chửng. Cuộc sống muôn hình muôn trạng, tôi nghĩ rất lâu, đối với Lâm Kiều và Tô Kỳ mà nói, rốt cuộc tôi là người hại hay người bị hại, nghĩ mãi vẫn không ra kết quả. Lâm Kiều từng hỏi tôi, nếu có một ngày anh ấy chết, tôi có đau lòng không. Tôi không biết sự trống rỗng này có gọi là đau lòng hay không. Tôi có nhiều lần nỗi đau lòng, nhưng sự đau lòng này quá khác biệt. Tôi nghĩ đến cái chết, nghĩ đến một ngày không còn nhìn thấy Lâm Kiều, nghĩ đến tro cốt của anh ấy dưới nắm mồ, tro cốt màu trắng, từ từ bột mịn đó sao có thể tái hiện đáng về khi còn sống của anh ấy. Nghĩ vậy tôi không không chế được bản thân, cả người run lên. Tôi cảm thấy như bản thân mình đang bị một bóng ma lớn bao trùm, lại kỳ quái không cảm nhận được cảm giác bị thương.

Buổi chiều ngày hôm đó, tôi vẫn không đến bệnh viện thăm Lâm Kiều. Ăn cơm trưa xong tôi đứng giờ đến lớp Trung Quốc từ phú sử (một loại hình thơ ca cổ) và nghệ thuật văn học. Ngoài việc đi nhằm phòng học, không còn có nhằm lẫn gì khác, hơn nữa chỉ mất nửa tiết là cũng tìm thấy phòng học.

Giáo sư giảng gì đó hình như rất thú vị, mọi người đều cười, tôi cố gắng muốn nghe rõ ràng, từng từ từng từ chảy vào tai, lại vẫn không hiểu có ý nghĩa gì.

Nghĩ giữa tiết, bí thư chi bộ đến hỏi tôi: “Nhan Tống, có phải cậu ốm không? Sắc mặt nhợt nhạt quá, nhìn cũng không yên tâm, có muốn đi bệnh viện kiểm tra thử?” Tôi khéo léo từ chối ý tốt của cô ấy, đi WC rửa sạch mặt. Người trong gương nhìn rất bình thường, biểu cảm cũng rất phong phú, tôi không hề nhìn ra có gì bất thường. Nếu chết rồi làm sao có được biểu cảm phong phú như lúc này?

Lúc đi ra không cẩn thận đụng phải một người, đang định xin lỗi, vừa ngẩng đầu đã thấy là Chu Việt Việt. Đầu óc tôi hỗn loạn, suy nghĩ

hồi lâu: “Khoa kiến trúc của các cậu không phải có giảng đường riêng sao? Tại sao lại chạy đến khu giảng đường ban khoa học xã hội này?”

Cô ấy kéo tôi sang một bên, do dự hồi lâu, hỏi tôi: “Tổng Tổng, Lâm Kiều bị ung thư là thật sao?”

Vừa lúc đó chuông reo vào lớp, có một nam sinh vội vã chạy, sạt qua vai thiếu chút nữa làm tôi ngã, tôi khẽ chào đảo, đứng vững xong mới gật đầu: “Ừm.”

Chu Việt Việt cúi thấp đầu a một tiếng, nói: “Mình còn tưởng bọn họ nói vậy, tại sao có thể như thế...”

Tôi không nói gì.

Chu Việt Việt nhú mày một lúc lâu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi tôi: “Tổng Tổng, cậu nghĩ như thế nào? Cậu đừng vội nói với mình, suy nghĩ cho kỹ rồi nói sau.”

Tôi nói: “Mình không nghĩ thế nào, cũng không băn khoăn gì. Cậu nói mình đang bình thường thế này làm sao có thể nghĩ lộn xộn được...”

Cô ấy ngắt lời tôi: “Tần Mac gọi vài cuộc điện thoại cho mình, nói hai ngày nay cậu không hề nhắc máy điện thoại bàn ở nhà, hỏi mình cậu làm sao vậy. Tổng Tổng, cậu sẽ không vì Lâm Kiều bị bệnh mà rời xa Tần Mạc chứ? Mình nghe nói sáng nay cậu cãi nhau với Hàn Mai Mai ở quán trà...”

Buổi tối ngày hôm đó, tôi đem sự việc từ nhiều năm trước suy nghĩ lại một lần, một chi tiết nhỏ cũng không hề quên. Rất nhiều năm không nghĩ lại, càng nghĩ càng hỗn loạn, càng nghĩ càng đau đầu. Cuộc sống dù tàn khốc cũng chia thành từng giai đoạn, từ nguyên nhân đến hậu quả, những con người đó, những sự việc đó, tôi cứ nghĩ mình đã sớm đoạn tuyệt, nhưng sự thật vẫn không thể tránh thoát. Nếu như vận mệnh cũng có dáng hình, thì hẳn nó phải là hình cái lược, vận mệnh của tôi và vận mệnh của Lâm Kiều nhất định là vướng mắc ở rất nhiều điểm, không biết bắt đầu từ khi nào tôi và anh ấy cùng làm đảo lộn cuộc sống của nhau, cuối cùng cũng không biết được là ai đã làm đảo lộn cuộc sống của ai. Bà ngoại tôi nói, con người ta sống không nên nhìn về phía sau mà phải luôn hướng về phía trước, nếu không sẽ bị quá khứ bủa vây, chẳng thể nào thoát được. Cứ khi mọi chuyện phát sinh xong hết rồi tôi mới có thể nhớ được những lời quý giá này của bà, tôi bị quá khứ đã qua vây khốn, không thể thoát thân, tôi cứ nghĩ mình đã thoát khỏi, nhưng giờ mới bàng hoàng nhận ra, đó chỉ là ảo giác. Tôi nói những lời cay độc với Hàn Mai Mai, nhưng không có cách nào bỏ mặc Lâm Kiều. Tôi nghĩ, không có tình yêu, con người ta chẳng đi về đâu cả. Trong lúc hỗn loạn, tôi đã quyết định một việc trọng đại, có lẽ nội dung không theo tâm ý, hình thức cũng phi logic. Nhưng nhiều năm sau nghĩ lại, cũng chưa từng một lần hối hận.

Trong phòng khách, Nhan Lăng hỏi tôi: “Mẹ, khi nào thì cha nuôi trở về?”

Tôi nói với nó: “Sau này hãy quên cha nuôi của con đi, chúng ta trở về phòng trọ trước kia.”

Nó mở to mắt: “Tại sao? Mẹ cãi nhau với cha nuôi? Con thay mặt cha xin lỗi mẹ.”

Tôi kiên nhẫn giải thích với nó: “Không phải, cha nuôi tốt lắm, chỉ là mẹ có rất nhiều thứ phải gánh vác, không thể bởi vì cha nuôi tốt mà làm phiền cha được.”

Nhan Lăng cúi đầu suy nghĩ: “Mẹ nói con nghe không hiểu, cha nuôi đối với con tốt lắm, con không thể tùy tiện bảo quên là quên, làm người không thể như thế, đó gọi là vong ân phụ nghĩa.”

Tôi nắm lấy tay nó hỏi: “Ý con muốn nói là gì?”

Nó do dự hồi lâu nói: “Con chỉ muốn hỏi một chút, nếu sau này cha nuôi hẹn con ra ngoài ăn cơm, con có thể thỉnh thoảng đồng ý một lần không?”

Tôi xoa xoa đầu nó nói: “Đến lúc đó nói sau.”

Ngày hôm sau, thành phố C giăng giăng mưa phùn, tôi đến cổng trường học mua một giỏ hoa quả, đi bệnh viện đại học T. Trong cửa hàng có sẵn những chiếc giỏ đầy đủ các loại quả. Tôi vẫn nhớ Lâm Kiều thích táo và cam, không ăn chuối, vì vậy nhờ ông chủ chọn riêng táo và cam vào trong một chiếc giỏ mới. Hai sắc đỏ vàng đặt trong chiếc giỏ bé, thoát nhìn không tồi. Khi đó Lâm Kiều không để móng tay, không bóc được cam, thường dùng dao bóc, mạnh tay quá, quả cam bóc xong vẫn còn một tầng cùi dày, trên tay cũng dính đầy nước, anh ấy tự mình ăn một quả cam, nhìn qua tựa như phải liều chết chiến đấu với hoa quả một trận vậy. Tôi nhìn không đành lòng, mỗi lần đều giúp anh ấy bóc. Có đôi khi cũng dùng dao, tôi có thể đem vỏ cam và múi cam bóc hoàn hảo, vỏ là vỏ, múi là múi, muốn Lâm Kiều học tập, anh ấy lại lấy cuốn sách chống cằm: “Tay nghề của cậu tốt như vậy, tại sao tôi còn phải học.” Anh ấy vẫn không biết cách làm thế nào để bóc vỏ cam, tôi ở bên cạnh anh ấy nửa năm, rốt cuộc cũng không biết phải bóc bao nhiêu cân. Sau đó lại có Tô Kỳ. Tô Kỳ bóc cam cũng đẹp, mỗi lần anh ấy muốn ăn cam, không còn cần tôi giúp nữa. Cuối cùng thì tôi cũng có thể tự bóc cam cho mình.

Tôi hỏi thăm phòng bệnh của Lâm Kiều, đi vào khu nội trú.

Mưa càng rơi càng lớn, chiếc giấy bóng kính gói ngoài giỏ hoa quả dưới vòm ô bị mưa bụi đọng lại thành một tầng một nước. Tôi đem ô giơ cao lên một chút, để nhìn xem có phải tòa nhà số 10 không. Một giọng nói hoài nghi vang lên: “Nhan Tổng?”

Tôi theo tiếng nói nhìn lại, phía trước là một người cô gái che chiếc ô hoa màu lam nhạt, tóc dài xoắn chấm thắt lưng, mái tóc xoắn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, một cô gái rất đẹp. Con gái đến mười tám tuổi sẽ thay đổi, tôi đã từng nghĩ cả đời này mình

không thể nào quên được dung mạo và giọng nói của cô ấy, đột nhiên bây giờ nhìn lại lại hoảng hốt một hồi. Từ cửa lớn phía sau một đôi vợ chồng trung niên bước ra, thấy tôi, trên mặt không hên mà đều xuất hiện sự kinh ngạc khó nói thành lời. Năm năm, suốt năm năm rồi. Vừa ôn lại một lần chuyện cũ, không ngờ đã được gặp lại toàn bộ cổ nhân.

Mặt tôi không chút thay đổi cảm theo giò hoa quả bước lên bậc thang, người phụ nữ trung niên sừng sốt, sau một lúc lâu mới định thần lại được, hỏi tôi: “Cô là Nhan Tổng?”

Tôi dừng bước, làm bộ như vừa nhìn thấy bọn họ, gật đầu nói: “Bác Lâm, thật trùng hợp.”

Ba của Lâm Kiều không nói, chỉ có mẹ anh ta không được tự nhiên cười: “Đẹp hơn nhiều rồi, tôi cũng không nhận ra được, cô đến...”

Lần duy nhất nhìn thấy mẹ của Lâm Kiều, tôi còn nhớ rõ, đó là mùa hè năm năm trước. Bà ấy phong thái hơn người, vẻ ngoài xinh đẹp, rõ ràng đã có con lớn như Lâm Kiều, mà nhìn qua như thể mới ngoài ba mươi. Về ngoài nhìn là người điềm đạm, vậy mà ngay lần đầu gặp mặt đã cho tôi một cái tát, một nửa bên mặt tôi đỏ bừng, máng tôi là hồ ly tinh. Tất cả đó đều đã là quá khứ, mặc dù đã không còn tức giận từ lâu, có thể bình tĩnh mà đối mặt, nhưng trong trí nhớ, nỗi đau ấy vẫn còn mơ hồ. Ba Lâm Kiều năm năm trước còn rất trẻ, vậy mà năm năm sau lại già đi quá nhiều, thần sắc tiêu tụy, hai bên mái tóc đã bạc trắng. Tôi hơi nâng giò hoa quả: “Cháu đến thăm Lâm Kiều.”

Mắt bà ấy hoe đỏ, quay đầu đi chỗ khác lau khôe mắt, khi quay lại nhìn tôi đã là bộ mặt hiền lành tươi cười. Cùng là một người, khi cay độc sẽ là bộ dáng kia, khi dịu dàng sẽ là bộ dáng này. Bà ấy nhìn tôi muốn nói lại thôi, dường như khó có thể mở miệng, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Cháu vào nói chuyện với Lâm Kiều một lát, việc trước đây... việc trước đây là chúng tôi có lỗi với A Kiều, cũng có lỗi với cháu, chứng kiến nó...”

Tôi ngất lời bà ấy, đem ô thu lại: “Vậy cháu đi vào trước.” Nói xong quay người đi về phía cửa lớn. Sau lưng, làn mưa mùa đông giăng giăng, mẹ Lâm Kiều khẽ thở dài.

Đi đến thang máy mất hai mươi bước, tôi đứng trước thang máy lấy khăn tay lau nước mưa hắt trên giò hoa quả. Sau lưng vang đến tiếng giày cao gót vội vàng nện trên nền đất. Tôi quay đầu nhìn người đẹp tóc xoắn thoảng chạy chậm đuổi theo mình, cúi đầu, tiếp tục lau giấy bóng kính. Thang máy đến, bên trong không có một người, cô ấy bước vào trước tôi, ấn nút giữ cửa, thần nhiên nói: “Thế nào, cậu sợ tôi? Trước kia cậu cũng rất sợ tôi?”

Tôi cười đi vào, đưa tay ấn nút đóng cửa, nhẹ giọng nói: “Tô Kỳ, năm năm không gặp, cậu nói chuyện vẫn thật là hài hước.”

Tôi cũng không cảm thấy ngạc nhiên khi gặp Tô Kỳ ở chỗ này, căn bệnh của Lâm Kiều như một khối nam châm lớn, đem tất cả mọi người ở những góc ngách trong cuộc đời một lần nữa hội tụ. Năm năm yêu hận tình thù, cuối cùng đã tìm được một lần chung kết để khép lại, không ai có thể tránh né, trừ khi có người nào đó đã hoàn toàn buông xuôi. Nhưng những gì xảy ra trước mắt làm cho người ta ấn tượng sâu sắc, người bình thường rất khó có thể buông tay, tôi không thể, Lâm Kiều không thể, Tô Kỳ không thể, Hàn Mai Mai cũng không thể. À không, Hàn Mai Mai chỉ là tự chủ động quán mình vào, chuyện năm đó căn bản không liên quan đến cô ta. Cho tới nay, mọi người đều giả bộ cho rằng cuộc sống của mình đã bình yên trở lại, tốt đẹp trở lại, giả bộ đến mức ngay cả bản thân mình cũng tin tưởng, nhưng kỳ thật, tất cả đều là lớp vỏ ngoài giả dối mà thôi.

Trong thang máy chỉ có hai người chúng tôi, Tô Kỳ nhìn thẳng phía trước, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Cậu có biết vì sao tôi đột nhiên từ nước ngoài trở về không?”

Tôi nói: “A? Thì ra cậu còn ra nước ngoài? Khi nào vậy?” Lông mi cô ấy nhú lại, thang máy định dừng ở tầng năm, cô ấy dùng tay ấn chặt nút đóng cửa, chiếc thang máy cũ kỹ lắc lư một hồi, lại chậm rãi đi lên phía trên. Cô ấy quay đầu nhìn tôi, dịu dàng nở nụ cười: “Tôi nghe nói Lâm Kiều bị bệnh giai đoạn cuối rồi, tôi muốn trở lại thăm anh ta. Thiện ác có báo, năm đó hai người đối với tôi như vậy, quả nhiên...” Cô ta nhấp miệng cười, nhưng không nói hết câu. Tôi đổi tay cầm giò hoa quả, trả lời chiếu lệ, “Đúng, cô là đóa sen tuyết tinh khiết không tỳ vết cuối cùng trên trần thế, chuyện năm đó xảy ra đều là lỗi của tôi và Lâm Kiều, cô không có chút lỗi lầm nào.” Một hồi lâu cô ta không nói nên lời. Từ khi bắt đầu trung học, khi cãi nhau chưa bao giờ cô ta thắng được tôi. Khi tôi và cô ta vẫn còn duy trì cái tình bạn đối trá giả vờ, ý kiến của chúng tôi thường xuyên không hợp nhau. Những lúc đó, cô ta thích nhất là tìm Lâm Kiều giúp mình chèn ép tôi. Cô ta chỉ cần ngọt ngào kêu lên hai tiếng: “Lâm Kiều, anh xem Tổng Tổng...” Ánh mắt Lâm Kiều nhẹ hướng về đây, nói một câu: “Nhan Tổng, cậu nhường Tô Kỳ một chút.” Tôi sẽ chẳng còn gì để nói. Nhưng xưa đâu phải nay, Lâm Kiều không còn là chiếc phao cứu hộ của cô ta nữa, cho dù có thể, tôi cũng sẽ không ngồi chịu chết như trước kia. Tô Kỳ hỗn hển nói: “Tại sao cậu dám nói như vậy với tôi, cậu còn châm chọc tôi sao? Cậu cướp bạn trai của tôi, cậu là kẻ thứ ba đáng ghét, cậu còn mĩa mai tôi?”

Thang máy lên đến tầng mười hai, nút đóng cửa vẫn bị cô ấy ấn, không có cách nào để mở ra, tôi nghiêng đầu nói với cô ấy: “Từ trước đến nay tôi vẫn nghĩ, việc xảy ra năm đó, cho dù kết quả như thế nào, tôi là người đầu tiên gây ra chuyện. Nhưng ngày hôm qua đột nhiên có người nói cho tôi biết, năm đó Lâm Kiều đuổi theo cậu là vì muốn cướp lại chiếc camera, Tô Kỳ, cậu nói xem, điều này có nghĩa là gì?”

Khuôn mặt trắng nõn của cô ta càng thêm trắng, cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ dùng một đôi mắt sắc sảo lạnh lùng nhìn tôi.

Chuyện này làm tôi suy đi nghĩ lại cả đêm qua, thời gian cũng không lâu, đúng là ký ức vẫn còn mới mẻ, kể ra vẫn rất logic, trình tự vẫn rất rõ ràng. Tôi nhìn ngón tay, chậm rãi nói: “Lâm Kiều biết trong đoạn video đó có gì nên mới có thể trong thời gian ngắn đã phản ứng nhanh như vậy, đuổi theo cậu lấy camera. Nhưng hẳn là cậu không biết, cậu ta bị ám ảnh rất lớn với máy ảnh. Từ trước đến nay những bức hình tôi chẳng may dùng máy ảnh chụp trúng, cậu ta phải lập tức tìm cách xóa đi, chứ đừng nói xuất hiện trong video. Cậu xem đoạn phim kia, thực ra từ đầu đến cuối không hề xuất hiện Lâm Kiều đúng không? Tô Kỳ, cậu đã nói gì với tất cả mọi người, những người đó cũng giúp cậu che giấu. Vậy nếu không phải tôi với Lâm Kiều làm chuyện đồi bại, vậy trong đoạn phim đó rốt cuộc ghi lại nội dung gì, mà đến nỗi sau khi xem cậu uống nửa bình thuốc ngủ tự sát?”

Ngón tay cô ta ấn nút đóng thang máy buông ra, thang máy vững chắc dừng ở lầu tám. Có hai y tá đi vào, thang máy bắt đầu đi lên trên, lại lên tầng mười hai một lần nữa. Tôi đứng giữa hồi thăm phòng 1218, y tá nói ở cuối hành lang tầng mười hai. Tôi và Tô Kỳ cùng trong thang máy đi ra, một ngã rẽ nữa là đến cuối cầu thang. Dường như cô ta đã điều chỉnh tốt tâm trạng, dừng lại ở giữa hành lang rộng, nơi này tối lại yên tĩnh, không có người qua lại. Cô ta cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Nhan Tổng, cậu vẫn cứ chín chắn như thế, luôn thông minh vào những lúc không cần thông minh. Chuyện năm đó tôi có thể nói cho cậu nghe từng việc từng việc một, bởi vì cho dù những chuyện hiểu lầm có được tháo gỡ, thì cậu và Lâm Kiều cũng không thể nào quay lại được rồi, cậu cũng biết đấy, Lâm Kiều chẳng còn sống được bao lâu nữa.”

Tại nơi âm u này, mùa hè năm năm trước lại một lần nữa hiện ra trước mắt tôi. Một cảm giác nóng rát từ lòng bàn chân lan lên ngực, hơi thở oi nồng, tựa như ngay lập tức sẽ có mưa rào sấm chớp, làm cho người ta tự nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Tô Kỳ nói, cô ấy nói rất nhiều, đó là những việc mặc dù tôi có thể nghĩ tới, nhưng chưa bao giờ dám tin, là những điều mà năm năm qua tôi không hề hay biết. Nếu nói tôi nhìn nhận câu chuyện của năm năm trước dưới góc nhìn của mình, thì rốt cuộc cô ấy đem góc nhìn của Lâm Kiều, của cô ấy, của những người khác đồng loạt phác họa lại. Câu chuyện của năm năm trước như một khối lập thể một lần nữa tái hiện trong tôi, thời gian chính xác, không gian chính xác, và toàn bộ chân tướng. Tại khối lập thể năm năm đó, mỗi người đều đau khổ nhận một vết thương, trở thành người bị hại.

Tô Kỳ nói, buổi tối ngay sau ngày thi cao đẳng, Lâm Kiều nói lời chia tay, cô ấy không biết tại sao Lâm Kiều chia tay với mình, nhưng cô ấy không đồng ý. Sáng sớm sau khi chuyện không may của tôi và Lâm Kiều xảy ra, cô ấy đang đi dạo ở ngay gần đó, gặp được mấy nữ sinh cùng tham gia bữa tiệc ở nhà tôi tối hôm trước. Một nữ sinh hỏi buổi tối hôm trước tổ chức tiệc, tại sao Lâm Kiều tới mà Tô Kỳ là không có mặt, còn nói để quên camera ở nhà tôi. Sau khi uống xong mọi người cầm máy chụp loạn lên, chụp được rất nhiều ảnh không thể tưởng tượng được của Lâm Kiều.

Tô Kỳ nhìn tôi, khoe miệng khế cong lên: “Nhan Tổng, cậu nói không sai, trong đoạn phim kia không hề có mặt Lâm Kiều, toàn bộ là cậu, đủ loại biểu hiện, thật xứng đáng với những lời dịu dàng bọc bọc của anh ta, “Bảo bối, về mặt này đẹp lắm. Bảo bối, mở mắt nào.” Xưng hô thật ngọt ngào. Khi anh ta qua lại với tôi, chưa bao giờ có những lời thân thiết như vậy, cho đến bây giờ anh ta vẫn gọi tôi Tô Kỳ Tô Kỳ Tô Kỳ, chưa từng gọi tôi thân thiết như thế. Hình ảnh cuối là tủ TV nhà cô, chỉ có một chiếc tủ TV cũ kỹ trông trơn yên lặng, nhưng tôi nghe được giọng nói của anh ta, anh ta nói, anh yêu em, anh yêu em. Anh ta nói với giọng rất tình cảm, tôi không nhìn được, nhưng tôi biết anh ta đang hôn cô. Tại sao tôi phải tự sát, lý do gì khiến tôi tự sát ư? Tôi chịu không nổi, bạn trai mình phản bội, đổi lại là cô, cô chịu được không? Anh ta xảy ra tai nạn, tôi không phải cố ý muốn chạy nhanh như vậy, tôi cũng không biết anh ta bị xe đụng phải. Khi đó tôi rất khó chịu, tôi chỉ nghĩ muốn về nhà. Tôi rửa ruột ở bệnh viện, vất vả trở về từ tay thần chết, mẹ tôi ứa nước mắt hỏi vì sao tôi muốn tự sát, tôi nói cho bà ấy là cô quyến rũ Lâm Kiều, cô làm cho Lâm Kiều phản bội tôi. Cô không cần nhìn tôi như vậy, tôi nói ít nhất có 50% là chính xác, không phải sao? Con người dù sao cũng phải vì chính những hành vi của mình mà trả giá, đó hẳn là cái giá mà cô phải trả. Sự thật rồi cuộc thế nào chỉ có cô và Lâm Kiều biết, nhưng sẽ không ai tin cô. Lâm Kiều nằm ở bệnh viện, bác sỹ nói anh ta không tỉnh ngay được, vì vậy anh ta sẽ không thể đứng ra biện minh là tôi sai. Sau khi Lâm

Chương 24

Em không có áp lực, em chỉ muốn chia tay với anh, hãy tìm một cô gái thích hợp với mình, anh nên đưa chiếc nhẫn này cho cô ấy.

♥♥♥

Bắt đầu từ mùa đông đến nay, tôi thường xuyên lẩn lộn ở các bệnh viện lớn trong thành phố.

Tổng hợp lại bệnh viện đại học T này có vị trí tốt nhất. Dưới lầu là vườn hoa, trồng các loại cây cỏ hoa lá không biết tên, thường có bệnh nhân ngồi dưới vườn hoa phơi nắng. Nhưng hôm nay trời mưa, đường của vườn hoa thiếu dấu chân người, mấy con chim sẽ ướt mưa hót giữa các vòm cây.

Tôi đứng bên cạnh một chiếc ghế gỗ sắt trong vườn, đặt giỏ hoa quả lên ghế, mưa rơi tí tách trên lớp giấy bóng kính tôi vừa cẩn thận lau khô như tiếng nhạc.

Phòng bệnh của Lâm Kiều ở cuối hành lang lầu mười hai, tôi đã điều chỉnh tốt tâm trạng, đưa tay lên gõ cửa, trong nháy mắt lại nghe ra tiếng ho khan, bèn chạy trốn chết. Sau khi định thần lại, người đã đứng dưới vườn hoa, trên đầu là chiếc ô bị gió thổi lật, bốn phía tiếng mưa rơi càng lúc càng to.

Thật là, trong lòng tôi đã cố gắng đưa ra quyết định, đến lúc lâm trận rồi lại làm lính đào ngũ.

Mưa tạt vào mặt, nhanh chóng rơi xuống đất. Một con mèo hoang vênh vênh đôi tai chạy qua trước mặt tôi, chui vào hốc một tảng cây cổ thụ, meo một tiếng, rũ mạnh nước mưa trên người. Tôi theo bản năng bước hai bước muốn lau vệt bùn trên người nó, đột nhiên nghe được tiếng mưa rơi và tiếng chân đến gần. Không đến nửa phút, trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày. Tôi ngước mắt nhìn lên, cách màn mưa mờ mờ, thấy rõ người đang đứng trước mặt. Anh ta mặc một bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, trên vai khoác một chiếc áo choàng đen, đeo kính gọng vàng, ngoại hình rất giống mỹ nam Nhật Bản nổi tiếng *Takashi Kashiwabara*(1).

Anh ta đến gần tôi hơn một chút, giờ cao chiếc ô, bao trùm cả chiếc ô của tôi. Một chuỗi những hạt mưa rơi trên vai tôi bị chiếc ô lớn màu lam đậm ngăn lại. Giọng nói anh ta chậm rãi vang lên trên đầu tôi: “Lớn như vậy rồi, còn không biết cách mở ô ra sao?” Nói xong như chợt nhận ra cách nói như vậy quá thân mật, sau đó lui lại một bước, không tự nhiên ho một tiếng, giọng nói thản nhiên: “Tôi đưa em ra ngoài đón xe.”

Tôi không nói gì, cũng không cùng anh ta ra ngoài, tôi cúi đầu nhìn bàn tay phải anh ta đang cầm ô. Bàn tay đó trắng đến dọa người, nổi gân xanh, mu bàn tay đầy những vết sưng, những vết tụ máu do kim châm cũng rất rõ ràng.

Tôi ngẩng đầu nhìn, ánh mắt anh ta ẩn giấu sau chiếc kính gọng vàng, vì có mưa, ánh nắng không đủ mạnh để kính phản quang, có thể thấy đồng tử anh ta đen như mực. Tôi nói: “Lâm Kiều, anh bệnh rất nặng rồi”

Anh ta bật ô của tôi lên, đem chiếc ô cho tôi che lấy, không nói không rằng lui thêm vài bước, hoàn toàn tách ra khỏi tôi.

Tôi lại nhắc: “Anh thực sự bệnh rất nặng.”

Anh trầm mặc một lúc lâu, khẽ gật đầu: “Đúng, thực sự bệnh rất nặng.”

Tôi cười nhìn: “Trên TV diễn đến chỗ này, nam nhân vật chính không phải thường nói cho nữ nhân vật chính bệnh của bọn họ không hề nghiêm trọng sao? Sợ nữ nhân vật chính đau lòng khổ sở, cho dù bác sĩ ngắt lời nói chỉ có thể sống thêm một tuần, anh ta cũng cần rằng nói với nữ chính, em yêu, đừng lo lắng, anh khỏe lắm, chỉ là chuyện nhỏ thôi...”

Anh ta ngắt lời tôi, ánh mắt lạnh lùng mà u ám: “Nhưng em không phải nữ nhân vật chính của tôi. Em xem có bộ phim nào mà nam nhân vật chính lại nói ra những lời này với nữ nhân vật phụ không?” Giã vờ thờ ơ, mà đôi vai lại run lên.

Chiếc áo choàng miễn cưỡng khoác trên người anh ta hơi trượt xuống, anh ta hoàn toàn không nhận ra, tôi nhanh chóng tiến lên kéo lại, chiếc áo sắp rơi xuống đất được giữ lấy. Anh ta cao hơn tôi nhiều như vậy, tôi đành phải kiễng chân, cánh tay dựa vào bờ vai anh ta, cảm giác run rẩy trên bờ vai ấy càng thêm rõ nét.

Tôi nghiêng đầu nhìn nghi hoặc: “Nếu nói như vậy, những lời này anh định nói với ai?” Tôi và anh ta dính sát vào nhau, hung hăng hỏi anh ta: “Tô Kỳ hay là Hàn Mai Mai?” Trong mắt anh ta hiện lên thứ gì đó, lập tức đẩy tôi ra, cũng không dùng sức nhưng dưới trên toàn đất, lại bị mưa thấm vào, rất trơn, tôi lập tức ngã sấp xuống trong mưa. Trong nháy mắt trên mặt anh ta hiện lên vẻ kinh hoàng, nhanh chóng đỡ lấy tôi, tôi hất mạnh tay anh ta ra. Mưa lạnh lùng tấp vào người, từng màn mưa giăng đầy trời giống như sẽ không bao giờ ngừng lại. Tôi vẫn duy trì tư thế ngồi trên mặt đất, bình tĩnh nhìn trời: “Thì ra là thế, Tô Kỳ, Hàn Mai Mai, chỉ có sự đau lòng của bọn họ mới là đau lòng, chỉ có sự khổ sở của bọn họ mới là khổ sở, chỉ có bọn họ mới làm anh luyện tiếu. Thật kỳ lạ, ai cũng nói anh yêu tôi. Nhưng anh đối với ai cũng tốt, chỉ duy nhất với mình tôi không tốt, đối với mọi người dịu dàng, duy nhất chỉ mình tôi không dịu dàng. Bọn họ vì sao đều một mực nói rằng thực ra anh yêu tôi? Không phải Tô Kỳ nói anh từ cửa sổ lầu ba nhảy xuống ngã gãy chân, không bao giờ có thể chơi bóng rổ? Không phải Hàn Mai Mai nói anh...”

Những lời này còn chưa nói xong, mặt anh ta tiến đến càng ngày càng gần, chúng tôi nửa ngồi nửa quỳ trong làn mưa, anh ta đem tôi ôm chặt lấy, ở bên tai tôi nói, “Nhan Tống, em biết không phải như thế.” Tôi vẫn có thể định thần lại với chiếc ô xanh che lấy anh ta, sau đó tiếp lời: “Không phải như thế thì là thế nào?”

Những hạt mưa lạnh băng băng rơi xuống, trên người cũng không còn chút ấm áp. Thật lâu sau anh ta không nói gì, chỉ ôm lấy tôi như vậy. Con mèo hoang dưới tàng cây cổ thụ meo một tiếng rồi chạy đi, tôi nói: “Lâm Kiều, yêu một người là đối với cô ấy thật tốt, không cần trốn tránh, cũng không cần che giấu. Anh muốn rằng sau khi anh chết đi, khi em nghĩ đến anh, chỉ nhớ lại những mảnh ký ức nhàu nhĩ, đau khổ này sao? Đương nhiên...” Tôi đưa tay ôm lấy anh ta, “Anh sẽ còn sống rất lâu.”

Anh ta vui đùa vào vai tôi, trong họng có thứ gì đó nóng bỏng chảy qua. Thật lâu sau, anh ta mới cúi đầu cười một tiếng: “Em luôn có đủ loại lý do, nhưng mà...”

Tôi không cho anh ta nói hết cái “nhưng mà” kia, trong lòng mặc dù chưa xót, nhưng vẫn đem điều mình đã quyết định nói ra miệng. Tôi đưa tay ôm anh ta, tôi nói: “Chúng ta luôn bên nhau, em sẽ vẫn ở bên anh.”

Cơ thể anh ta cứng đờ, sau một lúc lâu, nói: “Nhan Tống, em đang thương hại anh.” Tôi không gật đầu, cũng không lắc đầu, hơi thở anh ta vang bên tai tôi, tôi bình tĩnh nhìn làn mưa giăng giăng cuối chân trời.

Rốt cuộc, anh ta ôm tôi càng chặt: “Nếu là thương hại...”

Cuối chân trời bỗng nổi lên một tia chớp chiếu sáng cả bầu trời, ngay sau đó tiếm sấm ầm ầm kinh động vang lên, giống như thiên quân vạn mã đang ập đến, đất trời rung chuyển.

Tôi không nghe thấy Lâm Kiều nói gì, mặc dù hình như vẫn có giọng nói vang lên bên tai.

Tiếng sấm qua đi, anh ta buông ra, hai chúng tôi đứng lên, cả người lấm lem không còn ra dạng gì. Tôi nhắc giỏ quả vô cùng thê thảm trên ghế đến trước mặt anh ta: “Ăn cam không? Em bóc cho anh.” Anh ta cười phá lên, hoặc như nụ cười hiền hòa nở trên khuôn mặt lạnh lùng thời còn trung học, cười đến sáng khoáy, nhưng lại không giấu được nét ồm ồm phía sau. Hơi thở của tôi cứng lại, mặt bị anh ta giữ lấy, dùng chỗ vạt áo choàng may mắn còn khô cần thận lau đi nước mưa, đáng vẻ nghiêm cần, tựa như đọc đề toán trong kỳ thi cao đẳng vậy.

Tôi nhìn anh ta, có cảm giác như không thể tha thứ cho bản thân.

Tôi nói dối.

Đây là lời nói dối vụng về nhất, nhưng anh ta lại làm bộ tin là thật.

Thực ra chúng tôi đều biết, anh ta không còn sống được lâu nữa.

Buổi tối ngày hôm đó, Chu Việt Việt lại gọi điện thoại tới, nói cho tôi biết ngày hôm sau Tần Mặc đáp máy bay đến thành phố C, người đại khái bây giờ đã lên máy bay rồi. Cô ấy giăng đồng giăng tây trong điện thoại hồi lâu, trước khi cúp máy nói ra một câu hoàn toàn không liên quan: “Tổng Tổng, khi lựa chọn hãy suy nghĩ cho bản thân một chút, đừng chỉ suy nghĩ cho Nhan Lăng.” Tôi trấn định lại, đồng ý, lại quên cúp máy, cho đến khi ống nghe truyền đến tiếng máy bận mới hiểu cô ấy vừa nói gì.

Ngày mai Tần Mặc sẽ trở về, mọi việc sẽ chấm dứt. Tôi đã lựa chọn rồi, tôi muốn đẩy Tần Mặc ra khỏi cuộc sống của mình, tựa như quả quyết tách vỏ khỏi múi, sạch sẽ, triệt để, quyết không dây dưa. Trong lòng có nỗi đau không nói nên lời, nỗi đau đẩy lên đến yết hầu, nhưng may mắn, tôi nghĩ thật sự rất may mắn, may mắn tôi yêu anh không sâu.

Tôi chuẩn bị tâm lý thật tốt, đợi Tần Mặc về khởi binh hỏi tội.

Tôi thiết tưởng cảnh thượng là vào sau chín giờ tối, anh phong trần mệt mỏi từ New York trở về, trong tay còn mang theo hành lý, trên cánh tay còn cầm áo choàng. Ngoài cửa sổ phải có ánh trăng mờ lung và hàng vạn ánh đèn mờ ảo, rừng cây truyền đến tiếng đêm vĩ cầm buồn bã. Đương nhiên, nếu thật sự không có cũng không phải không xong. Như vậy là tề tụ đủ yếu tố của một màn kịch truyền hình nam nữ chia tay trên màn ảnh.

Anh nói: “Tổng Tổng, vì sao nhiều ngày như vậy không nghe điện thoại của anh?”

Tôi nói: “Tần Mặc, chúng ta chia tay đi.”

Anh nghe thế thốt lên: “Tại sao?”

Tôi vẫn lập lại như cũ: “Tần Mặc, chúng ta chia tay đi.”

Lúc này nhất định anh sẽ giận, giữ lấy tay tôi, bắt buộc tôi phải trả lời: “Ít nhất em phải cho anh một lý do.”

Nhưng tôi không cho anh cơ hội, tôi thấy chết không sợ, hạ quyết tâm cho anh bảy chữ: “Tần Mặc, chúng ta chia tay đi.”

Tôi nghĩ lúc đó vẻ mặt anh sẽ thế nào, như là trò chơi điện tử phức tạp, mỗi bước đều phải tính toán tỉ mỉ. Tôi khẽ lắc đầu, xong đưa tay lên sờ mặt, phát hiện có nước. Cũng không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Trên thực tế, lời thoại mà tôi nghĩ cũng không cần dùng đến một câu. Tựa như vắt vẻo chuẩn bị, chờ năm nào, ngày nào đó đến, kế hoạch sớm đã thay đổi rồi.

Lúc tôi nhìn thấy Tần Mặc cũng không phải chín giờ tối, thậm chí cũng không phải buổi tối. Đó là hơn ba giờ chiều, không khí được cơn mưa tẩy rửa, còn mang theo mùi hương thơm ngát, tỉ mỉ còn có thể nhìn thấy trên bầu trời cao, mặt trời sáng như lòng đỏ trứng gà.

Khu vực bệnh nhân nội trú đại học T thuộc bộ phận hoa viên, bệnh nhân tốp năm tốp ba chơi cờ hoặc tản bộ. Tôi với Lâm Kiều ngồi trên chiếc ghế dài dưới cây phong già đọc sách, Tôi ngồi, trong tay cầm một quyển sách dùng làm tư liệu tham khảo cho luận văn học kỳ, anh ta nằm dài trên ghế, gối đầu lên chân tôi, xem “Bông vật nữ” của Nghiêm Linh Ca. Anh ta thường không xem loại sách này, trong phòng bệnh có sách giải trí là mấy cuốn tạp chí thể thao, mấy cuốn tạp chí máy tính cùng hai cuốn sách tra cứu lịch sử. Cuốn tiểu thuyết duy nhất này là tôi mang đến cho anh ta. Gió khẽ thổi, đem đám lá khô lướt nhẹ trên mặt đất.

Tôi suy nghĩ đến ngăn người, khi Tần Mặc xuất hiện cũng không hề nhận ra, đợi đến khi phát hiện ra, anh đã cách chúng tôi rất gần.

Anh đứng cách tôi khoảng bảy tám bước chân, tay không có áo choàng cũng không có hành lý, áo đen kẻ ô vuông hình cờ Anh, quần bò sẫm màu, thoát nhìn tuyệt đối không giống người ba mươi hai tuổi, trên mặt không có bất cứ dấu hiệu gì mệt mỏi, trạng thái tốt đến mức có thể thay lễ phục đi chụp ảnh cưới ngay bây giờ.

Anh liếc nhìn tôi một cái, lại nhìn chằm chằm Lâm Kiều đang nằm trên đùi tôi. Lâm Kiều còn đang đọc sách, không hề chú ý đến ánh mắt của anh.

Tôi nuốt nước miếng, nghĩ xem đây là hoàn cảnh tốt nhất, hay là hoàn cảnh xấu nhất. Chỉ cần anh nói ra câu nói kia, nói: “Nhan Tổng, tại sao em không nghe điện thoại của anh?” là tôi có thể nói với anh, rằng: “Tần Mặc, chúng ta chia tay đi.” Lời thoại diễn cả đêm này, mắt thấy sẽ thốt ra, giờ chỉ còn đợi một cơ hội thích hợp.

Ước chừng cảm nhận được sự cứng nhắc của tôi, Lâm Kiều bỏ sách xuống, ngẩng đầu nhìn. Lúc này tôi tinh tường nhận ra, anh ta cũng cứng người lại, giấy tiếp theo, ngồi dậy, cuốn sách từ trên người trượt xuống.

Tần Mặc cũng không hỏi tôi câu kia, anh thậm chí cái gì cũng không hỏi. Anh cứ đứng đó, dáng người vốn cao lớn, trong làn gió lạnh lại càng thêm cô đơn, Tôi nghĩ tin nhắn anh gửi lúc chúng tôi mới chia tay, đừng để tôi gọi cho em không được. Thật là một lời tiên tri, giống như khi đó anh đã cảm giác được nhất định chúng tôi sẽ đánh mất nhau. Cho dù không đánh mất cũng sẽ lướt qua nhau, giống như giờ phút này, anh tìm được tôi, nhưng tâm tình của tôi đã khác trước nhiều lắm rồi.

Tôi từ ghế đứng lên để tránh ánh mắt quá chăm chú của anh, một con chuồn chuồn tre bỗng nhiên lướt trên mặt hồ, anh xoay người nhìn, bắt lấy đưa cho cô bé mặc áo bệnh nhân. Lọn tóc xoắn khõe xòa xuống, che đi mắt anh, rốt cuộc tôi có dừng khi thốt lên thành lời, tôi nói: “Tần Mặc...”

Vừa kêu xong tên đã bị anh ngắt lời, anh bước tới vài bước, mỉm cười nhìn tôi một cái: “Chuẩn bị luận văn học kỳ chưa?”

Tôi gật đầu.

Anh vẫn như mọi khi xoa đầu tôi, dịu dàng dặn: “Có thứ mang về cho em, buổi tối đứng giờ về lấy, không cho quá giờ.” Nói xong nhìn đồng hồ: “Thời gian còn sớm, anh có chút việc, em,” Ánh mắt anh bình tĩnh nhìn về phía Lâm Kiều, lại quay về nhìn tôi, “Mọi việc xong xuôi về nhà sớm một chút, Lãng Lãng muốn ăn lẩu, anh mua xong nguyên liệu, em còn phải về nhà chế biến.”

Khi Tần Mặc rời đi, tôi đứng một chỗ rất lâu, không thể nói ra lời.

Lâm Kiều đem sách nhật lên, thấp giọng nói: “Anh lên trước.”

Tôi nói: “Được.”

Nhưng anh ta cũng không cất bước lên lầu, một lúc lâu sau, bình tĩnh nói: “Chỉ cần em thỉnh thoảng đến thăm anh, anh cũng rất vui rồi.” Tôi nhìn lá phong trên đỉnh đầu, tựa như những đọt sóng biển màu vàng, tôi nói: “Buổi tối hôm nay em sẽ nói rõ ràng với anh ấy.” Vai anh ta khẽ run rẩy, không nói gì. Thở dài.

Từ bệnh viện đi ra đã là tám giờ tối, trong lúc cơn đau của Lâm Kiều kéo đến, tôi ở ngay bên cạnh. Chính mắt nhìn thấy anh ta đau đến cắn chặt răng, trán và cả người lấm lấm mồ hôi lạnh. Anh ta bảo tôi đi, nhưng tôi không đi, tôi vẫn cầm lấy tay anh ta, trên cổ tay nổi rõ gân xanh, đau đến xé ruột. Tôi không giúp gì được, chỉ có thể giúp anh ta lau mồ hôi. Anh ta tránh tay tôi, giọng đứt quãng: “Để anh một mình.”

Bác sỹ tiêm cho anh ta thuốc giảm đau, sau hồi lâu, anh ta chậm rãi đi vào giấc ngủ. Tôi nhìn sắc mặt yếu ớt tái nhợt, lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được, bóng ma cái chết lúc nào cũng chực ập xuống căn phòng tràn ngập ánh mặt trời này. Sinh mệnh anh ta đang từng phút trôi qua, có thể chống đỡ được đến mùa xuân sang năm không cũng rất khó nói, bởi từ thần lúc nào cũng đứng sau lưng.

Rời khỏi bệnh viện, lại đi thư viện mượn hai quyển sách nghiên cứu bệnh tâm lý dành cho y tá, tôi đi bộ về nhà, vừa đi vừa làm công tác ổn định tinh thần cho bản thân. Tôi nói, Nhan Tống, cô đã quyết định rồi, một khi đã quyết định không được phép hối hận. Cô yêu Tần Mặc không sâu, kết thúc đúng lúc đối với hai người đều tốt. Anh sẽ tìm được một cô gái rất tốt, tính tình nhu hòa, gia thế đơn giản, không giống cô mười sáu tuổi đã sinh con, sẽ không giống như cô tầm thường lại xấu tính. Cô không thể phá rối anh như vậy, lựa chọn Lâm Kiều rồi còn để anh ở bên cạnh lãng phí tuổi trẻ, cô phải buông tay, cô phải chúc anh hạnh phúc.

Tôi vỗ vỗ mặt, thả lỏng quai hàm bị cắn chặt.

Không lâu sau về đến nhà, tôi nhìn thấy cửa đóng, lấy chìa khóa ra, cạch một tiếng, khóa bị mở ra, tay tôi run lên, chùm chìa khóa rơi trên mặt đất. Tôi sững sờ, xoay người nhặt lên.

Đèn lớn đèn bé trong phòng khách đều bật.

Tôi nghĩ đến chắc chắn là một cuộc thăm vấn trang nghiêm, không ngờ Tần Mặc ngồi ở phòng khách chơi trò chơi với Nhan Lãng.

Anh luôn luôn không tuân thủ quy luật làm việc của xã hội phát triển, làm cho người ta không thể nào hiểu được. Trên màn hình TV là trò chơi đua xe kiểu cũ, Nhan Lãng mặc một chiếc áo đen kẻ ô cờ Anh, cùng một loại với chiếc áo anh đang mặc. Hai người đang ngồi dưới đất cầm tay điện tử chăm chú nhìn màn hình TV, phối hợp rất khá, nhìn bên sườn mặt cả hai hao hao nhau. Tôi hơi hoảng hốt, rất nhanh trong đầu hiện lên một thứ gì đó, muốn bắt lấy, trong nháy mắt lại chẳng thấy đâu.

Tần Mặc quay đầu nhìn tôi, buông tay điện tử đứng dậy, Nhan Lãng nhìn màn hình TV không chuyển mắt, nhắc nhở anh: “Này, cha nuôi, cửa này còn chưa đánh xong, cha không thể thấy mỹ nhân mà không cần giang sơn.”

Tôi nói với Nhan Lãng: “Con dọn dẹp một chút rồi trở về phòng làm bài tập, mẹ và cha nuôi con nói chuyện một chút.”

Tần Mặc đến bên cạnh tôi, Nhan Lãng nhìn chúng tôi liếc mắt một cái, bắt đầu dọn dẹp. Nó chậm chậm đến tắt máy chơi game và TV, sau đó chậm chậm dọn đồ bừa bãi trên sofa, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn chúng tôi một cái, liếc xong thấy không thể không thu ánh mắt lại, lại vui vẻ chạy đến nhà vệ sinh cầm khăn đi lần lượt lau tay vịn sofa. Tôi không nhìn được nữa, mệt mỏi xoa tay: “Con không cần thu dọn nữa, về phòng đi.”

Nhan Lãng nắm khăn lau tui thân: “Hai người nói chuyện hai người, con dọn chuyện của con, con không làm phiền.”

Tần Mặc nói: “Nghe lời mẹ, con về phòng trước đi.”

Nhan Lãng nhìn Tần Mặc lại nhìn tôi, không cam lòng rời đi.

Tần Mặc kéo tôi xuống sofa, xoa xoa đầu ôm lấy tôi: “Tại sao thất hồn lạc phách vậy? Chuyện bác sỹ Lâm anh đã biết, không cần sợ, anh luôn luôn bên cạnh em.” Giọng anh dịu dàng tin cậy vang lên bên tai tôi, giống như cơn gió mùa xuân. Anh an ủi tôi: “Những chuyện không tốt sẽ nhanh qua đi, kiên cường lên.”

Tôi nói: “Anh không biết...”

Anh khẽ hôn trán tôi, không để cho tôi nói hết lời, dịu dàng đáp: “Tốt lắm, không cần nói chuyện cậu ta nữa, từ giờ trở đi chỉ nói chuyện hai chúng ta thôi, được không?”

Tôi chỉ có thể nói được, tôi vốn muốn nói chuyện hai chúng tôi, bởi muốn cùng anh nói lời chia tay.

Nhưng anh không hề nhận ra dự tính của tôi, khoảng cách gần như vậy, anh nhìn tôi cười: “Có nhớ anh không, ưm?”

Tôi lập tức không nói nên lời. Anh không chờ tôi trả lời, lại ôm lấy tôi, thờ dãi nói: “Anh nhớ em, nhớ đến không ngủ được.”

Anh khó mà nó ra được những lời buồn nôn như vậy, lại nói trơn tru mây bay nước chảy, tựa như uống nước ăn cơm, không có chút mất tự nhiên. Lòng tôi run lên, đẩy anh ra, cố gắng nặn khuôn mặt tươi cười: “Anh đang nịnh đấy hả?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, khóe miệng giấu ý cười, cũng không phủ nhận, lại như làm ảo thuật không biết lấy từ đâu ra một chiếc hộp nhung, mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo. Phòng khách bật đèn so với ban ngày còn sáng hơn, ánh sáng tự nhiên chiếu vào. Một chiếc nhẫn thật đẹp.

Anh lấy nhẫn ra, cầm tay trái của tôi, muốn đem nó đeo vào ngón áp út. Người ta vẫn nói đây là nơi thông với trái tim. Anh nói: “Mỗi ngày buổi tối anh đều không ngủ yên, nghĩ nên cầu hôn với em thế nào, lão phật gia không đợi kịp rồi. Quan trọng nhất là, anh cũng không chờ kịp rồi.” Anh nhìn tôi thật sâu, ánh mắt hội tụ những màu sắc dịu dàng nhất trên đời. “Tổng Tổng, em có thể lấy anh không?” Tôi nhìn anh, anh đeo nhẫn vào ngón tay tôi, chậm rãi lặp lại, “Tổng Tổng, em có thể lấy anh không?” Giọng nói trầm thấp lại dụ hoặc.

Tôi nghĩ tôi sẽ đồng ý anh, tôi quả thực sẽ đồng ý, ý tưởng này chỉ duy trì được ba giây.

Tôi nói: “Không.”

Anh kinh ngạc ngẩn đầu.

Tôi dứt khoát nói với anh: “Không.”

Anh vẫn nắm lấy tay tôi, tôi dùng sức rút ra, đem nhẫn lấy xuống khỏi ngón áp út. Chuyện cổ tích khi kể đến lúc này luôn cho rằng đây là số mệnh an bài, số mệnh cảm thấy hoàng tử và công chúa không ở bên nhau là việc thiên lý khó dung. Chiếc nhẫn trên tay tôi này quả thật không phải đạo cụ hợp lý. Tôi nhẹ nhàng khẽ kéo, nó liền rơi khỏi tay. Tôi sửng sốt một giây, đem nó đặt vào chiếc hộp nhung, ngẩng đầu lên, vô cùng trấn định mà đối diện với Tần Mặc, tôi nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Vốn tưởng rằng những lời này khó mở miệng, đến lúc này lại thốt ra nhẹ nhàng đến thế.

Anh nhìn kĩ tôi, phân tích rõ từng nét biểu cảm nhỏ trên mặt, cuối cùng, đưa ra kết luận: “Tổng Tổng, áp lực của em quá lớn rồi.”

Tôi lắc đầu, tôi không thể nhìn thẳng vào mắt anh. Mỗi một bộ phận trên khuôn mặt anh đều đẹp như vậy, từ trước đến giờ bọn họ vẫn công nhận anh là một người đẹp trai. Nhưng đây là lần đầu tôi công nhận vẻ tuấn tú của anh. Tôi né tránh, giọng nói lại bình tĩnh cứng rắn. Tôi nói: “Em không có áp lực, chỉ là muốn chia tay với anh. Anh nên tìm một cô gái thích hợp hơn, anh sẽ trao chiếc nhẫn này cho cô ấy.” Anh không trả lời, tôi tự quyết định: “Anh đối xử với em rất tốt, nhưng anh rất tốt với em không có nghĩa là em sẽ thích anh. Mấy hôm trước là em suy nghĩ không chu đáo, em tự cho là em thích anh. Thực ra chỉ là cảm động, những lời em nói với anh, tốt nhất hãy sớm quên đi. Em và Lâm Kiều có rất nhiều hiểu lầm. Bởi vì hiểu lầm nên mới xa nhau, nhưng bây giờ những hiểu lầm đó đều giải thích rõ rồi. Chúng em đã trở về bên nhau, em cảm ơn anh, nhưng em không thể...”

90% sự thật, thêm 10% đối trá chính là lời nói dối hoàn mỹ 100%. Tôi ngắn gọn nói với Tần Mặc. Tôi nói tôi rất cảm ơn anh, nhưng tôi nhất định phải làm cho anh tin. Tôi nhìn không được thờ dãi: “Tần Mặc, tìm một cô gái tốt thích hợp với anh đi.”

Anh đột nhiên đưa tay giữ lấy cằm tôi, không đợi tôi phản kháng, lập tức hôn thật mạnh. Dường như là cắn môi tôi, đầu lưỡi khẽ lách qua răng, tiến vào cuốn lấy đầu lưỡi tôi, mút như xâm nhập, bộ phận mềm mại nhất lại làm ra động tác vô cùng cuồng nhiệt, hương vị của anh tràn ngập khoang miệng tôi. Tôi tuyệt vọng tưởng anh nhất định rất hận tôi, hận không thể đem tôi nuốt vào bụng nghiền nát mới nuốt vào từng ngụm thô bạo như thế. Anh làm gì cũng bình thản tao nhã, là tôi đã bức anh làm như vậy. Cho dù là tự kỷ một hồi, tôi cũng không chế không được mình nghĩ như vậy.

Tôi đã gần thờ không nổi, anh buông, thoát nhìn giống như đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo. Anh nói: “Không có cô gái nào thích hợp với anh hơn em.” Một câu cỡ nào dễ nghe, vang ở bên tai tôi, lạnh lùng.

Tôi quay đầu đi chỗ khác, mạnh mẽ nhìn xuống dòng nước mắt đang trực trào ra. Tôi nói: “Như vậy không có ích gì, Tần Mặc, em bỏ cuộc, anh cũng bỏ cuộc, chúng ta hòa bình chia tay đi.”

Anh nghiêng người dựa vào thành sofa, chống đầu nhìn tôi, như là bỏ mặc những gì tôi nói: “Em không nợ Lâm Kiều cái gì, anh cũng không thiếu Lâm Kiều gì cả.”

Anh nói không đúng lắm, anh không thiếu Lâm Kiều cái gì, nhưng tôi nợ Lâm Kiều rất nhiều. Tôi nhìn vào chỗ hơi cao hơn đỉnh đầu anh một chút, đây là một kỹ xảo diễn thuyết hồi trung học, nó làm cho tôi nhìn anh có vẻ nghiêm túc hơn. Tôi nói: “Không phải anh cho là em vì Lâm Kiều bị bệnh mới về bên cạnh anh ta? Anh nhầm rồi, anh ta không có bệnh em cũng sẽ trở về bên cạnh anh ta. Chúng em xa nhau chỉ bởi vì hiểu lầm, em chỉ hận em và anh ta, bởi chúng em không biết được cách cùng nhau vượt qua.” Đây là nói dối.

Tôi nói: “Tần Mặc, người em yêu là Lâm Kiều, không phải anh, tại sao anh còn chưa rõ?” Vẫn là nói dối.

Anh đột nhiên nhếch mày, con người tối đen có gì đó tôi nhìn không hiểu, giống như cực kỳ bị thương, anh nói: “Em nói cái gì?”

Tôi nói: “Anh rất tốt với em, em rất cảm ơn anh, có lẽ em cũng có chút thích anh, nhưng đó không phải là yêu. Con người anh sáng láng, hoàn mỹ, nhưng em không có cách nào để yêu anh.” Vẫn như cũ là nói dối.

Anh khẽ nhắm mắt: “Trước sau hai lần, mặc kệ có phải em mất trí nhớ hay không, em đều...” Anh không đem những lời này nói xong, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh như băng. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy, anh gần như là đùa cợt, “Em dựa vào cái gì mà nghĩ rằng em không yêu anh thì anh nhất định phải rời bỏ em?”

Tôi vẫn duy trì tầm mắt vừa rồi, rốt cuộc mới nói ra được những lời tàn nhẫn: “Em chỉ muốn một tình cảm đơn giản, em cùng Lâm Kiều chỉ cần như thế là đủ rồi, anh không cần xen vào. Anh như vậy làm cho em rất đau khổ. Nếu anh thích em, làm sao nỡ nhẫn tâm để cho em đau khổ như vậy?” Tôi thật ti bỉ, chẳng qua chỉ dựa vào sự không đành lòng của anh mà thôi.

Dường như anh cười khổ “Đổi lại là anh, em có nhẫn tâm không?”

Tôi gật đầu: “Bởi vì em không yêu anh.”

Anh nghiêm túc nhìn tôi: “Một chút cũng không hề yêu?”

Tôi nói: “Trước đã từng thích, giờ hết rồi.”

Anh nói: “Em muốn tôi từ bỏ em?”

Tôi nói: “Đúng, vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện trước mặt em.”

Anh nói: “Tổng Tổng, tôi chưa bao giờ thấy cô gái nào tàn nhẫn như em.”

Ở trong lòng tôi thầm nói với anh, anh là người rất tốt, Tần Mặc, chúc anh hạnh phúc.

Sau khi Tần Mặc đi khỏi, Nhan Lăng chậm rãi mở cửa phòng, nó nói: “Mẹ, con có chút ghét mẹ rồi.”

Từ đó về sau, quả nhiên tôi không hề gặp lại Tần Mặc.

Chu Việt Việt tìm tôi uống trà, vài lần muốn nhắc tới anh lại thôi, đều bị tôi dùng đề tài khác ngăn lại. Cuối cùng, có một lần cô ấy không nhịn được, bùng nổ: Mình hỏi cậu một câu, chỉ hỏi một câu thôi, Lâm Kiều không sống được bao lâu, Tần Mặc có thể hiểu được để cậu đi chăm sóc anh ta, tại sao cậu nhất định phải chia tay với Tần Mặc.

Tôi nhìn ly nước: “Mình yêu anh ta không đủ sâu, có thể dễ dàng buông tay.”

Cá và tay gấu không thể cùng có được cả hai, kết thúc với Tần Mặc so với việc kết thúc với Lâm Kiều dễ dàng hơn nhiều lắm. Tôi rơi vào nhà giam chính mình tạo ra, đầu óc cũng rất tỉnh táo, lại không có cách nào khác đi ra ngoài.

Không lâu sau, tôi tìm được phòng ở, cùng với Nhan Lăng chuyển ra. Chúng tôi hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của Tần Mặc, từ thế giới của Audi R8 một lần nữa trở về thế giới của xe taxi.

Ngày hôm đó chuyển nhà thời tiết rất đẹp, tôi nhìn những dây thường xuân bao quanh căn nhà lớn, ánh nắng chiều chiếu vào lấp lờ như một tòa thành. Tôi đã ở đây mơ một giấc mơ đẹp nhất trong cuộc đời, giống như câu chuyện cổ tích mà người ta vẫn kể.

Bệnh tình Lâm Kiều không ngừng yếu dần, khối u đã chèn vào màng phổi, cơn đau kéo dài ngày càng đến thường xuyên, càng ngày càng thậm tệ. Anh ta không muốn cả người cầm đầy ống truyền mà rời khỏi nhân thế, từ chối tất cả những liệu pháp can thiệp, gần nhất chỉ dựa vào thuốc giảm đau để duy trì. Căn bản tôi không đi học, mỗi ngày đều canh ở bệnh viện. Có khi đọc cho anh vài trang sách, có khi lại đọc vài đoạn tin tức, nhưng phần lớn thời gian chúng tôi chỉ yên lặng ngồi. Hàn Mai Mai thỉnh thoảng cũng đến đây, mang theo chút hoa quả, hoặc là báo chí trong ngày.

Hạ tuần tháng Mười Hai, trong sự thuyết phục của ba mẹ, cuối cùng Lâm Kiều đồng ý mổ, ngày giải phẫu được sắp xếp vào sau lễ Giáng Sinh. Thực ra với tình trạng bây giờ của anh ta, động giải phẫu, cái chết ngược lại đến càng nhanh, nhưng không ai đành lòng nhìn anh ta đau đớn như vậy. Phẫu thuật ít nhất có thể để anh ta sống nốt những ngày còn lại không đau đớn, không dần vật.

Lâm Kiều nói: “Hình như chưa bao giờ chúng ta thực sự hẹn hò một lần.”

Tôi nói: “À, đúng.” Chúng tôi từng thiếu chút nữa cùng nhau đi xem một bộ phim, cuối cùng kế hoạch lại không bệnh mà chết. Khi đó rạp chiếu phim đang chiếu “Untold Scandal” của Bae Jong Jun, tôi dùng một nửa tiền giá vé mua lại vé của cậu em đi cùng, cậu ta còn khuyến mại thêm cho tôi hai túi mực khô.

Anh ta nói: “Khi nào có dịp chúng ta hẹn hò đi.”

Tôi nói: “Được, anh nhanh khỏe lại, khỏe lại rồi chúng mình đi công viên trò chơi trò chơi trò đưng xe.”

Ngày Hai Mươi Tư tháng Mười Hai, đêm Giáng Sinh, khí sắc của Lâm Kiều không tồi, tuy rằng cơ thể rất gầy, nhưng trên mặt tốt xấu

cũng có chút hồng hào.

Chúng tôi hết lời cầu xin bác sĩ, bác sĩ ở bệnh viện thành phố D cũng được nhờ can thiệp, người nhà cũng không có ý kiến gì, bác sĩ cũng không nói lời nào nữa, rốt cuộc phê chuẩn cho chúng tôi xuất viện nửa ngày, điều kiện là phải để một y tá đi theo, phòng ngừa tình huống khẩn cấp phát sinh. Cho dù là như vậy, Lâm Kiều cũng rất phấn khởi, vội vàng giục tôi lên mạng tra xem gần nhất có bộ phim nào hay. Kỳ thật gần đây tôi không hay xem phim, tôi đề nghị đổi đi chơi nơi khác, nhưng anh ta rất cố chấp.

Chúng tôi mua bỏng ngô, anh ta không thể ăn mấy thứ này, nhưng cố ý muốn mua. Lý do là người khác khi đi xem phim đều mua thứ này. Tôi nói thực ra anh ta có thể thử không giống người bình thường một chút, nhưng anh ta một lúc lâu sau không nói gì, trả tiền xong mới thản nhiên: "Kỳ thật anh không muốn khác người, nếu có thể bình an có một gia đình, một công việc bình thường, cuối tuần cả nhà đi công viên, đi ăn cơm, dã ngoại hay du lịch gì đó, như vậy thật không có gì bằng." Anh ta nhìn tiền phương có chút dăm chiêu, "Bác sĩ nhi khoa và giáo viên dạy văn, hai nghề này không phải rất phù hợp sao?" Đây là lần đầu tiên anh ta chủ động nhắc đến tương lai, nhắc tới sống chết, nhưng biểu hiện như vậy cũng không quá tiêu cực.

Tôi giúp anh ta lấy bỏng, làm bộ mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, rất hợp. Anh mau chóng khỏe lại, chúng ta sẽ mãi bên nhau."

Ngày hôm đó rạp chiếu một bộ phim tình yêu hoài cổ, một bộ phim điện ảnh của của châu Âu, không phải mấy bộ phim mới.

Tôi nhớ đến giữa, Lâm Kiều cũng không thích xem phim này, vốn tưởng anh ta ngủ rồi nhưng bất ngờ là anh ta còn xem rất nghiêm túc, mặc dù tinh thần không có vấn đề gì nhưng tôi luôn phải để ý đến các tình huống khác. Cho đến khi bản nhạc cuối bộ phim vang lên, mỗi đoạn nhạc đều có ấn tượng với tôi vô cùng sâu sắc. Bởi khi giai điệu đó vừa bắt đầu, Lâm Kiều nhẹ nhàng ngâm nga theo. Giọng nam nặng nề vang lên bên tai, anh ta ngâm nga rất thuần thục. Một đoạn nhạc bị kích thích hợp với bộ phim tình cảm bị kích lấy nước mắt người xem này khi được Lâm Kiều nhẹ nhàng ngâm nga lại, vẻ mặt không vướng chút bi thương. Phát hiện tôi nhìn mình, anh ta cười cười với tôi: "Em cũng thích? Sau này anh sẽ đàn cho em nghe."

Nhưng rốt cuộc cơ hội này mãi mãi không đến.

Trung tuần tháng Một mùa xuân năm 2009, Lâm Kiều vĩnh viễn rời khỏi nhân thế. Có vài ban đêm, khi khúc nhạc ấy vang lên bên tai, tiếng Lâm Kiều nhẹ nhàng ngâm nga, giọng hát nặng nề mang theo tiếng khàn khàn làm tôi rất lâu không thể ngủ yên. Ngoài cửa sổ, ánh trăng tràn khắp cảnh vật, bên tai tôi, tiếng anh ta vẫn tiếp tục ngân nga. Tôi chính vì vậy mà thuộc được bài hát này. Tôi hát theo anh ta, rồi dần dần đi vào giấc ngủ.

Sau đó, tôi lại mang khúc hát này hát lại cho người khác nghe, những người đó nói cho tôi biết, tên của bài hát là The day I love you.

Trước khi Lâm Kiều qua đời, tôi và anh ta có nói chuyện với nhau một lần cuối cùng. Khi đó anh ta đã có dấu hiệu hồi quang phản chiếu(2), tinh thần rất tốt, trong mắt ánh lên những màu sắc trước nay chưa từng có, như cười như không nhìn tôi, giống như vốn đã hiểu tất cả mọi chuyện. Anh ta nói: "Tổng Tổng, em sẽ không nói dối chứ?" Tôi không trả lời, cho anh ta thời gian cân nhắc lại câu từ, tiếp tục nói cho hết. Anh ta cũng không mất nhiều thời gian tự hỏi, mím môi cười cười, chiếc nệm đồng tiền nhẹ in bên má, đó là nụ cười sáng khoái nhất anh ta có được từ sau khi ngã bệnh. Anh ta nói: "Đừng làm vẻ mặt như vậy, dường như sắp khóc ấy. Tuy rằng anh biết em gạt anh, nhưng trong khoảng thời gian cuối cùng này có em bên cạnh, anh rất hạnh phúc." Anh ta xoa xoa đầu tôi, "Tổng Tổng, em lúc nào cũng tốt bụng như thế."

Tôi kiên quyết lắc đầu, kiên quyết cầm tay nói cho anh ta: "Em không hề lừa anh, mỗi câu em nói đều là thật."

Anh ta trầm mặc thật lâu, sau đó đột nhiên hỏi tôi: "Vậy, em còn yêu anh không?"

Tôi nói: "Em yêu anh."

Đây là duy nhất một câu nói dối. Nhưng anh ta mỉm cười cầm lại tay tôi, anh ta nói: "Anh tin em."

Lâm Kiều được đưa về nhà an táng.

Tôi dường như không đến tham gia lễ tang của anh ta.

Nhưng Chu Việt lại đi, nói tro cốt của Lâm Kiều được đựng trong một chiếc hộp nhỏ, trước khi hạ táng, mẹ anh ta ôm chiếc hòm đó khóc đến hôn mê bất tỉnh. Người mẹ gần năm mươi tuổi mất đi đứa con duy nhất của mình, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, thật đáng buồn biết bao.

Nhưng tôi rất khó tin được cơ thể anh ta đã biến thành tro bụi, nằm ở trong một chiếc hộp nhỏ bé, vĩnh viễn bị chôn vùi dưới ba thước đất.

Hơn ba tháng trước, anh ta còn khí thế bừng bừng, dưới ngọn đèn đường hiu hắt, còn sức đẩy tôi vào vách tường, nói với tôi: "Nhan Tổng, vẫn không có cơ hội hỏi em, nhiều năm như vậy rồi, em sống có tốt không?"

Trong nháy mắt anh ta đã rời đi nhân thế.

Buổi tối ngày Lâm Kiều nhập táng, tôi mơ một giấc mơ.

Tôi mơ thấy lớp trung học tổ chức buổi diễn kịch, diễn vở "Khổng Tước Đông Nam Phi". Anh ta đóng vai nào tôi không còn nhớ rõ, chỉ nhớ ngày đó tôi diễn vai Tiêu Trọng Khanh, vai Tiêu Trọng Khanh tôi diễn cuối cùng thất cổ ở cửa ải Giai Chu phía Đông Nam.

Đó là lần đầu tiên luyện tập, đạo diễn nghệ thuật lần lượt giới thiệu diễn viên. Khi giới thiệu đến tôi, ở dưới lập tức truyền đến một âm thanh khác thường. Đó là tiếng cười của Lâm Kiều. Anh ta ngồi trên chiếc bàn dài, hai tay đan vào nhau như một hoàng tử, lạnh lùng đánh giá tôi, khoe miệng lộ ý cười: “Cũng chết ở ải Đông Nam, vậy đến lúc đó là tôi viếng cô ấy hay là cô ấy viếng tôi?” Thời gian vô âu vô lo đầy đã trở thành những năm tháng lùi dần về phía sau, vĩnh viễn trôi vào dĩ vãng.

Hình ảnh tôi mãi mãi không thể quên là, dưới ánh mặt trời, năm đồng tiền hình ngũ giác đồng tâm trên chiếc bút bi trong tay anh xoay vòng như nước chảy mây trôi. Đó vĩnh viễn là hình ảnh dừng lại ở mùa hè mười sáu tuổi năm đó.

Tất cả, rồi cũng đã xong.

(1) Người đóng vai Irie Naoki Trong “Thơ ngây” phiên bản Nhật, bản Trung là: Trịnh Nguyên Sướng trong vai Giang Trực Thụ

(2) Hồi quang phản chiếu: Chút ánh sáng cuối cùng lóe lên trước khi tắt – chỉ việc người khỏe lạ thường trước khi chết

Chương 25

Em nhớ ra rồi, em chưa từng không thích anh, tất cả những lời tàn nhẫn đó, tất cả đều là em nói dối.

♥♥♥

Thời gian trôi qua gần nửa năm.

Mùa xuân trôi xa, mùa hè tốt tươi xanh um đã đến. Đó là thời gian tràn ngập sức sống, vạn vật giao hòa. Ánh mặt trời chói lọi trên bầu trời đổ ánh nắng trải khắp nhân gian, mỗi nhánh cây đều mang theo một ngọn sóng cuồng nhiệt, thường xuyên có sấm chớp mưa rào bất ngờ.

Trong lúc đó đã xảy ra nhất nhiều chuyện may mắn. Ví dụ như mẹ tôi ở trong tù biểu hiện tốt, thời gian thi hành án giảm đến tám năm. Ví dụ như, bà ngoại đến khám ở bác sĩ trung y mới trấn trên vào kỳ nghỉ đông năm ngoái đã hoàn toàn điều trị được bệnh cũ, không còn tái phát. Ví dụ như đầu mùa xuân năm sau, Nhan Lăng đạt được giải nhất kỳ thi Olympic tiểu học toàn quốc. Chủ nhiệm lớp nó đến tìm tôi bàn bạc, nói đứa bé này lực học rất giỏi, xem có nên xem xét cho nó học nhảy lớp hay không. Lại ví dụ như, kỳ an toàn của Chu Việt Việt tính toán nhầm lẫn, lúc cùng Hà đại thiếu, không ngờ lại “trúng thưởng”.

Về sự kiện cuối cùng này, ý của Chu Việt Việt là, người làm nghệ thuật không thể có con, bởi vì sinh con xong dễ làm cho nghệ thuật gia bất bình thường, bất bình thường rồi sẽ rất khó tiếp tục sáng tạo trên con đường nghệ thuật. Căn cứ trên tinh thần hy sinh vì nghệ thuật, cô tính bỏ đi đứa bé này. Mặc kệ việc tôi an ủi cô ấy không làm nghệ thuật kiến trúc thì vẫn làm được nghệ thuật trình diễn, mà nghệ thuật trình diễn đòi hỏi mức độ tinh thần không cao, nhưng cô ấy vẫn cố tình muốn bỏ đứa bé.

Trên thế giới này không phải không có gió lửa được tường, chuyện này đương nhiên bị Hà đại thiếu biết, rồi rất nhanh biến thành cả nhà bọn họ đều biết. Hà đại thiếu gia nói xong, Hà lão thái thái phấn khởi đến mức thiếu chút nữa ngất xỉu đi, lập tức chuẩn bị ngay sinh lễ, cùng với Hà phu nhân tự mình đi đến nhà Chu Việt Việt cầu hôn. Khiếp sợ sự uy hiếp của nhà họ Hà, bố mẹ Chu Việt Việt vui vẻ nhận lời, tộc trưởng song phương gấp gờ trao đổi, Chu Việt Việt từ đó bị cho tạm nghỉ học giam lỏng ở nhà, mỗi ngày ăn xong lại nghỉ, chỉ đợi ngày tốt giờ tốt tháng sau thành hôn với Hà đại thiếu. Tuy rằng cũng đã thử phản kháng, nhưng có phản kháng ắt có trấn áp, mỗi lần đều bị trấn áp đến triệt để. Cuối cùng Chu Việt Việt giờ cờ trắng đầu hàng làm cho Hà đại thiếu rất vừa lòng.

Chu Việt Việt nói: “Tổng Tổng, kết hôn cậu làm phù dâu cho mình.”

Tôi nói: “Không được rồi, mình đã có con.”

Cô ấy kiên trì: “Vừa hay, con cậu có thể làm hoa đồng.”

Tôi nói: “Cũng không được, việc này chưa có tiền lệ.”

Cô ấy nhìn Hà đại thiếu đang đứng một bên: “Nếu Tổng Tổng không làm phù dâu, em sẽ không kết hôn.”

Hà đại thiếu nói: “Nhan Tổng, xin em thương xót.”

Tôi nói: “Vậy được rồi.”

Như vậy là vui vẻ, cuộc sống dường như trở lại lúc đầu, trong lòng tôi lại biết là không phải. Chỗ không phải này như ẩn chứa nỗi đau

không tiếp tục nữa, lúc đó đã bận bịu việc thực tập, hơn nữa còn phải nhanh chóng tìm việc làm. Tổ trưởng đã nhận lời, tính để cho Trương Diễm tiếp quản công việc của tôi, vài lần gần đây đến văn phòng đều là để bàn giao công việc với cô ấy. Tôi sửa sang lại tài liệu trong chốc lát, đem những thứ quan trọng ra đưa cho cô ấy. Cô ấy lơ đãng nhận lấy, một lúc lâu sau đột nhiên cao giọng nói với Trần Oánh. “Giới giải trí chính là như vậy, cậu xem có những diễn viên nhỏ cả đời chỉ muốn được gả vào nhà giàu, muốn vươn lên làm phu nhân hoàng nhưng lại không chịu nhìn lại xem mình được mấy cân mấy lạng, chủ động sấn đến để cho người ta chơi đùa. Kết quả là sau khi người ta chơi đùa xong thì đi đính hôn với người xứng đáng lại kết hôn với người xứng đáng. Mấy cô nàng tự cho mình là gì, cuối cùng không phải bị người ta dùng vài đồng tiền để tống khứ đi?”

Trần Oánh cười một tiếng: “Còn có thể trách ai, tự mình làm cho mình rẻ mạt.”

Bọn họ nói chuyện rất sôi nổi, tôi không tiện quấy rầy, sửa sang lại giấy tờ xong chuẩn bị rời đi. Tay vừa đặt lên cửa, Trương Diễm đã gọi lại: “Aiz, chị Nhan có biết anh Tần sắp đính hôn rồi?” Tôi quay đầu nhìn cô ấy.

Cô ấy mở tờ tạp chí trong tay vội mang đến cho tôi xem: “Đừng nói là chị không biết? Được đăng lên bìa tạp chí rồi. Vị hôn thê của anh ta là một nữ họa sĩ, xinh đẹp lại có tài, gia thế cũng tốt, giới truyền thông đều nói là mối lương duyên thế kỷ, mọi người đồn anh ta tặng cho vị hôn thê chiếc nhẫn đính hôn lên đến hai mươi vạn đô la.”

Cách khoảng năm bước, Tần Mặc trên tạp chí so với trước cũng không có gì khác, áo sơ mi cùng complet, bên cạnh là một cô gái phương Tây tóc đen mắt đen. Người đẹp mặc chiếc quần xuống màu lục, nụ cười thánh thiện xinh đẹp. Tôi đã sớm nói, anh sẽ tìm được một cô gái gia thế tốt, tính cách tốt cho mình.

Trương Diễm cười ngọt hỏi tôi: “Chị, chị làm sao vậy?”

Tôi đem tầm mắt rời khỏi cuốn tạp chí: “Không có gì, chỉ là không ngờ được Tần Mặc nhiều tiền như vậy. Sớm biết anh ta nhiều tiền, lúc trước có thể nào tôi cũng không đá anh ta.”

Chúng tôi đều trở về thế giới của mình, sống một cuộc sống rất tốt.

Lúc về phòng trọ thì nhận được điện thoại của bà ngoại. Bà rất ít khi gọi điện đến đây.

Cách xa ngàn dặm, giọng nói bà tha thiết dặn: “Nếu tài chính không cho phép tìm được công tác tốt, ở thành phố lớn cái gì cũng đắt, không bằng cháu về trấn đi. Bà hỏi qua hiệu trưởng Tăng rồi, ông ấy nói nếu cháu về có thể vào trường dạy ngữ văn, Lãng Lãng đi học tiểu học ở trấn trên cũng có thể giảm được một ít học phí và chi phí phụ. Như vậy cháu không cần vất vả, bà cũng có thể thường xuyên nhìn thấy cháu trai...”

Tôi nói được, tôi sẽ suy nghĩ, bà phải giữ gìn sức khỏe, giúp tôi cảm ơn hiệu trưởng Tăng. Sau khi cúp máy, tôi còn thật sự suy nghĩ, cảm thấy đề nghị này cũng không tồi. Trước mắt dựa vào tiền trợ cấp học bổng nghiên cứu sinh và chút nhuận bút ít ỏi thượng vàng hạ cám, tuy rằng có thể chu cấp cho Nhan Lãng học tập, nhưng chỉ có thế mà thôi, quần áo đẹp cũng không thể mua cho nó đến hai bộ, vì thế tôi vẫn rất đau lòng. Ở nông thôn không khí tốt, thực phẩm cũng rẻ, có thể để dành tiền mua cho nó một số thứ mà bây giờ không có cách nào mua được. Vấn đề quan trọng là trong trấn chúng tôi có nhà, bà ngoại sau khi vào viện dưỡng lão vẫn đem căn phòng đó cho người khác thuê. Bây giờ về có thể đón bà từ viện dưỡng lão, còn có thể để Nhan Lãng ở phòng lớn hơn một chút. Lại nói nữa, nó cũng đã lớn, cần phải có phòng riêng rồi.

Tôi cẩn thận suy nghĩ vấn đề này, cẩn thận vạch tính con đường sau khi tốt nghiệp, không chú ý đến xung quanh, đợi đến khi tỉnh táo lại mới nhận ra đang đứng ở giữa đường. Một chiếc xe ô tô hướng phía tôi lao đến, như vậy chưa xong, còn gặp phải khốn cảnh thế này, cách đó không xa còn có một cô bé cùng đứng với tôi trên một trục đường.

Xuất phát từ tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo, tôi theo bản năng vươn tay ôm lấy cô bé đang trọn mắt kinh hoàng, tính sẽ tránh được chiếc ô tô đang lao như bay kia. Có thể tưởng tượng thế này, nếu cô bé vẫn đang ngây ra, tôi sẽ đưa tay ôm cô bé nhanh chóng lăn sang một bên, chiếc xe vụt qua trong tiếng gào thét, hai chúng tôi lông tóc không sao, kết thúc vui vẻ. Nhưng không ngờ cô bé này một giây trước còn trọn mắt há hốc mồm, khi xe đến gần lập tức định thần lại, nhảy lên còn nhanh hơn thỏ. Tôi chạy qua ôm cô ấy, vừa lúc vỗ huyệt, dưới chân lại bị hòn đá nhỏ chặn đường. Tôi nghĩ tôi sắp sửa xong đời rồi, chiếc ô tô nhỏ lại kịp phanh lại cách hai bước trước mặt tôi. Nhưng dù có thế cũng không thể ngăn cản đầu của tôi dúm xuống do mất đà... Trước khi ngất đi tôi nghĩ, đây quả thật là tai nạn giao thông vô lý nhất Trung Quốc, mà lái xe cũng thật là lái xe đen đủi nhất Trung Quốc.

Tôi tỉnh lại ở bệnh viện, không biết năm nay đến bệnh viện đã bao nhiêu lần.

Thật có duyên.

Người ta nói làm việc tốt sẽ được đền đáp, làm người tốt cả đời sẽ bình an. Trước khi xảy ra tai nạn tôi làm một chuyện tốt, chỉ là đối tượng quá nhanh nhẹn mà chưa trọn vẹn, nhưng dù chưa trọn vẹn, ông trời cũng thường cho tôi.

Tạm thời thì chuyện tốt chưa thấy đâu.

Nhưng nhân tai nạn xe cộ này, toàn bộ trí nhớ của tôi đều khôi phục lại.

Mảng ký ức trước mười tám tuổi kia, một tai nạn giao thông mất đi, sau một tai nạn giao thông khác nhớ lại, thật là trước hô sau ứng.

Rất cuộc tôi có thể nhớ lại, khi mười tám tuổi, tôi mang thai Nhan Lãng xảy ra tai nạn, mẹ nuôi đặt cho tôi cái tên Nhan Tổng, chính là cái tên cô con gái đã mất của bà, bao gồm tên, bao gồm tuổi, bao gồm cả tình thương của mẹ dành cho cô ấy.

Mà cô gái tên Lolita trước năm mười tám tuổi kia đã hoàn toàn bị lãng quên đi rồi. Cảm giác này tựa như mơ một giấc mơ dài. Trong giấc mơ, tôi gặp được Lâm Kiều, gặp được Tô Kỳ, gặp được Hàn Mai Mai. Trong mơ tôi tỉnh tỉnh mê mê trải qua tám năm tuổi trẻ, vốn tưởng rằng là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại lại phát hiện vật đã đổi, sao đã dời, người sao hỏa công chiếm địa cầu, tất cả đều là sự thật.

Trước mười tám tuổi năm ấy, truyện rõ ràng khắc sâu như vậy, vì cái gì tôi lại quên đi?

Tôi nắm góc chấn ngơ ngác nhìn những ngọn gió vi vu qua đám ngô đồng. Khi đó, rõ ràng đau đến chết, đau đến dường như không cách nào sống nổi, tại sao có thể đơn giản đem mọi chuyện quên đi? Nhưng mà, may mắn, Tần Mạc không việc gì, may mắn không có việc gì.

Nhưng anh dính hôn rồi.

Tôi kéo chăn trùm lấy mắt, nước mắt ướt nhẹp thấm qua lớp vải.

Trong lúc mộng lung tung thủy triều vô đôi bờ cát, rào, rào, nghe như giọng nói quê hương mười tám năm. Đó là quê hương của tôi, thành phố S.

Lần đầu gặp Tần Mạc là mùa hè năm tôi mười bảy tuổi, anh hai mươi ba tuổi.

Ba mẹ muốn tôi thi học viện mỹ thuật S, tôi thề sống chết không đồng ý. Thực ra tôi cũng không ghét hội họa, chỉ là phạm vào bệnh chung của mấy đứa trẻ trâu, nghĩ rằng phản nghịch là mốt, không chịu tuân theo sự sắp đặt của cha mẹ. Bạn của mẹ từ nước ngoài về, đến thành phố ven biển an dưỡng, vừa lúc đó làm hàng xóm của chúng tôi. Nghe nói bạn của mẹ tôi có một đứa con học hội họa, chuyên ngành kiến trúc ở học viện Công nghệ Massachusetts, lần này được nghỉ học về nhà chăm sóc mẹ, sẽ ở đây suốt cả mùa hè.

Mẹ đưa tôi đi thăm người bạn này, nói tôi gọi cô ấy là dì Cố. Hai người ngồi ở phòng khách uống trà, nói chuyện nghệ thuật, nói chuyện gia đình. Những gì hai người nói chuyện với nhau tôi hoàn toàn không có hứng thú, ngồi ở trên chiếc ghế nhỏ nghiêng cứu chiếc đồng hồ để bàn cổ. Trên cầu thang vang lên bước chân, tôi ngẩng đầu nhìn lên, đang xuống lầu là một thanh niên mặc chiếc áo T-shirt màu thâm và chiếc quần dài nhạt màu, khuôn mặt dễ nhìn, ở phòng khách ngập ánh sáng tự nhiên, tóc anh ánh lên mềm mại.

Dì Cố cũng nhìn thấy anh, cười nói: "Stephen, con xuống vừa lúc, mẹ và dì Lê đang nói đến con. Lạc Lạc, con gái dì Lê năm sau thi đại học, muốn thi vào học viện mỹ thuật S, con dù sao cũng không có việc gì, có thể dạy phụ đạo cho Lạc Lạc không?"

Anh ngồi xuống cạnh mẹ, chào mẹ tôi một tiếng, quay đầu nhìn tôi. Lông mi anh rất dài, ánh mắt sáng ngời, tùy tiện nhìn qua nhưng có vẻ chăm chú. Anh nói: Lạc Lạc?"

Tôi nói: "A, Lạc Lạc, tên đầy đủ là Lạc Lệ Thập, anh đã đọc qua cuốn sách cấm Lạc Lệ Thập của Vladimir Nabokov chưa? Chính là Lạc Lệ Thập đó, tên tiếng anh là Lolita." Tôi chăm chú nhìn anh hỏi: "Có phải Steven tôi biết không nhỉ? Tôi biết Stephen Hawking, Stephen Lee, Stephen Spielberg, Stephen Jackson, anh là Stephen nào?" Nói xong tôi trông chờ nhìn anh trả lời.

Mẹ nhìn tôi trừng mắt một cái: "Con bé này..." Tôi làm như không nhìn thấy cũng không nghe được mẹ nói. Tôi không muốn vào học viện mỹ thuật S. Ai tới phụ đạo tôi đó chính là đồng lõa của mẹ, tôi sẽ không tử tế với người đó, tôi đã nghĩ như vậy.

Anh nhìn tôi, hơi chút kinh ngạc.

Dì Cố bật cười thành tiếng: "Stephen, có phải thấy kiểu nói chuyện này rất quen thuộc? Lạc Lạc rất giống con trước đây."

Anh cong cong khỏe miệng, cười nói: "Trước đây con nói chuyện cũng không nhiều giọng mũi như vậy." Giọng mũi là tử huyết của tôi, mặt tôi lúc đỏ lúc trắng, thẹn quá hóa giận.

Anh thân mật vươn tay: "Tôi là Stephen Tần, Tần Mạc. Tần trong triều đại nhà Tần, Mạc trong sa mạc, tôi lớn hơn em nhiều, nên em hãy gọi tôi là anh Tần."

Tôi nghiêng đầu hỏi: "Anh từ nước ngoài về, người nước ngoài không phải đều trực tiếp gọi tên sao?"

Anh cười, có chút hứng thú: "Đúng, nhưng giờ về nước rồi, nhập gia tùy tục, cứ theo phong tục trong nước là được."

Mẹ và dì Cố chỉ cười thầm nhìn hai chúng tôi.

Tôi càng cứng đầu hơn: "Tôi sẽ không gọi anh như vậy."

Dì Cố rót cuộc cười ha ha: "Stephen, con nên học tập Trung văn nhiều hơn một chút, không biết chỉ có người yêu mới gọi nhau anh anh em em sao?"

Tôi không thể tin được nhìn dì Cố. Không ngờ một người phong thái cốt cách cao quý như vậy sẽ nói đùa thế này trước mặt người khác.

Tần Mạc tỉnh ý khẽ cười, làm bộ giật mình tỉnh ra nói: "Còn có cách gọi như thế sao? Xấu hổ quá, tiếng Trung của tôi không tốt, nhưng em ít nhất nên gọi tôi một tiếng anh trai."

Tôi nhanh chóng bị bọn họ đùa đến phát khóc, lớn tiếng nói: "Anh cũng không phải mẹ tôi sinh ra, tôi không gọi, tôi..."

Tôi còn chưa hết xong, anh lấy một chuỗi vòng bằng đá đen đeo vào tay tôi, nghiêm túc nói: “Không ngờ về nước lại gặp được một em gái đáng yêu như vậy, lại không có quà gì cho em, không bằng tặng cho em cái này làm quà gặp mặt.” Nói xong, anh xoa xoa đầu tôi.

Nhận quà của người ta, lại nói chuyện với người ta quá nặng lời, tôi đem tất cả những lời chưa nói xong nuốt vào bụng, lại nghĩ tới phép lịch sự, mặt đỏ bừng nói: “Cảm ơn!”

Anh mỉm cười: “Vậy gọi tôi là gì?”

Tôi nghĩ, quà cũng đã nhận rồi, nếu còn giận đối với người ta thì thật thiếu lễ phép, hồi lâu bèn lên tiếng: “Anh trai.”

Di Cố cười đến nước mắt chảy, nói với mẹ tôi: “Con gái cậu quả là bảo vật.”

Từ đó về sau mỗi ngày tan học, tôi đều đến nhà Tần Mạc học vẽ với anh. Tôi nhìn anh vẽ tĩnh vật ở phòng vẽ, những màu sắc sinh động tỏa sáng trên nền giấy, ngay cả tảng đá điêu khắc cũng có linh hồn.

Cái này cũng nói lên khi đó tôi là một đứa bé có trí tưởng tượng rất phong phú. Mà hoạt động nghệ thuật thì cần có trí tưởng tượng, càng là nghệ thuật cao cấp thì càng phải như thế. Tôi cứ cho là như vậy, tương tự những người cực kỳ có trí tưởng tượng có thể thường thức được “Guernica” của Picasso, người có trí tưởng tượng bình thường có thể thường thức “Sunflower” của Van Gogh, người không có trí tưởng tượng chỉ có thể thường thức “người con gái sông Nil” hay “Seven Seiya” là cùng.

Tôi ngồi xem Tần Mạc vẽ, bị tác phẩm của anh mê hoặc, dần dần cảm thấy thì ra hội họa cũng là một ý kiến không tồi. Không chừng về sau tôi có thể trở thành một họa sĩ. Khi còn trẻ bản thân thường không biết trời cao đất rộng, bản thân tôi dường như muốn từ bức họa của Tần Mạc tìm ra một cái gì đó, lập tức cho rằng cuộc đời của Tần Mạc rồi cũng sẽ gian truân như bức họa này. Tuy rằng khi đó, cơ bản tôi còn chưa biết một cuộc sống gian truân có nghĩa là thế nào.

Tư thế Tần Mạc ngồi vẽ thực sự rất đẹp, cán bút nằm giữa những ngón tay thon dài của anh, tựa như võ sĩ cầm một thanh trường kiếm. Chiếc rèm cửa vàng nhạt bị gió biển cuốn tung, ánh mắt anh chăm chú, dường như trên thế giới chỉ có chiếc giá vẽ này. Tôi lúc ấy cố ý ho khan vài tiếng quấy rầy anh. Một bàn tay anh vẫn để trong túi, một bàn tay cầm bút không hề quan tâm. Tôi cố gắng ho, ho đến mức cô dọn vệ sinh phòng bên cạnh cũng đi sang gõ cửa, nhưng anh không chút để ý, chỉ vào chiếc tủ đối diện: “Cổ họng đau? Ở đó có kẹo ngậm.”

Thời gian học vẽ ở nhà Tần Mạc dần dần tăng lên. Từ một tiếng thành một tiếng rưỡi, từ một tiếng rưỡi tăng thành hai tiếng. Thật ra chỉ có tôi không chịu đi, còn vừa hết giờ anh một phút cũng không ở lại. Khi đó Tần Mạc ở trước mặt người khác giả đạo mạo, nhưng ở trong góc tối vẫn có những hành động lén lút trẻ con. Mà tôi, thời gian như lúc này hẳn là đang cùng Trình Gia Mộc xem TV ăn kem làm bài tập mới đúng.

Tôi hy sinh quãng thời gian đó, cuối cùng làm cho cô bạn Nhất Tinh thăm mền Trình Gia Mộc có được cơ hội. Bọn họ thân thiết cùng nhau về nhà, cùng nhau đánh cầu, cùng nhau ăn kem ly, mà tôi cái gì cũng không biết. Bạn học nhìn tôi ánh mắt ngập tràn thương hại, nhưng không ai đem bí mật này nói ra. Đến lúc tôi biết được tất cả, đã là tháng thứ ba học vẽ với Tần Mạc, mùa thu phải đến cũng đã đến. Tôi không hề bị thương khổ sở, ngược lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Từ một tháng trước tôi đã bắt đầu phân vân chuyện xin lỗi Trình Gia Mộc, không ngờ sự tình lại phát triển đến nước này, chúng tôi ai cũng có lỗi với người kia. Bất đồng ở chỗ là cậu ta có lỗi với tôi một cách công khai, còn tôi thì không để cho tội lỗi của mình bị người khác biết. Tôi chỉ âm thầm thích anh, thích thầy giáo dạy vẽ của tôi, người bị tôi gọi là anh trai kia, Tần Mạc.

Bởi vậy có thể thấy được, lúc còn trẻ tuổi, thích đơn phương là chuyện dễ dàng thế nào, nửa năm trước tôi còn cảm thấy Trình Gia Mộc là một bạn học không tồi, nửa năm sau đã hoàn toàn vất bỏ cậu ta thích Tần Mạc. Đó là tình yêu theo xu hướng ngưỡng mộ, tuyệt đối không giống kiểu tình yêu bọ xít như với Trình Gia Mộc, chỉ nắm tay thôi cũng đã mãn nguyện. Tôi muốn ôm anh thật chặt, cũng muốn hôn anh. Tôi nảy ra ý tưởng to gan lớn mật như thế, lại còn chưa đủ mười tám tuổi, chưa thực sự là một người trưởng thành.

Toàn Trung Quốc chắc không thể nào có một đôi nam nữ giống như tôi và Trình Gia Mộc, vụng trộm chia tay. Cậu ta thăm dò tôi: “Bánh Trứng, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa?”

Tôi kiên định lắc đầu: “Không được, Đầu Gối, mình đã thích người khác rồi, không thể một lần nữa bắt đầu với cậu.”

Cậu ta thần nhiên nói: “Tần Mạc?”

Tôi nói: “A, Tần Mạc.”

Trước mặt Trình Gia Mộc, tôi có thể đem những suy nghĩ này nói ra miệng. Nhưng khi đối mặt với Tần Mạc, một chữ cũng không dám mở lời, ngay một chữ cũng không dám.

Trên thực tế, sự ám muội của tôi và anh cũng không hẳn như thế, anh chỉ coi tôi như một cô bé. Tôi vẽ được một bức tranh đẹp, anh cảm thấy vừa lòng, liền lấy chocolate từ túi áo thưởng cho tôi. Ngay cả Di Cố cũng nói, ngay từ khi Lạc Lạc đến học vẽ, trong túi Tần Mạc lúc nào cũng có kẹo. Cũng giống như các cô giáo mẫu giáo thường thưởng cho bọn trẻ sau mỗi giờ tập thể dục.

Có một lần, anh theo thường lệ lấy chocolate đặt vào tay tôi, tôi rất cuộc cổ lấy dững khí phản kháng: “Em không muốn ăn chocolate.” Anh vẽ vẽ trên giấy không để ý đến tôi, “Tôi cũng không ăn chocolate, dù sao cũng là hai viên cuối cùng, đừng lãng phí, tốt xấu cũng ăn đi.” Tôi cứ nghĩ là không được lãng phí, tui thân ăn hai viên chocolate này. Ngày hôm sau, quả nhiên anh không hề lấy chocolate

thường cho tôi nữa.

Chỉ là đổi thành kẹo mút.

Trình Gia Mộc đã kích tôi: “Hai người không thể nào, xem tuổi, một người 7x, một người 8x, hai thời đại hoàn toàn khác nhau. Xét về bối cảnh văn hóa, một người bị hủ hóa bởi chủ nghĩa tư bản từ nhỏ, một người sinh ra dưới ngọn cờ của chủ nghĩa xã hội khoa học, hình thái ý thức không tránh khỏi trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Về bằng cấp, một học sinh chưa tốt nghiệp trung học, một tiến sĩ, có thể có tiếng nói chung sao?”

Tất cả đều là sự thật, tôi không thể phản bác. Nhưng tôi nghĩ, tôi đem tình yêu đối với Tần Mạc chôn ở trong lòng, vì tình yêu này, tôi sẽ trưởng thành, sẽ nhanh chóng vượt qua anh. Khi đó, anh sẽ không thể tùy tiện lấy chocolate hay kẹo mút để đuổi tôi đi được. Tôi sẽ nhìn vào mắt anh, không hề lúng túng, không hề sợ hãi, cũng không hề hoài nghi, giống như tình thánh thổ lộ: “Tần Mạc, em yêu anh, yêu đã rất nhiều năm rồi, anh thì sao?”

Tôi dựa vào ý tưởng hoang đường trong đầu thúc giục, học tập khắc khổ, thành tích lên vù vù, mẹ tôi nhìn thấy phiếu kết quả học tập không thể nào tin được, nhất định truy vấn tôi: “Có phải con chép bài người khác mới được điểm cao thế nào không?” Tôi vừa tiếp tục khắc khổ cố gắng vừa tiếc nuối trong lòng, nếu Tần Mạc xuất hiện sớm hai năm, nói không chừng tôi có thể thi vào Bắc Đại rồi.

Đó là một tình yêu chân chính, tôi muốn đến gần anh, lại không dám đến gần. Bị những ý nghĩ mâu thuẫn này tra tấn, ngay cả ếch nhảy xuống ao cũng có thể kích phát nỗi sâu thẳm trong tôi. Một cô gái đang yêu đơn phương thường luôn thích thơ, vậy là bài thơ haiku đầu tiên của tôi ra đời.

Rốt cuộc tôi chờ được một cơ hội, có thể quang minh chính đại ôm anh, sẽ không bị bất cứ kẻ nào phát hiện.

Là sinh nhật năm hai mươi ba tuổi của anh. Dì Cố muốn làm một buổi vũ hội, bạn bè gần đó đều đến tham gia. Anh ngồi ở trên sô pha vừa đọc báo vừa nói với tôi chuyện này. Bên cạnh, ánh tích dương chiếu rọi lên hình dáng thâm trầm, đôi môi rất đẹp của anh hơi cong lên: “Buổi vũ hội này tự mang theo bạn nhảy, đem cậu bạn trai của em đến cùng đi.”

Tôi bị nụ cười của anh mê hoặc, lúc định thần lại được đã thật mạnh gật đầu.

Tôi không hề nói cho anh biết tôi đã chia tay với Trình Gia Mộc, vẫn còn ý nghĩ xấu xa, chỉ cần anh nghĩ Trình Gia Mộc là bạn trai tôi, có thể an toàn làm nũng với anh, anh sẽ không nhận ra gì hết. Tôi một mặt tức giận anh coi tôi như em gái, một mặt lại sợ hãi anh không coi tôi như em gái. Nếu có thể trực tiếp từ em gái thăng chức lên bạn gái, hàm nghĩa lại khác. Nhưng tôi rất rõ ràng, làm em gái không thể như thế, nên không thể nào được rồi.

Cho dù Tần Mạc nói vũ hội này tự mang bạn nhảy đến, nhưng tôi cũng muốn cùng anh nhảy một bài. Một cô bé mười bảy tuổi kinh nghiệm hạn chế, trầm tư suy nghĩ, chuyện cổ tích có nói hoàng tử chỉ khiêu vũ với công chúa đầu. Yêu cầu của tôi không quá cao, cho dù không phải công chúa, muốn khiêu vũ với anh một bài cũng không phải là quá đáng.

Trình Gia Mộc nói: “Yêu cầu này của cậu đúng là không quá đáng, nhưng mấu chốt là cậu biết khiêu vũ không?”

Tôi dùng ánh mắt không sợ hãi nhìn cậu ta quyết chí nói: “Tôi có thể học.”

Trình Gia Mộc nhìn trời xanh, cuối đường chân trời tiếp giáp với mặt nước biển thăm thẳm, một chiếc tàu chờ dầu dường như không nhúc nhích, cậu ta vươn tay hướng tôi: “Để mình dạy cho cậu.”

Khả năng phối hợp của tôi dường như không tốt, học hành vất vả hai tuần một điệu, nhưng chỉ có thể nhảy điệu này, nếu là điệu khác lại không theo kịp tiết tấu, thế nào cũng giẫm phải chân đối phương. Trình Gia Mộc không hề nề hà, thở dài: “Vạn nhất vũ hội không có khúc này thì sao?”

Tôi bật lại đĩa nhạc an ủi cậu ta: “Không đâu, tôi sẽ mang chiếc đĩa này theo, nhà họ có một dàn loa rất đỉnh.”

Chương 26: End

Em nhớ ra rồi, em chưa từng không thích anh, tất cả những lời tàn nhẫn đó, tất cả đều là em nói dối.

♥♥♥

Buổi tối hôm đó nhanh chóng đến, đêm tháng chín đầy sao.

Tôi cẩn thận mặc vào bộ váy đồ diễm lệ, nhờ mẹ chải tóc cao, làm một kiểu tóc nhìn có vẻ trưởng thành. Trước khi đến nhà Tần Mạc, tôi ăn hai cân táo tàu để bình ổn tâm trạng, cố gắng làm cho mình bớt hồi hộp, nhưng thật không thể không lo lắng.

Trình Gia Mộc khoác tay tôi đi vào cửa nhà Tần Mạc, tôi không ngừng hỏi cậu ta: “Cậu xem màu mắt này có hợp với tôi không?”

“Màu son môi này hình như quá đậm rồi?”

“Chiếc vòng cổ với váy có xứng hay không?”

“Ài da, giày, về sau tôi phải mua một đôi nhạ màu hơn mới được.”

Trình Gia Mộc chịu không được, bỏ tay tôi ra, lạnh lùng nói: “Cậu dù giả trưởng thành cho đến đâu vẫn là một con nhóc con thôi, cậu cho rằng như vậy Tần Mặc sẽ nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa sao?”

Tôi không có gì mà phản kháng, sau một lúc lâu, mở miệng nói: “Minh không muốn anh ta nhìn mình với cặp mắt khác xưa, mình chỉ muốn khiêu vũ với anh ta một bài, mình đã chuẩn bị lâu như vậy... đã luyện tập lâu như vậy...”

Cậu ta nhìn tôi không chuyển mắt hồi lâu, tay tiến vào túi quần, ngẩng đầu nhìn trời: “Bánh Trứng, trước đây cậu còn qua lại với mình cũng không như thế này. Khi đó cậu rất cao ngạo, như một nàng công chúa thật sự vậy.”

Chúng tôi đi vào đại sảnh, vũ hội đã bắt đầu, trong không khí có nhiều mùi hương dễ chịu, bị tiếng nhạc mượt mà bao phủ lấy. Tôi tìm kiếm bóng dáng Tần Mặc trong đám người, lập tức đã tìm ra. Anh lười biếng tựa vào cửa sổ, cùng người đẹp trước mặt nói chuyện phiếm, tôi không biết cô gái này. Tôi lẩn vào trong đám người đến gần họ một chút, nghe thấy vài từ lạ trong miệng cô gái thốt ra, khiến trúc sinh thái với tân thành thị chủ nghĩa cái gì đó, một cái tôi cũng không hiểu, đành phải dọc theo đường cũ lui về, yên lặng ngồi trong góc.

Tôi ngẩn người, âm nhạc thay đổi lại thay đổi, cảm giác đã mất hồn rất lâu. Một đôi giày da xuất hiện trong tầm mắt, sự quen thuộc làm cho tim gan tỳ phổi cùng nhau đẩy lên cô hống. Trong nháy mắt, âm thanh trên đỉnh đầu vang lên: “Không lạnh sao?”

Chung quanh cực kỳ ồn ào, mà tôi lại chỉ nghe được tiếng anh. Tôi ngẩng đầu, làm bộ tự nhiên trả lời: “Không lạnh.”

Anh cầm trong tay chiếc áo choàng, khẽ nhíu mày: “Thực ra vẫn lạnh đúng không?” Tôi ngây ngô: “Không lạnh thật.” Trời đã vào thu, nhưng mùa hạ chưa hoàn toàn khép cửa, tôi mặc chiếc váy dài đỏ, thực sự không cảm thấy lạnh. Anh không để ý đến tôi, đem áo choàng khoác lên vai tôi nói: “Trẻ con biết cái gì, thời tiết thế này em mặc ít như vậy, không lạnh mới là lạ.”

Tôi hận nhất anh nói tôi là trẻ con, đang muốn phản bác, nhìn thấy Trình Gia Mộc đến gần, tôi thầm nghĩ trong lòng người này đúng là kỳ đà cản mũi. Tần Mặc kéo lấy tôi, cười với Trình Gia Mộc: “Cho tôi mượn bạn gái cậu một lát.” Trình Gia Mộc còn chưa kịp định thần lại, tôi đã bị anh kéo ra giữa sàn nhảy.

Anh ôm lấy thắt lưng tôi, trên người vẫn phảng phất mùi rượu, Tôi lớn mật ôm lấy anh, nghĩ rằng đó là khát vọng rất lâu rồi. Anh dừng lại mười giây, chậm rãi sửa đúng động tác của tôi: “Lạc Lạc, khiêu vũ không phải như vậy, em ôm tôi như thế, tôi không có cách nào cử động nổi.”

Điều nhảy tôi chuẩn bị không có công dụng. Tần Mặc dạy tôi khiêu vũ khúc này, dạy ba bước phía trước, bốn bước sang ngang, tôi không đi sai một bước. Ban đêm hôm đó ồn ào mà tôi chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập. Chúng tôi rời khỏi sàn nhảy, anh xoa xoa đầu tôi, lại lấy ra một chiếc kẹo mút, đặt vào tay tôi khích lệ: “Nhảy không tồi.”

Anh không nhận ra điều gì từ cái ôm của tôi. Anh biết tôi rất hồi hộp, lại nghĩ tôi vì học khiêu vũ mà hồi hộp như thế. Anh vẫn nghĩ tôi là một cô bé mãi mãi không bao giờ này sinh tình cảm với anh, chăm sóc quan tâm tôi. Tôi vẫn cho mình chỉ cần thế, chỉ cần thế là đủ, nhưng trải qua đêm hôm nay, tôi sâu sắc phát hiện, thì ra mình muốn, không chỉ là một cái ôm. Nếu có thể đem Tần Mặc làm của riêng, thật là tốt biết bao.

Tháng Mười Một, mỗi tối tôi đều ngồi đến nửa đêm, chần hai tháng hoàn thành một chiếc khăn quàng cổ, làm quà Giáng Sinh cho anh.

Anh cầm chiếc khăn quàng cổ đan tỉ mỉ, mỉm cười nói: “Tự mình đan?”

Tôi lắc đầu: “Mua ngoài hàng, vốn là năm mươi lăm đồng, được giảm giá còn ba mươi tám đồng năm hào.”

Anh tỏ vẻ kinh ngạc: “Chiếc khăn quàng cổ xấu thế này mà giá đến ba mươi tám đồng năm hào sao?” Tôi không lấy gì mà đỡ nổi.

Anh tùy tiện lấy hai quả kiwi từ bàn trà đưa cho tôi.

Tôi nói: “Gi vậy?”

Anh thần nhiên: “Đáp lễ.”

“...”

Còn có rất nhiều việc. Tám năm trôi qua, tôi vẫn nhớ rõ từng chi tiết khi tôi ở bên Tần Mặc. Tựa như đoạn trí nhớ này được làm thành một cuộn phim nhựa, đặt ở trong đầu, vĩnh viễn không bao giờ hỏng.

Trình Gia Mộc nói: “Cậu tính vĩnh viễn không nói cho anh ta hay tạm thời không nói, cậu như bây giờ quả thật tựa như định yêu đơn phương cả đời ấy.”

Tôi nói: “A, nhìn xem. Như bây giờ rất tốt.”

Thực ra tôi luôn tự hỏi, nếu tôi nói cho anh biết tôi thích anh, về sau anh không bao giờ thêm để ý đến tôi nữa thì sao? Tự thâm mẩn trong lòng là được rồi.

Rốt cuộc ngay cả ông trời cũng không nhịn được, cho dù tôi muốn “Bảo trì nguyên trạng”, thì rốt cuộc một ngày cũng có biến.

Đó là sinh nhật tôi năm mười tám tuổi, đúng kỳ nghỉ đông, ngày Mười Bốn tháng Hai.

Ba mẹ đi nước ngoài công tác, không thể lập tức trở về, đồng ý về nhà sẽ tặng cho tôi một món quà to. Chị họ học đại học và bạn trai cũng đến bờ biển chơi, ở lại nhà chúng tôi. Chị họ nói, sinh nhật mười tám tuổi là một ngày rất trọng đại, chúng ta có thể làm một bữa tiệc nhỏ tại nhà, dù sao chú di cũng không về, chúng ta sẽ chơi suốt đêm để chúc mừng.

Đề nghị này được tôi đồng ý, mọi người hùng hổ chuẩn bị.

Đi nhà Tần Mạc gọi anh buổi tối đến cổ vũ, anh từ quyển tiểu thuyết trinh thám ngẩng đầu lên, tháo kính mắt nhìn tôi: “Tôi còn tính buổi tối đưa em đến một nơi.” Trầm tư giây lát lại đeo kính vào, “VẬY CHỜ BỮA TIỆC KẾT THÚC, SAU ĐÓ TÔI ĐƯA EM ĐI.” Tôi khó xử nhìn anh: “Chỉ sợ tối nay không được, hôm nay muộn... em đã tính phải say một trận, chúng em mua rượu vang, rượu gạo, bia đủ loại, nhất định em sẽ uống rượu.”

Sắc mặt Tần Mạc tối lại, ngạc nhiên hồi lâu mới thốt ra một tiếng “A?”

Tôi cuống lên giải thích: “Không phải em muốn học thói xấu, tuyệt đối không phải. Bởi vì chị họ em nói nhận dịp sinh nhật nên say một lần. Về sau có thể bị người khác ép quá chén mà phát sinh chuyện gì không thể văn hồi được, chỉ bằng trong tình huống an toàn luyện tập từ lượng cho bản thân trước. Mặc dù trong lòng không muốn uống rượu, nhưng sau này xã giao chắc chắn phải dùng đến rồi. Tốt xấu bây giờ em cũng đã mười tám.” Khi tôi nói đến con số mười tám này, vụng trộm liếc mắt nhìn anh một cái. Anh hơi nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, ngón trỏ gõ lên tay vịn sofa: “Được rồi, nhưng trước đó nhớ chuẩn bị canh giải rượu cho tốt.”

Buổi tối hôm đó, tôi thật sự uống say mềm. Nhưng cũng không đến nỗi bất tỉnh nhân sự, chỉ là choáng váng đầu, trước mắt như bị một lớp sương mù bao phủ, lằng lằng, giống như đi trên mây, tâm trạng rất tốt, cũng rất bình yên. Ngoài cửa sổ trời vẫn mưa, tiếng nước róc rách, mặt biển trầm tĩnh, thời tiết vẫn là những ngày rét lạnh mùa đông. Cuối cùng vẫn không thể làm loạn đủ một đêm, bạn bè lão đảo rời đi, chị họ và bạn trai cũng về phòng khách nghỉ ngơi. Trước khi trở về phòng, chị ấy hỏi tôi: “LẠC LẠC, CHỊ VỪA ĐỔ RA ĐÂY HAI LY RƯỢU VANG, EM NHÌN THẤY KHÔNG?” Tôi lắc đầu nói không thấy. Mặt chị ấy cứng lại, muốn nói lại thôi, sau mới hỏi lại: “Em thật sự không thấy?” Tôi nói: “Không thấy thật.” Trên thực tế, tôi uống nó, mà không uống hết cả hai ly, một ly còn đưa cho Tần Mạc. Nhưng khi đó chị ấy hỏi, quả thật tôi không nhớ được.

Phòng khách lúc này rất yên tĩnh, bức rèm bị kéo ra, bóng đêm nặng nề, xuyên thấu qua cửa sổ ập vào. Tần Mạc chống tay, dáng người cao lớn ngồi trên sofa nhà tôi, hơi cau mày như là trầm tư, hoặc như là đang kiểm chế. Tôi lắc lắc tay chỉ anh, để anh mở DVD, tôi muốn xem phim.

Đó là một bộ phim Mỹ, bầu trời mây bay như lông vịt, bên trên là dàn nho sum suê. Phòng khách chỉ có màn hình TV phát ra ánh sáng.

Không biết từ khi nào thì chúng tôi bắt đầu hôn môi. Say mê giống như trên phim, tôi vẫn nghĩ bản thân đang nằm mơ, giống như rốt cuộc đã đem được con búp bê trong tủ kính quầy hàng cất vào túi. Mái tóc đen của anh sát qua hai má tôi, tôi không nhìn thấy bất cứ gì khác. Khi anh rót cuộc tiến vào cơ thể tôi, sự đau đớn chân thật, sự thỏa mãn cũng chân thật như đau đớn. Tôi ôm lấy lưng anh, thầm mong giấc mộng này kéo dài lâu một chút, tôi thích anh như vậy.

Nửa đêm tôi tỉnh lại, đầu óc mơ hồ, ngọn đèn trong phòng khách phát ra thứ ánh sáng mỏng manh. Tần Mạc chân trần, quần áo chỉnh tề ngồi trên thảm hút thuốc. Tôi ho một tiếng, đầu óc còn chưa tỉnh táo lại, không rõ đã xảy ra chuyện gì. Tay anh cầm thuốc run lên, tàn thuốc rơi xuống thảm.

Tôi nói: “Anh...”

Anh dụi thuốc, tiến đến đem góc chăn cho tôi.

Về mặt anh nghiêm túc, giọng nói khàn khàn: “LẠC LẠC, LÀ TÔI SAI, EM CÒN NHỎ NHƯ VẬY.” Tay anh chống đầu, tôi lần đầu tiên chứng kiến về mặt anh hối hận, quả thực không giống anh chút nào. Thật lâu sau, anh ngẩng đầu, cười khổ: “CHẮC CHẴN EM HẬN CHẾT TÔI RỒI, TÔI NÊN LÀM GÌ BÂY GIỜ ĐÂY?”

Cuối cùng tôi cũng nhận thức được điều gì đã xảy ra, đầu óc cũng bắt đầu linh hoạt, tôi nghe được mình nói: “Chúng ta qua lại đi.”

Anh đồng ý.

Tôi chỉ thử một lần, vậy mà anh đồng ý, không ngờ anh lại đồng ý.

Nửa tháng kế tiếp tôi thật sự vui mừng không cách nào tả xiết.

Trình Gia Mộc có nỗ đầu cũng không tưởng tượng được tại sao Tần Mạc đột ngột đồng ý qua lại với tôi, đưa tôi cùng đi chơi, còn giới thiệu tôi cho những người bạn xung quanh anh, nói tôi là bạn gái mình. Bạn bè của anh hay đùa: “Tần Mạc cậu cũng thật mạnh tay, người ta mới chỉ là một cô bé thôi.” Nói xong Tần Mạc lại quay sang tôi: “Bé con, tại sao em bị người ta lừa đến thế này, không có mắt chọn bạn trai sao?” Tần Mạc lạnh lùng cười: “Các cậu ghen tỵ mình tìm được bạn gái xinh đẹp sao? Nhưng mà chúng mình

tình sâu như biển, các cậu đừng hòng châm ngòi.” Nói xong nhìn tôi, “Đúng không Lạc Lạc.” Tôi liền gật mạnh đầu, “Đúng.”

Kỳ thật tôi cũng không hiểu vì sao Tần Mạc lại như vậy, nhưng dần dần cảm thấy có lẽ anh cũng có chút thích tôi. Anh đối với tôi dịu dàng chu đáo, ngoại trừ lý do anh cũng thích tôi, trên cơ bản tôi không tìm được lý do nào khác. Đương nhiên, tôi cũng bài xích việc đi tìm lý do của anh. Tôi tự cho mình rất nhiều những giải thích để ổn định tâm lý, nhanh chóng nghĩ rằng Tần Mạc thích tôi thật. Đây không phải là một chuyện tốt nếu ngay từ đầu tôi đã biết rõ sự thật, thì sau khi nghe được những lời này của anh sẽ không đau đớn như vậy. Tôi vốn thầm nghĩ chỉ cần chiếm được một chút, nhưng lòng lại tham lam muốn hơn rất nhiều. Điều đáng buồn nhất không phải là muốn rất nhiều nhưng không chiếm được, mà là ngay cả một chút kia tôi cũng chưa bao giờ có được.

Sau những giây đếm ngược cuối cùng của thế kỷ hai mươi, tháng ba đến, cảnh xuân tươi đẹp, trời xanh quang đãng.

Ba mẹ cãi nhau, trong lúc vô ý nói ra tôi được nhận nuôi từ cô nhi viện, không phải con ruột hai người.

Tôi khiếp sợ không tài nào chấp nhận, ý nghĩ đầu tiên đó là đi tìm Tần Mạc.

Tôi nghiêng ngả chạy đến trước phòng anh, cửa khép hờ, tôi định đẩy cửa đi vào, trong phòng đã truyền đến giọng nói dì Cổ, anh đang nói chuyện với mẹ.

Dì Cổ nói: “Con muốn mang Lạc Lạc về Mỹ? Con bé còn nhỏ như vậy, sang năm còn phải tham gia vào kỳ thi cao đẳng.” Anh nói: “Cô ấy có thể không học đại học trong nước, cô ấy thích hội họa, có thể học ở Mỹ.”

Dì Cổ nói: “Mẹ biết con thích Lạc Lạc, mẹ cũng thích con bé, nhưng cha mẹ con bé sẽ không đồng ý cho con làm vậy. Con dựa vào cái gì mà bắt con bé rời khỏi ba mẹ nó đến một đất nước hoàn toàn xa lạ đây?”

Anh nói: “Không phải mẹ đã nói, cô ấy không phải con ruột của họ sao?”

Hồ hấp của tôi đình trệ, không nghe thấy giọng dì Cổ, chỉ nghe thấy Tần Mạc nhẹ giọng nói: “Cô ấy sớm muộn gì cũng biết tất cả, nếu khi đó con không ở bên cô ấy... Con rất lo cho cô ấy. Con sẽ cùng dì Lê nói chuyện, để cho Lạc Lạc xuất ngoại du học, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.” Tôi nghe những lời này của anh, nước mắt lập bập rơi xuống, sự hoảng sợ biến mất như có ma thuật, bản thân tràn ngập dũng khí, bất cứ chuyện khó khăn nào cũng có thể đối mặt.

Tôi đưa tay đẩy cửa, muốn lập tức ôm lấy anh.

Sau đó anh nói: “Con phải chịu trách nhiệm, cô bé này, con có lỗi với cô ấy.” Tôi đứng tại chỗ.

Trước khi cuộc đối thoại của họ chấm dứt, tôi nhanh chóng rời đi, trước khi chạy ra khỏi cửa còn ngã một lần, đầu gối xước ra, nhưng không hề cảm thấy đau đớn.

Tôi vắt óc suy đoán ý của Tần Mạc trong câu nói cuối cùng kia, nghĩ mọi loại khả năng, lại lần lượt phủ định chúng. Tôi không thể tin được anh qua lại với tôi vì hai chữ trách nhiệm. Anh ở nước ngoài về, không phải người ở nước ngoài nhìn vấn đề này rất thoáng sao?

Tôi lên tinh thần cho bản thân: Sẽ không, sẽ không, sẽ không, anh làm sao lại không thích tôi. Mỗi ngày tôi đều ở cạnh anh, cho dù lúc đầu không thích nhưng lâu ngày sinh tình cũng phải thích vài phần. Nhưng rốt cuộc nhớ lại, quả thật anh chưa hề nói thích tôi. Khi anh và tôi bên nhau, chưa từng có hành động thân thiết, nhiều lắm chỉ là xoa đầu, véo má, hơn nữa là nắm tay, mà đều là tôi yêu cầu trước. Tôi nói chúng tôi qua lại đi, anh cũng không tỏ ra vui mừng, chỉ là dưới ngọn đèn mỏng manh gật đầu: “Được rồi!” Thật không biết vì sao mọi việc lại đến nước này, nhà không phải của mình, người tôi yêu cũng không yêu tôi.

Tôi cẩn thận suy nghĩ hai ngày, vận động toàn bộ tế bào não mình có, ngày thứ ba chia tay với Tần Mạc. Anh đang cầm bút vẽ, bút liền rơi xuống đất, anh nói: “Em nói sao?” Tôi nói: “Chúng ta chia tay đi, em cảm thấy chúng ta không thích hợp. Anh lớn hơn em nhiều tuổi như vậy, rất nhiều suy nghĩ của anh em không hiểu. Em cảm thấy chúng ta quá khác nhau, nếu ở chung sẽ rất khó khăn.”

Anh xoay người nhặt bút, một lúc lâu sau nói: “Lạc Lạc, em không còn là trẻ con nữa, trước kia quyết định phải thật thận trọng, đừng bởi vì nhất thời xúc động mà...”

Tôi ngắt lời anh: “Có phải anh còn vướng mắc chuyện xảy ra buổi tối sinh nhật? Anh không cần để ý, em cũng không để ý, đừng để nó trở thành sợi dây ràng buộc giữa chúng ta, với ai cũng không tốt, chúng ta đều nên quên nó đi.”

Anh nhìn bút vẽ, khóe miệng cong lên, ánh mắt lại không có một chút ý cười: “Em xem nó nhẹ nhàng như vậy, anh lại còn rất coi trọng nó.”

Tôi nói: “Đúng vậy, anh luôn luôn có trách nhiệm, ý thức trách nhiệm rất mạnh.”

Anh không nói gì.

Tôi nhìn trần nhà: “Đúng, chúng ta thật sự không thích hợp.” Lại nhìn vào mắt anh. “Em cũng không thích anh.”

Gió tạt vào làm cửa sổ kêu lên vài tiếng, anh quay người nhìn cửa sổ, thản nhiên nói: “Em quả là một cô bé tàn nhẫn.”

Buổi tối ngày hôm đó, bầu trời đầy sao, tôi ngồi ở ban công ngắm trăng, nhớ đến một câu chuyện trong thần thoại Hy Lạp, nói ở một hòn đảo Cyprus rộng lớn có một nữ yêu quái, nó luôn bắt những chàng trai mình thích xuống biển. Nhưng con người ta không thể sống

được dưới đáy biển, nên tất cả những chàng trai bên cạnh nó đều chết, những người này cho đến trước khi chết đi đều thống hận nó. Tôi nghĩ tôi không thể làm Tần Mạc chết đuối ở bên người tôi, quan trọng là tôi cũng thể làm bản thân mình chết đuối. Trong làn gió biển ẩm ướt, mặt biển dường như có một quang sáng nhạt. Tôi an ủi bản thân mình, Lạc Lạc, mày làm đúng, mày là một cô gái có bản lĩnh.

Trình Gia Mộc ở dưới lầu gọi điện cho tôi, giọng run lên: “Bánh Trứng, có phải cậu muốn nhảy lầu không? Cuộc sống con người ta, những việc không như ý muốn chiếm đến tám, chín phần mười, đi chơi là được rồi, cậu xem khi đó mình bị cậu bỏ rơi, mình vẫn sống tốt được không phải hay sao?”

Tôi nói: “Đó là thần kinh cậu cứng rắn, nhưng quan trọng là khi đó cậu bị mình bỏ rơi sao? Không phải là chúng ta thỏa thuận chia tay?”

Nửa tháng sau, Tần Mạc về Mỹ.

Tôi lấy cớ muốn đến nhà bạn tổ chức học bổ túc toán, không đến sân bay tiễn.

Nghĩ đến lúc cất cánh, trong phim thần tượng sẽ là chiếc máy bay 747 hướng thẳng lên xẹt qua bầu trời thăm thẳm, nhưng bầu trời thẳng Ba thành phố S chỉ có một đám bồ câu vội vàng bay qua.

Tôi nhận được một email cuối cùng của anh, năm chữ ngắn ngủi: “Hẹn gặp lại, Lạc Lạc.”

Ai ngờ rằng lần gặp lại là tám năm sau. Ai ngờ rằng anh sẽ chết trong nội chiến ở Tây Phi, ai ngờ rằng tôi sẽ sinh ra Nhan Lăng.

Tin Tần Mạc chết báo về vào tháng Tư, mẹ nói với cả nhà tin tức bất hạnh này, nói dì Cố đã ở hôn mê trong bệnh viện bốn ngày. Tần Mạc là con duy nhất của dì, một đứa con giỏi giang như thế, lại ra đi sớm đến vậy. Nếu không phải anh đến Tây Phi giúp đỡ hạng mục của ba mình cũng sẽ không như thế. Câu đầu tiên dì Cố nói sau khi tỉnh lại trong bệnh viện là muốn ly hôn với ba của Tần Mạc. Phản ứng đầu tiên của tôi là đi xem lịch, xem hôm nay có phải là ngày Cá tháng Tư không. Xem lịch xong, không kịp có phản ứng thứ hai, lập tức chạy vào WC nôn, nôn đến tối tăm mặt mũi, nôn đến không còn gì để nôn mà dịch vị đắng chát vẫn dội lên. Tôi cố thể nào cũng không dừng lại được, nước mắt dần dựa chảy ra. Mẹ tôi lo lắng nói: “Không phải ăn nhầm cái gì chứ?” Tôi vừa gấp gáp nôn, vừa tránh khỏi cánh tay mẹ tôi.

Tôi nghĩ, làm sao có thể là sự thật, không thể nào.

Nhưng tựa như một đoạn quảng cáo nào đó, tất cả đều có thể xảy ra.

Không có gì là không thể.

Tôi rất cuộc cũng chấp nhận chuyện Tần Mạc chết ở Tây Phi là thật, cái chính là không dự đoán được sự thật làm con người ta đau đớn đến thế. Dựa theo lời Trình Gia Mộc, tôi chẳng qua chỉ là một cô gái mười tám tuổi, một khi đã biết yêu thì yêu rất sâu sắc. Cái chính là trong cuộc đời của tôi, nhân vật mà Tần Mạc sắm vai, cho tới bây giờ chưa khi nào chính thức là người bạn trai trong quan hệ yêu đương nam nữ. Anh là thầy của tôi, là anh trai của tôi. Mất đi anh, tương đương với việc mất đi một người yêu trong tương lai, một người thầy, lại một người anh, bao hàm cả ba nỗi đau, mỗi một nỗi đau đều lớn, đều chân thật, làm cho tôi kinh hoàng. Những nỗi đau đó hội tụ cùng một chỗ, như một sức mạnh tàn phá cội lòng người ta, tôi hối hận rồi, tôi thật sự hối hận rồi, nhưng không bao giờ nữa có thể làm lại.

Từ đó về sau, sự việc phát sinh như chiếc vòng quay già cỗi, tuần hoàn như quy luật trong văn học, nhạt nhẽo mà chẳng cách nào vãn hồi.

Đầu tháng Năm, tôi nôn mửa không thôi, rốt cuộc làm cho mẹ để ý, mời bác sĩ đến nhà kiểm tra. Tôi và ba mẹ tôi cuối cùng biết sự tồn tại của Nhan Lăng. Tư tưởng của mẹ tôi thông thoáng, nguyên tắc này trước nay vốn không hề thay đổi, nhưng vẫn yêu cầu nghiêm khắc chuyện này với tôi. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy mẹ tôi tức giận như vậy, tay run lên, một chiếc bát tai giáng xuống, đánh cho tôi đỏ mặt. Bà nói: “Mày năm nay mới bao nhiêu, mẹ không dạy mày làm một đứa con gái vô liêm sỉ như vậy.” Tôi chết lặng che mặt, cảm xúc áp bức lâu ngày đột nhiên bùng nổ, trên tay là nước mắt và máu, tôi nói: “Con vốn không phải là con bố mẹ, con là đứa trẻ bố mẹ nhặt từ cô nhi viện về, mẹ đánh chết con đi, dù sao con cũng không phải con ruột bố mẹ, bố mẹ đánh chết con cũng không đau lòng.” Tay mẹ tôi đưa lên lại hạ xuống, trong ánh mắt có sự lo sợ hoảng hốt, miệng mím chặt lại, cái gì cũng không nói. Đương nhiên đêm hôm đó, tôi bỏ nhà đi. Lên ô tô bị người ta ăn cắp túi mang theo, trên người chỉ còn hai trăm đồng, nhưng tôi không quay đầu, dùng hai trăm đồng mua vé xe lửa đi về phía Nam.

Bờ biển thành phố S, nơi tôi trưởng thành, nơi đó có vùng biển xanh xa tít với những đám mây trắng lượn lờ, ánh mặt trời mùa hè trong suốt, những bông hoa cúc dại ngoài cửa sổ, những ký ức tốt đẹp đã từng bị vất bỏ của tôi.

Tôi mang theo Nhan Lăng, mơ hồ vượt qua tám năm này, vận mệnh trêu đùa làm cho tôi gặp lại Tần Mạc, lại làm cho tôi đánh mất anh. Bài hát kia thật là hay, *ban đầu tôi cho rằng mạnh mẽ nhất trên đời chính là tình yêu, cuối cùng mới bàng hoàng nhận ra, mạnh mẽ nhất trên đời, đó chính là vận mệnh.*

Nhưng có thể làm gì bây giờ?

Hắn là tôi nên nhớ ra sớm một chút, hoặc là vĩnh viễn không nhớ ra. Giờ phút này, tôi hiểu được tất cả, hiểu được con người đó là tình yêu cả cuộc đời tôi, nhưng rốt cuộc anh ra đi, yêu một cô gái khác, sắp kết hôn rồi. Tôi không biết là có những điều tốt đẹp đang đợi mình, vẫn đợi mình, cũng không phải tôi cố ý, chỉ là tôi nhớ ra quá muộn. Nhưng cuộc đời này, nó cũng không tha thứ cho tôi. Tôi và Tần Mạc chung quy trở thành người của hai thế giới khác nhau, từ sự chia ly tám năm trước thành lạc mất nhau cả đời. Nhất định anh

đã sớm nhận ra tôi, sự kết thúc của chúng tôi năm đó chưa xong, anh hết sức bù lại. Tám năm trước có thể là trách nhiệm, tám năm sau tôi biết anh thực sự yêu tôi. Tôi rút cuộc biết được điều mình muốn, từ mười tám tuổi đến hai mươi sáu tuổi, khát vọng nhiều năm như vậy vẫn cháy bỏng, là tôi đem mọi việc làm cho tan tành.

Tôi muốn cướp anh trở về sao?

Tôi nói với anh những lời tuyệt tình như vậy, tôi còn có thể cướp anh trở về?

Ngay cả tiền mua vé máy bay tôi cũng không có.

Có những con người rút cuộc vẫn phải đầu hàng trước vận mệnh.

Ngày hôm sau khi xuất viện, tôi viết cho Tần Mặc một email.

Bức thư dài, viết một ngày một đêm.

Từ bảy nghìn chữ bị xóa đi còn bảy trăm chữ, sau đó bị xóa đi còn hai mươi ba chữ. Tôi nói: “Em nhớ ra em chưa từng không thích anh, những lời tàn nhẫn đau lòng đó, tất cả đều là em nói dối.” Sự hối hận của tôi, nhất định anh xem sẽ hiểu.

Tôi hồi hộp chờ đợi anh hồi âm, mỗi ngày đều phải xoát hơn hai trăm email. Luôn là thư rác gửi đến từ những trang web, nhưng không có hồi âm của anh. Một câu cũng không có.

Tạp chí truyền đến tin tức mới nhất, nói vị nữ họa sĩ hôn thê Tần Mặc mang thai rồi, vì không muốn ảnh hưởng đến việc mặc áo cưới, gia đình hai bên quyết định tháng sau cử hành hôn lễ tại Venice, gì gì đó.

Nhan Lăng nhìn quyển tạp chí, kinh ngạc hỏi tôi: “Người này là cha nuôi?”

Tôi nói: “A, đúng.”

Nó nói: “Cha cùng với người phụ nữ này kết hôn?”

Tôi trả lời có lệ: “Đại khái thế.”

Nó nghiêng đầu suy nghĩ, lại nhìn tôi: “Con cảm thấy người phụ nữ này không xinh bằng mẹ.” Tôi cười nói: “Cảm ơn!”

Rất lâu sau nó không nói chuyện, rất lâu, sau đó giương mắt nhìn tôi, hốc mắt đỏ lên, giọng lạc đi: “Sau này cha còn đưa con đi ăn không?” Suy nghĩ một lúc, lại đem chuỗi vòng trên cổ cho tôi xem, “Con vẫn đeo, mẹ nói cha kết hôn với người khác rồi có quên chúng ta không?”

Mũi tôi nhói đau, lại nhìn xuống không biểu hiện ra ngoài, xoa xoa đầu nó an ủi: “Không thể nào, chuỗi ngọc này không phải là vật gia truyền nhà họ sao, chờ đến khi ba có con nhất định sẽ muốn tìm con đòi lại.”

Nó đem chuỗi hạt nhét vào trong cổ áo, chu miệng nói: “Cha muốn lấy con cũng sẽ không đưa, đã tặng cho con rồi thì là của con.”

Tôi bắt đầu nghĩ, có phải nên chờ hôn lễ của Chu Việt Việt kết thúc xong sẽ bắt đầu đi tìm ba mẹ tôi hay không. Trình Gia Mộc nói bọn họ đi dân rồi, không biết đến cục công an nhờ giúp đỡ có tác dụng gì hay không. Tôi sẽ không bỏ bà ngoại và mẹ nuôi trong tù, nhưng có một số việc nhất định phải làm.

Hôn lễ của Chu Việt Việt tổ chức vào cuối tháng, thầy tướng số nói đây là ngày hoàng đạo.

Cái ngày vạn ngày có một này, thời tiết nóng chưa từng có, tiếng ve sầu thưa thớt ẩn trong đám lá cây hai ven đường.

Nhà Hà đại thiếu theo đạo cơ đốc, hôn lễ phải tổ chức trong nhà thờ. Chu Việt Việt mang thai ba tháng, bụng hơi nhô ra, chết sống không chịu mặc áo cưới, Hà đại thiếu bắt buộc dĩ đành phải mua cho cô ấy một chiếc váy thắt lưng trắng. Chỉ tiếc mặc vào trông không hề giống lễ kết hôn, mà giống như người dẫn chương trình cho tiết mục thiếu nhi trên kênh CCTV. Tôi đứng ở bên cạnh cô ấy, mặc quần lụa màu hồng nhạt, không biết có người đi đến, phân biệt nửa ngày mới biết tôi là phù dâu, cô ấy mới là cô dâu.

Hôn lễ nghiêm túc lại bị làm cho náo loạn. Tôi đã lường trước Chu Việt Việt tuyệt đối sẽ không để nó thuận lợi hoàn thành, sắp xếp những chỗ không có khả năng thuận lợi nhất, sẵn sàng ứng cứu ngay kịp thời nếu có việc rồi. Nơm nớp lo sợ đi hết thăm dò, quả nhiên trước mặt cha cô cô ấy làm sai. Chuyện này nguyên bản tưởng rất đơn giản, mọi người đổi vị trí là được rồi, nhưng tính bướng bỉnh của Chu Việt Việt bỗng nhiên phát tác, một mực không thừa nhận sự sai lầm, cho rằng mọi người đều say mình cô ấy tình, cô ấy là đúng, tất cả chúng tôi đều sai. Hà đại thiếu kéo cô ấy, còn bị cô ấy khinh thường đẩy tay. Cô dâu đứng sai vị trí, lại dứt khoát không chịu sửa. Nhưng quen với tính của Chu Việt Việt rồi, tôi cảm thấy lúc này tốt nhất là đâm lao thì phải theo lao. Tuy nhiên phụ rể lại không nghĩ như vậy, nhất quyết đổi vị trí trở về, trong lúc nhất thời làm hội trường loạn hết cả. Cha Cố đang cầm kinh thánh kinh ngạc trợn mắt há hốc miệng, phỏng chừng chưa bao giờ gặp phải tình huống này, không biết làm thế nào cho phải.

Tôi nghĩ phải giúp Hà đại thiếu xuống tay, lúc này Chu Việt Việt cứng đầu phản nghịch, tay vươn đến đẩy Hà đại thiếu, đột nhiên bị người cầm lấy.

Cánh tay này mạnh mẽ, sau đó dùng sức túm lấy cả cánh tay tôi. Đôi giày bẫy phân đi không quen, tôi trượt chân, ngã vào một vòng tay.

Tôi ngẩng đầu nhìn.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa thủy tinh ngoài giáo đường tiến vào chiếu trên mặt anh. Lông mi anh như cũ rất dài, ánh mắt cũng sáng ngời không thay đổi.

Người này.

Anh nói: “Lạc Lạc, nhận được mail của em, anh trở về.”

Tôi nói: “Nhưng anh đã kết hôn.”

Anh nói: “Hủy rồi.”

Tôi nói: “Vị hôn thê của anh đã mang thai.”

Anh nói: “Đó không phải của anh.”

Anh đưa tay lên dán bên môi tôi, trong mắt hàm chứa ý cười: “Lạc Lạc, em nói em yêu anh.” Nước mắt rốt cuộc lộp bộp rơi xuống.

Tôi ôm chặt lấy anh.

Tôi nói: “Em đã sinh con ra, Nhan Lăng của chúng ta, em đã nuôi con lớn như vậy.” Anh ôm tôi càng thêm chặt.

Tôi nói: “Anh trai, chúng ta đã bỏ lỡ tám năm.”

Chương 27: Chiếc Lọ Thở Than

Sau tám năm, đêm đầu tiên trở về thành phố C, Tần Mạc mơ thấy Lolita.

Cô bé mặc chiếc váy dài màu đỏ, mái tóc búi cao, thần thái hưng phấn, đứng sau tấm rèm cửa sổ màu trắng, mỉm cười nhìn

anh. Anh biết đó là giấc mơ, anh nhớ cô bé mà anh luôn lưu giữ trong ký ức ấy đã ra đi từ rất lâu rồi, nhưng nụ cười của cô ấy

đẹp như

vậy, anh không cảm lòng được mà đưa tay ra. Gió biển lồng lộng thổi tới, thổi tung mái tóc của anh, tiếng cười khúc khích của cô ấy dường như vang lên trong tiếng sóng biển vỗ bờ, rồi lại bị sóng biển cuốn ra xa, anh túm chặt tấm rèm cửa, hình bóng của cô đã tan biến, tiếng cười lạnh lớt như tiếng chuông vang vọng trong bầu không khí ẩm ướt bỗng nhiên ngừng bật. Ngón tay anh chạm phải cánh cửa sổ đang khép chặt, nhìn thấy đường bờ biển cong cong sau lớp cửa kính, kéo dài tới tận chân trời. Trong tiếng sóng biển

rì rầm, dường như còn nghe thấy giọng hát của cô khe khẽ vang lên bên tai: “Khi nhớ anh, không kìm nén được một tiếng thở dài... chỉ là tiếng thở dài... chỉ là tiếng thở dài...”.

Tần Mạc bừng tỉnh dậy. Căn phòng tối om, anh bật ngọn đèn ở đầu giường, đốt một điếu thuốc, trong đốm lửa chập chờn, chuyện cũ lại ủa về. Lolita, cái tên giống với tên của nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết của Nabokov, anh nhớ lại, cô đã từng rất buồn rầu vì cái tên này, âm ỉ đòi thay đổi nó, lý do là bởi vì cô linh cảm thấy vì cái tên này mà cô phải chịu lời nguyền rủa, sau khi trưởng thành sẽ bị gả cho một ông chú hoặc một ông già, còn có khả năng sẽ bắt ngờ ra đi khi còn trẻ. Anh nghe được những phát ngôn tỏ ý phẫn nộ này thì cảm thấy rất buồn cười, không ngờ chưa đầy một năm sau thì mỗi một linh cảm đều trở thành sự thật, anh đã yêu cô, còn cô lại ra đi khi mới mười tám tuổi.

Lần đầu tiên gặp Lolita, đó là mùa hè năm Tần Mạc hai mươi ba tuổi, năm cuối cùng của khóa học Thạc sĩ, anh nghỉ học cùng mẹ về

nước dưỡng bệnh. Thành phố S bên bờ biển, đầu mùa hạ với cảnh sắc tuyệt đẹp vào sáng sớm, khó khăn lắm anh mới dậy sớm được, sau khi đọc báo xong, cầm giá vẽ đi về phía bờ biển gần nhà để vẽ cảnh mặt trời mọc. Cách đó không xa, hàng dừa xanh biếc,

bờ biển phủ một lớp cát trắng mềm mịn, giẫm chân xuống mang theo cảm giác ấm nóng ẩm ướt. Anh chọn góc độ phù hợp rồi dựng giá vẽ, nhìn thấy một cô bé đang ngồi xổm trên cát dùng nước và cát để xây lâu đài ở phía trước, mặt trời từ từ nhô lên, phía tận cùng của biển cả, đất và trời cùng sáng bừng sắc vàng.

Ban đầu, anh thực ra cũng không chú ý nhiều tới cô bé đang nghịch cát kia. Nhưng ba, bốn tiếng đồng hồ trôi qua, anh thu dọn giá vẽ

lại, liếc mắt nhìn về phía đó, mới phát hiện ra cô bé vẫn ngồi ở chỗ cũ, lưng cúi sát xuống, ngay cả tư thế cũng không thay đổi. Anh không vội ra về, để giá vẽ trên cát, chậm rãi tiến lại gần xem cô bé đang làm gì. Anh đứng bên cạnh nhìn ngắm khoảng nửa giờ đồng

Ăn cơm trưa xong, anh cùng mẹ dạo bộ, lại nhìn thấy cô bé đó, vẫn ngồi xổm ở vị trí sáng nay, bên cạnh là một chiếc xeng và xô nước, trên đầu còn đội thêm chiếc mũ nan nhỏ. Anh bật cười thành tiếng. Mẹ hỏi anh cười vì điều gì. Anh lắc đầu: “Không có gì đâu ạ”. Khi đã đi rất xa rồi, mới nói với về nghiêm túc: “Nhìn thấy Ngu Công đắp núi[1] thời hiện đại”.

[1] Thực ra phải là “Ngu Công dời núi”, nhưng đã được Tần Mặc sửa lại. “Ngu Công dời núi” là một điển cố của Trung Quốc, chuyện kể rằng, trước nhà Ngu Công có hai ngọn núi lớn, mỗi lần đi lại đều rất bất tiện, thế nên Ngu Công bèn tập hợp con cháu lại, cả nhà hợp sức di chuyển hai ngọn núi này đi. Bất kể mùa hè nóng nực, hay là mùa đông giá lạnh, hằng ngày đi sớm về tối, họ không ngừng đào núi. Việc làm của họ cuối cùng đã làm cảm động Thượng Đế. Thượng Đế đã cử hai vị thần tiên xuống trần gian, dọn hai ngọn núi này giúp họ. (BT)

Mấy ngày sau, trong một buổi tối, mẹ hỏi anh: “Còn nhớ chuyện hồi nhỏ cùng mẹ tới cô nhi viện không?”. Anh đang chăm chú đọc một cuốn tiểu thuyết trinh thám, ngừng đầu lên hứng hờ nói: “Gi ạ?”.

Mẹ cười nói: “Không nhớ ư? Hồi đó còn mới bảy tuổi nhỉ, chú Lạc và cô Lê muốn nhận nuôi một đứa trẻ, mẹ đưa con cùng họ tới cô nhi viện, ngay lập tức con thích một bé gái đang nằm trong nôi mút ngón tay, chạy lại vừa bế bồng vừa hôn hít, nhất định không chịu buông ra...”.

Anh ngạc nhiên hỏi: “Thật ạ? Một chuyện đặc biệt như vậy sao con lại chẳng có chút ấn tượng gì thế?”, ngạc nhiên xong lại tiếp tục đọc sách: “Sao mẹ không nhận cô bé về để làm vợ của con?”.

Mẹ anh thở dài: “Tất cả đều tại cô Lê của con đã nhanh tay hơn”, thở dài xong lại mỉm cười nói: “Tuy nhiên không sao cả, ngày mai vợ tương lai của con sẽ tới nhà mình thăm con đấy”.

Anh mỉm cười một tiếng chẳng nói gì cả, tiếp tục cúi đầu xuống đọc sách.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Ngày hôm sau, cô bé theo lời mẹ kể đã xuất hiện rất đúng hẹn, đi theo sau mẹ của cô ấy. Anh vô tình nhìn thấy qua cửa sổ phòng mình, không ngờ cô bé đó lại chính là Ngu Công mà anh tình cờ gặp ngoài bãi biển mấy ngày trước.

Biện Chi Lâm[2] đã nói, bạn đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh đứng ở trên lầu nhìn bạn. Ngu Công ngồi trên một chiếc ghế đôn nhỏ, ngắm nghía rất kỹ chiếc đồng hồ để bàn cổ kính của nhà anh, biểu hiện chân thành, nghiêm túc, giống như mấy hôm trước, khi cô bé ngồi trên bãi cát nghiên cứu tỉ lệ pha trộn giữa cát và nước vậy. Anh đứng trên cầu thang nhìn ngắm cô gái này, phát hiện ra cô có hàng mi cong cong, đôi mắt hai mí to tròn, sống mũi thẳng tắp, đôi môi ửng đỏ, khuôn mặt rất xinh xắn. Nhưng cô gái xinh xắn này dường như lại có ý thù địch với anh. Mẹ nói tên tiếng Anh của anh là Stephen, cô ấy cúi nhìn xuống tỏ ý miệt thị: “Có phải Stephen mà em biết không nhỉ, Stephen Hawking? Stephen Lee? Stephen Spielberg hay Stephen Jackson, anh là Stephen nào?”. Mẹ cười với anh: “Stephen, có phải con cảm thấy cách nói chuyện này rất quen không, Lạc Lạc giống hệt con hồi nhỏ đấy”. Anh khẽ cười: “Hồi nhỏ khi nói chuyện, con lại không có nhiều giọng mũi như vậy”. Một câu nói đã khiến cô bé nổi giận. Điều bộ khi giận dữ của cô bé rất thú vị, quá trình dỗ dành cô bé càng thú vị hơn. Mẹ nói với cô Lê: “Cô con gái này của cậu quả đúng là một báu vật”. Anh hơi dựa vào sofa, nhìn khuôn mặt ửng đỏ, nghĩ, cũng không hẳn là một báu vật.

[2] Biện Chi Lâm (1910 – 2000), quê ở tỉnh Giang Tô, là nhà thơ, dịch giả của Trung Quốc. Phong cách thơ của ông gần với phái Tượng trưng, chú ý đến âm tiết hoàn chỉnh, ngôn ngữ lạ và khéo. (BT)

Cô bé muốn thi vào Học viện Mỹ thuật S, nhờ anh dạy vẽ, nhưng cô là một cô bé khó đối phó như vậy, lúc ban đầu còn có ý thù địch với anh nữa. Sau khi nhận công việc này, anh lập tức gọi điện thoại cho một người bạn đang làm công việc tư vấn tâm lý cho đối tượng nhi đồng: “Cậu có biết dỗ dành trẻ con thì phải làm như thế nào không?”. Người bạn đưa ra ý kiến chuyên nghiệp: “Trẻ con cần được khích lệ, khích lệ là động lực và cũng là điều kiện đảm bảo để trẻ con trưởng thành một cách lành mạnh. Nếu bọn trẻ làm tốt, cậu phải khen thưởng cho chúng, ví dụ như một bông hoa, một thanh kẹo sô cô la, cậu phải khiến chúng cảm thấy chúng đã được khẳng định”. Đưa ra ý kiến xong, người bạn của anh bật cười lớn: “Nghe nói một nửa sinh viên trong trường cậu đang dò đoán xem Hội trưởng Hội sinh viên tài hoa của họ sau khi nghỉ học sẽ làm gì, có người nói cậu tiếp quản sự nghiệp của gia đình, có người nói cậu đi Nam Cực thám hiểm, có người còn viễn vông hơn, nói rằng cậu tới châu Phi để đi săn, sao có thể ngờ rằng sự thật là cậu về Trung Quốc để dạy trẻ con vẽ tranh chứ, đúng rồi, đứa trẻ mà cậu dạy bao nhiêu tuổi rồi? Nếu vượt quá mười hai tuổi, mưu kế kia của tớ là không khả thi đâu”. Anh nhớ lại điều bộ khi giận dữ của cô, nhớ lại khuôn mặt ửng đỏ khi nhận quà ra mắt rồi lại gọi anh là anh hai, nói qua quýt: “Đại khái là vậy, cách thức cậu nói có vẻ khả thi đấy”.

Ngày hôm sau, anh lái xe tới cửa hàng, mua một túi sô cô la lớn. Thực ra khi về nhà, anh cũng từng nghĩ, liệu có phải đã định vị độ tuổi tâm lý của cô bé quá thấp hay không. Nhưng, điều không may là, qua vài lần thực tiễn, phát hiện ra độ tuổi tâm lý của cô bé lại thấp như vậy, cách thức này quả nhiên rất khả thi.

Cô gái mang tên Lolita này theo anh học vẽ tranh, gọi anh là anh hai, anh là thầy giáo của cô. Anh coi cô như một đứa trẻ, gọi cô là Lạc Lạc giống như bố mẹ của cô, đó là thời kỳ đầu tiên.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân sẽ thích một cô gái kém mình tới sáu tuổi, có độ tuổi tâm lý chưa biết còn kém mình tới bao nhiêu nữa. Thực ra cô ấy sắp tròn mười tám tuổi, không còn là cô bé nữa rồi, chỉ là ngày từ ban đầu, anh đã nghĩ như vậy, sau này cho dù thế nào cũng khó có thể thay đổi được.

Anh phát hiện ra tình cảm khác thường này vào một buổi chiều thứ Bảy, hôm đó ngoài trời mưa lớn, khiến bầu trời giữa hè trở nên mát mẻ. Trời đất âm ỉ, ánh đèn điện thấp sáng cả phòng vẽ, trên tấm thảm cạnh cửa sổ rộng tới sát nền nhà, anh lật giờ đọc nốt mấy tờ báo được đưa tới ban sáng, cô đang ôm giá vẽ ngồi bên cạnh vẽ tĩnh vật. Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại di động chói tai, anh ngừng đầu lên, cô quăng chiếc điện thoại xuống lao ra ngoài, trên giá vẽ là bức tượng thạch

cao của Voltaire mới vẽ được một nửa, bút vẽ vứt bừa bãi trên đất. Anh nghe thấy tiếng chân của cô chạy xuống lầu, nghe thấy cô mở cổng rào một tiếng, dường như còn nghe thấy cả tiếng mưa xối xả ở bên ngoài, rồi không còn nghe thấy âm thanh gì khác nữa. Anh ngồi quỳ gối xuống nền nhà, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cách đó không xa, dưới cơn mưa, một chàng trai cao lớn cầm ô đưa cho cô gái mặc váy trắng đang chạy như bay về phía mình, không biết đã nói câu gì, cô gái bước tới, ôm chầm lấy chàng trai, chàng trai đẩy cô ra, giơ một tay lên trước trán che mưa rồi chạy mất. Một chiếc ô tô tải phóng qua trên đường đèn xe chiếu rõ khuôn mặt khôi ngô của chàng trai. Hai phút sau, cô gái toàn thân ướt nhèm hờn hờ xuất hiện trước cửa phòng vẽ, chiếc váy trắng dính chặt vào những đường cong mềm mại trên cơ thể, có thể nhìn thấy cả chiếc quần lót in hình chuột Mickey. Anh lặng lẽ nhìn ngắm cô một lượt, nhận ra cô đã lớn rồi, cũng có thể. Cô hờn hờ vẩy vẩy hai tấm vé trên tay: “Anh hai, có muốn cùng đi xem buổi biểu diễn của A Triết không?”.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô: “Người bạn này là...”.

Cô sững lại một chút, bỗng đưa tay lên lau mặt, biểu hiện được che giấu trong đôi bàn tay, lúc buông tay ra, đã thay vào đó bằng một nụ cười: “Đó là bạn trai của em. Anh không biết em có bạn trai ư?”.

Tay anh khẽ run lên, tờ báo rơi xuống đất.

Anh nghĩ, phản ứng của mình không bình thường. Cảm giác trống rỗng đột nhiên kéo tới một cách bất thường, tâm trạng buồn phiền vô cớ cũng không bình thường, lồng ngực có cảm giác nhói đau một cách khó hiểu... cũng không bình thường.

Có lẽ bản thân mình đã thích cô ấy, cô bé ngây thơ xinh xắn này, cô ấy ngoan cố, lương thiện, thi thoảng cũng bướng bỉnh, thi thoảng cũng giả bộ làm nũng với anh. Anh nghĩ, chắc chắn là anh đã thích cô ấy rồi. Nhưng cô bé mới mười bảy tuổi, vẫn còn nhỏ như vậy. Anh phải chiều chuộng cô giống như một người anh lớn, đợi cô dần dần trưởng thành.

Suy nghĩ đó tốt đẹp như vậy, chỉ là hồi đó không ai ngờ rằng, kế hoạch chờ đợi dài hạn ấy lại biến thành một cái chết ly biệt suốt cả cuộc đời.

Màn đêm của thành phố C bị nhấn chìm trong làn sương mù mờ mịt, Tần Mặc kéo rèm cửa sổ, khi mơ màng chìm vào giấc ngủ, dường như lại nghe thấy bài hát đó, giọng hát dịu dàng của cô cứ lớn vờn bên tai anh: “Những chiếc lọ thờ than kia giống như con sóng dập dềnh của đại dương, sự lãng quên khi lướt qua anh, là con sóng cả dữ dội trong suốt cuộc đời em...”

Chương 28: Lệnh Quý Đạo

Mùa hè năm 2012, Chu Việt Việt và Hà Tất đã kết hôn được ba năm, Nhan Tổng và Tần Mặc đã kết hôn được hai năm. Nhan Tổng về nước thăm người thân, hội ngộ cùng Chu Việt Việt ở một quán cà phê đầu con phố nào đó ở thành phố C mà người nghệ sĩ buồn chán này yêu thích.

Chu Việt Việt mắc cỡ nói với Nhan Tổng: “Tổng Tổng, tớ với cái tên Hà Tất đó, gần đây dường như đang rơi vào giai đoạn ba năm đầu ngựa ngáy của hôn nhân giống như mọi người vẫn thường nói vậy...”.

Nhan Tổng: “Hà? Anh ta đã làm gì cậu?”.

Chu Việt Việt ưỡn bụng bầu lần hai lên, phóng khoáng vỗ bàn: “Anh ta muốn làm gì tớ thì đã tốt”. Đập bàn xong lại nhanh chóng ngồi thụp vào sofa, “Anh ta chẳng làm gì tớ cả, rõ ràng trước đây luôn hào hứng ‘làm gì’ tớ. Tớ đã nghĩ, anh ta không chủ động ‘làm gì’, tớ sẽ chủ động ‘làm gì’ anh ta, vậy mà vừa mới chuẩn bị ‘làm gì’ anh ta, hừ, anh ta lại đẩy tớ ra...”.

Tần Lãng đang ngồi bên cạnh uống sữa, ngẩng đầu lên trầm ngâm nhìn bụng bầu to tướng của Chu Việt Việt một lượt, cắn chặt ống hút ngoan ngoãn ngồi im. Nhan Tổng cũng giữ yên lặng.

Chu Việt Việt căng thẳng nói: “Có phải vấn đề đã rất nghiêm trọng rồi không?”.

Nhan Tổng đặt cốc nước xuống: “Nghiêm trọng cái đầu cậu ấy, ba năm hai đứa lại còn ngựa ngáy? Tớ thấy da của cậu đang ngựa ngáy thì có”.

Tần Lãng gật đầu đồng tình: “Chuyện của cô chú không được coi là ba năm ngựa ngáy của hôn nhân, bố mẹ cháu mới là đang ngựa ngáy, gần đây bố cháu về nhà rất muộn, còn nói dối mẹ cháu là có việc phải làm thêm ở bên ngoài, kết quả là nghe chị thư ký Vanshirly nói, ngày nào bố cũng về rất đúng giờ, còn là người về đầu tiên...”.

Nhan Tổng cầm miếng bánh ga tô trên đĩa lên nhét vào miệng Tần Lãng.

Chu Việt Việt kinh ngạc: “Sao có thể như vậy được, một người nghiêm túc chính trực và có trách nhiệm như anh Tần mà cũng đi lệch quỹ đạo ư, Thái Thượng Lão Quân, Như Lai Phật Tổ của tôi ời...”.

Nhan Tổng ngồi cuộn tròn trong sofa, thần sắc ảm đạm, hồi lâu mới nói: “Còn chưa xác định có thật sự là đã đi lệch quỹ đạo không, chỉ mới là nghi ngờ thôi”. Một lát sau, cô bổ sung thêm: “Nếu thật sự như vậy, tớ cũng sẽ chết cùng anh ấy”. Một lát sau, lại thở dài:

“Thôi đi, nếu thật sự như vậy, tớ còn có thể chết cùng anh ấy được ư? Không thể được chứ, không thể để Tần Lăng trở thành trẻ mồ côi được”. Than thở xong quay sang nhìn Tần Lăng: “Nếu mẹ và bố con ly hôn, con sẽ ở với mẹ hay ở với bố.”

Tần Lăng ung dung uống hết hộp sữa: “Hai người tự vẫn vì tình đi. Con làm trẻ mồ côi”.

Hai ngày sau, Hà đại thiếu gia mời bạn tới dùng cơm. Người bạn dắt theo em gái của anh ta, Hà đại thiếu gia đưa theo Chu Việt Việt, Chu Việt Việt đưa theo Nhan Tổng, Nhan Tổng dắt theo Tần Lăng. Sáu người tới quán Ngọc Mãn Lầu, gọi món, dùng bữa. Bạn của Hà đại thiếu gia họ Chu, mở một công ty chuyên về quảng cáo, anh trai được mệnh danh là Đại Chu còn cô em gái là Tiểu Chu, dẫn chương trình ở Đài truyền hình của tỉnh. Đại Chu ngồi bên cạnh Nhan Tổng, suốt bữa ăn luôn chăm sóc Nhan Tổng – người không hề tập trung trong bữa ăn – một cách rất chu đáo.

Mấy người bạn họ đều tốt nghiệp từ trường Đại học T, sau ba tuần rượu, không tránh được việc cùng nhau ôn lại chuyện cũ. Không biết tại sao lại đưa đẩy tới những người nổi tiếng đã từng học trong trường, Tiểu Chu cười nói: “Nghe nói phu nhân của kiến trúc sư nổi tiếng Tần Mạc cũng tốt nghiệp ở trường của bọn mình phải không? Cô ấy thi vào học nghiên cứu sinh năm 2008 thì phải, mình tốt nghiệp năm 2007, lỡ mất cơ hội gặp mặt cô ấy. Nghe nói phu nhân của Tổng giám đốc Hà cũng học nghiên cứu sinh ở Đại học T năm 2008, đã được gặp phu nhân của kiến trúc sư Tần chưa?”.

Phu nhân của Tần Mạc bị sắc một ngụm nước, Đại Chu vội vàng đưa khăn giấy cho cô.

Hà phu nhân liếc nhìn Tần phu nhân một cái, nhìn Đại Chu nho nhã ân cần ngay bên cạnh, suy nghĩ một lát, hướng về phía anh ta nói một cách nghiêm túc: “Đã từng gặp rồi, tuy nhiên nghe nói gần đây tình cảm của họ rạn nứt, sắp ly hôn rồi, nếu mọi người ai có ý với một trong hai người đó, tôi nghĩ không nên quá câu nệ, nên ra tay sớm đi”.

Phu nhân của Tần Mạc lại bị sắc thêm một ngụm nước nữa, Đại Chu đưa tay sang vỗ vỗ lưng giúp cô. Hà đại thiếu gia liếc nhìn Hà phu nhân, bị Hà phu nhân trừng mắt nhìn lại. Hà đại thiếu gia nhún mày cúi đầu nhấn tin.

Tiểu Chu đưa tay lên bịt miệng: “Không thể thế được, nghe một người bạn trong giới kiến trúc bên New York nói rằng, Tần Mạc vô cùng yêu vợ, hai năm trước, vì người vợ này mà anh ấy đã hủy hôn với họa sĩ Gwyneth, sao có thể ly hôn được... À, chẳng lẽ là do có người mẫu trẻ Vivian?”. Hai giọng nói cùng đồng thanh vang lên một lúc: “Vivian là ai?”. Một giọng nam, một giọng nữ, giọng người thứ nhất trầm ấm, giọng người thứ hai nhẹ nhàng mềm mại.

Hà phu nhân quay đầu lại, kinh ngạc thốt lên: “A A A, Tần Mạc? Tần Mạc! Sao anh lại tới đây?”. Hà đại thiếu gia cắt điện thoại đi, nâng cốc nước lên uống một ngụm. Tiểu Chu sững người lại nhìn Tần Mạc đột ngột xuất hiện, giữ nguyên vẻ mặt như bị sét đánh, nhìn Hà phu nhân: “Hai người, là bạn ư?”. Tần Lăng ngồi yên trên ghế, giơ một tay lên chào bố: “Bố đến để làm thủ tục ly hôn à?”. Nhan Tổng, người đang mơ hồ hồ, khẽ khàng giữ xa khoảng cách với Đại Chu. Đại Chu đứng lên, lịch sự đưa tay ra bắt tay với Tần Mạc, nhân viên phục vụ vội vàng mang ghế và một bộ đồ ăn tới. Buổi tiệc trở nên ồn ào náo nhiệt. Vốn dĩ một buổi tiệc bận rộn nhưng Tần Mạc lại chẳng hề mang chút dáng vẻ mệt mỏi, anh hững hờ bắt tay với Đại Chu và Tiểu Chu, liếc nhìn Nhan Tổng đang cúi đầu uống nước hoa quả một cái, sau đó ngồi xuống chiếc ghế mà nhân viên phục vụ mang tới ngay bên cạnh Tiểu Chu, từ tốn nói với Chu Việt Việt: “Nghe nói em đang chủ trương làm mối cho vợ anh nên anh liền tới xem thế nào”.

Chu Việt Việt vội vàng xua tay: “Bữa cơm hôm nay không phải là bữa gặp mặt làm mối, là do Hà Tất mời Tổng giám đốc Chu dùng cơm, bọn em chỉ tiện thể tham gia cùng thôi”.

Đại Chu và Tiểu Chu tỏ vẻ khó hiểu. Tần Mạc mỉm cười gật đầu: “Ừm, anh biết, nghe nói em sắp đặt trình tự bữa tiệc làm mối bắt đầu từ ngày mai, anh dự định sẽ chứng kiến toàn bộ quá trình nên mới đến trước một ngày. Không làm phiền mọi người nữa, tôi có chuyện muốn nói với Tần phu nhân, em không phiền nếu anh đưa cô ấy về trước chứ?”.

Tiểu Chu kinh ngạc thốt lên: “Tần phu nhân?”.

Tần Mạc vòng qua họ, nắm lấy tay của Tần phu nhân, kéo cô vào trong vòng tay anh, mỉm cười: “Mọi người cứ tự nhiên nhé”. Tần Lăng lẳng lặng tụt xuống khỏi ghế, đi theo sau bố mẹ.

Cửa phòng ăn mở ra rồi đóng lại. Tiểu Chu vẫn đưa tay lên bịt miệng, hồi lâu, nói: “Đó là Tần phu nhân? Quả là một người trầm lặng, không thể nhận ra được! Kiến trúc sư Tần và Tần phu nhân xem ra chẳng giống cặp đôi rạn nứt tình cảm gì cả, sao có thể nói họ sắp ly hôn chứ?”. Đại Chu tiếc nuối nhìn khắp phòng ăn một lượt, không nói gì.

Chu Việt Việt hạ giọng chất vấn Hà Tất: “Việc em định làm mối cho Tổng Tổng là do anh tiết lộ với Tần Mạc phải không? Hai người có quan hệ tốt với nhau từ bao giờ vậy hả?”. Hà Tất nhớ lại: “Năm Lâm Kiều qua đời, chẳng phải Nhan Tổng đã nói chia tay với Tần Mạc sao? Hồi đó em cũng đứng về phía Nhan Tổng, không nghe điện thoại của Tần Mạc, anh ấy liền gọi điện cho anh, nói rằng Nhan Tổng là một người rất bảo thủ, có rất nhiều việc không thể ép cô ấy được, cần cho cô ấy không gian để cô ấy tự suy nghĩ thấu đáo, hồi đó anh ấy cũng có một đồng các công việc phiền phức cần phải giải quyết, không thể đi đi về về giữa thành phố C và New York được, bảo anh chăm sóc Nhan Tổng giúp anh ấy. Chuyện là như vậy”. Nhớ lại xong, anh hạ giọng xuống nói với Chu Việt Việt: “Sau này em còn can thiệp vào chuyện của họ nữa là anh sẽ đưa em tới Tân Đông Phương để học tiếng Anh đấy”. Chu Việt Việt lên án: “Anh biết rõ ràng là em ghét nhất học tiếng Anh mà”. Hà đại thiếu gia ung dung nói: “Chính vì anh biết em ghét nhất là học tiếng Anh nên mới thế”.

Trong ngôi nhà của ông nội Tần Mạc, Tần Lăng bị đuổi về phòng của mình. Tần Mạc sau khi khóa cửa phòng ngủ, nói: “Ăn tối xong thì đi tắm đi, anh mệt rồi, tắm rửa sạch sẽ cho dễ ngủ”. Nhan Tổng muốn nói xong lại thôi, cầm quần áo ngủ mà Tần Mạc đưa cho, ngoan ngoãn đi tắm gội. Sau khi tắm gội xong bước ra, vừa sấy tóc vừa nghĩ xem chuyện này cần phải nói rõ với Tần Mạc như thế nào. Một lát sau, Tần Mạc tắm xong, mặc bộ áo tắm bước ra ngoài, cô khẽ nói: “Bữa tiệc gặp mặt làm mối đó, em không hề biết, em chỉ gặp gỡ với Chu Việt Việt thôi”.

Tần Mạc khoanh tay đứng nhìn cô. Nhan Tổng đang ngồi trên giường suy nghĩ, cắn chặt môi rồi nói thẳng: “Xem ra dường như anh cũng không để ý lắm, vậy thì em sẽ đi nhé, anh lừa dối em lâu như vậy chắc cũng chán rồi, lật bài ngửa sớm một chút cũng tốt, hồi nhỏ, khi đọc truyện cổ tích, em vẫn ngạc nhiên là tại sao câu chuyện luôn kết thúc khi Hoàng tử và Công chúa kết hôn, hóa ra sau khi kết hôn sẽ gặp phải vô số vấn đề khác nhau, chưa biết chừng một ngày nào đó họ còn ly hôn, không thể tiếp tục sống cùng nhau nữa...”. Khi nói ra những lời khẳng khái đó, cô bỗng bị Tần Mạc ôm chặt rồi ghì xuống giường, chiếc váy ngủ bằng lụa bị kéo ngược lên, ép sát vào ngực, thở hắt một hơi dài. Tần Mạc cắn vào cổ cô: “Ừm. Anh lừa dối em điều gì?”. Bàn tay anh mơn man trên cơ thể cô, đôi má cô ửng hồng, nghiêng mặt né tránh, khó nhọc nói: “Anh... tối nào cũng về muộn như vậy, anh nói anh phải... làm thêm ở văn phòng...”. Nụ hôn của anh từ cổ đã di chuyển lên trên, khẽ cười: “Mỗi tối? Anh không có nhà, có phải là em rất nhớ anh?”.

Cô gắng hết sức đâm vào lưng anh, nhưng toàn thân mềm nhũn, căn bản là chẳng còn chút sức lực nào. Anh hôn lên môi cô, cô nghiêng đầu né tránh, vốn định ép anh phải đưa ra một lời giải thích, lời vừa thốt ra khỏi miệng mới nghe thấy nó mềm nhũn một cách khác thường: “Dừng nghĩ làm như vậy sẽ qua được, anh lừa dối em, còn muốn lừa dối em, anh không nói em sẽ, em sẽ...”. Cô định nói một câu uy hiếp, nghĩ mãi vẫn không biết nên nói gì, còn chiếc váy ngủ trên người đã bị Tần Mạc lột bỏ. Anh khe khẽ thở bên tai cô: “Em sẽ thế nào?”.

Cuối cùng, Tần phu nhân cũng chẳng làm thế nào được Tần tiên sinh, mà ngược lại, hết lượt này tới lượt khác lại bị anh “làm gì” đó.

Khi tỉnh dậy, vừa đúng hai giờ đêm, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, Nhan Tổng cảm thấy ngứa ngứa trên mặt, mở mắt ra thấy Tần Mạc đang chống cằm dùng tay vẽ vẽ lên lông mày của cô, thấy ánh mắt mơ màng của cô, anh dùng tay véo véo vào má cô, cười nói: “Tỉnh rồi à, đói bụng rồi chứ, anh xuống nhà làm cho em một cái sandwich nhé?”, nói xong anh định bước ra khỏi giường. Cô kéo anh lại. Anh nghiêng đầu ngắm nghía cô, tỏ vẻ hứng thú: “Em, vẫn muốn...”. Cô buông anh ra, quấn chặt chân lại, hồi lâu, khe khẽ nói: “Có phải anh không còn thích em nữa không? Em nghĩ, nói không thích thì cũng không đúng, không thích thì anh sẽ không...”. Nói rồi khuôn mặt cô ửng đỏ, ba giây sau lại tỏ vẻ nghiêm túc: “Không đúng, rất thích thì anh sẽ không lừa dối em, còn không chịu giải thích, chỉ có thể nói là không thích lắm thôi”. Nói xong là ra về suy tư, cố tìm trong đầu một sự so sánh phù hợp: “Bây giờ em đối với anh liệu có giống với một miếng sườn gà, ăn thì nhạt nhẽo mà vứt đi thì cảm thấy tiếc?”.

Bầu không khí trầm lắng hồi lâu, Tần Mạc ngạc nhiên: “Mặc dù em ghen như vậy, anh rất vui, nhưng...”. Anh day trán thở dài một tiếng bất đắc dĩ, nghiêng người lôi ra một chùm chìa khóa sáng lấp lánh từ trong túi áo khoác, đặt xuống trước mặt cô: “Sắp tới sinh nhật em rồi, vốn muốn dành cho em một điều bất ngờ, xem ra nếu không nói rõ với em, điều bất ngờ lại trở thành nỗi kinh sợ rồi”.

Cô ngẩng người nhìn chùm chìa khóa, anh trèo lên giường, ôm gọn cô lấn tẩm chăn: “Em muốn một ngôi nhà rộng rãi bên bờ biển, anh đích thân tới xem họ tu sửa, mỗi một chi tiết đều giống như trong tưởng tượng của em. Tổng Tổng, sao em có thể là miếng sườn gà được, chúng ta khó khăn lắm mới được ở bên nhau. Anh chỉ lo là một ngày nào đó em sẽ rời xa anh”.

Cô khẽ run lên trong vòng tay anh, bỗng nhiên giống một con bướm chui ra khỏi kén, đưa tay ra ghì chặt lấy cổ anh, áp khuôn mặt mình vào khuôn mặt anh, đó là động tác thân mật nhất mà cô có thể làm được, cô khẽ thì thầm bên tai anh, giọng nói nũng nịu mang theo tiếng nấc, lớn như vậy rồi mà cô vẫn như hồi còn bé: “Anh hai, không có anh em không thể tiếp tục sống được”. Anh khẽ nghiêng đầu hôn lên khóe môi cô: “Không đói bụng sao?”.

Cô lắc đầu, chủ động gắn chặt môi mình vào đôi môi anh. Anh mơ màng nói: “Vây, thêm một lần nữa nhé?”. Ánh trăng bao trùm lên chiếc ga trải giường màu xanh, giống như đang nằm trên mặt biển tĩnh lặng, bầu không khí vừa đẹp, giọng của Tần Lăng vang lên bên ngoài phòng ngủ cùng tiếng đập cửa âm ỉ: “Bố, con đói bụng rồi, tối nay con chẳng ăn được gì cả, con sắp ngất xỉu vì đói rồi...”.

Chương 29: Lệnh Quý Đạo

Mùa hè năm 2012, Chu Việt Việt và Hà Tất đã kết hôn được ba năm, Nhan Tổng và Tần Mạc đã kết hôn được hai năm. Nhan Tổng về nước thăm người thân, hội ngộ cùng Chu Việt Việt ở một quán cà phê đầu con phố nào đó ở thành phố C mà người nghệ sĩ buồn chán này yêu thích.

Chu Việt Việt mắc cỡ nói với Nhan Tổng: “Tổng Tổng, tớ với cái tên Hà Tất đó, gần đây dường như đang rơi vào giai đoạn ba năm đầu ngựa ngáy của hôn nhân giống như mọi người vẫn thường nói vậy...”.

Nhan Tổng: “Hà? Anh ta đã làm gì cậu?”.

Chu Việt Việt ưỡn bụng bầu lần hai lên, phóng khoáng vỗ bàn: “Anh ta muốn làm gì tớ thì đã tốt”. Đập bàn xong lại nhanh chóng ngồi thụp vào sofa, “Anh ta chẳng làm gì tớ cả, rõ ràng trước đây luôn hào hứng ‘làm gì’ tớ. Tớ đã nghĩ, anh ta không chủ động ‘làm gì’, tớ sẽ chủ động ‘làm gì’ anh ta, vậy mà vừa mới chuẩn bị ‘làm gì’ anh ta, hừ, anh ta lại đẩy tớ ra...”.

Tần Lăng đang ngồi bên cạnh uống sữa, ngẩng đầu lên trầm ngâm nhìn bụng bầu to tướng của Chu Việt Việt một lượt, cắn chặt ống hút ngoan ngoãn ngồi im. Nhan Tổng cũng giữ yên lặng.

Chu Việt Việt căng thẳng nói: “Có phải vấn đề đã rất nghiêm trọng rồi không?”.

Nhan Tổng đặt cốc nước xuống: “Nghiêm trọng cái đầu cậu ấy, ba năm hai đứa lại còn ngựa ngáy? Tớ thấy da của cậu đang ngứa

ngáy thì có”.

Tần Lăng gật đầu đồng tình: “Chuyện của cô chú không được coi là ba năm ngựa ngáy của hôn nhân, bố mẹ cháu mới là đang ngựa ngáy, gần đây bố cháu về nhà rất muộn, còn nói dối mẹ cháu là có việc phải làm thêm ở bên ngoài, kết quả là nghe chị thư ký Vanshirly nói, ngày nào bố cũng về rất đúng giờ, còn là người về đầu tiên...”.

Nhan Tổng cầm miếng bánh ga tô trên đĩa lên nhét vào miệng Tần Lăng.

Chu Việt Việt kinh ngạc: “Sao có thể như vậy được, một người nghiêm túc chính trực và có trách nhiệm như anh Tần mà cũng đi lệch quỹ đạo ư, Thái Thượng Lão Quân, Như Lai Phật Tổ của tôi ời...”.

Nhan Tổng ngồi cuộn tròn trong sofa, thần sắc âm trầm, hồi lâu mới nói: “Còn chưa xác định có thật sự là đã đi lệch quỹ đạo không, chỉ mới là nghi ngờ thôi”. Một lát sau, cô bổ sung thêm: “Nếu thật sự như vậy, tớ cũng sẽ chết cùng anh ấy”. Một lát sau, lại thờ dài: “Thôi đi, nếu thật sự như vậy, tớ còn có thể chết cùng anh ấy được ư? Không thể được chứ, không thể để Tần Lăng trở thành trẻ mồ côi được”. Than thở xong quay sang nhìn Tần Lăng: “Nếu mẹ và bố con ly hôn, con sẽ ở với mẹ hay ở với bố.”

Tần Lăng ung dung uống hết hộp sữa: “Hai người tự vẫn vì tình đi. Con làm trẻ mồ côi”.

Hai ngày sau, Hà đại thiếu gia mời bạn tới dùng cơm. Người bạn dắt theo em gái của anh ta, Hà đại thiếu gia đưa theo Chu Việt Việt, Chu Việt Việt đưa theo Nhan Tổng, Nhan Tổng dắt theo Tần Lăng. Sáu người tới quán Ngọc Mãn Lầu, gọi món, dùng bữa. Bạn của Hà đại thiếu gia họ Chu, mở một công ty chuyên về quảng cáo, anh trai được mệnh danh là Đại Chu còn cô em gái là Tiểu Chu, dẫn chương trình ở Đài truyền hình của tỉnh. Đại Chu ngồi bên cạnh Nhan Tổng, suốt bữa ăn luôn chăm sóc Nhan Tổng – người không hề tập trung trong bữa ăn – một cách rất chu đáo.

Mấy người bạn họ đều tốt nghiệp từ trường Đại học T, sau ba tuần rưỡi, không tránh được việc cùng nhau ôn lại chuyện cũ. Không biết tại sao lại đưa đẩy tới những người nổi tiếng đã từng học trong trường, Tiểu Chu cười nói: “Nghe nói phu nhân của kiến trúc sư nổi tiếng Tần Mạc cũng tốt nghiệp ở trường của bọn mình phải không? Cô ấy thi vào học nghiên cứu sinh năm 2008 thì phải, mình tốt nghiệp năm 2007, lỡ mất cơ hội gặp mặt cô ấy. Nghe nói phu nhân của Tổng giám đốc Hà cũng học nghiên cứu sinh ở Đại học T năm 2008, đã được gặp phu nhân của kiến trúc sư Tần chưa?”.

Phu nhân của Tần Mạc bị sắc một ngụm nước, Đại Chu vội vàng đưa khăn giấy cho cô.

Hà phu nhân liếc nhìn Tần phu nhân một cái, nhìn Đại Chu nhơ nhỡ ân cần ngay bên cạnh, suy nghĩ một lát, hướng về phía anh ta nói một cách nghiêm túc: “Đã từng gặp rồi, tuy nhiên nghe nói gần đây tình cảm của họ rạn nứt, sắp ly hôn rồi, nếu mọi người ai có ý với một trong hai người đó, tôi nghĩ không nên quá câu nệ, nên ra tay sớm đi”.

Phu nhân của Tần Mạc lại bị sắc thêm một ngụm nước nữa, Đại Chu đưa tay sang vỗ vỗ lưng giúp cô. Hà đại thiếu gia liếc nhìn Hà phu nhân, bị Hà phu nhân trừng mắt nhìn lại. Hà đại thiếu gia nhún mày cúi đầu nhấn tìn.

Tiểu Chu đưa tay lên bịt miệng: “Không thể thế được, nghe một người bạn trong giới kiến trúc bên New York nói rằng, Tần Mạc vô cùng yêu vợ, hai năm trước, vì người vợ này mà anh ấy đã hủy hôn với họa sĩ Gwyneth, sao có thể ly hôn được... À, chẳng lẽ là do cô người mẫu trẻ Vivian?”. Hai giọng nói cùng đồng thanh vang lên một lúc: “Vivian là ai?”. Một giọng nam, một giọng nữ, giọng người thứ nhất trầm, giọng người thứ hai nhẹ nhàng mềm mại.

Hà phu nhân quay đầu lại, kinh ngạc thốt lên: “A A A, Tần Mạc? Tần Mạc! Sao anh lại tới đây?”. Hà đại thiếu gia cất điện thoại đi, nâng cốc nước lên uống một ngụm. Tiểu Chu sững người lại nhìn Tần Mạc đột ngột xuất hiện, giữ nguyên vẻ mặt như bị sét đánh, nhìn Hà phu nhân: “Hai người, là bạn ư?”. Tần Lăng ngồi yên trên ghế, giơ một tay lên chào bố: “Bố đến để làm thủ tục ly hôn à?”. Nhan Tổng, người đang mơ mơ hồ hồ, khê khàng giữ xa khoảng cách với Đại Chu. Đại Chu đứng lên, lịch sự đưa tay ra bắt tay với Tần Mạc, nhân viên phục vụ vội vàng mang ghế và một bộ đồ ăn tới. Buổi tiệc trở nên ồn ào náo nhiệt. Vốn dĩ một buổi tiệc cưới đường đất nhưng Tần Mạc lại chẳng hề mang chút dáng vẻ mệt mỏi, anh hướng hờ bắt tay với Đại Chu và Tiểu Chu, liếc nhìn Nhan Tổng đang cúi đầu uống nước hoa quả một cái, sau đó ngồi xuống chiếc ghế mà nhân viên phục vụ mang tới ngay bên cạnh Tiểu Chu, từ tốn nói với Chu Việt Việt: “Nghe nói em đang chủ trương làm mối cho vợ anh nên anh nên liên lạc tới xem thế nào”.

Chu Việt Việt vội vàng xua tay: “Bữa cơm hôm nay không phải là bữa gặp mặt làm mối, là do Hà Tất mời Tổng giám đốc Chu dùng cơm, bọn em chỉ tiện thể tham gia cùng thôi”.

Đại Chu và Tiểu Chu tỏ vẻ khó hiểu. Tần Mạc mỉm cười gật đầu: “Ừm, anh biết, nghe nói em sắp đặt trình tự bữa tiệc làm mối bắt đầu từ ngày mai, anh dự định sẽ chứng kiến toàn bộ quá trình nên mới đến trước một ngày. Không làm phiền mọi người nữa, tôi có chuyện muốn nói với Tần phu nhân, em không phiền nếu anh đưa cô ấy về trước chứ?”.

Tiểu Chu kinh ngạc thốt lên: “Tần phu nhân?”.

Tần Mạc vòng qua họ, nắm lấy tay của Tần phu nhân, kéo cô vào trong vòng tay anh, mỉm cười: “Mọi người cứ tự nhiên nhé”. Tần Lăng lẳng lặng tụt xuống khỏi ghế, đi theo sau bố mẹ.

Cửa phòng ăn mở ra rồi đóng lại. Tiểu Chu vẫn đưa tay lên bịt miệng, hồi lâu, nói: “Đó là Tần phu nhân? Quả là một người trầm lặng, không thể nhận ra được! Kiến trúc sư Tần và Tần phu nhân xem ra chẳng giống cặp đôi rạn nứt tình cảm gì cả, sao có thể nói họ sắp ly hôn chứ?”. Đại Chu tiếc nuối nhìn khắp phòng ăn một lượt, không nói gì.

Chu Việt Việt hạ giọng chất vấn Hà Tất: “Việc em định làm mối cho Tổng Tổng là do anh tiết lộ với Tần Mạc phải không? Hai người có quan hệ tốt với nhau từ bao giờ vậy hả?”. Hà Tất nhớ lại: “Năm Lâm Kiều qua đời, chẳng phải Nhan Tổng đã nói chia tay với Tần Mạc

sao? Hồi đó em cũng đứng về phía Nhan Tổng, không nghe điện thoại của Tần Mặc, anh ấy liền gọi điện cho anh, nói rằng Nhan Tổng là một người rất bảo thủ, có rất nhiều việc không thể ép cô ấy được, cần cho cô ấy không gian để cô ấy tự suy nghĩ thấu đáo, hồi đó anh ấy cũng có một đồng các công việc phiền phức cần phải giải quyết, không thể đi đi về về giữa thành phố C và New York được, bảo anh chăm sóc Nhan Tổng giúp anh ấy. Chuyện là như vậy”. Nhớ lại xong, anh hạ giọng xuống nói với Chu Việt Việt: “Sau này em còn can thiệp vào chuyện của họ nữa là anh sẽ đưa em tới Tân Đông Phương để học tiếng Anh đấy”. Chu Việt Việt lên án: “Anh biết rõ ràng là em ghét nhất học tiếng Anh mà”. Hà đại thiếu gia ung dung nói: “Chính vì anh biết em ghét nhất là học tiếng Anh nên mới thế”.

Trong ngôi nhà của ông nội Tần Mặc, Tần Lăng bị đuổi về phòng của mình. Tần Mặc sau khi khóa cửa phòng ngủ, nói: “Ăn tối xong thì đi tắm đi, anh mệt rồi, tắm rửa sạch sẽ cho dễ ngủ”. Nhan Tổng muốn nói xong lại thôi, cầm quần áo ngủ mà Tần Mặc đưa cho, ngoan ngoãn đi tắm gội. Sau khi tắm gội xong bước ra, vừa sấy tóc vừa nghĩ xem chuyện này cần phải nói rõ với Tần Mặc như thế nào. Một lát sau, Tần Mặc tắm xong, mặc bộ áo tắm bước ra ngoài, cô khẽ nói: “Bữa tiệc gặp mặt làm mỗi đó, em không hề biết, em chỉ gặp gỡ với Chu Việt Việt thôi”.

Tần Mặc khoanh tay đứng nhìn cô. Nhan Tổng đang ngồi trên giường suy nghĩ, cắn chặt môi rồi nói thẳng: “Xem ra dường như anh cũng không để ý lắm, vậy thì em sẽ đi nhé, anh lừa dối em lâu như vậy chắc cũng chán rồi, lật bài ngửa sớm một chút cũng tốt, hồi nhỏ, khi đọc truyện cổ tích, em vẫn ngạc nhiên là tại sao câu chuyện luôn kết thúc khi Hoàng tử và Công chúa kết hôn, hóa ra sau khi kết hôn sẽ gặp phải vô số vấn đề khác nhau, chưa biết chừng một ngày nào đó họ còn ly hôn, không thể tiếp tục sống cùng nhau nữa...”. Khi nói ra những lời khẳng khái đó, cô bỗng bị Tần Mặc ôm chặt rồi ghì xuống giường, chiếc váy ngủ bằng lụa bị kéo ngược lên, ép sát vào ngực, thờ hất một hơi dài. Tần Mặc cắn vào cổ cô: “Ừm. Anh lừa dối em điều gì?”. Bàn tay anh mơn man trên cơ thể cô, đôi má cô ửng hồng, nghiêng mặt né tránh, khó nhọc nói: “Anh... tối nào cũng về muộn như vậy, anh nói anh phải... làm thêm ở văn phòng...”. Nụ hôn của anh từ cổ đã di chuyển lên trên, khẽ cười: “Mỗi tối? Anh không có nhà, có phải là em rất nhớ anh?”.

Cô gắng hết sức đâm vào lưng anh, nhưng toàn thân mềm nhũn, căn bản là chẳng còn chút sức lực nào. Anh hôn lên môi cô, cô nghiêng đầu né tránh, vốn định ép anh phải đưa ra một lời giải thích, lời vừa thốt ra khỏi miệng mới nghe thấy nó mềm nhũn một cách khác thường: “Đừng nghĩ làm như vậy sẽ qua được, anh lừa dối em, còn muốn lừa dối em, anh không nói em sẽ, em sẽ...”. Cô định nói một câu uy hiếp, nghĩ mãi vẫn không biết nên nói gì, còn chiếc váy ngủ trên người đã bị Tần Mặc lột bỏ. Anh khe khẽ thở bèn tai cô: “Em sẽ thế nào?”.

Cuối cùng, Tần phu nhân cũng chẳng làm thế nào được Tần tiên sinh, mà ngược lại, hết lượt này tới lượt khác lại bị anh “làm gì” đó.

Khi tỉnh dậy, vừa đúng hai giờ đêm, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, Nhan Tổng cảm thấy ngứa ngứa trên mặt, mở mắt ra thấy Tần Mặc đang chống cằm dùng tay vẽ vẽ lên lông mày của cô, thấy ánh mắt mơ màng của cô, anh dùng tay véo véo vào má cô, cười nói: “Tỉnh rồi à, đôi bụng rồi chứ, anh xuống nhà làm cho em một cái sandwich nhé?”, nói xong anh định bước ra khỏi giường. Cô kéo anh lại. Anh nghiêng đầu ngắm nghía cô, tỏ vẻ hứng thú: “Em, vẫn muốn...”. Cô buông anh ra, quần chặt chắn lại, hồi lâu, khe khẽ nói: “Có phải anh không còn thích em nữa không? Em nghĩ, nói không thích thì cũng không đúng, không thích thì anh sẽ không...”. Nói rồi khuôn mặt cô ửng đỏ, ba giây sau lại tỏ vẻ nghiêm túc: “Không đúng, rất thích thì anh sẽ không lừa dối em, còn không chịu giải thích, chỉ có thể nói là không thích lắm thôi”. Nói xong là ra về suy tư, cố tìm trong đầu một sự so sánh phù hợp: “Bây giờ em đối với anh liệu có giống với một miếng sườn gà, ăn thì nhạt nhẽo mà vứt đi thì cảm thấy tiếc?”.

Bầu không khí trầm lặng hồi lâu, Tần Mặc ngạc nhiên: “Mặc dù em ghen như vậy, anh rất vui, nhưng...”. Anh day trán thờ dài một tiếng bất đắc dĩ, nghiêng người lôi ra một chùm chìa khóa sáng lấp lánh từ trong túi áo khoác, đặt xuống trước mặt cô: “Sắp tới sinh nhật em rồi, vốn muốn dành cho em một điều bất ngờ, xem ra nếu không nói rõ với em, điều bất ngờ lại trở thành nỗi kinh sợ rồi”.

Cô ngẩng người nhìn chùm chìa khóa, anh trèo lên giường, ôm gọn cô lần tắm chăn: “Em muốn một ngôi nhà rộng rãi bên bờ biển, anh đích thân tới xem họ tu sửa, mỗi một chi tiết đều giống như trong tưởng tượng của em. Tổng Tổng, sao em có thể là miếng sườn gà được, chúng ta khó khăn lắm mới được ở bên nhau. Anh chỉ lo là một ngày nào đó em sẽ rời xa anh”.

Cô khẽ run lên trong vòng tay anh, bỗng nhiên giống một con bướm chui ra khỏi kén, đưa tay ra ghì chặt lấy cổ anh, áp khuôn mặt mình vào khuôn mặt anh, đó là động tác thân mật nhất mà cô có thể làm được, cô khẽ thì thầm bên tai anh, giọng nói nũng nịu mang theo tiếng nấc, lớn như vậy rồi mà cô vẫn như hồi còn bé: “Anh hai, không có anh em không thể tiếp tục sống được”. Anh khẽ nghiêng đầu hôn lên khóe môi cô: “Không đôi bụng sao?”.

Cô lắc đầu, chủ động gắn chặt môi mình vào đôi môi anh. Anh mơ màng nói: “Vây, thêm một lần nữa nhé?”. Ánh trăng bao trùm lên chiếc ga trải giường màu xanh, giống như đang nằm trên mặt biển tĩnh lặng, bầu không khí vừa đẹp, giọng của Tần Lăng vang lên bên ngoài phòng ngủ cùng tiếng đập cửa âm ỉ: “Bố, con đói bụng rồi, tối nay con chẳng ăn được gì cả, con sắp ngất xỉu vì đói rồi...”.

